

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

SONSUZ RUH

JODI MEADOWS

KOPMUŞ BİR RUH, AŞK VE SONSUZLUK

Ruhlar Yılı, dünyanın derinlerinden gelen, kulakları sağır edici bir gürbürtü ve çatırdamayla başladı. Ve bu gelecek korkunç günlerin ilki.

Ana yeniruhların güvende olmadıklarını biliyor. Kalpten bir an önce kaçmaları gerek. Ama arkadaşları ona güvenip, onun yanında yer alacaklar mı?.. Ana emin olamıyor.

Kaldera patlayacak ve bu, Ruhlar Gecesi'nde olacak. Peki ya sonra?

Yeniruhların gücünü alıp eskiruhları yeniden dünyaya getiren Janan durdurulmalı yoksa "son" gerçekten gelecek.

Jodi Meadows, *Ruhsuz* ve *Yeniruh*'tan sonra *Sonsuz Ruh* ile reenkarnasyon üzerine yazılmış en romantik ve etkileyici macerayı inanılmaz sürprizlerle sonlandırıyor.

ISBN 978-605-09-2406-0

9 786050 924060

serifika no: 11340

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 25

Jeff için.
Kocam. En iyi arkadaşım.
Seni ne kadar çok sevdiğimi merak ediyorsan,
kitabın başlığına bak.

1

Son

Ölümüm yeni bir başlangıç olmayacak.

Sınır'da binlerce yıldır ölüm, yeni bir doğum anlamına gelmiştir. Başka bir hayat. O günlerde, tapınak karanlığa gömüldüğünde birileri ölmüş ve ben de onların yerine doğmuşum.

Bir ruhsuz. Bir yeniruh. Kopmuş bir ruh.

Ben, diğerlerinin kontrol etmeye çalıştığı bir gizemdim, dünyayı yaşama, ölüme ve sonrasında olanlara ilişkin bildiklerini yeniden düşünmeye sevk eden bir yarattım. Fakat ben tek örnektim. Çaresizce bir yaklaşımla, asla tekrarlanmayacak bir gizem olarak görmezden gelinebilirdim.

Sonrasında babam bir Karanlıktapınak daha yaşanmasına neden oldu, onlarca eskiruh nihai ölümlerine gönderildi. Acı dolu, korkunç ölümlerdi bunlar. Dehşet verici. Kaçılmaz.

Aynı yıl içinde yeniruhlar doğdu ve dünya karanlıkruhların ardından daha da yandı, yeniden doğum hakkındaki meşum gerçeği kimse fark etmemişti. Yeniden doğumun

doğal bir olgu olduğunu sanıyorlardı ancak durum aslında tam tersiydi: eskiruhlar yaşamlarını sürüp ölürken ve sonra yeniden yaşarken, milyonlarca yeniruh, yeniden doğumu sağlayan varlığın ta kendisi tarafından tüketiliyordu.

Janan. Yutucu. Bir zamanlar insan olan bu varlık, çok yükseklerle ulaşmıştı ve yakın zamanda tüm dünyayı yakıp yıkacaktı.

İşte o zaman geriye acı sonumuzdan başka bir şey kalmayacaktı.

Gece yarısıydı.

Ruhlar Yılı dünyanın derinlerinden gelen kulakları sağır edici bir gümbürtü ve çatırdamayla başlamıştı.

“*Bu da nedir?*” Sesim salonda yankılanıyordu. Yerde hâlâ parçalanmış enstrümanların kalıntıları ve her tarafa saçılmış gül yaprakları vardı. Mutfaktan vuran ılık tozlu ahşap döşemenin bir bölümünü aydınlatıyordu ancak odanın geri kalanı gecenin karanlığı altındaydı. Dostlarımız gittikten sonra kanepede biraz kestirmiş ve birkaç dakika önce uyanmıştık.

Salonunun diğer tarafında bulunan Sam başını yana eğdi ve kulak kesildi. Hafızasını tarayıp bu gümbürtüye ve sarsıntıya ilişkin bir şeyler hatırlamaya çalışırken siyah saçları gözlerinin üzerini örtüyordu.

Ayaklarımızın altındaki zemin sallanıyordu. Bir çığlık attım ve sırtımı duvara verdim. Janan’ın kalp atışlarını parmak uçlarımda hissediyordum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp, dengemi bulabilmek için vücut ağırlığımı dört bir yana paylaştırdım. “Ne oluyor böyle?” Yaşadığım panik, yüksek ve tiz çıkan sesimde kendini gösteriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sam sendeleyerek bana doğru geldi, sallanan zeminde dengesini bulmakta zorlanıyordu. “Deprem. Endişelenme. Birazdan biter.”

Salonla mutfakı ayıran rafların üzerindeki süs eşyaları tıngırdıyordu. Obsidyen biblolar yerlerinden oynuyor ve rafın kenarına doğru kayıp yere düşüyorlardı. Yukarıdan tahta, taş ve cam yağıyor, yere çarpıp gümlüyor, kırılıyor, yuvarlanıyorlardı. Dağılmış gül yaprakları bile dört bir yana savruluyordu.

Sarsıntı yavaşladı ancak sona ermedi. Yeryüzü yeniden sallandı ve her şeyi bir yana savurmaya başladı. Üst kattaki mobilyalar birbirine çarpıyordu. Dışarıda ağaçlar kırılıyordu. Tüm dünya canlanmış kükrüyordu. El işçiliği raflar çatırdayıp parçalanarak tüm odaya dağılırken çığlıklarına engel olamadım.

Sam sendeledi ve yere düştü. Ona ulaşamıyordum. Yumruk yaptığı elini göğsüne doğru götürürken yüzünde hayret ve acı ifadesi vardı. Gri geceliği akan kanıyla lekelenmişti.

“Sam!” Yerinde durmayan zeminle mücadele ederek ona doğru süründüm. “Eline ne oldu?” Daha sorumu tamamlamadan hemen yanındaki kırmızıya boyanmış cam parçasını gördüm.

“Yok bir şey. İyiyim.” O sırada sarsıntı kesildi ve Sam oturduğu yerde yaralı elini diğer eliyle tuttu. “Kötü sayılmaz.”

Kötü anlayışı, dünyanın ikiye bölünmesi filandı herhalde. Şimdi ise dünyanın sessizliği evin her köşesine sinmişti. Ağırılığı hissediliyordu. Canlıydı. Bekliyordu.

Zeminin hareketsizliğine güvenemeyerek doğruldum ve Sam’e doğru yaklaştım.

Bir iki hafta önce Konsey Üyesi Deborl ve arkadaşları buraya gelip Sam'in salonundaki tüm enstrümanları parçalamışlardı. Piyano, klavye, çello, hatta kutularında duran daha küçük enstrümanları bile. Sadece üst kattaki enstrümanlar bu saldırıdan kurtulmuştu ve aralarında benim flütüm de vardı. Çalışma odasında, ufak bir onarım için bekliyordu. Şans eseri kurtulmuştu.

Kırılıp dökülenlerin büyük bölümünü hiç vakit kaybetmeden temizlemiştim. Yerde kalanlar sadece günün birinde yeniden kullanılabilecek parçalar ile dostlarımızla birlikte verdiğimiz bir partiden geriye kalan gül yapıtlarıydı.

Ancak şu haliyle salon Deborl'un sebep olması asla mümkün olamayacak kadar korkunç bir haldeydi.

Raflar yerlerinden oynamış, üzerlerindeki kitapları, kutuları ve süs eşyalarını dört bir yana saçmışlardı. Bu halleriyle insanı ısırmaya hazırlanan dişleri andırıyordu.

Yere düşen bir lambadan geriye parıldayan cam parçaları kalmıştı. Yangın çıkarmadığı için şanslıydık. Mutfak kim bilir ne haldeydi? Ya üst kat ya da müstemilatlar... O kadar fazla parçalanma ve yere düşme sesi duyulmuştu ki; her şey olmuş olabilirdi.

"Elin iyi mi?" Sam'in yanına çömeldim ve yumruğunu göğsünden uzaklaştırmaya çalıştım.

"İyi." Yalan söylüyordu. Eli elimin içinde titriyordu ve kan içindeydi. Tüm o kırmızılığın altını görmek zordu ancak cam parçası avucunu ve parmaklarını yaralamış gibi görünüyordu.

"Bunu temizlememiz gerek. Kımıldama lütfen."

Sam başını öne doğru salladı ve ben parmak uçlarım

ağrıyana dek cam parçalarını yarasından temizlerken, o da sabit durmaya çalıştı. Yarayı temizlemek faydalı olacaktı fakat ilk önce kanamayı durdurmalıydım.

“Bu canını acıtabilir.”

“Canım zaten acıyor.” Sam’in sesi hırıltılıydı.

Teskin edici bir şeyler söylemek istiyordum ama ne derece büyük bir yara olduğunu bilmeden vaatlerde bulunamazdım. Kanı temizledikten sonra kötü görünürse, hekim Rin’i çağırırdım. Şimdilik eline saplanmış büyük bir cam parçasını yerinden çıkardım ve geceliğimin kumaşından bir parça yırtarak elini sardım sonra kumaşı eline dolayabildiğim kadar doladım. “Bastır şuraya.”

“Elim iyileşecek merak etme.” Sözcükler ağzından sert bir tonda dökülmüştü, tıpkı birer emir gibi. Sanki kesiklerin iyileşmesini iradesiyle sağlayabilirmiş gibi.

“Yukarı çıkalım da şunu adam gibi saralım. Kirişlerin kırıldığını duymadım, merdivenler güvenli olsa gerek.” Su borularının da hasar görmediğini umuyordum. Lambalar ve diğer her şey sağlam görünüyordu. Bu da yeterdi.

Tam ayağa kalkmaya yeltenmişim ki dünya yerinden oynadı ve batıdan bir patlama sesi duyuldu. Bu yeni bir deprem değildi. Başka bir şeydi.

Sam ve ben ayağa fırladık, camlara basmamaya dikkat ederek dış kapıya doğru koşturduk. Gecenin karanlığına çıktığımızda buz gibi hava yüzümü adeta iğne gibi yaktı. “Bir şey görebiliyor musun?” diye sordum.

Sam başını iki yana salladı. “Hayır ama bir patlama olsa gerek.”

“Kaldera değil.” Sınır’ın kalderası dev boyutlardaydı. Kalp şehri merkezden dört bir yana uzanıyordu. Kaldera patlasaydı Kalp’ten geriye hiçbir şey kalmazdı.

“Hayır, değil,” diyerek bana katıldı Sam. Kolunu omzuma dolayarak soğuğa karşı beni iyice kendine çekti. “Hidrotermal bir patlama. Gayzer patlaması gibi ama daha büyüğü.”

“Ne kadar büyük?” Etrafıma bakındım ancak bulutlar ay ışığını kapatıyordu. Ortalığı seçebilecek kadar aydınlık olsaydı bile, şehrin surları ufku tamamen engelliyordu. Patlama şehrin dışında meydana gelmişti ancak surların hemen ardında da olabilirdi. Her yerde gayzerler vardı.

“Bilemiyorum. Bazen çok daha büyüğü olur. Yeraltındaki basınç değişiklikleri neticesinde meydana gelirler.”

Ağaçlardan ve bahçeden tıpır tıpır sesler duyulmaya başladı, garip bir ritimle evin çatısını da dövüyordu aynı ses. Gökten düşen bir çakıl taş kafama indi.

Sam sağlam eliyle dirseğimden yakaladı ve beni eve çekti. “Hidrotermal patlamalar bazen kayaları ve ağaçları da söküp alır ama bu pek sık olmaz. Ben sadece iki kere buna tanık oldum ve ikisi de çok uzun zaman önceydi.”

O konuşurken kuzeyde ikinci bir patlama oldu ve güneybatıda da üçüncüsü. Tüm dünya tıptırtilar, çatırtılar, tıslamalar eşliğinde ayaklanmıştı sanki. Hayvanlar bağırişiyor ve ağaçların arasında koşturuyorlardı. Kuşlar gıklayarak havalanmışlardı ancak güvenli bir yere uçmaları mümkün değildi. Dünya tersine dönmüşçesine gökten taş toprak yağıyordu.

“İçeri.” Evin duvarlarına daha fazla taş çarptıkça, Sam’in sesi de sertleşmişti. “Hemen içeri girelim.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Tam kapıya doğru dönmüştük ki gözüme bir parıltı ilişti.

Şehrin merkezinde, Janan’ın tapınağı akkor haline gelmiş parlıyordu.

2

Eudcki Yabancı

Dış kapı arkamızdan sertçe kapandı ve parçalanan dünyanın gürültüsü kesildi. Sam mutfaktan gelen ışıktan uzaklaşıp gölgelerin arasında kaybolduğunda kollarımla bedenim sardım. “Tapınağı gördün mü?” diye sordu. “Hiç bu kadar ışıldadığını görmemiştim.”

“Evet gördüm.”

“Sence bu Janan’ın işi mi?” Elini göğsüne dayayıp durmaya yaslandı.

“Depremi mi diyorsun? Ya da patlamaları?”

“Olabilir bence.” Ben de onun yanına gidip gölgele-
rin içine daldım ve yanağımı omzuna yasladım. Kolları belimi sardı. Göğsüm ve karnım onun bedenine temas ediyordu, aramızda yalnızca geceliklerimizin kumaşları vardı. “Korkuyorum,” dedim fısıldayarak. Bana sarılırken ve karanlıkta dikilirken dürüst olmak benim için daha kolaydı.

Yanağını başımın tepesine dayadı. “Ben de.”

“Bundan sonra kaldera sık sık bunu yapacaksa, belki de Konsey’in beni sürgüne yollaması o kadar da kötü bir

şey değildir. Sınır'dan uzaklaşmak akıllıca bir iş gibi görünüyor. Benimle geldiğine seviniyorum.”

“Seninle her yere gelirim.”

Bir süre yan yana dikilip birbirimizin kalp atışlarını ve evin çatısına yağan taş toprağın tıptırtısını dinledik. Sadece Sam'e temas ediyor, artık daha da güçlenmiş olan Janan'ın kalp atışlarını hissedebildiğim beyaz duvardan uzak duruyordum.

“Yukarı çıkıp seni tedavi edelim.” Kendimi dikleştirdim ve yaralı elini iki elimin arasına aldım. Elini sardığım kumaş kıpkırmızı olmuştu.

Başını öne doğru salladı ve onu üst kata yönlendirmeme sesini çıkarmadı. Tüm ağırlığımızı vermeden önce basamakları test ederek yavaş yavaş çıktık. Depremden sonra evin dışı nasıl olsa kendi kendine düzelirdi –Janan uyanık olduğu sürece beyaz taşların zarar görmesine asla izin vermezdi– fakat evlerin içi tamamen insan elinden çıkmaydı.

Ancak merdivenler iyi durumdaydı. Destek kirişlerinin hiçbiri kırılmamıştı.

Sam'in odası serin ve karanlıktı. Gölgelerin arasında eşyaların sadece şekli belli oluyordu: bir yatak, bir gardırop ve büyük bir arp. Banyoya girdik ve ışığı açtım. Parlak beyazlığın karşısında ikimiz de gözlerimizi kıstık. “Otur,” dedim.

Sam öne eğildi ve lavaboya dayandı. Ben de sıcak suyu sonuna dek açtım. Sam'in dudaklarının köşelerinde muzipçe bir gülümseme belirdi. “Ana, şu an bunun için en uygun zaman olup olmadığından emin değilim ama istersen...”

“Kapa çeneni.” Dudaklarıma rahatlama ifade eden bir

gölümseme yayıldı. Şaka yapabiliyorsa, iyileşecek demektir. “Buhar derini yumuşatır ve kalan cam parçaları varsa bunların çıkmasını sağlar.”

“Böyle hiçbir eğlencesi yok ki ama.” Elindeki sargıyı çözerken ve kanı suyun altında yıkarken yalandan yüzünü buruşturdu. Ecza dolabında sargı bezi ve merhem buldum ve öbek öbek buharlar yükselirken birlikte son kalan cam parçalarını da temizledik. Ayna buhar olmuştu ve akan suyun sesi dünyanın geri kalanının gürültüsünü bastırıyordu.

“Bu o kadar da kötü görünmüyor,” dedim, parmaklarına merhem sürerken. Kesiklerin çoğu yüzeyseldi.

“Sana söylemiştim.” Ben elini temiz bandajla sararken Sam kımıldamadan duruyordu. “Hem zaten sol elim olması da iyi bir şey çünkü sağla yazıyorum.” Suyun gürültüsü Sam’in sesinin daha derinden ve tok çıkmasına neden oluyordu. “Geriye kalan kısmım iyileşene dek idare ederim. Hem seni öpmek için iki elime birden ihtiyacım yok.”

Derin bir nefes alıp elimdeki bandajı bıraktım. “Bu iddiayı bir sınamak lazım. Beni öperken ellerini bayağı kullandığını hatırlar gibiyim.”

“Hımm.” Lavabodan uzaklaştı. “Evet, bu konuda biraz deneme yapmak faydalı olabilir.” Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı ve yüzüme düşen bir tutam saç okşadı. “Evet,” diye mırıldandı, “haklısın. Bu bir.”

Parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı omuzlarına doladım. Dudakları içeriği dolduran buhardan ılık ve yumuşak bir hale gelmişti.

“Bu iki,” dedi ve bir koluyla belimden tutup beni kendine çekti. Dudakları yanağımı ve boynumu okşuyordu. “Bu da üç.” Sağlam eliyle geceliğimin tek omzunu indirdi

ve çıplak tenimi öpüp, parmak uçlarını koluma doğru indirdi. Dokunuşları ta karnıma kadar ulaşan bir karıncalanmaya neden oluyordu. Nefesim kesilmeye başlamıştı. “Çok haklısın.” Dudakları köprücük kemiğimi dağlıyordu. “Seni öperken sürekli ellerimi kullanıyorum.”

O an beni tutuyor olmasaydı eriyip giderdim. Buhar, bana dokunuşu, öpücüğü. Daha bir saat önce yaşanan onca şeye rağmen başımı döndürüyor, beni serseme çeviriyordu. Onun kollarında kendimi güvende hissediyordum, akan suyun sesinden başka bir şey duymuyordum ve bu haldeyken dışarıdaki dünya ile diğer tüm dertlerimizi unutabilirdim.

“Dün gece konuştuklarımızı hatırlıyor musun?” Kulağına bir öpücük kondurdum, bir de yanağına.

Sam'den alçak sesli bir onaylama mırıltısı duyuldu. “Beni sevdiğini söylemiştin.”

“Söyledim, değil mi?” Memnuniyet hissi her yanıma sarmıştı. Yıllarca sevmeyi hak etmediğime inandıktan sonra Sam bana tam tersini göstermişti. Ancak bu, benim başkalarını sevebileceğimi kabullenmekten farklıydı. Bu duygularla mücadele etmek zor olmuştu ancak dün gece bunu söylemişim ve en baştan beri onu sevdiğim anlaşılmıştı. “Bak ne diyeceğim?”

Yavaşça geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

“Bugün seni hâlâ seviyorum.”

Gülümsemesi kocaman ve sıcacık bir hal aldı.

“Bir söylenti duydum,” diye devam ettim. “Yeni yılın ilk günü doğum gününmüş.”

“Öyle mi?” Birden utanmıştı.

“Tanıştığımız zaman bana doğum günlerimizin aynı olduğunu söylemiştin.”

“Öyle mi söyledim?” Yüzünden bir telaş dalgası geçti ve yanakları kızardı. “Evet ya. Söylemiştim.”

Elimden geldiğince ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordum; oysaki kahkahalar boğazımda birikmişti ve gülmek için dudagımı ısırarak zorunda kalıyordum. “Ee?” Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

Yüzü utanç ile kıpkırmızı olmuştu. “Doğum günümü unutacağımı mı sandın?”

Kahkahayı bastım. Tam da bunu demesini bekliyordum çünkü o güne dönüp baktığımda, doğum günümün aynı olduğunu söylemeden önce yaşadığı tereddüdü ve kısa süreli kafa karışıklığını hatırlayabiliyordum. *Unutmuştu.* “Önemli değil. Seni gerçek doğum gününde de seviyorum, sahte doğum gününde de. Diğer tüm günlerde de.”

Rahatlayarak güldü. “Bu gece bir şey yapamayız artık. Acaba...” Doğru sözcükleri bulamıyor gibi bir hali vardı. “Acaba burada benimle uyumak ister misin? Benim odamda yani. Banyoda değil.”

Sabahleyin aşağıının dağınıklığı olduğu gibi bizi karışılacak ve az önce Sam’in odasının önünden geçtiğimizde gayet düzgün halde olduğunu görmüştük. Ortalığın icabına sabah bakabilirdik. Ya da bakmazdık. Dün Konsey beni Kalp’ten sürmüştü ve Sam de benimle gelecekti. Yakında doğuya doğru yola koyulmuş olacaktık. Evi toplamak gibi bir *mecburiyetimiz* yoktu.

Gerçek hayatı sabaha dek erteleyebilirdik.

“Battaniyenin tümünü üzerine çekersen, pişman olursun bak.” Uzanıp banyonun çeşmesini kapattım. Konsey’le yaşanan tantanadan, öfkelerini bizimle paylaşmaya gelen arkadaşlardan, depresyondan ve patlamalardan

sonra Sam'le birlikte kıvrılıp yatmak, düşünebileceğim en çekici şeydi.

Çeşmeden birkaç saniye boyunca sular damlamaya devam etti ve sonra tüm ev sessizliğe gömüldü. Dışarıdaki taş toprak yağmuru sona ermiş olsa gerekti. Tüm dünya sessiz, sakin, beklemedeydi.

Arkamdaki kapının tokmağını el yordamıyla buldum ve kapıyı iterek açtım. Yakında her şey mükemmel olacaktı, sadece birkaç saati vardı.

Sam'in yüzündeki gülümseme yok oldu. Tam ne oldu diye soracaktım ki Sam bileğimden yakaladığı gibi beni kendine doğru çekti ve döndürerek arkasına aldı. "Burada ne işin var?" diye bağırdı. Sağlam elini geriye atıp, beni olduğum yerde tutmak istercesine kalçama bastırdı.

Bu şaşırtıcı gelişme karşısında kalbim bir anda deli gibi çarpmaya başlamıştı. Sam'in omzunun üstünden olan biteni görmeye çalıştım.

Elinde kocaman bir bıçakla bir yabancı Sam'in odasının kapısında dikiliyordu. Ayak bileklerine kadar inen pis bir palto giymişti ancak loş ışığa ve kalın kumaşa rağmen, kalçasında asılı duran ikinci bir silah olduğu gözünden kaçmamıştı.

"Dossam. Ruhsuz." Sesi tanıdıkta ama çıkaramıyordum. "Ezilib ölmenizi umut ediyorduk."

Kimdi acaba bu umudu taşıyanlar?

Keşke geceliğim dışında daha ciddi bir şey giyiyor olsaydım diye içimden geçirerek Sam'in arkasından çekilip yana doğru bir adım attım. Kimsenin önümde kalkan olmasına ihtiyacım yoktu. "Sen Deborl'un arkadaşlarından birisin."

"Ayrıca hapiste olman gerekirdi," dedi Sam. "Deborl ve Merton'la birlikte."

Yabancı, dişlerini göstererek sırttı. “Janan depremi kullanarak bizi serbest bıraktı.” Paltosunu aralayarak kemerine asılı lazer tabancasını ortaya çıkardı. “Bitirmemiz gereken bir işimiz var.”

“Mat, hayır.” Sam tekrar önüne geçmeye çalıştı ancak dirseğimi böğrüne yapıştırdım. “Neden bunu yapıyorsunuz?”

Yabancı –Mat– gözlerini Sam’e dikti. Kaçabileceğimiz yönünde bir kaygısının olmadığı açıktı. Neticede banyomuzda kısılıp kalmıştık. “Herkes ondan nefret ediyor. Hepsinden nefret ediyoruz. Bu yeniruh vebasının durdurulması şart.”

Banyoda kapana kısılmıştık.

Bir adım geri çekilerek Sam’in girişi kapatmasına izin verdim. “Yeniruhlar dünyanın doğal düzeni aslında,” diye başladı. “Diğer hayvanlar doğuyorlar, yaşıyorlar ve bir daha dünyaya gelmemek üzere ölüyorlar. Asıl bizim yaptığımızın doğal olmadığını hiç düşünmediniz mi?”

“Onlar Janan’a yönelik bir saygısızlık. Bizi Janan yarattı. Bize ölümsüzlük verdi. Yakında inananları ödüllendirmek üzere geri dönecek. Göklere yükselecek. İnananlar da onunla birlikte yükselecek.”

Meuric böyle düşünmüyordu. Ruhlar Gecesi’nde hayatta kalabilmek için tapınağın anahtarına ihtiyaç duyduğuna ikna olmuştu.

Mat’in iddialarına kulaklarımı tıkayarak Sam’in banyosundaki eşyaları gözden geçirmeye başladım. Şampuan, sabun, ağrı kesici. Keşke SED’im yanımda olsaydı. O zaman yardım isteyebilirdim ama ikimizin SED’i de aşağıdaydı.

“Ana size hiçbir şey yapmadı.” dedi Sam. “Diğer yeniruhlar da.”

Sargı bezi. Ağrı kesici. Kesikler ve yanıklar için merhem. Geceliğimin cepleri olsaydı bunları içine doldurdum çünkü kafamda şekillenmeye başlayan plan, dışarı çıkmayı içeriyordu.

“Doğdular,” dedi Mat. “Eskiruhların yerini aldılar. Gerçek ruhların. Onların olmayanı alıyorlar. Yaşamı. Anahtarları.”

Mat’in kim olduğu şimdi anlaşılmıştı. Tapınaktan çıktığımda bana saldıran adam oydu. Tapınağın anahtarını benden çalmış ve Deborl’a vermişti.

“Bunun sona ermesi lazım. Üzgünüm Dossam. Seninle hiçbir derdim yok fakat Ana’nın ölmesi gerek.”

Toz deterjan. Kutuyu kaptığım gibi kapağını açtım. Tam o sırada Mat Sam’i iterek banyoya daldı ve lazer tabancasını bana doğrulttu. Mavi renkli nişan alma ışığı yanıp sönüyordu...

Bağırarak deterjanı Mat’in suratına fırlattım. Sam, feryadı basan ve gözleri yanan Mat’i tezgâha doğru itti. Beyaz zerrecikler havada süzülüyor ve tabancanın ışığı altında açık mavi renkte yanıp sönüyorlardı. Bir cızırtı sesi duyuldu ve tavanda bir delik açıldı. Mat gözlerini ovuşturmakla o kadar meşguldü ki silahını ne yöne doğrulttuğu umurunda bile değildi.

Sam onun yakasına yapıştı ve kafasını taş tezgâha güm diye çarptı. Bir çatırtı sesi duyuldu ve kanın bakırımırsı kokusu banyoyu doldurdu ancak adamın yaşayıp yaşamadığına bakacak zaman yoktu. Elinden düşen tabancayı kaptığım gibi Sam’le birlikte kendimi banyonun dışına attım.

Koşarak alt kata indik, yalnızca SED’lerimizi ve ayak-kabılarımızı almak için durup, yalınayak karanlık geceye fırladık.

“Ses çıkarma.” Sam’in sesi fısıltıyla çıkıyordu, butünüyle uyarı mahiyetindeydi. “Başkaları da olabilir.”

Korku ve dehşet içinde titreyerek Sam’in bana yol göstermesine izin verdim. İstese Kalp’te gözü kapalı bile yolunu bulabilirdi. Bense bir lambaya ihtiyaç duyuyordum ve lambamız olsaydı bile kullanamazdık.

Soğuk kendini iyiden iyiye hissettirdiğinde ve yerleri kaplayan sivri köşeli taşlar ayaklarımıza batmaya başlayınca yavaşladık. “Bu tarafa.” Sam bizi kapkaranlık bir yöne döndürdü. Ağaçlar. Çam iğneleri ayaklarıma batıyordu ve titremelerime engel olamıyordum. Soğuk ve adrenalin nedeniyle güçlkle nefes alabiliyordum. “Ayakkabılarını giy,” diye fısıldadı. Eli elimi bıraktı ve korkudan elini deli gibi sıkmakta olduğumu o an fark ettim. Sol elini tutuyordum, yaralı elini. Sam, gık bile dememişti.

Eğilip ayakkabılarımı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde giydim. Bir yandan da başka ayak sesleri duyabilir miyim diye kulak kesildim. Ancak tek duyduğum ses, kulaklarımda hissettiğim kendi nabzımdı. Mat ölmüş müydü? Başkaları da var mıydı? Deborl’un Mat’ten başka arkadaşları da vardı. Öyleyse neredeydi bunlar?

“Ayakkabılarını giymene yardım edeyim mi?” diye sordum.

“Hallettim.” Sesi hırıltılı çıkıyordu. Acıdan mı, soğuktan mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordum. “Eşyalarını unutma.”

SED’imi ve Mat’ten çaldığım tabancamı alıp, omzundan tutarak karanlığın içinde Sam’in peşinden ilerledim. Birinin Mat’i Sam’in banyosunda bulması ne kadar sürerdi?

Acaba ölmüş müydü? Sam onu öldürmüş müydü?

Ağaçların arasından ilerlerken zihnim bu düşüncelerle

deli gibi meşguldü. Ayakkabılarımız, yalınayaklı halimize kıyasla daha fazla ses çıkmasına neden oluyordu ama sivri bir şeyin üstüne basma riski de çok büyüktü. Vücudum şimdiden soğuğun etkisiyle ağrımaya başlamıştı.

Ağaçların ardından soluk bir ışık parıldıyordu. Stef'in evine varmıştık.

"Dur," dedim tıslar gibi bir sesle ve Sam'in omzunu sıktım. Sam dönüp bana baktı. "Ya onu gözetlemesi için birini göndermişlerse?"

"Olabilir." Ağaçların arasına sindi ve çömelip SED'ini çıkardı. "Yapamıyorum. Elim bu haldeyken mesaj yazmam çok uzun sürer."

"Ben yaparım." Yere oturdum ve tiril tiril geceliğimin içinde yaprak gibi titrerken Stef'e çabucak bir mesaj yazdım.

Mat bize saldırdı. Deborl ile Merton hapisten kaçmışlar. Evinin önündeyiz ama gözetleniyor olmasından çekiniyoruz. Lidea ve GERAL'ı ara. Onları uyar. Diğer güvenilir dostlarla beraber bizimle kütüphanede buluşun. Lütfen bize giyecek kalın bir şeyler getir.

Sam omzumun üstünden mesajı okudu. "Kütüphane mi?"

"Bizi orada arasalar bile saklanabileceğimiz yerler var. Ayrıca, tüm dostlarımıza söylemem gereken bir şey var."

"Ne olduğunu bana şimdi söyleyecek misin, yoksa beklemem mi gerekiyor?"

Stef'in evinin üst katındaki lamba yanınca gözlerimi kaldırıp oraya baktım. "Depremin ve patlamaların sorumlusu Janan'sa, daha da kötüye gidecek demektir. Bunu bilmeye ve halen vakit varken kaçmak için bir şans hakkı var."

Sam omzumu ve sırtımı sıvazladı. “Doğru. Bilmeye hakları var.” Stef’in bahçesinde bir gölge hareket edince Sam birden kasıldı. “Burada kal.” Lazer tabancası elinde gölgenin ardından gitti. Bir saniye sonra mavi ışık parlardı ve gölge iki büklüm oldu. Sam bahçenin diğer yanına doğru ilerlerken vurulan adam hiç kımıldamıyordu. Sam yerden bir şey aldı: ikinci bir lazer tabancası.

Stef’e bir mesaj daha gönderip onu bilgilendirdim. Anında cevap yazdı.

Kütüphaneye gidin. Bir planım var.

Çabucak anladığımı belirten bir mesaj yazdım ve SED’imin ekranını kapattım. Sam yanıma döndü.

“Öldü mü?” diye sordum. Ama belki de bilmek istemi-yordum.

Sam yalnızca ikinci tabancayı bana vermekle yetindi.

“Haydi gidelim.” SED’imi ve tabancamı taşımak için ne bir kemerim ne de cebim vardı, o nedenle elimde tutu-yordum.

“Tamam.” Sam başını kaldırıp baktı. Stef’in evine de-ğil de, şehrin merkezindeki parlaklığa: Tapınak bir fener gibi ışıldıyordu. “Normal yollardan gidemeyiz. Deborl bi-rilerini devriye çıkarmışsa, bizi arıyor olurlar. Mat’in şu ana dek geri dönmesi lazımdı çünkü.”

“Bence de. Ne yapıyoruz öyleyse? Karanlığın içinden, ağaçların arasından mı ilerleyeceğiz?”

Tabancasını kaldırırken kaşları çatıldı. “Fazla bir se-çeneğimiz yok. Hazır mısınız?”

Ayağa kalktım ve koluna girdim. “Seninle her yere gi-derim Dossam.”

3 Dünyalar

Pazar yerine bir saat sonra ulaştık. Sam, bunun yakalanmak için iyi bir yöntem olduğunu düşünerek evimizden Kalp'in merkezine dümdüz bir rotada ilerleyerek gitmeyi istememişti. Bu nedenle en sonunda şehrin ortasındaki geniş parke taşı döşeli alana ulaşana dek birkaç kez yolumuzu kapatan engellerin etrafından dolaşmak zorunda kalmıştık. Deprem ve patlamaların neden olduğu taş toprak kalıntıları her yeri kaplıyordu. Parke taşları yerlerinden oynamış ve tümsekler halinde kabarmıştı.

Dört ana caddenin bundan daha iyi durumda olduğunu sanmıyordum ancak Sam onları kullanmak istememişti; hatta başka seçeneğimiz kalmayana dek onlara yaklaşma taraftarı bile değildi. Yolların tamamen mahvolmamış olmasını umuyordum; yakında Kalp'ten ayrılmak zorunda kalacaktık çünkü.

Sürgün edildiğime hâlâ inanamıyordum. Bu, her anlamda bir ölüm cezasıydı. Sınır'ın ötesindeki dünya inanılmaz tehlikeliydi ve bir sürü yaratıkla doluydu.

Gerçi şu anda Kalp de en az o kadar tehlikeli sayılabilirdi.

Tapınaktan yayılan parlak ışık pazar yerini gündüz gibi aydınlatıyordu. Bu tapınağı o kadar parlak hale getirmek kaç ruha mal olmuştu? En az yüz milyon.

Tapınağın yanında, yer yer onunla birleşik köşeleri olan Konsey Binası tüm görkemiyle muazzam bir şekilde yükseliyordu. Janan Konsey Binası'nı ve tüm evleri Kalp'e kimse-ler gelmeden önce inşaetmişti fakat şu an gölgeler altında olan sütunlar ve rölyefler sonradan eklenmişti. Pazar yerini çevreleyen ve hepsi de savaşların ve yılların izlerini taşıyan heykelleri görebiliyordum. Pazar yeri boştu ancak sabahları ve öğleden sonraları burası arkadaş topluluklarıyla, uyanık satıcılarla ve başkalarının seslerini duyma özlemiyle buraya gelmiş diğer insanlarla dolup taşardı. Ayda bir kez rengârenk brandalar pazar yerini kaplardı. Yeniruhlardan nefret edenler tek başıma alışveriş yapmamı imkânsız hale getirmiş olsalar da, pazarın en sevdiğim zamanı buydu.

"Meydan çok geniş," diye homurdandı Sam, kış rüzgârı altında titreyerek. "Tabancanın emniyetini aç."

Düğmeyi kontrol ettim ve başımla onayladım. "SED'ini bana ver." İki SED'i de sol elimle tutarak tabancalarımı-zı rahatça kullanabilme kolaylığı yarattım. Yine kendi tabancamı kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum. "Stef'in evindeki o adam. Onu öldürdün mü?"

Sam'in gözlerine bir gölge düştü. "Bu senin gözünde benim yerimi değiştirir mi?"

Yeniden doğum, birini öldürmeyi neredeyse manasız kılıyordu. Öldürülenler yeniden doğacak ve intikam arayacaklardı. Kimse ölmekten *hoşlanmıyordu* çünkü acılı bir süreçti ve yeniden doğmayı, ardından büyümeyi beklerken öncesinde meşgul olduğun her şeyin de -gönül ilişkileri, projeler ya da araştırmalar- beklemesi gerekiyordu.

Arkadaşımız Cris'e göre, Janan göğe yükseldikten sonra insanları yeniden doğurma zahmetine girmeyecekti. Bu, Janan'ın yükselişine üç ay kala ölümün gerçek anlamıyla ölüm olduğu manasına geliyordu. Ölenlerin yeniden doğmalarına yetecek zaman kalmamıştı. Mat banyoda öldüyse, sonsuza dek ölü kalacaktı.

Sam hakkındaki düşüncelerimin değişip değişmeyeceğine gelirsek? “Hayır,” diye fısıldadım. Tüm bedenim soğuktan tir tir titriyordu. “Beni korumak için yaptığını biliyorum.”

“Seni korumak için her şeyi yaparım.” Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Haydi gidelim.”

Etrafımızda herhangi bir hareket var mı diye gözlerimizi dört açarak birlikte pazar alanını geçtik. Tapınak inanılmaz bir parıltıyla ışıyordu ve pazar yeri aşırı geniş ve bomboştu. Buradan geçmek, birilerinden bizi vurmasını *istemekten* farksızdı.

Ancak taş toprakla kaplanmış alanı geçmeyi başardık ve hiçbir şey olmadı. Ne bir saldırı ne de deprem. Ayak-kabılarımız bastıkları yerleri gıcırdatıyordu ve rüzgâr sokaklarda uğulduyordu ama bunların dışında dünya tamamen sessizdi.

Kütüphanenin girişine geldiğimizde Sam tabancasını sol dirseğinin altına sıkıştırdı ve kapıyı açtı. Omzumun üstünden geriye son kez bakarak –pazar yeri hâlâ boş görünüyordu– Sam'in kolunun altından eğilip kütüphaneye girdim. Sam de peşimden geldi ve tuttuğu kapıyı bırakınca kapı kapanarak bizi tamamen karanlığa gömdü.

“Dikkatli ol.” Sam'in sesi bu durgun ortamda kulağa çok yüksek geliyordu. “Deprem sırasında bir şeyler yerinden oynamış olabilir. Yerlerde kitaplar vardır belki.”

SED'lerden birine dokunup açtım. Beyaz ışıık çok kısa bir mesafeyi aydınlatıyordu ama bir lamba bulup açmama yeterli oldu.

Deprem kütüphaneyi bayağı dağıtmıştı. Kitaplar yerlere yayılmıştı. Kitaplıklar ve sandalyeler alt üst olmuştu. Bir lamba tahta döşemenin üstüne düşüp kırılmış ve her yere renkli cam parçaları saçılmıştı. Kâğıtlar tıpkı bir kefen gibi her yeri kaplamıştı. Üst katları pek seçemiyordum ama diğer on bir katın aynı halde olduğuna şüphem yoktu.

Sam dağınıklığın arasından dikkatle yolunu bulmaya çalışıyordu. "Stef'e bir mesaj gönderip sağ salım geldiğimizi haber verir misin? Ayrıca planı neymiş, bir öğrenmeye çalışalım."

Tabancamı ve Sam'in SED'ini masaya bıraktım ve mesajı kendi SED'imden gönderdim. Kütüphane sıcak sayılırdı, özellikle de dışarıdaki rüzgârdan sonra; ama yine de cildim soğuktan yanıyordu ve titrememe engel olamıyordum. "Bir dahaki sefere gecenin bir yarısı evimizden dışarı kaçmak zorunda kalırsak," dedim, "gecelikten daha fazlasını giyiyor olacağım."

Sam kapının arkasına bir masayı iterken homurdanarak bana katıldığını belirtti. Kapı dışa doğru açıldığı için masa kapının açılmasını engellemeyecekti aslında ama yine de içeri girmeye çalışan saldırganları biraz oyaldı.

Tüm girişlerin önüne engeller yığmayı bitirdiğimiz sırada Stef'ten cevap geldi.

Lidea, Geral, ve Orrin size doğru geliyorlar.

Bu bilgiyi Sam'e aktardım ve şöyle bir cevap yazdım:

Peki ya diğerleri?

Stef hemen cevap vermedi. İç geçirdim ve SED'i masaya bıraktım. "Elin nasıl?"

Sam omuz silkti. "Bir süre acısı devam edecektir ama artık kanamıyor sanırım."

"Hastane kanadına doğru yürüyebiliriz." Birkaç kitap alıp masanın üstüne koydum. "Elin için daha etkili bir ilaç buluruz belki."

Sam yerden birkaç parça eşya kaldırarak bana yardım etti ve arkasına bir battaniye asılmış tekli koltuklardan birinin etrafını biraz temizlemiş oldu. O koltuğa kendimi atmaktan başka bir isteğim yoktu ama...

"Biz en iyisi bir lavabo bulup temizlenelim," dedi Sam. "Sonra da buraya dönelim. Elim iyileşecektir, merak etme."

Birkaç dakika sonra tuvaletten temizlenmiş yüzlerle ve taranmış saçlarla döndük. Ne var ki, kocaman koltukta kıvrılıp oturmayı teklif edemeden dışarıdan alçak sesli bir gürültü duyuldu. "Bu da ne?"

"Bir iş makinesi sanırım. Yerleri kaplayan pisliği temizliyor olabilir."

Nihayet pazar yeri ve caddeler temiz olacaktı. Geç olsun da güç olmasındı. "Depremden sonra hâlâ çalışıyor oldukları için şanslıyız bence. Kalp'in dışındaki yolları da temizlerler mi acaba?"

"Temizlemeleri gerek."

Bu iyiydi işte. Kalp'in ve Sınır'ın dışına yapacağımız yolculuk yollar kapalıyken çok daha zor olabilirdi.

Kapıda bir gümleme duyuldu. Bir saniye sonra aralanan kapının ardından gecenin karanlığı görüldü. Tam lambayı kapatmak üzere fırlayacaktım ki Lidea'mın, "Dikkat edin. Deprem buraya bir masayı sürüklemiş," de-

diğini duyduk. Kapıya küçük bir insan öbeği yığılmıştı. Lidea ve Geral bebeklerini kucaklamışlardı ve Orrin de çantaları taşıyordu.

Rahatlayarak yerime oturdum. “Aslında o masayı sürükleyen Sam’di.” Hemen koşturup masayı önlerinden çekmek için ittim ve hepsi birden güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde başlarımıza gelenleri birbirimize anlatmak üzere lambanın etrafına oturduk.

“Mat sizi öldürmeye mi çalıştı?” Orrin’in sesinden buna inanmadığını anlaşıyordu.

“Deborl’un takipçilerinden biriymiş.” Belki de Deborl’dan önce Meuric’in takipçilerinden biriydi. “Sanırım bana daha önce de bir kez saldırmıştı.”

Orrin dönüp Sam’e baktı. “Ne zaman oldu bu?”

“Bir yıl önce Ana’nın ortadan kaybolduğu zamanı hatırlıyor musun?” dedi Sam ve herkes başıyla onayladı. Aslında kaybolmamıştım. Tapınağın içindeydim fakat Janan’ın eskiruhlara yaptığı hafıza büyüğü sayesinde Sam nereye gittiğimi hatırlayamıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte beni ararlarken herkese hasta olduğumu söylemişti.

Keşke arkadaşlarıma tapınakla ilgili gerçeği anlatabilseydim ama tıpkı Sam’e yaptığım gibi aylar boyunca onlara hatırlatmadığım sürece bunu akıllarında tutmaları mümkün değildi. Muhafaza edemedikleri bir bilgiyi onlara yüklemeye çalışmamak daha kolaydı.

“Evet,” diye devam etti Sam, “bir sabah pazar yerinde ortaya çıkıvermişti. Ben onu bulmadan hemen önce birisine yaklaşıp onu itmiş ve ondan bir anahtar çalmış fakat o kadar bitkin ve korkmuş haldeymiş ki adamı tanıyamamış.”

Başımla onayladım. “Ama o Mat’miş. Onu bu gece tanıdım.” Kendisinin şu an muhtemelen Sam’in banyosunda kan kaybından ölmek üzere olduğu ayrıntısını eklemedim. “Saldırıdan sonra Stef’le temas kurduk ve buraya geldik.”

“Size ne oldu?” diye sordu Sam.

Lidea ve Geral birbirlerine baktılar ve Lidea söz başladı. “Deprem oldu, malum.”

“Ariana depremden sonra uyumadı,” diye lafın devamını getirdi Geral. “Bu yüzden Stef çaktırmadan benim eve girdiğinde ben zaten uyanıktım. Orrin benimle beraberdi. Birileri evi gözetliyor olabilir diye eşyaları karanlıkta toplamak zorunda kaldık.”

Orrin hikâyeyi devam ettirdi. “Lidea’nın evine gittik ve sonra Stef iş makinelerini çalıştırarak bize kütüphaneye doğru sürmemizi söyledi.”

“Zekice.” Tam da Stef’in bulabileceği türden bir plandı bu.

“Bundan böyle yeniruhlara saldıracaklarından mı endişelisin?” diye sordu Lidea. “Konsey’in yeniruhları korumaya söz verdiğini sanıyordum. Yaptığın gösterinin işe yaradığını sanmıştım.”

Başımı iki yana salladım ve Konsey Üyesi Sine’nin bir zamanlar bana söylediği şeyi tekrarlardım. “Beni öldürmekle ilgili bir kanun çıkarılmış. Cinayeti kimse hoş karşılamaz tabii ki ama benim yeniden doğup doğmayacağımı bilmediklerinden, benim öldürülmemi yasadışı ilan ettiler. Yasa diğer yeniruhları da kapsıyor tabii ki ancak Deborl, Merton ve arkadaşları bunu umursamıyorlar. Her türlü cezaya degeceğini düşünüyorlar. Bizim ölmemizi istiyorlar sadece.”

“İyi de neden?” Lidea Anid’i göğsüne bastırmıştı. “Ne-

denini bir türlü aklım almıyor.”

Janan'ı ve ona nasıl körü körüne bağlı olduklarını açıklamak istemiyordum. En azından şu anda. Bu yüzden de omuzlarımı silktim ve Sam'in omzuna başımı yasladım. “Konsey yeniruhları korumaya çalışıyor ama gerçek şu: başaramayacaklar. İstedikleri kadar kurallar koysunlar, korumalar diksinler ve sorun çıkarabilecek herkesi hapse tıksınlar; her zaman gözden kaçırdıkları biri, güvenliklerinde bir açıkları olacaktır. Yeniruhlar Kalp'te güvende değil. Aynı şekilde diğerleri de.”

“Ne söylüyorsun sen?” Orrin öne doğru eğildi, gözlerinin karanlık bir bakış vardı.

“Şunu söylüyorum; Kalp'ten ayrılması gereken tek kişi ben değilim. Hepimiz buradan kaçmalıyız.”

Geral ile Orrin'in getirdikleri giysileri giydikten sonra Sam ve ben üst kata, haritaların bulunduğu yere gittik.

“Nereye gittiğimizi bildiğini sanıyordum.” Kütüphanenin tozlu havası söylediklerini boğuyordu. “Menehem'in laboratuvarına değil mi? Hava perileri için.”

“Evet ama sonra nereye? Orada kalamayız.” *Kalabilir-dik* aslında ancak daha iyi bir seçenek olmalıydı. “Bilmiyorum. Hava perisinin aradığımız cevapları vereceğini sanıyorum. Orada olacaklarından eminim. Daha önce oradaydılar.”

Sam başıyla onayladı.

“Sınır'ın ötesindeki dünyaya ilişkin daha kesin fikirlere ihtiyacım var. Çok geniş bir yerden söz ediyoruz. Bir plan gerekiyor bize.” Harita odasına vardığımızda kendimi bir sandalyeye bırakıverdim. “Sam, ben ne yaptığımı bilmiyorum. Janan'ı nasıl durduracağımı bilmiyorum.”

Sam hüznle ve hasretle bana baktı ancak bu itirafıma dair hiçbir yorum yapmadı. “Hangi haritaları istiyorsun?”

Rulo halinde katlanmış kâğıt tabakalarıyla ve kocaman kitaplarla dolu raflara baktım. Burada yüzlerce harita olsa gerekti. Belki daha da çok. “Bilmiyorum.”

“En iyisi Sınır’ın haritalarıyla başlamak belki de.” Sam rulo halinde yuvarlanmış bir harita bulana dek küçük, kapalı alanda dolandı. Kalın kâğıdı birlikte masaya yaydık ve köşelerini elimizle bastırdık. Mesafeleri ya da yükseltileri hesap edecek kadar harita bilgim yoktu ancak tanıdık yerleri çıkartmıştım.

Sınır Gölü güneyde, büyüdüğüm Mor Gül Kulübesi’nin yakınlarındaydı. Sınır Ortası Gölü Kalp’in hemen yakınında devasa bir su kütlesiydi. Gayzerleri ve fümerolleri küçük X işaretleriyle, çamur göletlerini ve kaplıcaları ise O işaretleriyle göstermişlerdi.

Her taraf dağlarla çevriliydi, sıralar halinde kuzeybatıya doğru uzanıyorlardı. Ormanlar ise tüm haritayı kaplıyordu, Sınır’ın her yerine yayılmıştı.

Parmağımı doğruya doğru hareket ettirdim, ta ki Menehem’in laboratuvarından görünen ikiz zirveleri bulana dek. “Laboratuvar buralarda bir yerlerde olmalı, değil mi?”

Sam başını salladı ve rastgele bir nokta gibi görünen bir yeri işaret etti. “Burada.” Parmağını oynattı. “Bak, yol burada işte.”

Sam işaret ettiği için dikkatimi oraya vermiştim. Öncesinde ise diğer çizgilerin ve mürekkep lekelerinin arasında kaybolmuştum adeta. Ben laboratuvarın etrafındaki araziye incelemek üzere öne eğilmişken, Sam başka haritalar da çıkardı ve masanın üzerine yaydı.

Sınır'ın kuzeyinde orman sıklaşıyordu ve detaylara daha az yer verilmişti; sanki oraları keşfetmeye ve haritasını çıkarmaya çok az insan uğraşmış gibi. Bir satır yazıyla kuzeyin buzlu topraklarındaki ejderhalara karşı uyarıda bulunulmuştu ancak insanın onlarla karşılaşması için ne kadar uzağa gitmesi gerektiğinden emin değildim. Oraya varmak bir hafta alır mıydı? Muhtemelen daha fazla.

“Sam.”

Sam hemen yanı başımda durup kolunu belime doladı.

“Son yaşamında nasıl öldüğünü bana anlatmıştın, hatırlıyor musun? Kuzeye gitmişsin, kocaman beyaz bir duvarla karşılaşmışsın ve orada ejderhalar varmış?”

Sam tereddütle düşündü. “Evet.”

“Orası bu haritanın neresine denk düşer sence?”

“Şey...” Sargılı eli haritanın üzerinde geziniyor ancak hiç durmuyordu. “Emin değilim. Oraya gitmek istemiyorsundur herhalde?”

“Elbette hayır.” Yapmak isteyeceğim en son şey, Sam'i ejderhaların yoluna çıkarmak olurdu. Otuz defa ejderhalar tarafından öldürülmüştü. Şans eseri bu hayatında onu iki defa ejderhalar tarafından öldürülmekten kurtarmıştım. Onu üçüncü kez tehlikeye atmak istemiyordum. “Sadece dünyanın geri kalanının ne kadar büyük olduğuyla ilgili bir fikir sahibi olmaya çalışıyorum çünkü bu-
raya geri dönme imkânım olmayacak.”

Sam rahatlamış gibi hafifçe iç geçirdi. “Şüpheli davranmak istememiştım. Son birkaç ayda hava perileri hakkında çok şey öğrendik –zannettiğimiz kadar kötü varlıklar olmayabileceklerini düşünmeye yetecek kadar çok– ama ejderhalar hâlâ beni çok korkutuyor.”

Otuz defa. Ejderhalar yüzünden otuz defa öldüğümü tahayyül edemiyordum. “Seni asla tehlikeye atmam.”

Cılız ve bitkin bir gülümsemeyle bana baktı ve ikimiz de dikkatimizi yeniden masaya yönelttik. “Stef haritaları SED’ine yükleyebilir. Tüm araziye kâğıt üstünde görmek kadar iyi değil ama hiç yoktan iyidir.”

“İyiymiş.” Doğuda trollere, güneyde sentorlara ve batıda roklara karşı uyarılar gördüm. Bunlar, Kalp şehrinin sakinlerinin sadece Sınır’ın eteklerinde karşılaşabilecekleri yaratıklardı. Daha ötelerde başka yaratıklar da vardı ancak bu harita o kadar uzakları göstermiyordu. “Sınırım daha büyük bir haritaya ihtiyacım var.”

Sam bir küre bulup getirdi. Tüm dünya cilalı bir taşın üzerine resmedilmişti. Kıtalar altın ve gümüş rengi çizgilerle çizilmiş, bitki örtüsüne ya da bitkisi örtünün yokluğuna bağlı olarak yeşil, kahverengi, bej ve beyaz renklerle donatılmıştı. Okyanuslar ve büyük göller parlak, çok güzel bir mavilikteydi.

Küreyi okşadım, taş ve metal avucumun altında pürüzsüz bir şekilde kayıyordu. “Sınır’ın ötesinde bu kadar geniş topraklar olduğunu hiç sanmazdım. Biz neredeyiz?”

“Burada.” Kuzeydeki kıtalardan birinin ortasını işaret ediyordu. “Sınır, parmak ucumun kapladığından daha küçük bir yer.”

“Ya.” Küreyi döndürdüm. Eğik duruyordu –öğretmenlerimden biri bana dünyamn eğik durduğunu söylemişti ama *neyin* üzerinde durduğundan emin değildim– ve birden kıtalar o kadar uzak görünmüştü ki haklarında düşünmek bile çok saçma geldi. “Sınır o kadar büyük geliyor ki insana.”

“*Büyük zaten.*” Sam yüzüme düşen saçlarımı çekti. “Dünyanın geri kalanı ise çok daha büyük.”

“Bana kendimi çok küçük hissettirdi. Bundan hoşlanmadım.”

“Ben de.” Ben diğer haritalara bakıp, bir kısmını ele-yip bir kısmını başka bir yığına dahil ederken Sam de masanın kenarına oturmuş beni izliyordu. Sorularım oldukça cevap veriyordu ancak çoğunlukla gözleri kapalı, düşünceleri arasında kaybolmuş bir hali vardı.

Haritalarla işimi bitirdiğimde esnedim ve hepsini yendim. “Hadi gidip yatalım Sam.”

“Burada mı?” Gözleri yere bakıyordu.

“Bence tam burası bile olabilir.”

Masadan inmesine yardım ettim ve lambaları söndürerek ilerledik. Merdivenlerin başına varmıştık ki SED’im titreyerek Stef’ten gelen mesajı haber verdi.

Aşağı gelin. Çok önemli haberlerim var.

4 Toplanma

Yorgunluktan ve çok fazla hayati tehlikeden başım ağrıyordu. Merdivenlerden aşağı külçe gibi inerken Stef'in birkaç arkadaşımızla birlikte geldiğini gördük.

“Uyu uyuyabilirsen,” diye homurdandı Sam.

“Rin de burada.” Kalabalığa doğru başımla işaret ettim. “Eline baktırabiliriz.” Rin on yaşlarında küçük bir kızdı ancak Kalp'teki en iyi hekimlerden biriydi. Niye bilmiyorum ama beni seviyordu. Ben daha onun kim olduğunu dahi bilmeden önce birkaç kez benden yana çıkmıştı.

“Vay.” Biz merdivenden inerken Stef kafasını kaldırıp yukarı baktı. “İkiniz herbat görünüyorsunuz.”

“Ana!” Sarit üstüme zıplayarak kollarını boynuma doladı. “İyi görünüyorsun.”

Ben de ona sarıldım, burada olduğu için rahatlamıştım. Herkes Sarit ile benim çok iyi arkadaş olduğumuzu biliyordu; onu geride bıraksaydık, Deborl onu hedef alırdı. Stef başının çaresine bakabilirdi ancak Sarit narındı. O kimseye zarar veremezdi; kendini korumak için bile olsa.

“Burada güvende miyiz?” diye sordu birisi.

Stef başıyla onayladı. “Kütüphane girişlerini güvenlik altına aldım. Dışarı çıktığımızda da kimse tek başına bir yere gitmeyecek. En az beş kişilik gruplar halinde olacağız.”

İnsanlar başlarıyla onayladılar.

“Sende ne haberler var Stef?” Sam kalabalığa göz gezdirdi ve kendini atabileceği boş bir sandalye buldu. Herkes bitkin görünüyordu. Geceliklerinin üzerine paltoalarını geçirmiş ve aceleyle topladıkları çantaları kapının girişine bırakmışlardı. Silahlar masalardan birinin üzerine yığılmıştı ve birkaç kişi SED’lerinin üzerine eğilmiş mesaj gönderiyor, içinde harita olan bir uygulamayla ilgileniyordu.

Herkes yeniruhlarla barıştı. Bazıları bana çeşitli konularda dersler vermişti ve bazıları da sadece Sam’in yakın arkadaşlarıydı. Sarit’le birlikte yaptığımız listeden tanıdığım bir avuç kişi daha vardı: hamile kadınlar. Eskiruhları taşıyor olabilirlerdi ama... belki de yeniruhları taşıyorlardı.

“Hepsi de çok kötü haberler.” Her zamanki gibi, yaşanan onca karmaşaya rağmen, Stef bir saat boyunca taranıp süslenmiş gibi görünüyordu. Sanki saatlerdir insanların evlerinden gizlice kaçırmakla ve kimilerini de öldürmekle meşgul olan o değildi.

Sandalyesinde oturan Sam’e baktım ancak sandalye Sam’in üstüne oturmadığım sürece ikimizin sığabileceği kadar büyük değildi ve etrafta başka kimse arkadaşlarının üzerine oturmamıştı. Diğer yeniruhlar bile bir yerlere çekilmiş, uyuyorlardı. Sinirle gidip kalabalığın diğer ucunda kendi başıma bir sandalyeye oturdum.

“Sam ile Ana’nın bu gece saldırıya uğradıklarını he-

pimiz biliyoruz. Başka saldırılar da olabilir diye düşünerek çoğunuzu buraya getirmemi istediler ancak gerçek şu ki endişelenmemiz gereken daha çok şey var. Hepinizin SED'ine bir program yolladım. Whit ile Orrin'de zaten vardı bu, ancak geri kalan herkesin beni dikkatle dinlemesi gerekiyor." Stef SED'ini havaya kaldırdı. "Bu program Sınır çevresindeki izleme istasyonlarıyla bağlantılı. Bu istasyonlar tüm sismolojik faaliyetleri okuyor ve topladıkları verileri bize faydalı bilgilere dönüştürüyorlar."

O anlatırken SED'imde bahsettiği yeni uygulamayı buldum ve açtım. Sınır'ın haritası üzerinde birkaç tane küçük kırmızı nokta belirmişti. Büyük bir kırmızı nokta da Kalp'in hemen altındaydı.

"Kırmızı noktalar en son meydana gelen depremler," diye devam etti Stef. "Nokta ne kadar büyükse, deprem de o kadar büyük demektir. Menü düğmesine basarsanız, farklı olaylar arasında geçiş yapabilirsiniz. Bunun dışında bir de hidrotermal patlamaların nerede meydana geldiğini görebilirsiniz. Birileri gidip gözle görmediği sürece burada neler olduğunu detaylı olarak bilemeyiz. Korkarım ölçüm aletlerinden bazıları zarar görmüş ya da tamamen yok olmuş olabilir ancak bu size neler olduğuna dair bir fikir vermeye yeter."

"Neler oluyor *gerçekten*?" Rin omuzlarına bir battaniye çekti ve esnedi. "Affedersiniz, sadece çok yoruldum. Sıkıldığımı sanmayın. Stef gelip beni uyandırdı, hem de kim-seler beni öldürmeye çalışmamasına rağmen." Stef'e kötü kötü baktı, Rin'in yakınlarında bir yerlerde uyumaması gerektiğini, aksi halde bir daha uyanamayacağını söyler gibiydi.

Bu tuhaftı işte. Bütün bu insanlar neden buradaydı?

Yeniruhların ebeveynlerini ve en yakın arkadaşlarımızdan birkaç tanesini bekliyordum. On, bilemedin on iki kişi. Kırk kişi değil.

Whit söz aldı. “Kaldera çok hareketli. Toprağın seviyesi son birkaç ayda gözle görülür biçimde yükseldi ve Sınır Ortası Gölü’nün de suları çekiliyor. Muhtemelen tabanında bir çatlak oluştu. Gayzerler eskisine nazaran çok daha sık patlıyor ve depremlerin sayısı da –hissetmediğinizin küçük çaplı olanlar dahi– üç katından daha fazlasına çıktı.” Gruptaki herkese bir baktı, bir an için benim gözlerimde takılıp kaldı. “Kaldera patlayacak. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama yakında olacağı kesin.”

“Ruhlar Gecesi’nde olacak,” dedim.

Herkes dönüp bana baktı.

Saniyeler sanki dakikaymışlar gibi uzadı ve sonunda Sarit, “Bunu nasıl bildiğini açıklayacak mısın?” diye sordu.

“Meuric söyledi, Karanlıktapınak gecesinde. Ruhlar Gecesi’nde bir şey meydana geleceğini ve bunun sonrasında hiçbir şeyin öneminin kalmayacağını anlattı. Sanırım kast ettiği şey patlamaydı. Ve” –bir Sam’e bir Stefe baktım, başlarını sallayarak beni cesaretlendirmeye çalışıyorlardı– “Janan’ın göğe yükseleceğini söyledi.”

Bir kişiden bir hayret nidası yükseldi.

“Janan gerçek değil ki,” dedi Aril. Onu matematik derslerinden şöyle böyle tanırdım; her zaman arkadaşça tavırları olsa da, beni bu kadar umursadığımı daha önce hiç fark etmemiştim.

“Gerçek. Menehem bunu Karanlıktapınak gecesinde ispatladı. Bir zehirle yeniden doğumları durdurdu, unuttunuz mu?”

Herkes ürperdi.

“Janan gerçek,” diye devam ettim, “fakat zannettiğiniz gibi biri değil. Meuric ve Deborl’un size anlattıkları gibi değil.” Bunu söylemekte muhtemelen bir sakınca yoktu ancak gerçeği –yani Janan’ın bir zamanlar sıradan bir insan olduğu– şüphesiz anında unutulardı. “Ruhlar Gecesi’nde geri dönecek. Veya göğe yükselecek. Nasılını bilmiyorum. Niyesini de bilmiyorum. Sonrasında ne olacağını da. Ancak göğe yükselişinin kalderada büyük bir patlamaya neden olacak bir hareketliliği doğuracağı kesin. Bu gece yaşadığımız hidrotermal patlamalardan bahsetmiyorum, felaket boyutunda patlamalar yaşanacak.”

Stef başıyla onayladı. “Katılıyorum. Whit? Orrin? Siz Rahel’in çalışmalarını inceliyordunuz değil mi?”

İnsanlar Rahel’in adını duyunca yüzlerini buruşturdular –o bir karanlıkruhtu, Karanlıktapınak esnasında kaybedilmiş bir ruh– ancak Whit ile Orrin başlarını öne doğru salladılar. “Orada da aynen bu durum işaret ediliyor,” dedi Whit iç geçirerek. “İyi ama ne yapabiliriz? Bunu durdurmamızın imkânı yok.”

“Kaldera durdurulamaz,” dedim, “fakat Janan’ın göğe yükselmesine engel olursak, o zaman her şey eski düzenine döner belki.”

“Bu imkânsız görünüyor.” Sarit sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Biraz da delice. Janan hakkındaki söylediklerine inanıyorum ama kulağa delice geliyor.”

“Biliyorum.”

Stef SED’ini cebine koydu. “Janan’ı durdurma konusunda Ana’ya katılıyorum.” Gözleri benimkilerle buluştuğu anda Cris’i ve yaptığı fedakârlığı ve tapınakta yaşanan diğer her şeyi düşündüğünü biliyordum. “Ama

bunu sonra tartışalım derim çünkü herkes yorgunluktan bayılmadan önce fikir birliğine varmamız gereken başka konular var.”

Ona müteşekkire bir ifadeyle baktım. Tüm bu insanların önünde Janan’ı durdurma planını tartışmak istemiyordum. Özellikle de bir planım olmamasından dolayı.

Stef hepimize tek tek baktı. “Deborl ve arkadaşları yeniruhlara zarar vermek istiyorlar. Bunu biliyoruz. Konsey’in uygulamaya çalıştığı kanunlar onları caydırmaya yetmiyor. Ancak gerçek şu ki hepimiz tehlikeye.”

Grubu şöyle bir inceledim, yorgun duruşlarını ve inanamayan bakışlarını gördüm. “Yeniruhlar ve onlara yardım etmek isteyen herkes için yapılacak en iyi şey, Kalp’i terk etmek.”

“Patlamadan korunmak için çok uzağa gitmek zorundayız,” dedi Orrin. “Kaldera patlayacak olursa, Sınır kocaman bir çukurdan başka bir şey olmayacak. Sınır’ı çevreleyen her şey Ana boyunda küllerle kaplanacak. Bunun dışında da küller olacak. Kıtanın büyük kısmında hava zehirli olacak ve atmosferdeki küller dünyanın sıcaklığında düşmeye neden olacak. Hayvanlar ölecek ve toprakta ürün yetişmeyecek.”

“İnsanlar güvende olmak için ne kadar uzağa gitmeli-ler?” Küreyi ve daha yarım saat önce dünyanın ne kadar büyük göründüğünü düşündüm.

Orrin başını iki yana salladı. “Her yer bir dereceye kadar etkilenecek ancak ne kadar uzağa gidersek, hayatta kalma olasılığımız o kadar artar.”

“Hem patlamadan *hem de* Deborl’dan kurtulmaktan bahsediyoruz.” Güçlkle yutkundum. “Lütfen Kalp’ten bir an önce çıkmamız gerektiğini anlayın.”

“Bu da bana bir sonraki kötü haberi vermek için bir fırsat sağladı,” dedi Stef. “Anladığımız kadarıyla bu gece saldırıya uğrayanlar sadece Sam ve Ana değildi. Yeni-ruhları koruma yasasını onaylayan tüm Konsey üyeleri öldürülmüş. Frase, Antha, Finn, Sine: hepsi ölmüşler.”

5

Anka Kuşu

“Ölmüşler mi?” Ayağa fırlamamla birlikte kucığımdaki SED yere yuvarlandı. “Olamaz...”

Herkes aynı anda konuşuyordu, öfke ve keder kabarmış bir nehir gibi salonun dışına taşıyordu. İnsanlar, “Deborl bunun hesabını verecek!” ve “Muhafızlara haber vermeliyiz!” diye bağırıyorlardı. Birkaç kişi SED’ine davrandı ancak Stef sesini yükseltti. “Durun!”

Herkes sessizliğe büründü.

“İşin aslı şu.” Stef etrafındakilere baktı. “Kimin Deborl ile birlikte çalıştığını bilmiyoruz. Deborl ile diğerleri deprem sırasında hapisten kaçtılar, bu kadarını hepimiz biliyoruz. İyi de nasıl kaçtılar? Bir şeyler yerinden oynadı ve onları serbest mi bıraktı? Kendi başlarına mı kaçmayı başardılar? Yoksa depremin ve patlamaların mükemmel bir fırsat yaratacağını bilen biri onlara yardım mı etti?”

“Kimse depremleri önceden tahmin edemez,” dedi Moriah.

“Deborl’un tahmin etme olasılığı var.” Boğazımı temizledim. “Janan’ın Kutsal Kişisi –yani Janan’ın tem-

silcisi– olan Meuric’in yerini o aldı ve deprem Janan’ın göğe yükselmesi ile bağlantılı olduğundan, Deborl bunun olacağını öngörmüş olabilir. Arkadaşları hapiste ziyaretine gittiklerinde onları uyarıp yardım isteme şansını da bulmuş olabilir.”

Stef başıyla onayladı. “Fakat bunu *nasıl* başardığı, kaçmış olduğu gerçeğinin yanında hiç önemli sayılmaz. Hepinizden buraya gelmenizi istememin iki nedeni var: ya Deborl’un sizin için doğrudan bir tehdit oluşturması ya da kime sadık olduğunuz konusunda hiçbir şüphe olmaması. Diğerlerine gelirsek?.. Bilmiyoruz. Onların Deborl’un yanında olduklarını varsaymak zorundayız.”

Kırk kişi bütün dünyaya karşı.

Aralarında mırıldanmaya başladılar ve o an Sam’in bakışlarını yakaladım. Bana hüzünle gülümsedi, sanki bunun umutsuz bir durum olduğunu düşündüğümü biliyordu.

“Ne yapıyoruz öyleyse?” diye sordu Lorin. “Yeniruhlar ya da Deborl’un yanında yer almak konusunda herkesin fikrini değiştiremeyiz. Konsey’in yarısını öldürdüğüne dair kanıt bulsak bile bu mümkün değil. Onları doğru bir şey yaptığına ikna edecektir.”

“Dediğim gibi, gidiyoruz.” SED’imi almak için eğildim ve sonra otururken cebime koydum. “Ben hâlihazırda sürgün edilmiş durumdayım.” Konsey’in yarısı ölmüşken bu karar da geçerliliğini koruyor muydu acaba? “Kendi güvenlikleri için yeniruhların da Kalp’ten ayrılmasını istiyorum. Diğerlerinize gelirsek; ya burada kalırsınız ya da yeniruhlarla gidebilirsiniz. Sizin yardımınıza ihtiyaçları olacaktır.” Bir patlama durumunda Sınır’dan yeterince uzaklara ulaşabildikleri varsayılırsa. Patlamayı durdurmanın tek yolu Janan’ı durdurmaksa, bu durum-

da gelecek çok karanlık görünüyordu. Ama deneyecektim, bu uğurda ölsem bile. “Herkes için –yeniruhlar ve eski ruhlar, fark etmez– yapılacak en güvenli şey, çok ama çok uzaklara gitmek.”

“Öyleyse hep beraber gideriz ama nereye?” diye sordu Lidea.

Başımı iki yana salladım. “En güvenli yerin neresi olacağı konusunda Whit ve Orrin’le konuşun. Çok uzaklar. Tek bilebildiğim bu.” Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve kederle bakan Sam’e gözlerimi çevirdim. “Benim yapmam gereken bir şey daha var, o yüzden sizinle gelemeyeceğim. Yolun tamamında gelemeyeceğim daha doğrusu.”

“Ana nereye götürürse, peşinden giderim.” Sam yarım yamalak da olsa gülümsemeyi başarmıştı.

“Ben de Ana ve Sam’le gidiyorum.” Stef’in sözlerinde daha derin bir anlam vardı. Sam’le benim dışımda Janan’ın gerçekte ne olduğunu ve yeniruhlara ne yaptığını bilen tek kişiydi. Tapınağın içinde geçirdiği zaman zihnini açmış ve beş bin yıl boyunca onu cahil bırakan hafıza büyüsünü bozmuştu.

“Ben... ben de gideceğim.” Sarit gözlerime baktı. “Neler olduğundan tam olarak emin değilim ama bunun bir parçası olmak istiyorum.”

“Sağ ol.” Şüphesiz son derece tehlikeli olacağını bildiğim bu yolculuğa Sarit ve Stef’in de katılacaklarını bilmek belki de beni rahatlatmamalıydı ama elimde değildi. Stef Sam’in en iyi arkadaşıydı ve Sarit de benim. Faydaları olurdu. Yolculuk daha katlanır hale gelirdi en azından.

“Ben de sizinle geliyorum.” Whit ellerine baktı. “Belki bir arşivcinin faydası dokunur.”

“Mutlaka dokunacaktır.” Tapınak kitaplarını yeniden ele geçirmeyi başarırısam –gitmeden önce bunu denemek zorundaydım– Whit bana tercüme konusunda yardımcı olabilirdi.

“Ben...” Orrin tereddüttüeydi, bir Geral’e bir Whit’e bakıyordu.

“Sen Geral ile git,” dedi Whit. “Ve Ariana’yla. Sana ihtiyaçları olacaktır.”

Orrin başını sallayarak anladığını belirtti.

“Ben kalıyorum,” dedi Armande. “Birilerinin burada kalıp Deborl’la ilgilenmesi gerek.”

Stef başını sallayarak onayladı ancak bunu duyunca Sam’in bir an için başını öne eğdiğini fark etmiştim. Armande onun bu hayattaki babasıydı ve aynı zamanda yakın arkadaşları. Konsey Üyesi Sine’yi kaybetmişti ve şimdi de Armande’yi kaybediyordu.

“Kusuruma bakmayın.” Armande ne Sam’in ne de başka birinin gözüne bakabiliyordu. “Gitmek istememem korkakça gibi görünebilir ama...”

“Korkakça filan değil,” dedim. “Aksine, cesurca. Burası çok tehlikeli olacak. Saklanman gerekecek. Devamlı depremler olacak. Ne evinde kalabileceksin ne de fırını açabileceksin çünkü Deborl bizim dost olduğumuzu biliyor.”

Armande başını öne doğru salladı. “Anlıyorum.”

“Öyleyse her şey ayarlandı,” dedi Stef. “Armande dışarıda herkes gidiyor.”

“Peki ya Emil?” diye sordu Whit. “O da gelmeli.”

Ruh Vaizi Emil kütüphanede değildi.

Stef başını iki yana salladı. “Başka kimse olmaz. Kimlerin Deborl’la çalışıyor olabileceğini bilmiyoruz.”

“Emil bunu yapmaz. Aynı şekilde Darce de. Yanımıza almamız gereken bir sürü insan daha var.” Whit ayağa kalktı ve Stef’in karşısına dikildi. “Onları geride bırakamayız.”

“Whit’e katılıyorum,” dedi Orrin.

“Katılmasan şaşardım.” Stef gözlerini devirdi. “Hayır, daha önce de insanlara şans vermiştik. Ana kendisini yeniruhların haklarıyla ilgili toplantımıza davet ettikten sonra Wend’in ne yaptığını hatırlıyor musunuz? Deborl’a planlarımızı anlatmış. Birlikte iki hamile kadını öldürdüler, bir tanesinin düşük yapmasına neden oldular ve Geral ile birlikte bir kadını da az daha öldürüyorlardı.”

Eskiden Wend’in eşi olan Lidea, onun yaptıkları sanki kendi suçuymuşçasına başını önüne eğmişti.

“Stef haklı,” dedi Sam. “Başka kimseye güvenemeyiz. Hepimiz sevdiklerimizi geride bırakacağız ama aksi durumda riskler çok fazla. Deborl gitmemize engel olursa, hepimizin sonu olur bu.”

“Güvenliği dostluğa tercih mi ediyoruz?” diye sordu Orrin. “Bu mudur yani?”

Birkaç kişi daha söz aldı, Stef’in korkularını ya da Whit’in tepkisini savundular. Sesleri kütüphaneyi dolduruyor, fikirlerini duyurmaya çalışırken bağırışlara dönüşüyordu. Ayağa kalktım. “Durun!”

Herkes sessizliğe büründü.

“Stef ve Sam’e katılıyorum. İhanete uğradığımızda neler olduğunu gördük ve yeni ruhların güvenliğini tehlikeye atmayacağım. Bunu yapamam.”

Sam başını hafifçe sallayarak beni onayladı ve Whit ile Orrin de sandalyelerine çökuverdiler. “İnsanlara inancını ne zaman yitirdin Ana?” diye sordu Whit.

Li ile yaşadığım onca şey ve Kalp'e kabul edilmeme karşı çıkan herkes düşünülduğünde böyle bir inancım olduğunu düşünmesi bile çok abesti. İnsanlar, boyuna onlara güvenme konusundaki isteksizliğimi sağlamlaştıracak şeyler yapıyorlardı.

"Sana inanıyorum," dedim Whit'e. "Ve Orrin'e. Sam'e, Stefe, Sarit'e ve buradaki herkese. Fakat yeniruhlar için neyin en iyisi olduğunu düşünmek zorundayım. Onları korumazsak, başka kimse korumaz. Belki Emil ve Darce gibi bize dost diğer insanlar biz gittikten sonra kendilerini belli ederler. Armande de onları peşimizden yollar ya da burada kalıp bir tür direniş oluşturabilirler. Ancak yeniruhların *hemen* buradan uzaklaşması gerekiyor, patlamadan sağ kurtulma şansları halen varken."

Orrin, Geral'e ve kucağındaki bebeklerine baktı. Başka kimse bir şey söylemedi.

"Lojistik konusunu halledeceğiz," dedim, sanki hiç tartışma olmamış gibi. "Ne zaman hazır olmanız gerektiğini size bildireceğim. Alabildiğiniz her şeyi alın fakat bunu çabucak ve gizli yapın. Hepimiz aynı zamanda yola çıkacağız. Deborl benim Kalp'ten ayrılmamı istemiyor." Kalp'ten sürgün edilmem için çok uğraşmıştı ama gördüğüm kadarıyla artık ölmemi istiyordu. "Sizlerin de gitmenizden hoşnut olacağını sanmıyorum."

Herkes başını sallayarak anladığını ifade etti ve SED'lerinde malzeme listeleri hazırlamaya, kimin ne getireceğini ve kaldera patladığında bulunabilecekleri en güvenli yerin neresi olduğunu tartışmaya başladılar.

Rin, Sam'in eline bakmak üzere ayağa kalktığı sırada kalabalığın içinden sıyrıldım ve kendimi Konsey Binası'na açılan kocaman kapıların önünde buldum. Nereye gittiği-

mi düşünmeksizin koridorlarda dolandım ve en sonunda kendimi en sevdiğim tablonun önünde buldum.

Tüyleri alevdenmiş gibi görünmese buna büyük bir kartal resmi denilebilirdi. Külleri köz halinde parıltılarla doluydu ve etrafı saran gür orman kuşun ışığı karşısında karanlık kalmıştı. Alev alev kuşun etrafında en ufak bir duman görünmüyordu.

Bu bir anka kuşu tablosuydu ya da birilerinin aklında kaldığı kadarki görüntüsüydü çünkü tuvalin üzerindeki hayvan gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Bir defasında Sam'e anka kuşu görüp görmediğini sormuş ve hayır cevabını alınca hayal kırıklığına uğramıştım. O çok yaşlıydı. O kadar çok şey görmüş ve başarmıştı ki. Beş bin yıllık geçmişinde nasıl olup da bir tane bile anka kuşu görmediğini aklım almıyordu.

Cris tapınakta anka kuşlarından bahsetmişti, Janan'la çarpışmadan önce. Anka kuşlarının Janan'ı bir kuleye hapsedtiklerini anlatmış ancak Janan'ın bu ceza-yı hak etmek için ne yaptığını söylememişti. Meuric de anka kuşlarından bahsetmişti. Birilerinin hava perilerini lanetlediğini ve bunun arkasında anka kuşlarının olduğundan şüphelendiğini söylemişti.

Beş bin yıl önce *ne* olmuştu?

Cevapları tapınak kitaplarında bulabileceğimi umuyordum. Onları geri almam gerekiyordu sadece. Sonra da tercüme ettirmem.

“Sence anka kuşları da bizim gibi geçmişlerini hatırlıyorlar mıdır?” Sarit'in sesini duyunca korkudan sıçradım. “Affedersin.” Yanımda durdu ve kolunu belime doladı. “Senin yanımdan ayrıldığını gördüm de.”

“Önemli değil.” Başımı omzuna yasladım. “Düşünmek

için biraz zamana ihtiyacım vardı sadece. Bu gece çok şey yaşandı.”

Başını sallayarak anka kuşu tablosunu benle beraber hayranlıkla seyre daldı.

“Bu soruyu bir defasında Sam’e de sormuştum.” Yeniden resme dönmüştüm. “Her bir yaşamlarını hatırlamadıklarına inanmak için bir sebep olmadığını söylemişti.”

“Umarım sen de yeniden doğarsın.” Bana sarıldı. “Sınır patlasa ve biz ölsek dahi, uzaklarda bir sürü insan olacak. Uzun zaman alabilir ama sonunda hepimiz geri döneceğiz.”

Gözlerimi yere indirdim. “Sarit.”

Sözümün devamını getirmemi bekliyordu.

Gerçekler boğazımı tıkamıştı. Az daha ona tapınakta öğrendiğim gerçekleri anlatacaktım fakat şu an bunun sonuçlarıyla uğraşacak halde değildim. “Janan göğe yükselirse, herkesin yeniden doğmasını sağlamayı sürdürecektir mi sence?”

“Belki.” Sesinde umut vardı. “Bence bu, neden geri döndüğüyle alakalı olabilir. Hüküm sürmek için mi? Bu durumda hükmedebileceği insanların olmasını isteyecektir.”

“Meuric bana Jana göğe yükseldiğinde hayatta kalmak için özel bir anahtara ihtiyacı olduğunu söylemişti. Anladığım kadarıyla, anahtarın yoksa hayatta kalamıyorsun.” Tapınakta Cris ile Stef de Janan’ın insanların yeniden doğmasına izin vereceğini düşünmüyorlardı. Hafıza büyüleri bozulmuş olduğundan ve Meuric’e bu büyü zaten yapılmamış olduğundan, tahminleri bana olasılık dahilinde görünüyordu.

“Öyle mi?”

“Janan’ın göge yükselmesine engel olmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi?”

“Elbette. Onu durdurmak demek, patlamayı durdurmak demek. Fakat... Peki ya yeniden doğum? Ölümü, yeniden doğumları da durduracak mı?”

Başımı öne doğru salladım. “Karanlıktapınak sırasında durmuştu.”

“Doğru söylüyorsun.” Sarit hafifçe titredi ve sesi duyduğu hüznle beraber hırıltılı çıkmaya başladı. “Yani her halükârda sonumuz geldi. Ne olursa olsun, bu bizim son hayatımız olacak.”

“Yeniden doğumun bir bedeli var,” dedim.

Gözlerimin içine bakıyordu. Yüzü kaygıyla adeta karmıştı. “Nedir?”

Bunu Sam’e söylediğim zaman duyduğu gerçek onu mahvetmişti. Stef ile Cris hatırladıklarında da...

Stef o günden beri bana karşı sıra dışı bir iyilik gösterir olmuştu ve Cris de beni kurtarmak için kendini feda etmişti. Sarit’i incitmek istemiyordum ama gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Herkes hak ediyordu. Belki o da unutmazdı. Belki, tıpkı Sam’de yaptığım gibi hafıza büyüsünü bozmaya yardımcı olabilirdim.

“Yeniruhlar.” Bu sözcük beni neredeyse boğmuştu. “Ne zaman birisi yeniden doğsa, Janan bir yeniruhu alıyor.”

“Sonra ne yapıyor peki?”

Gözlerimi kapadım ve Meuric’in tapınakta bana söylediğini tekrarladım. “Onları yiyor.”

“Hayır, olamaz Ana.” Sesi titriyordu.

“Yeniruhların doğması yerine, Janan ruhların gücünü alıyor ve bir eskiruhu yeniden dünyaya getiriyor. Beş bin yıl boyunca bu böyle devam etti, ta ki bir gece Ciana ölür-

ken Menehem pazar yerinde o deneyi yapana dek.”

“İlk Karanlıktapınak yaşandığında,” dedi fısıltıyla.

“Janan onun ruhunu yakalayamadı çünkü uyuyordu. Bu yüzden yıllar sonra onun yerine ben geldim.” İltim ama sonuncu değildim. En azından bundan sonra.

“Menehem aynı şeyi geçen sene de yaptı.”

“Evet. Her ikisi de yeniruhların doğmasına izin vermek içindi ve aynı zamanda Janan’ı durdurmanın mümkün olup olmadığını görmek istiyordu. Merak ediyordu sadece.”

Gözlerini sımsıkı yumdu ve yüzü asıldı. “Onun yaptıkları yüzünden bir sürü ruh sonsuza dek yok oldu.”

Yerlerine yenileri gelecekti ama.

“Bu çok... çok *korkunç*. Kesinlikle adil değil.” Kollarını bedenine sardı ve tavana bakmaya koyuldu. Gözlerinin kıyısında yaşlar belirmişti. Siyah saçları sırtına doğru dökülmüştü. “Janan’ın göğe yükseldikten sonra yeniden doğmamıza engel olacağına herkes inanmayacaktır.”

Bir şey söylemeden bekledim ama Sarit asıl inandığı şeyi söylemedi.

“O insanlar senin yaptıklarını bir seçim olarak görecekler: eskiruhlarla yeniruhlar arasında bir seçim.” Sesini iyice alçalttı. “Eğer Janan’ın göğe yükselmesine izin verirsen, geri kalanlarımızı yeniden dünyaya getirmeye devam edecektir. Fakat yeniruhları tüketmeyi de sürdürecektir.”

“Eğer onu durdurursam,” dedim, “o zaman yeniruhlar doğabilir ancak sevdiğim insanlar öldükten sonra yeniden doğmazlar.”

“Bu da yeniruhları tercih etmen anlamına gelir. Bana. Arkadaşlarına. Sam’e tercih etmen.”

“Keşke buna karar vermek zorunda olmasaydım ama gördüğüm kadarıyla bana düşünüyor,” dedim. “Bu sorumluluğu ben istemedim.”

“Böyle bir seçim yapmak zorunda kaldığımı tahayyül bile edemiyorum.”

Gerçeğin geri kalan kısmını, yani Kalp'teki herkesin sonuçlarını bilerek bu değişime razı olduğunu söylememe ramak kalmıştı ancak Sarit ağlamaya başlamıştı.

Çenemi kapalı tuttum. Bunu kimseye söylememiştim, Sam'e bile. Bu kadarı çok fazlaydı. Bunu öğrenirlerse dağlırlardı.

Sadece Stef ile Cris biliyordu. Stef utancından yerin dibine geçmiş durumdaydı ve Cris de bir hava perisiydi.

Sarit bunu bilmese de olurdu.

Uzun uzun iç geçirdi. “Fikrimi değiştirdim. Armande ile kalacağım.”

Birden mideme bir ağrı saplanmıştı sanki. “Ne? Niye ki?” Benimle gelmesi gerekiyordu. O benim en iyi arkadaşımdı. Benimle geleceğini söylemişti. “Şimdi söylediğim şey yüzünden mi?”

“Hayır.” Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Belki de ondandır, bilmiyorum. Ama gerçek şu ki dağda bayırda yürüyerek ilerleme konusunda iyi değilim. Senin için yaparım ancak Armande burada kalacağını söylediğinde, benim de kalmam gerektiğini fark ettim. Onun yalnız kalmasını istemiyorum. Hem ben asıl bilgi toplamakta iyiyimdir. Burada kalırsam sana daha çok faydam olur.”

Burada faydalı *olacaktı*. Bu, onun kalmasını *istediğim* anlamına gelmiyordu.

Belki de ona Janan'ı hiç anlatmamalıydım. Belki bunları bir sır olarak saklamak daha mantıklıydı.

Bir zaman daha yan yana dikildik ve sonra Sarit elimi sıkıp yanımdan ayrıldı.

Ben olduğum yerde kalıp anka kuşu tablosuna bakmayı sürdürdüm ve keşke hayatım daha farklı olsaydı diye düşündüm. Daha iyi. Sam ve dostlarımla, müzikle dolu bir ömür diledim. Hayatın normalde böyle olması gerekmez miydi?

“Keşke bir anka kuşu olsaydım,” dedim boş salona.

Şafak sökmek üzereydi. Esneyerek kütüphaneye döndüm ve bir tanesi dışında tüm ışıkları kapattıklarını gördüm. Birkaç kişi gitmişti ancak kimileri de sandalyelerin üzerinde kestiriyordu ya da duvarlardaki küçük oyuklara yerleşip battaniyelerin altına girmişlerdi. Sam oturduğu yerden kalkmamış, bacaklarına bir battaniye örtmekle yetinmişti.

Geral ve Orrin’i hiçbir yerde görememiştim –muhtemelen bebekle birlikte kütüphanenin başka bir köşesine geçmişlerdi– ve kimseler yan yana kıvrılıp uykuya dalmamıştı. Onların rahatlarını kaçırdıysam yapacak bir şeyim yoktu. Bana Sam’le sarmaş dolaş oturma sözü verilmişti ve şimdi bu hakkımı talep edecektim. Hemen şu an.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra bir battaniye kap-tım ve lambayı söndürüp, karanlıkta Sam’i buldum. Onun yanına sokulmama kimse bir şey demedi. Battaniyeleri üzerimize çekip rahat edeceğimiz bir pozisyon bulana dek uğraştık.

“Kütüphaneye taşınmak istediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?” diye kulağıma fısıldadı Sam.

“Bunu kast etmemiştim.”

Boynuma sıcacık bir öpücük kondurdu. “Neredeydin?”

“Anka kuşu tablosuna bakmaya gittim.”

“Sarit de peşinden gitti.” Benden bir karşılık alamayınca, “Bir faydası oldu mu?” diye ekledi.

“Armande ile burada kalacağını söyledi. Fikrini değiştirmiş.”

“Üzüldüm,” diye fısıldadı Sam. “Nedenini söyledi mi?”

Gözlerimi kapadım ve yaralı olmayan elini bulup parmaklarımı onunkilerle kenetledim. “Ona yeniruhlarla ilgili gerçeği anlattım.” Gerçeğin bir kısmını aslında. Her şeyi söylesem, nasıl bir tepki verirdi acaba? Verdiği karar, eskiruhların yaptığı seçimi kimseye anlatmayıp kendime saklama kararımı güçlendirmişti.

“Bilmeye hakkı vardı,” dedi Sam. Bencilce ya da şikâyet eder gibi olmayan bir karşılık bulamadığımdan bir şey dememeye karar verdim.

Yattıkları yerde hareket eden diğerlerinin seslerini, kitap raflarından ibaret duvarların ardından gelen boğuk mırıldanmaları dinledim. Şafağın ilk ışıkları kütüphaneye sızarken yarı Sam’in kucağında, yarı koltuğun kenarında kestirdim. Rahat değildi ama yerimden kıınılamadım. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Saatler sonra hâlâ Sam’in kollarındayken uyandığımda, insanların büyük bölümü gitmişti. Bir lambanın altına Stef tarafından ilıştırılmış notta yarın değil, bu gece yola çıkacağımız yazılıydı.

Çünkü bu gece tapınak kitaplarını ve Menehem’in araştırmasını çalacaktık.

6

Arşivler

“Demek planımız bu?” Bana çok basit ve kolay gelmişti ama sonuçta ne biliyordum ki bu konuda? Konsey Binası’nın gizli bir odasına daha önce hiç girmemiştim.

“Daha iyi bir planın var mı? Gece olana dek biraz dinlen. Enerjiye ihtiyacın olacak.” Stef başıyla kanepesini işaret etti, duvarlardan birine dayalı ufak bir piyanonun yanına sıkıştırılmıştı. Salonu karmakarışık, onlarca kitaplık ve çok az oturacak yer vardı. Sam’in salonu giriş katının büyük kısmını kaplarken, Stef misafirler için çok az yer ayırmıştı. Geri kalan her taraf çeşitli yapım aşamalarındaki makinelerle kaplıydı. Stef’in fazla ziyaretçisi olmazdı ama bu onun seçimiydi. Dışarı çıkmayı tercih ediyordu.

Dar merdivenleri tırmanıp gözden kaybolduğunda, kollarını kavuşturmuş, yüzünde yorgun bir ifade olan Sam’e baktım. “Eh.” Köşede yığılmış duran çantalarımızı başımla işaret ettim. “En azından en sıkıcı kısmı atlat-tık.”

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Stef

gerçekten de işleri üstlendi, değil mi?”

Bu gerçekten rahatlatıcıydı. Kütüphaneden çıktığı-mızda Stef bizi Sam’in evine sürüklemiş ve eşyalarımı-zı mümkün olduğunca hızlı toplamaya zorlamıştı. Son-ra Stef’in evinin etrafına hareket sensörleri ve alarmlar yerleştirirken bize planını ve yapmamız gereken her şeyi anlatmıştı. Whit ile Orrin grubun diğer üyeleriyle koordi-nasyonu sağlıyor, şehirde herkesin koruma altında oldu-ğundan emin olmaya gayret ediyorlardı.

Konsey üyelerinin ölüm haberi hızla yayılmıştı.

Deborl’un arkadaşları –son hafta hapse atılmayanlar– yeniruhların cinayetlerin yanı sıra, dün geceki deprem-den ve patlamalardan da sorumlu oldukları söylentilerini yayıyorlardı. Herkes Kalp’i yeniruhlardan arındırmak için güç birliği yaparsa, her şey eski haline dönecekti...

Sam döndü ve piyanoya baktı. Bir yandan da sargılı elini kasıp gevşetiyordu. “Muhtemelen hayatımda son kez bir piyanonun karşısındayım ve çalacak durumda de-ğilim.”

“Sol el kısımlarını ben çalarım.” Yan yana piyanonun önüne sığıştık, Sam’in bacağı benimkine yapışmıştı. Ona doğru eğildim ve bedeninden yükselen sabun ve temiz kı-yafet koksunu içime çektim. “Ne çalmak istersin?”

Bana döndü ve gözlerime baktı. Yüzünde sıcak ve ayar-tıcı bir ifade vardı. “Öylece çalalım.”

Elimi tuşların üzerine getirdim ve majör bir parça çal-maya başladım. Müzik evde yankılanıyor ve bir umut gibi içimi ısıtıyordu. Piyanonun sesi Sam’inkine kıyasla daha az çıkıyordu ve basları daha inceydi ancak her halükârda güzeldi. Üstelik de bir piyanoydu. Piyo çalmayı özle-miştim.

Sam alnıma bir öpücük kondurdu ve bana uyumlu bir orta nota buldu. Kalçamın üzerindeki sol eli hafifçe kasıldı, sanki onu kullanamamak daha çok canını yakıyordu. Dört nota çaldı: üç kısık ve bir yüksek. “Ana Yeniruh’u Orrin’le birlikte gönderdim.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Şu an iç içeydik neredeyse, nefesi saçlarımin arasından geçip yanağıma vuruyordu.

“Sen tabloya bakmaya gittiğinde Orrin yanıma gelip diğerleriyle birlikte giderken yanında götürmemi istediğim bir müzik eseri olup olmadığını sordu.”

“Arşivci ruhunu sonuna kadar taşıyor, değil mi?”

Sam başıyla onayladı. “Müzik koleksiyonumun benim için ne anlam ifade ettiğini anlıyor. O da kütüphanesi için aynı şeyleri hissediyor. O ve Whit bu kütüphaneyi inşa etmek için kaç ömür harcadılar.”

Tıpkı Sam’in müzik eserleri yazarak ömürlerini geçirdiği gibi. Bunların herhangi biri Ruhlar Gecesi’nden geriye kalacak mıydı acaba?

“Kütüphane arşivlerinin çoğu elektronik ortama aktarıldığı için rahatlıkla taşınabiliyor. Ancak somut bir şeyler almayı da istiyordu. Hayatta kalma olasılıklarına karşı geçmişimizin tek bir somut hatırası olsun diye. Yeniruhların gelecek nesillere aktarabilecekleri bir şey olsun istiyordu.”

Boğazım düğümlenmişti. “Senin eserlerinin çoğu dijital arşivlere aktarılmış halde değil mi zaten?”

“Öyle. Stef de hepimizin SED’ine göndermişti hatta.” Sam ‘Ana Yeniruh’un sonraki birkaç notasını çaldı. “Fakat Orrin somut olanın benim için ne anlam ifade ettiğini biliyor.”

“Bütün parçalarının içinden ona benimkini mi verdin?” Orrin’den saklamasını isteyebileceği daha bir sürü eseri vardı. Anka Kuşu Senfonisi. “Mavi Gül Serenadı.” “Işığın Dansı,” veya yılların isimlerine adanmış diğer besteleri.

“Benim için en önemli olanı bu.” Beni öptü, dudakları dudaklarıma değmişti sadece. “Li orijinal besteyi yok ettikten sonra şarkıyı yeniden yazmak için birlikte çalıştık seninle.”

“Hatırlıyorum.” Beni saran duyguların etkisiyle güçlkle konuşuyordum. Sam tutuklanmıştı ve Li de şarkının yazılı olduğu sayfaları ateşe atmıştı. Kurtarmaya çalışmışım ama çoğu kısmı yanıp gitmişti. Sam sonunda temize çıktığında ve ben yeniden onun yanına taşındığımda, benim için yazdığı “Ana Yeniruh” valsini yeniden yazmak için bir ay uğraşmıştık. Sam bununla da yetinmemişti. Parçayı flüte aktarmamız konusunda ısrar etmiş ve sonrasına bana kendi flütümü hediye etmişti.

“Her ne olursa olsun o müzik eserinin yaşamasını istiyorum. İnsanlar bunu duyduklarında yapmaya çalıştığımız şeyleri düşünsünler istiyorum; başarmış olsak da olmasak da. Ayrıca şunu da bilmeni isterim ki Ana Yeniruh, sen olmasaydın Janan’ın planları hiçbir direnişle karşılaşmadan gerçek olurdu. Sen bizim gözlerimizi açtın. Namının devam etmesini istiyorum.”

“Ah Sam.” Nefes almakta dahi zorlanıyordum. Bir kez daha Sam beni olduğumdan daha önemli biri konumuna yerleştirmişti. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Buruk bir gülümsemeyle bana baktı ve parmakları piyano tuşları üzerinde dans etmeye başladı. “Hiçbir şey demene gerek yok. Yalnızca çal.”

Müzik küçük salonda kayaların ve ağaçların arasından akan bir nehir gibi dolaşıyordu. Sam yarı tanıdık, yarı yeni melodiler çalarken, ben de tonlar ve tezat melodiler buluyordum. Sam'in yüzünden birkaç kez acı dolu bir ifade fark ettim. Piyanosu gitmişti. Flütü, kemani, klarneti: hepsi gitmişti. Flütümü kurtarmıştık –nereye gidersek gidelim bizimle gelecekti– ancak diğerlerinin kaybindan doğan yaralar hâlâ açıktı.

Karanlık çökene dek çaldık. Sonra Stef aşağı indi ve birlikte tavuk ile sebzededen oluşan zengin denilemeyecek bir yemek yedik. Her lokmanın tadını çıkarmaya çalıştım; sıcak, taze yemeği belki de son kez yiyorduk.

Gece yarısı SED'lerimiz aynı anda çaldı ve kendimi yavaş yavaş Sam'in kollarından ve bacaklarından kurtardım. Kanepede uyuyakalmıştık, müzik hâlâ içimizi dolduruyordu fakat artık her şeyi geride bırakma zamanı gelmişti. Evi. Kalp'i. Huzuru.

SED'imi sessizce aldım ve bıçağımın paltomun cebinde olup olmadığını yeniden kontrol ettim.

"Çantalarımızı burada bırakıyoruz," dedi Stef, boş bir sırt çantasına omzuna atarken. "Whit ve yanındaki birkaç kişi gelip alacak. Biz kitapları ve araştırmayı alıp, onlarla doğu gardiyan istasyonunda buluşacağız. Hepimizi taşımaya yetecek sayıda araç olacak. Umut ediyoruz ki Deborahl gittiğimizi anlayamadan Kalp'in çok uzağına varmış olacağız."

Daha önce anlattığı planın aynısıydı bu. Başımı öne doğru salladım.

Dışarıda kar taneleri yüzümü yakarken kapşonumu başıma çektim ve SED'imi kontrol ettim. Stef'in cihaza

yüklediği program açıldı ve hissetmediğim bir dizi deprem meydana geldiği haberini verdi. Sonra SED ışığının dikkat çekebileceğini düşünerek cihazı cebime soktum ve Sam'in elini tutup karanlıkta peşinden gittim. Etraftaki tek ışık, halen sıra dışı bir parlaklığa sahip olan tapınaktan geliyordu.

Adımlarımız ince kar tabakasını gıcırdatarak çiğniyordu ve ağaçların arasından bir rüzgâr esiyordu. "Size bir özet geçeyim," dedi Stef. "Konsey Binası'ndaki kameraları ayarladım, bizi kaydetmeyecekler. Yakalanmak senin için sıkıntı değil Ana, çünkü seni çoktan sürgün ettiler ancak Sam ve benim için kötü bir durum."

Ne kadar kötü olabilirdi ki? Konsey'in büyük bölümü öldürülmüştü zaten.

Yeniruhlara karşı harekete geçene ya da Deborl'u Konsey'e geri kabul edene dek ne kadar tartışmaları gerekecekti? Ya onu *Sözcü* yaparlarsa? Bu düşünce beni ürpertmişti.

"Diğer konu, ruh tarayıcıları." Stef bizi başka bir yola döndürdü. "Tarayıcı kayıtlarına bakma imkânı buldum. Biz tapınakta kısıp kaldığımızda ve onlarla bir araya geldiğinin ertesi günü bazı Konsey Üyeleri özel arşiv odalarından birine girmişler."

Beni Kalp'ten attıkları toplantıydı bu. "Tapınak kitaplarını ve araştırmaları yanlarında götürmüşler."

"Evet. O odadan önemli bir şey almışlar gibi geldi bana, kitaplar ya da araştırma gibi. Hatta belki de anahatar. Maalesef oradaki tarayıcı sadece Konsey Üyeleri'nin geçişine izin verecek şekilde programlanmış."

"Neyse ki," dedi Sam gülümseyerek, "yanımızda sen varsın."

“Evet öyle.” Stef’in sesi sırtıyormuş gibi çıkıyordu. “Konseyin hiçbir üyesi Kalp’teki tüm binalar için kendime *her zaman* ikinci bir giriş kodu oluşturduğumu fark etmedi bugüne dek. Sanırım...” Bu sözleri söylerken zorlanmıştı, “sanırım bundan sonra da fark etmeyecekler.”

Hüzün göğsümü doldurmuştu ve cevap veremedim. Sözcü olduktan sonra Sine’nin bana olan tavırları değişmişti ancak yine de arkadaşımdı.

Yaptıklarından sonra Deborl’un karşısına açık açık dikilecek biri kalmış mıydı? Onu durduracak kadar cesur olan tek kişi –Sarit ve Armande’yi saymıyordum– bu gece bizimle birlikte yola çıkıyordu.

Stef bir süre sessiz kaldı. Dün gece kütüphaneye çağırdığı kişiler konusunda çok seçici davranmıştı. Muhtemelen dostlarından bir kısmını ardında bırakmıştı çünkü onlara güvenebileceğinden emin olamamıştı.

Stef seçim yapmıştı. Beni seçmişti.

Gözlerimi dört açarak gururla pazar yerine kadar yürüdüm. Ancak yolumuz temizdi ve rüzgârın sesinden başka hiçbir şey duymadım. Kar sesleri boğuyor, dünyaya olağan dışı bir durgunluk getiriyordu. Tapınakışığı karlardan yansıyor; pazar yeri fazlasıyla aydınlıktı.

“Düşünmemeye çalış,” diye mırıldandı Sam.

“Neyi düşünmemeye çalışayım?” Kat kat yün ve ipeğin içinde büzüşmüştüm. Kapşonum çevremi görmemi engelliyordu; sadece önümü görebiliyordum.

“Riskleri ve sonuçları. Sonrasında gideceğimiz yeri. Sadece bunu atlatmaya odaklan.”

Tam bununla ilgili bir kaygım olmadığını söylemek üzere ağzımı açmıştım ki durup yeniden düşündüm. Deborl onları almadan önce kitaplar ve araştırma bana ait

olsa da, şimdi onları geri almak çalmak gibi geliyordu.

“Anladığım kadarıyla birçok özel arşiv odasına girmişsin?” diye sordum.

Sam’in cevabı karların içinde boğulmuş, kulağıma ulaşamamıştı. “Hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Stef’in beni yoldan çıkardığı gerçeği hariç.”

Homurdandım. “Beni kandıramazsın. Hepsinin Stef’in suçu olmadığını biliyorum.”

“Ama ne zaman başım belaya girse, sorumlusunun o olduğunu bilecek kadar tanıyorsun onu değil mi?” Bana çocukça bir masumiyetle baktı.

“Elbette tanıyorum.” Demek istediğini anlamış olma-
ma rağmen, şüpheli tavrımı sürdürdüm. Stef onun başını
belaya sokmasa, Sam muhtemelen evden çıkmayıp, bütün
gün beste yapar, çalışırdı.

Şimdi düşününce görüyordum ki Sam bu anlamda ke-
sinlikle insanı cezbediyordu.

Stef dudaklarını büzdü. “Siz ikiniz benim adıma çıka-
racaksınız.”

“Senin adın çalkalı çok uzun zaman oldu.” Sam sırtı
ve ona yandan hafifçe sarıldı.

Apaydınlık pazar yerini bir kez daha gözlerimizle ta-
radık ve koşar adım karşıya fırladık. Ayak seslerimiz bir-
den kulağa çok yüksek gelmişti.

Fakat kimse bizi yakalamadı ve kısa süre sonra Sam
kütüphane kapısını açıp, Stef’in ardından beni içeriye
soktu. Stef tabancasını çıkarmıştı bile.

Kütüphane loş ve sessizdi. Kulağımı iyice diktim an-
cak şüpheli hiçbir ses duymadım. Ne döşemelerden gelen
bir gıcırtı vardı ne de başka birinin kıyafetlerinin hışırtı-
sı. Sadece üçümüz.

Uzun koridor boyunca sessizce ilerledik. Bu kadar geç saatte birilerinin çalışıyor olması pek ihtimal dahilinde değildi ancak Deborah'un yandaşlarını insan her zaman tahmin edemezdi.

Ya Deborah araştırmayı ve kitapları çoktan aldıysa?

Sessiz koridorda ilerlerken bu kaygılar içimi kemiriyordu.

"İşte burası." Stef cebinden bir tornavida çıkardı ve bununla ruh tarayıcının kapağını açtı. "Bana sadece bir saniye verin." Tornavidanın yerini ince bir kablo aldı ve bunun bir ucunu SED'ine, diğerini de tarayıcıya bağladı. Kısa bir süre bekledikten sonra SED'in ekranına tıkladı ve tarayıcıdan bir bip sesi duyuldu. Kilit açılmıştı.

"Başarılı." Sam tekrar kilitlenmeden önce kapıyı itip açtı.

"Farkındayım." Tarayıcıyı kapattı ve odaya daldı. Ben de peşinden girdim ve kapı ardımızdan kapanırken ışıklar yandı.

Dikdörtgen biçimindeki oda sıra sıra dolapla doluydu, yüzlerce. Bir masa sığdıracak kadar bile yer yoktu, yalnızca çepeçevre dolap vardı.

"Haydi işe koyulalım." Uzak kenara doğru gittim ve dolapları açmaya başladım. Bazıları boştu ancak çoğunda havası alınmış cam kutular içinde eski belgeler ya da eşyalar vardı. "Bu nedir?" Bir ucunda bir tüy bağlı olan bir sopayı işaret ediyordum. "Bir ok mu?" Bunların çizimlerini görmüştüm ancak artık kimsenin böyle bir şey kullandığı yoktu. Lazer tabancaları uzak mesafeden öldürme konusunda çok daha etkiliydi.

"İlk icatlarımızdan biri ya da buraya ilk yerleştiğimizde bulduğumuz şeylerden biri diyelim." Stef omuzlarını

silkti. “İşe yaramaz bir çöp artık fakat Konsey saklayacağım diye inat ediyor.”

“Çünkü Whit ve Orrin bunu saklama konusunda kararlılar,” dedi Sam. “İlk başta bu tür şeyleri kütüphanede, herkesin görebileceği bir yerde tutuyorlardı ancak bazı insanlar çürümeyi yavaşlatmak için bu nesnelerin hava almayacak şekilde muhafaza edilmesinin gerekliliğini bir türlü anlamıyorlardı ve kutular sürekli açılıyordu. Orrin de onları buraya nakletti.”

“Ya.” Bu tür şeyleri muhafaza etmelerinin güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Her şeye bakacak zamanım olsaydı çok daha güzel olurdu ama acelemiz olduğundan, bütün eşyaları gözden geçirirken mümkün olduğunca detayı hızla yakalamaya çalışıyordum. Sonunda açtığım bir kapağın ardında tanıdık deri ciltler ile defterler ve günlüklerle dolu büyük bir zarf çıktı karşıma. “Her şey burada işte.”

Yani, neredeyse her şey. Sam ile Stef’e göstermek için her şeye tek tek bakarken, tapınağın anahtarını görememiştim.

“Anahtarı başka bir yerde gördünüz mü?” diye sordum, kitabı bulduğum dolabın altındaki ve yanındaki dolaplara bakarken ama hiçbir şey bulamadım.

Bir süre daha arandık ve sonunda Stef, “Gitmemiz lazım, Whit ve diğerleri hazır mı,” dedi.

Anahtarı geride bırakmaktan hoşlanmamıştım. Sınır’ın dışında işimize yarayacağı yoktu ama. Fakat anahtar bizde olsaydı, o zaman Deborah’da olmadığı kesin olurdu.

Sam sırt çantasını omzuna taktı ve odadan çıktık.

Koridorlardan mümkün olduğunca hızlı ilerledik. Dı-

şarıda, yerleri örten kar tabakası tapınakışığı altında parlıyordu ve havada puslu bir beyazlık vardı. Konsey Binası'nın yanından dolaşıp devasa tapınağın etrafından döndük. Konsey Binası'nda bizi bekleyen bir araç olsa çok daha hızlı olurdu ama o da dikkat çekerek. Deborl kesin fark ederdi. Çaktırmadan ilerleyebildiğimiz sürece gardiyan istasyonuna sorunsuz ulaşabilirdik.

Beyaz tapınağın ışığı hâlâ tüm gücüyle parlıyordu. Şarkılar Yılı'nın başından beri hiç de doğal olmayan bir şekilde ışıldıyordu. Beni tepeden tırnağa ürpertiordu bu görüntü.

Şehrin surlarının içine oyulmuş büyük bir bina olan gardiyan istasyonuna ulaştığımızda soğuktan ve nemden titriyordum.

Stef kapıyı açtı, içeriden vuran ılık karlı yolun üstüne düştü ve binanın köşesinden bir şekil çıkıverdi.

Mavi bir ışık huzmesi bize doğru geldi.

“Dikkat edin!” Stef'i içeri ittim ve telaşla peşinden girmeye çalıştım ancak yanan yün kokusu burnuma geldi. Lazer tabancası kafama nişan almıştı.

Sam bileğimden tuttuğu gibi beni içeri çekti.

Ataş eden kişi ışığın altına geldi.

Deborl.

7 Şefkat

Kapıyı çarpıp kapattım, sürgüyü ittim ve on adet siyah aracın çevresinde birilerini bulmak için dört dönmeye başladım. “Deborl burada.” Sesim titriyordu ancak ağızımdan dökülen sözcükler parlak bir şekilde aydınlatılmış gardiyan istasyonunda çınladı.

Stef bir küfür savurdu ve etrafımızdaki kalabalığa döndü. “Kapıyı açmaya hazır olun ancak güvenli olduğundan emin olana dek çıkmayın. Çatıya nişancılar yerleştirmiş olabilir.”

Şehre açılan kapının üzerine güm diye bir şey inerken insanlar koşturmaya başlamışlardı. Bağırışlar, emirler ve yardım çığlıkları gardiyan istasyonunu dolduruyordu. Yeniruhlar aniden baş gösteren bu hengâme karşısında ağlıyorlardı.

Stef elime bir lazer tabancası tutuşturdu. “O kapıdan içeri giren herkesi vur.” Sam’in kolundan tuttu ve gardiyan istasyonunun içerilerine doğru çekti.

Tabancayı iki elimle kavradım ve birkaç dakika boyunca kaygıyla karşımda zangırdayan kapıya baktıktan

sonra burada vuracak kimse olmadığını fark ettim. Tabii tahtada delikler açmak istemiyorsam. Ellerim titreyerek tabancayı paltomun cebine soktum ve kapının arkasına dayayacak bir şeyler aramaya koyuldum. Bir sıra veya sandalye. Herhangi bir şey.

Ancak gardiyan istasyonlarında pek eşya bulunmazdı. Bir cephanelik –Whit ve Orrin tarafından çoktan yağmalandığına şüphe yoktu– ve atlar için bir ahır vardı sadece. Bize faydası olacak hiçbir şey yoktu ama kapının arkasına saman balyalarını yığabilirdik. Şu an burada en az beş kişi vardı zaten. Hepimizin birden burada durması şart değildi. Yanımda duran Aril'e döndüm. "Bana yardım eder misin?"

Aril başını kaldırıp bana baktı. "Saman balyaları mı? İyi fikir." Yakın zamanlarda tanıştığım bir yabancı yaşam uzmanı olan Thleen'i kolundan tutup çekti ve hep birlikte kısa, karanlık bir geçitten ahırlara koştuk.

"Dikkatli olun," dedi Thleen. "Uzak tarafta atları egzersiz yapmaya çıkardıkları başka bir giriş kapısı daha var."

Hızımızı düşürerek yürümeye başladık ve uzun bir ahır sırasının başına geldiğimizde kulak kabartıp dinledik. Arkadaşlarımızın gürültüsü artık gerimizde kalmıştı. Önümüzden sadece soluyan, samanları karıştıran ve su için atların sesleri yükseliyordu.

Ahırlarda sıcak bir toprak kokusu vardı ve biraz da ter.

"Balyaları burada tutuyorlar." Aril tavan arasına çıkan dingildek bir merdiveni işaret etti. Havada saman zerrelere uçuşuyordu ama burada rüzgâr filan yoktu. Öyleyse neden...

"Dikkat!" Tam onu kolundan yakalayıp geçide geri

çektiğim an mavi bir ışık parladı ve sol tarafımdaki duvarda cızırdayarak bir delik açıldı.

Koridorun tepesindeki samanlıkta yabancılar belirdi, lazer tabancalarını bize doğrultmuşlardı. Birkaç tanesi alt kata atladı ve gardiyan istasyonuna doğru ateş etmeye başladılar.

Arkadaşlarım silahlarını ateşlediler. Çatışma sırasında Thleen beni alçak bir oyugun içine itekledi. Dirseğim tahta duvara sertçe vurdu ve canım yandı. Tam kafamı kaldırıp baktığım an iki büküm olduğunu ve bacağını tuttuğunu gördüm.

Fakat yalnız değildik. Bizimkiler silahlarını ateşleyerek geçide doğru koşuyorlardı. Atlar bağırıyordu ve yanan tahtaların kokusu etrafı sarmıştı. İki taraf şiddetle ve karmaşa içinde çarpışıyordu.

“Ana!” Sam’in sesi hengâmeyi bastırıyordu. “Ana!”

Çatışmanın ortasında Sam’i aramaya başladım ancak bu esnada tekrar gardiyan istasyonuna döndüğümde Deborl yandaşı başka bir grup büyük salona girdi. Mavi nişan alma ışıkları ortalığı doldurdu. Araçlardan birinin camları patladı ve çığlıklar yükseldi.

Yerimden hiç ayrılmamalıydım. Stef beni kapının yakınına yerleştirmişti ve ben ortayı terk etmiştim.

“Demek buradasın.” Deborl’un sesi etrafı saran gürültüyü delip geçti ve lazer tabancasını kafama nişanlayarak önümde belirdi. Ufak tefekti, en fazla benim kadardı. Hâlâ çöp gibi sıska kolları ve tam manasıyla gelişmemiş bacakları vardı. Tuhaf bir çekiciliğe sahip olsa da, öfkeli bakışları ve zalim gülüşü bunu yok ediyordu. “Ruhsuz.”

Tabancamı kaldırarak olursam, ateş edecekti. Her halükârda ateş edecekti aslında. Sözcükler ağzımdan do-

küldü. “Biz sadece Kalp’ten çıkmaya çalışıyoruz, tamam mı? Sen kazandın. Şehir senin olsun. Yeniruhlar gidiyor.”

İki uzun adım atarak yanıma geldi ve beni tutup duvara yapıştırdı. Boştaki eli boğazımı sıkıyordu. Nefes almak için çabalarken gözlerim yavaş yavaş karardı ve tabancam elimden düştü. “Hepinizi tek tek öldüreceğin,” dedi. Tabancasını omzuma dayadı. “Sen Janan için bir tehdit sayılmazsın. Değilsin. Ama benim canımı sıkıyorsun.”

Önce Meuric, şimdi de Deborl. Janan’ın Kutsal Kişilerinin kendilerini benim önemsizliğim konusunda ikna etmeye çok fazla ihtiyaçları oluyordu nedense.

Dizimi katlayıp hızla yukarı kaldırdım ve iki bacağının arasına geçirdim. Deborl geriye doğru sendeledi ve tabancasından mavi bir ışık parladı. Yere düşerken bir yandan nefes almaya çalışıyor, bir yandan da tabancamı kavramaya uğraşıyordum.

Deborl’un ardında çarpışma boyut değiştirmişti. Şu an büyük ölçüde ahırlara giden geçitte devam ediyordu ve arkadaşlarım köşeye sıkışmış haldeydiler. Sayıları bizi geçiyordu ancak yine de kazanıyormuşuz gibi görünüyordu.

Tabancamı sıkıca tuttum ve Deborl da kendini toparlarken ayağa kalktım. Yüzünde hâlâ bir acı ifadesi vardı ve benden uzaklaşmaya çalışırken tabancasını düşürmüştü.

Nabzım boğazımda atarken tabancamı ona doğrulttum ve kendime ateş emri verdim.

Birileri çıkışın yakınlarında bağıırıyordu.

Sam yeniden bana sesleniyordu.

Deborl’un adamları geri çekilmeye başladılar ama nedenini anlayamamıştım.

“Ateş et,” diye fısıldadım kendime. Tabancayı tutan ellerim titriyordu ve Deborah toparlanırken uzun uzun, yavaşça güldü; sanki biri gelse de beni bu seçimden kurtarsa diye içimden geçirdiğimi biliyordu. Stef insanları vurmuştu. Sam de. Neden gelip bunu yapamıyorlardı sanki?

Tabancamın mavi nişan alma ışığı yanıyordu. Tek yapmam gereken tetiği çekmekti.

Deborah silahına uzandı. Hedefimi değiştirdim ve o silahını alamadan ateş edip tabancasını vurdum. Tabancı bir an için kendi etrafında döndü ve sonra alev aldı. Metal parçalar sağa sola savrulup Deborah’un eline çarptılar. Çılgılığı bastı ve kanayan, yanmış elini tuttu. Küfrederek geri çekilme emri verdi ve adamları çıkışlara doğru koşmaya başladılar.

Yavaş adımlarla ona yaklaştım, ilk kez tabancamı elim titremeden tutuyordum. “Bana tapınağın anahtarını ver.”

Tabancasının yanan kalıntısından uzaklaştı. “Bende değil.”

Bu yalandı. Paltosunun etekleri açılmış ve iç ceplerinden birindeki gümüş parçayı ortaya çıkarmıştı: anahtar. Belki kendimi onu vurmaya zorlayamıyordum ama onu tekmeleyebilirdim.

Botumun ucunu kaburgalarına gömdüm ve Deborah nefesi kesilerek yere düşerken anahtarı kaptım. Ancak Deborah yaralı olmayan eliyle bileğime yapıştı ve beni yere düşürdü. Anahtarı tutan elimi daha da sıktım fakat tabancam uzağa savrulmuştu.

Deborah başparmağını kolumun etine bastırdı. İçim alev alev yanarken çılgılığı bastım.

Kendimi kurtarmak için debelenirken Deborah anahtarı elimden kaptı. Birbirimize söverek dövüşmeye başladık ve

tam pes etmek üzereydim ki Deborah'un kafasına bir bot indi.

Sam eski Konsey Üyesi'ni ayağa kaldırdı ve anahtarı ondan aldı. Gözlerime dolan yaşlarla boğuşurken elimle de kolumu bastırıyordum. Yaralandığımı hatırlamıyordum ama bir şey olmuş olmalıydı.

Sam sağlam elindeki anahtarın yerine tabancasını koymadan, Deborah yılan gibi kıvrılıp kapıdan dışarı kaçarak arkadaşlarını takip etti ve Sam'e ateş edecek fırsatı bırakmadı.

Sam yanı başımda yere çöktü, sağlam eli tapınak anahtarını sıkı sıkıya kavramıştı. "Ana." Deborah ile arkadaşları kaçışırken ve bizimkiler gardiyan istasyonuna geri dönerken koluyla beni sardı.

"Anid ve Ariana?"

"Güvendeler." Sam'in ağzından çıkan nefesi enseme ılık ılık yayıldı.

Tepeden tırnağa bir rahatlama beni sararken Sam'in koluna tutundum. "Özür dilerim," dedim hırıltılı bir sesle. "Yapamadım."

Çatışmada on araçtan ikisi hasar görmüştü ve bu nedenle Orrin ile Whit grupları ve malzemeleri yeniden düzenlediler ve diğer araçların tavanlarındaki güneş panellerini sökerek, yedek parça niyetine sağlam olan araçlara yüklediler. Gittikleri yere vardıklarında ekstra elektriğe ihtiyaçları olacaktı.

Rin gruptaki tek hekim olduğundan, herkesin yarasına hızla baktı, sonra en ağır vakaları yolda tedavi etmek üzere aynı araca bindirdi. Mucizevi bir şekilde kimse ölmemişti ancak bir kişinin bacağı kırılmıştı ve bir kişi de boğazından vurulmuştu; lazer yarayı dağlamıştı.

Sam'in ardından araçlardan birine bindim. Bu araçlara daha önce sadece bir kez binmiştim, o da Meuric, Li ve bir çift muhafız Sam'i tutuklamaya geldikleri zamandı. O zaman bu lüksün tadını çıkaramayacak kadar öfkeliydim. Şimdi ise incinmiştim, hem kolumdan hem de kalbimden.

Stef sürüyordu. Orrin, Geral ve Ariana da bizimleydi ve sırayla gardiyan istasyonundan çıkıp buz gibi soğuk geceye daldık.

Ariana ağlıyordu ve Orrin ile Geral onu sakinleştirmeyi başaramıyorlardı. Ciyaklamalar kötüleştikçe hepimiz yüzümüzü üzgün bir şekilde buruşturuyorduk. Araç sık sık bir tümseğe çarpıyor ya da çukura düşüyordu ve bu anlar Ariana'nın ağlamaları daha da artıyordu. Koltuğuma gömüldüm ve Sarit'e bir mesaj atarak Kalp'ten çıktığımızı haber verdim.

Vedalaşma fırsatı bulabilmek isterdim ancak son dakikada kendimizi içinde bulduğumuz kaçma telaşında buna zamanımız olmamıştı. Onu şimdiden özlemiştim. Belki Ruhlar Gecesi'nden önce birbirimizi tekrar görebilirdik.

Sam yaralı koluma özen göstererek paltomu çıkar-mama yardım etti ve yarama yanık merhemi sürdü. Rin sayesinde sol eli kımıldatamayacağı şekilde sarılı olduğundan, benim elimi de ikimiz birlikte sarmak zorunda kaldık. Ardından üzerimize bir battaniye çektik. O kapıya yaslandı, ben de ona.

"Beni vurduğunu fark etmedim bile," diye fısıldadım. "Ta ki başparmağını yaranın içine sokana dek." Yaram zonklıyor, adeta beynimdeki düşünceleri sömürüp içine çekiyordu. Acı çekmeyi tercih ederdim.

Sam, dudakları saçlarımın arasındayken konuştu. "Adrenalin buna sebep olur."

Dışarıda karla kaplı ağaçların yanından geçiyorduk ve uzaktaki dağlar hızla büyüyordu. Hayatım boyunca çok yol yürümüştüm. Mor Gül Kulübesi'nden Sınır Gölü'ne, oradan Sam'in kulübesine ve oradan da Kalp'e. Daha sonra Kalp'ten Mor Gül Kulübesi'ne ve oradan da Menehem'in laboratuvarına ve son olarak Kalp'e. Yolculukların günlerce sürmesine alıştım.

Stef araçların buz üzerinde ve kötü yollarda çok yavaş ilerlediklerinden şikayet edip dursa da, bu yürümekten çok daha hızlıydı. Bir sürgün olmasaydım gayet lüks bir yolculuk olurdu. Eğer canlarımızı kurtarmak için kaçıyor olmasaydık.

Hepimiz sürgündük.

Camdan dışarı, kendi yansımanın ötesine bakıyordum. Tapınakışıyla aydınlanan ve yıldız ışığının gölgesi altındaki kuzeyde, şehrin ardındaki onlarca dikilitaşı seçebiliyordum.

Karanlıktapınak Anıtı tüm ciddiyetiyle olduğu yerde dikilmiş bekliyordu, kırılğan var oluşumuzun sessiz tanığıydı. Karanlıkruhları anarak geçirdiğimiz günleri ne kadar unutmak istesem de, yanından geçerken içim fena olmuştu. Ağaçların arasında esen rüzgâr, yakınlardaki fümerollerden gelen kükürt kokusu ve yetmiş iki defa çalan çan. Her karanlıkruh için bir defa.

Karanlıktapınak Anıtı kısa süre sonra gözden kayboldu. Ağaçlar üzerimize eğiliyordu ve kar taneleri farların ışığında minik oklar gibi görünüyorlardı. Bunların ötesinde koca dünya karanlık, çok karanlık gözüküyordu ve biz de o dünyanın sonuna gidiyormuş gibiydik.

Bebek uyumuştı ve Geral ile Orrin önde alçak sesle konuşmaya başlamışlardı. Sam beni sol koluyla sarmıştı ve yaralı eli kalçamın üzerindeydi. Diğer eliyle de saçlarımı okşuyordu. Dokunuşu teskin ediciydi ve nihayet gidiyorduk. Hayattaydık.

“Yapamadım Sam.”

Parmakları yanağımın üzerinde durdu, sonra ılık bir yol çizerek aşağı doğru ilerlemeyi sürdürdü. Bana neden bahsettiğimi sormadı.

“Yapmalıydım. Bir şans yakalamıştım ve tereddüt ettim. Yapmam gerekeni yapabilseydim, bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmazdık. Bizim yokluğumuzda saçacağı tüm nefretin sebebi benim onu vurmamış olmam.”

Araç iyice yavaşlayarak yolun üzerindeki bir tümseği aştı. Bebek sızlandı ve herkes bir an gerildi ancak uyanmadı.

“Deborl ne yaparsa yapsın,” dedi Sam, “tüm davranışları onundur. Onun yapmayı seçtiği şeylerin suçunu üstüne almamalısın.”

“Ama onu vursaydım...”

“Hayır. Yaptığı her şeyin sorumlusu kendisidir.”

“Peki.” Bu bana kendimi daha iyi hissettirmişti ama yine de onu vurmalıydım. Ne Sam buna tereddüt ederdi ne de Stef.

“Hem zaten her durumda,” diye mırıldandı Sam. “Janan Ruhlar Gecesi’nde göğe yükselecek. Biz yine Kalp’ten kaçıyor olacaktık çünkü bizim için bu şekilde düşünen tek kişi Deborl değil. Bunu yapsaydın, senin hakkında söylediği tüm iğrenç şeyleri diğerlerinin gözünde kanıtlamış olabilirdin.”

Ama yine de. Deborl’la bir daha uğraşmak zorunda kalmama düşüncesi...

“Her ne olursa olsun.” Sam’in sesi sıcacık, derin ve şefkatle doluydu. “Bunu yapmadığına memnunum.”

Güneş doğarken Orrin arazide daha önce olmayan çıkıntıları işaret etti. Yol basınç altında kırılıp bükülmüş, parke taşların tuhaf biçimde çıkıntılar oluşturmalarına neden olmuştu. Her yeri kaplayan buz, güneşin altında insanı kör edecek kadar fazla parlıyordu.

Bu kadar yavaş ilerlemek zorunda kalışımıza şaşmamalıydı; sürünmeden hallice bir hızla ilerleyerek yoldan ayrılmak zorunda kaldık.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Menehem’in demir yığını, çirkinlik abidesi laboratuvarına ancak ulaşabildik. Yapının bir tarafında ahırlar ve su depoları vardı. Kar laboratuvarın üstündeki güneş panellerini kaplamıştı ancak Menehem’in içeride bulundurduğu uzatılabilir fırçalarla temizlenebilirlerdi.

Sekiz araç yarım daire biçiminde yan yana durdu ve motorlar sustu. Bahçeye sükunet hâkimdi. Rüzgâr bile dinmişti. Dünyayı beyaza boyayan buzlarla Menehem’in laboratuvarının ön bahçesi bir tablo kadar durgundu.

“Hazır mısın?” Sam beni hafifçe sardı. “Herkes seni bekliyor.”

Haklıydı. Aracımızdaki herkes ilk hareketi yapmamı bekliyordu. Bu, babamın laboratuvarıydı. Bunu ve içindeki her şeyi bana bırakmıştı. Yeterince üretmeyi başarır-sak Janan’ı yeniden uyutacak zehir dahil.

Böylesi bir gücün sorumluluğundan, yeniden doğumu durdurabilmekten hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Ancak yeniden doğum doğal değildi ve ruhlar bunun

için acı çekiyordu. Bu, elimden geldiği müddetçe bu yanlışlığı doğruya çevirmem gerektiği anlamına gelmiyor muydu? Bunu görmezden gelemezdim. Ancak bu güç, binada yapılan zehrin varlığı, tek bir kişinin kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Tıpkı yeniden doğumun gücünün Janan için çok fazla olması gibi. Kimin yaşayacağına ve kimin hiçbir zaman yaşamayacağına o karar vermemeliydi. Onların seçeneklerini ellerinden alıyordu.

Araçtan indim ve binaya doğru dönerken soğuk hava yanaklarımı ısırdı. Laboratuvarın anahtarı kilidin içinde döndü. Giriş kodunu yazdım ve makineden onaylayan bir bip sesi geldi. Ancak kapı açıldıktan sonra diğerleri dışarıda bana katılmaya, bebeklerini ve eşyalarını geniş kapıya getirmeye başladılar.

“Neresi burası?” diye homurdandı içlerinden birisi. Herkese burada ne olduğunu söylemediğimizi unutmuştum.

Sam yanıma geldi. “Hazır mısın?”

Kaygılarımı görmezden geleceğini umarak gergin bir şekilde ona gülümsedim. “Geçen sonbaharda buraya geldiğimizde, içeride ölü bir rakun vardı. Bu yüzden biz yokken içeriye girmiş olabilecek yaratıklardan ötürü biraz gerginim.”

Sam kıkırdadı ve birlikte içeri girdik.

Lambalar titreşerek yandı ve tozlu mobilyaları aydınlattı. Laboratuvarın ön bölümü yaşam alanıydı: mutfak, yatak odası ve duvarla ayrılmış ufak bir banyo. Makinelerin Janan’ı iki kez uyuyan zehri ürettikleri arka taraftaki laboratuvardan alçak bir vınlama sesi duyuluyordu.

Diğerleri de yavaş yavaş içeri doluştular ve yatağın, kanepenin, döşemelerin üzerine rahatça yayıldılar. Bazı-

ları muhtemelen amacını tahmin etmiş olsa da, herkese yakın zamanda buranın neresi olduğunu söylemek zorunda kalacaktım.

Peki ya onlara makinelerin şu an zehir yaptıklarını da söyleyecek miydim? Sam bana daha geçen gece depremden önce söylemişti bunu.

Malzemeleri içeri taşımayı bitirdiğimizde Sam, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye bana sordu. Diğerleri burada sadece birkaç gün kalacaktı, yaraları iyileşene dek.

“Şimdi hava perilerinin gelmesini bekleyeceğiz.” Burada beni bekliyor olacaklarından emindim. Mor Gül Kulübesi’nde beni bulmuşlardı ve sonra da babamın onlara ne yaptığını araştırmaya karar verdiğimde beni buraya kadar takip etmişlerdi.

Sam ve ben Menehem’in laboratuvarının geçici sakinlerinin etrafı temizlemelerine ve akşam yemeği hazırlamalarına yardımcı olurken, bir yandan da gözüm ormandaydı. Hava perileri gelmek zorundaydı. Benden ne istediklerini ve Janan’ı durdurmama yardım edip etmeyeceklerini öğrenmem gerekiyordu.

Ancak karanlık çöktüğünde, ormanda sadece doğal gölgeler vardı.

8

Zehir

Sabah soğuk ve durgundu, tek tük kar atıstırıyordu. Ancak araçların üstü beyaz kar tabakasıyla kaplanmıştı ve dağlar ters dönmüş saçaklar gibi görünüyordu. Donmuş dünya Kalp'in ve diğer tüm dertlerimizin unutulmaya yüz tutmuş bir hatıra gibi uzaklarda kaldığı yanılgısını yaratıyordu.

Hava perileri hâlâ ortada yoktu ancak daha önce de gelmelerinin uzun sürdüğünü hatırlatıyordum kendime. Ve Cris...

Pencerenin pervazını ellerimle kavradım ve gözlerimi kapattım. Birden Cris'in taş masanın üzerinde Janan'ın vücudunun yanında uzandığı iskelet odasına dönmüştüm. Duvarlar kızıl kızıl parlıyordu ve Cris'in kendi göğsüne gömdüğü bıçağın gümüş rengi çeliğin ışığı yansıtıyordu. Odayı beyaz bir rüzgâr doldurmuştu ve dünya yarılıp açılmıştı adeta. İşte şimdi lanetlenmişti. Kendi gölgesine dönüşmüştü. Madde halinden çıkmıştı.

Alçak sesli, huzur dolu horultular titreyerek şimdiki zamana dönmemi sağlamıştı ve uyuyanların arasından kendime bir yol bulup laboratuvara gittim.

Dün gece burada çok kısa bir süre bulunmuştum. Karanlıktı ve dikkatleri buraya çekmek istememiştin.

Laboratuvarın arka taraflarında bir sürü demir parça ve garip nesneler yığılıydı, çoğu tozdan ve pislikten görünmüyordu bile. Zehir üreten homurtulu makine sadece bir kitaplık boyutundaydı. Alt tarafında teneke kutuları sırayla bir oluğun ağzına çeken ve doldurduktan sonra dışarı iten bir parça vardı. Dün gece buraya geldiğimde yirmi tane büyük teneke kutu makinenin etrafında sıralanmıştı. Onları kenara çektim ve birkaç boş kutuyu sıraya soktum.

Menehem *bir sürü* fazladan teneke kutu yapmıştı. Ancak planları her neyse, ölüm onları engellemişti.

Kutular büyük olmasına rağmen teneke hafifti ve içleri gazla doluydu, bu yüzden de taşımakta zorlanmıyordum. Hepsini tek tek laboratuvarın arka kapısının oraya dizdim ve üstlerine bir çul örttüm. Bu koca kapıyı şu an açamazdım. Soğuk hava içeri dolar ve herkesi uyandırırdu.

Menehem'in notlarında Karanlıktaşınak için yanına altı kutu aldığı yazıyordu. Yine aynı notlara göre Janan ile hava perileri zehre hızla bağışıklık geliştirmişti ancak şimdiye dek neredeyse üç katı zehir üretmiştik ve devamı da geliyordu.

Belki Ruhlar Gecesi'nde Janan'ı durdurmak için bu kadarı yeterli olurdu.

İşim bitince yaşam alanına dönüp, Sam'in yanına çömeldim. Uyurken yüzü huzurlu ve yumuşacık görünüyordu. Yanağına ve çenesinin hatları ile boynuna dokundum. Gözlerini açarken hafifçe gülümsedi.

"Ana."

Eğilip onu çabucak öptüm çünkü homurtular ve hışırt-

dayan battaniyeler diğerlerinin de uyandıklarının işaretiydi. “Kalkınca arka kapıyı açarsan, diğerleri fark etmeden zehri dışarı çıkarabilirim.”

Gözlerini kıstı ve yüzünü sıvazladı. “Neden?”

“Zehri saklamak istiyorum çünkü.”

“Herkesten mi?” Bir anda telaşlanarak doğruldu ve kulağıma fısıldadı. “Güvenmediğin biri mi var?”

“Hayır.” Uyku tulumları içinde gerinen ve yanlarında yatanlarla konuşan insanlara baktım. “Ondan değil. Bunu anlayacaklarını sanmıyorum, hepsi bu. Herkes anlayamaz. Birisi –içlerinden herhangi biri– yanlış bir fikre kapılıp zehri yok edebilir.” Zehir için henüz bir planım *yoktu* ancak mümkün olduğunca fazla seçeneğim olsun istiyordum.

“Onlara bunun ne olduğunu söylemek zorunda mısınız?”

Omuz silktim. “Sorarlarsa, onlara gerçeği söylemek zorundayım.” Bu insanlar benden yanaydı çünkü yeni-ruhların acı çekmelerini istemiyorlardı. Ancak bu, daha fazla yeniruh dünyaya gelebilsin diye kendi ölümsüzlüklerinden vazgeçmek isteyecekleri anlamına gelmiyordu. Yeniden doğumun her koşulda sona erdiğini bilmiyorlardı; bunu anlayamazlardı.

Sam’in yüzünde şüpheli bir ifade vardı ancak başka bir şey söylemedi ve sonraki saati kahvaltı hazırlıklarına yardım ederek geçirdik. Arıl ile Lorin boyuna Armande’nin yokluğundan şikayet ediyorlardı.

“Bununla başa çıkacaktır. Bir biçimde.” Lorin omzunun üstünden ortalıkta gezinen insanlara baktı. “Bizimse sadece bir tane fırın tepsimiz var. Bu kadar insanı nasıl doyuracağız?”

“Sen halledersin,” dedi Sam, kahveyi tazelerken. Rın

herkesi dolaşıp yaraları tedavi ederken sabah çabucak geçmişti. Benim koluma da baktı. Herkes meşgulken ben de kutuları dışarı kaçırdım.

Buradan giderken bunları yanımızda taşımamız söz konusu değildi. Nereye gideceğimizi kim bilebilirdi? Ancak öylece laboratuvarı bırakmak da istemiyordum. Deborahl Menehem'in araştırmalarına baktıysa, laboratuvarın yerini de öğrenmiştir.

Laboratuvarın önünde geniş, açık bir alan vardı ancak onun ötesinde çam, ladin ve kavak ağaçlarından sık bir orman uzanıyordu. Her yandan kayalar fırlıyordu. Bir uçurumun kenarından dolanan bir geyik patikasının sonunda fazla derin olmayan bir mağara vardı ve girişi karla kaplı çalılar tarafından kapatılıyordu. Mükemmel.

İki saat sonra tüm kutuları mağaraya istiflemiş, soğuktan etkilenmemeleri için üzerlerine kalın battaniyeler örtmüştüm. Neyse ki Menehem'in laboratuvarında bir sürü çer çöp vardı.

Ter ve pislik içinde geri döndüğümde, herkes oturmuş buradan sonra nereye gidileceğini tartışıyordu. Ben yanına otururken Sam tek kaşını kaldırarak bana baktı ve ben de başımı ona doğru sallayarak hiç alakam olmayan bu sohbe te katılmadan, *bizim* bundan sonra nereye gideceğimizi ve tapınak kitaplarının tercümesi üzerinde ne zaman yeniden çalışma şansı bulabileceğimi düşünmeye koyuldum.

"Ana," dedi Lidea, "bu bina nedir? Bizi buraya getirmen gerektiğini nereden bildin?"

Oturduğum yerde kıpırdandım ve yardım isteğiyle Sam'e ya da Stef'e bakma isteği geçti içimden ancak herkes benden bir cevap bekliyordu. Kendimden emin görünmeliydim.

"Burası Menehem'in laboratuvarı. Ben doğduktan

sonra ortadan kaybolup kapandığı yer burası.”

Onlarca yüz bana döndü, Menehem ve deneylerinden bahsedilmesi karşısında duydukları tiksintiyi ve nefreti saklama gereği hissetmiyorlardı.

“Karanlıktapınak’ı başlattığı yer mi burası? Arkadaşlarımızı öldürmeye başladığı yer mi?” diye sordu birisi.

Başımı önüme eğme dürtüsüne direndim. “Siz bir şey söylemeden önce ben size olanları anlatayım.

Konsey size Menehem’in Karanlıktapınak’ın sorumluluğunu üstlendiğini söyledi ancak hikâyenin tamamı bu kadarla kalmıyor. Her şey yaklaşık yirmi beş sene önce başladı. Menehem o zamanlar hava perilerini kontrol etmenin yollarını arıyordu. Bir gece pazar yerinde deney yaparken, Ciana da hastanede ölüm döşegindeydi. Bir gaz üzerinde çalışıyordu ve küçük bir patlama yaşandı. Rüzgâr dumanı tapınağa doğru sürükledi ve tapınak karardı.”

Karşımdaki herkesin rengi solmuştu. Lidea, “Bunun bu mekânla ne ilgisi var?” diye sordu. Sanki buranın da havası zehirliymiş gibi huzursuzca kıpırdanıyordu.

“Bildığınız gibi Ciana tapınak karanlıkken öldü. Şarkılar Yılı’nda da onun yerine ben doğdum.”

“Buna gaz mı neden oldu?” diye sordu Whit.

Başımla onayladım. “Evet. Menehem sebep olduğu şeyi fark edince işin ayrıntılarını öğrenmek için Kalp’ten ayrıldı. Üzerinde çalıştığı karışımı kazara bulmuştu ve aynısından nasıl yapacağını bilmiyordu. O yüzden de burayı inşa etti ve on sekiz yıl sonra aradığını buldu.

Hava perileri üzerinde çalışıyordu. İsterseniz size görüntülerini izletebilirim. Her şeyi belgelemiş. Günün birinde karışımı civardaki tüm hava perilerinin uyumalarına sebep olmuş.”

Bir iki kişi mırıldandı ama çoğunluk sessizce dinliyordu.

“Hava perileri üzerinde tekrar tekrar deneyler yapıp zehrin onları ne kadar süre etkilediğini, hangi dozlarda tatbik edildiğini, her şeyi kayda geçirmiş. Zehre karşı çabucak bağışıklık geliştirdiklerini fark etmiş. Bu yüzden silah olarak bir faydası yok.”

“Sonra da,” dedi Orrin, “zehri Kalp’e götürmüş.”

“Neden ona zehir diyorsunuz ki?” diye sordu Moriah. “Sonuçta perileri öldürmüyor, öyle değıl mi?”

Diğerlerinin ağzından da başka sorular dökölmeye başladı ancak ben ellerimi kaldırıncı herkes sustu. “Onları öldürmüyor. İyileşiyorlar ve kalıcı bir etkisi yok. Fakat istemsizce uyutuluyorlar.” Omuzlarımı silktim. “Biri bunu bana yapacak olsa, ben o maddeyi zehir olarak görürdüm.”

Moriah başını öne doğru salladı, bu cevaptan tatmin olmuştu.

“Daha sonra olanlar konusunda haklısın Orrin.” Gömleğimin eteğıyle oynuyordum. “Sadece kendisinin bildiğı nedenlerden ötürü Menehem onlarca hava perisini yumurtalara kapattı ve zehirden büyük bir miktarla birlikte perileri Kalp’e götürdü. Hava perilerini serbest bıraktı ve zehri tatbik etti. O gece ejderhalar da geldi.”

Laboratuvar arkada çalışan makinenin vınlaması dışında sessizdi.

“Ee.” Moriah başını yana eğdi. “Zehir hava perilerine karşı bir silah olarak geliştirilmişti ama Janan’ı da etkiledi. Neden? Nasıl? Aynı şey değıller ki.”

Sam’e baktım ama ondan bir cevap gelmedi. “Bilmiyorum,” dedim en sonunda. “Aralarında bir bağlantı var ama ne olduğunu bilmiyorum.”

“Burada olmamızın nedeni ise...” diye sordu arkalar-
dan biri.

“Buranın güvenli olması.” Şimdilik.

“Peki ya zehir?” diye sordu Lorin. “Hâlâ bir tehlike
mi?”

Tehlike. Janan’ı durdurmanın bir yolu değil yani. Tam
tahmin ettiğim gibiydi: Hayatlarında şimdiden var olan
yeniruhları umursamıyorlardı, kendi ölümsüzlükleri ris-
ke atma yanlısı değillerdi.

Belki bunca zamandır eskiruhların yeniruhların yer-
lerini aldığını –tam tersi olmadığını– bilseydiler, farklı
düşünürlerdi. Fakat onlara anlatsam da unutacaklardı.
Hafıza büyüğü asla peşlerini bırakmıyordu.

Bundan nefret ediyordum. *Hepsi de* o ölümsüzlük pa-
zarlığını yapmıştı. Her biri yeniden doğmak için sayısız
yeniruhu feda etmişti. Hiçbiri de bunu hatırlayamıyordu.

“Zehir bir tehlike değil,” diye fısıldadım, sanki az önce
yirmi kutuyu muhafaza altına alan ben değilmişim gibi.
“Menehem Karanlıktapınak gecesinde Janan üzerinde
inanılmaz bir miktarını tatbik etmişti ve hava perileri
de giderek daha fazla bağışıklık kazandılar. Janan zehre
karşı bağışıklığa sahip değilse bile olmaya çok yakın.”

Çoğunluğu duyduklarından tatmin olmuştu ve başla-
rını sallayarak bunu belli ettiler. Birkaç soru daha sorul-
duktan sonra video oynatıcıyı açtık ve Menehem’in hava
perilerini uyutma konusundaki ilk başarıları ile Janan’m
varlığını nasıl kanıtlayacağına dair ilk fikirlerini izledik.

Sonrasında, bana mümkün olduğu noktaya kadar te-
mel tıp eğitimi vermesi konusunda Rin’i ikna etmemin
ardından tapınak kitaplarını çıkardım ve pek meşakkatli
tercüme işine koyuldum.

Sam üzerime doğru eğildi. “Onlara makineyi çalıştırdığımı söyleyeceğini sanıyordum.”

Önümdeki kitaplara baktım ve kenarı kıvrılmış bir sayfayı düzelttim. “Bilmemeleri işimizi kolaylaştırır.”

En yakın arkadaşlarımızdan başkasına güvenemeyecek kadar çok saldırıya ve ihanete uğramıştım. Güvenmemem gereken Wend gibi insanlara güvendiğim için insanlar öldürülmüştü ve bunun bir daha yaşanmasına müsaade etmeyecektim. Asla.

Bundan böyle herkese sadece bilmeleri gerektiği kadarını, bilmeleri gereken zamanda söyleyecektim.

Birkaç gün sonra Sam’e bir çağrı geldi. Konuşmasını bitirdiğinde yüzü kireç gibi olmuştu. “Armande aradı.”

Laboratuvardaki herkes sessizliğe bürünmüştü.

“Deborl kendisini Sözcü ilan etmiş. Konsey’in büyük kısmı öldüğü için bu durum onu Kalp’in tek lideri kılıyor. Merton ile birlikte otuz beş kişilik bir ekibi şehir dışına göndermiş. Armande neyin peşinde olduklarını ya da ne yöne gittiklerini bilmiyormuş ancak sanırım bizi aradıklarını rahatlıkla varsayabiliriz.

Bu arada Debord arkadaşlarından birkaçını muhafızların başına yerleştirmiş ve Kalp’in tüm girişleri kapatılmış. Şehrin her yerinde sokağa çıkma yasağı varmış ve yeniruhları savunan herkes tutuklanıyormuş.”

Kimse konuşmuyordu.

“Daha da kötüleşiyor,” dedi Sam. “Debord bizi bulmaya programlanmış hava dronları göndermiş.”

Kucağımdaki tapınak kitabında kaldığım yeri unutmamak için elimi arasına koydum. “Madem adam göndermiş, hava dronlarını niye gönderiyor?” Başımı iki

yana salladım. “Daha doğrusu, hava dronlarını göndermişken adam niye gönderiyor? Zaman kaybından başka bir şey değil bu.”

“Belki de onlar için başka planları vardır.” Whit batıya, Kalp’e doğru bakıyordu. “Her halükârda Merton ve diğerleri için bir süre daha endişelenmemize gerek yok. Kalp’teki diğer tüm araçları çalışmaz hale getirdik ve bu havada buraya yürümeleri günler sürer, o da yerimizi bildiklerini varsayarsak. Asıl endişelenmemiz gereken konu dronlar.”

“Onları yeniden programlayabilirim belki.” Stef başını SED’inden kaldırdı. “Deborl’un adamlarının bu değişimleri fark etmeyeceklerinin sözünü veremem ama. Programma bir bakmam lazım.”

“Ayrıca herkesin SED’ine harita arşivini gönderiyorum. Bir kez daha rotanızı gözden geçirelim ve sonra yola çıkın. Ana’nın yanında kalmayacak herkesin Sınır’dan mümkün olduğunca uzağa gitmesi gerek. Bu gece.”

O akşam laboratuvarın önünde park etmiş sekiz araç gitmişti. Sadece Sam, Stef ve Whit benimle kalmıştı.

“Biz neden gitmiyoruz?” diye sordu Whit, yatmaya hazırlanırken. “Deborl bizi arıyorsa, neden sabit bir noktada duruyoruz?”

“Birini bekliyorum.” Ancak camdan dışarı baktığımda, Cris ile diğer hava perileri ortalarda yoktu.

9 Yol

Diğerleri gittikten sonra Menehem'in laboratuvarı aşırı sessizdi ve tüm zamanımı tapınak kitapları ile sembollerin çevirisi üzerinde çalışarak geçiriyor, bir çözümle karşılaşmayı umuyordum. Ancak Janan'ın nasıl durdurulacağına dair bir şey varsa da, ben henüz görememiştim

"Buradan ayrılmalıyız," dedi Whit bir öğleden sonra. "Burada kaldığımız her gün bizi bulması için Deborl'a yardım ediyoruz."

"Özellikle de yürümek zorunda olduğumuzu düşünüyoruz." Sam SED'inden Sınır'm etrafında gerçekleşen depremleri ve patlamaları kontrol ediyordu. Yanında oturduğumdan, ekrandaki birkaç kırmızı noktayı görebiliyordum ancak hiçbirisi çok büyük değildi.

"Bütün eşyalarımızı da taşımak zorundayız." Stef, Menehem'in makinesini yaparken aldığı notlardan başını kaldırarak konuşmuştu.

"Hava perilerini bekliyoruz." Tapınak kitabında bir sayfayı çevirdim ve birkaç olası tercümeyle not düştüm. "Ve Cris'i."

Whit bana bakıp başını yana eğdi. “Dur biraz, Cris nasıl gelecek buraya? Pazar yerinde öldü o.”

İç geçirip başımı ellerimin arasına aldım. “Stef. Senin sıran.”

Stef iç geçirdi. “Ona yeterince fazla şey anlatırsak, hatırlamaya başlayacağından emin misin?”

Başımı öne doğru salladım, yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı. “Sam’de işe yaradı. Büyü zayıflayacak ve bozulacak ancak bu zaman alacaktır.”

Whit, “Karşınızda oturdum bekliyorum,” diye sinirli bir tonda homurdandı.

“Cris artık bir hava perisi oldu.” Stef elinde boş bir kahve fincanıyla mutfak tarafına yönlendi. “Deborl tapınağın içinde Cris, Ana ve beni tuzağa düşürdüğünde, Cris bizim kurtulmamız için kendini feda etti.”

“Siz tapınağın içinde miydiniz?” diye sordu Whit.

Tapınak kitabını kapattım ve defterimi elime aldım. “Cris’in bana anlattıkları şunlardı: Beş bin yıl önce Janan sizin liderinizmiş. Anladığım kadarıyla, tüm insanların lideri. Sıradan bir insanmış, daha fazlası değil. Ancak ölümsüzlüğün peşindeymiş ve bu amaçla bir grup savaşçıyı etrafına toplayıp, sonsuz yaşamın sırlarını avlamaya gitmiş. Sonra büyük bir şey olmuş. Ne olduğunu bilmiyorum. Anlayabilmek için kitapları inceliyorum. Arından Janan ile savaşçıları dünyanın dört bir yanındaki kulelere hapsedilmişler. Takipçileri –yani sizler– esir düşüğünü duyunca, onu kurtarmaya girişmişler.

Onlar, daha doğrusu sizler tek bir kulenin etrafını kuşatan dev bir sura rastlayana kadar yol gitmişsiniz. Fakat onu kurtarmaya çalıştığınızda, anka kuşlarının kendisini hapsedtiklerini çünkü arayışında başarılı olduğunu

söylemiş: Ölümsüzlüğün sırrını keşfetmiş.”

“Sonra ne olmuş?” diye sordu Whit.

“Sonra...”

Stef tek kaşını kaldırıp bana baktı. Sessizce sorulmuş bir soruydu bu. Gerçeği söylemesini istiyor muydum?

Başımı iki yana salladım. Hayır. Başka kimsenin bu utancın altında ezilmesine gerek yoktu. Ve... bilmeseler işler daha kolay olurdu.

Sam birden delici bir merakla bana bakmaya başladı, sanki çok önemli bir şeyi açık etmediğimi anlamıştı.

Bakışlarımı kaçırdım ve anlatmaya devam ettim. “Sonra Janan fani biçiminden sıyrıldı. Halihazırda anka kuşlarının büyüyle sarılı olan tapınağın bir parçası oldu ve ölümsüzlük yolculuğuna başladı. *Gerçek* ölümsüzlükten bahsediyorum; yaşam, ölüm, yeniden doğum döngüsü olmaksızın. Hepinizden kendisini beklemenizi istedi. Geri dönmek ve daha önce yaptığı gibi sizi yönetmek istiyordu” –onlara böyle söylemişti– “ve böylece yeniden doğmanıza sebep oldu.”

Stef başıyla onayladı. “Meuric’in tapınağın içinde bizi zincirlerle bağlamasına izin verdik ve sonra Janan tapınağın parçası oldu. Hepimiz ona bağlıydık.”

Odanın diğer tarafından Sam karanlık, kederli, kasvetli bir ifadeyle bakıyordu.

“Bunun anlamı...” Whit bir bana, bir Sam’e, sonra yeniden bana baktı. “Şey, sen hiçbir zaman yeniden doğamayacaksın, öyle mi?”

Omuzlarımı silktim ve yeniden tapınak kitabını açtım. “Önemi yok.”

“Var...” diye söze başladı.

“Yok. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve ol-

saydı bile, bedeli çok ağır olurdu.” İşime odaklanmaya çalışıyordum ama görüşüm bulanıklaşmıştı. Ne olursa olsun, benim için hepsi bu kadardı. Elimde uçup giden bu hayattan başkası yoktu.

Sonuna dek tadını çıkarmalıyım.

“Anlıyorum.” Whit’in sesi yumuşak bir tonda çıkmıştı; geri adım atmasının sebebi yalnızca şu hayatı bir kez yaşayacak bir kızla tartışacak olmamasındandı.

Kitaptan başını kaldırmıyordum ama herkesin üzerinde bakışlarını hissedebiliyordum. Bana acımalarını.

Sam’in kederini.

“Önemli değil,” diye tekrarladım. “Ruhlar Gecesi’nden sonra kimse yeniden doğmayacak zaten. Siz bile. Bundan sonra biri ölünce, sonsuza dek yok olacak.”

Laboratuvara ağır bir sessizlik çökmüştü, yalın ve ür-kütücü gerçek kalın bir kar tabakası gibi her şeyi örtmüştü. Bunu daha incelikli bir şekilde söylemeliydim. Hepsisi bu gerçeği biliyordu ancak ben yeni olduğumun hatırlatıl-masından ne kadar hoşlanıyorsam, onlar da bunun hatırlatılmasından o kadar hoşlanıyor olsalar gerekti.

Bir süre sonra Sam masaya, karşımdaki sandalyeye oturdu. “Boyuna Janan’ın göğe yükselmesinden ve geri dönüşünden ve bunun kalderada patlamasına yol açacak kadar büyük bir hareketliliğe neden olacağından bahsedip duruyoruz ama Janan’ın göğe yükselmesi aslında ne anlama geliyor? Burada mı kalacak? Başka bir yere mi gidecek? Fiziki bir varlığı mı olacak, yoksa olmayacak mı? Artık fani bir biçiminin olmadığını söylemiştin. Yalnızca etrafta uçan bir ruh mu olacak?”

“Bir ruhu olduğu söylenebilirse,” diye mırıldandım ancak Sam’in sözleri içimde başka bir noktaya temas etmiş-

ti. Fani biçimini yitirmiş. Etrafta uçan bir ruh.

Hava perileri gibi mi?

“Bir zamanlar insandı.” Stef duvara dayanmış, kollarını kavuşturmuştu. “Bir noktada illaki bir ruhu olmuştu.”

Bundan o kadar emin olmasam da tartışmak istemediğim için Sam’in sorusuna döndüm. “Ne olacağını ya da nasıl olacağını bilmiyorum. Bu yüzden bu kitapları tercüme etmeye çalışıyorum.”

“Öyleyse yapalım şu işi.” Sam defterimi eline alıp, kitaplardaki sembollerin muhtemelen çevirilerinin yazılı olduğu sayfaları buldu. “Bu sembol Kalp, şehir ve hapis-hane anlamına mı geliyor?” Ortasında bir nokta olan bir yuvarlağı işaret etti. Başımınla onayladım. “En iyi tahminim öyle olduğu yönünde. Kuzeydeki duvardan daha önce bahsetmiştin.”

Sam tereddüt etti. “Evet. Duvarı hatırlıyorum.”

“Cris bana bir ormandaki başka bir beyaz duvardan söz etmişti.” Bu hikâyeyi Sam’e zaten anlatmıştım ve Stef de biliyordu ama Whit duymamıştı. “Bitki toplanmaya çıktığında ufalanan beyaz renkli taşlarla karşılaşmış. Yüksekçe bir taş parçasının üzerine tırmandığında buranın bir zamanlar yıkılmış bir kuleyi çevreleyen bir sur olduğunu anlamış. Kulenin etrafındaki yıkıntıların miktarı, bir zamanlar Kalp’in ortasındaki tapınak kadar yüksek bir yapı olduğunu gösteriyormuş.”

“Ancak başka bina yokmuş,” diye ekledi Stef. “Tıpkı Kalp gibiymiş ancak evlerimiz ve Konsey Binası yokmuş. Yukarıdan bakacak olsan, ortasında bir nokta olan bir çemberi andırırmış.”

“Doğru. Tahminim bunların hapis-hane binaları olduğu yönünde, tıpkı Kalp’in ortasındaki tapınağın aslında

Janan'ın kapatıldığı bir hapisane olması gibi. Cris bize Janan'ın yanındaki tüm savaşçıların bir daha güçlerini birleştiremesinler diye ayrı ayrı hapsedildiklerini söylemişti. Bu da Kalp'in neden aslında son derece mantıksız olmasına rağmen bu büyüklükte bir kaldera üzerine inşa edildiğini açıklıyor.”

“Niye?” diye sordu Whit.

“Çünkü bu bir hapisaneydi. İnsanları gelip onu kurtarmaktan caydırmak için buraya inşa edilmişti. Bildiğimiz diğer hapisaneler buzlar altındaki kuzey topraklarında ve su içmenin bile tekin olmadığı ormanda yapılmış. Diğerlerinin nerelerde olduğunu kim bilir?” Arkadaşlarımdan hiçbiri görmüş olanlar dahi bunların yerlerini hatırlayamazdı. Bir sürü yol gösterici ve hatırlatıcı soru sormam gerekirdi ve bunları sorabilmem için de nereden başlayacağımı bilmem lazım. Mesela Sam'in ölümü gibi. Ya da Cris'in görmüş olması muhtemel semboller gibi. “Belki de okyanusun altında, çöllerde ya da havanın yoğunluğunun nefes alamayacağın kadar az olduğu dağların zirvelerindedir. Herhangi bir yerde olabilirler.”

“Yine de hakkımızı teslim etmek gerekirse, Kalp ilk başta o kadar da tehlikeli görünmüyordu.” Stef'in kaşları çatılmıştı. “Tabii gayzerler, çamur göletleri ve fûmarollerini saymazsak...”

Başımı öne doğru salladım. “Siz zaten liderinizi bulma uğraşındaydınız. Haksız yere hapsedildiğine inanıyordunuz çünkü size böyle söylenmişti.”

“Kim söylemiş bunu bize?” diye sordu Whit.

“Bilemiyorum. Cris bundan bahsetmedi.” Anlattığı her şeyi hatırlamaya çalıştım ancak tapınakta geçirdiğim o saatler bulanıktı. Çok korkmuştum ve bunalmıştım.

“Peki ya anahtarını nereden bulduk?” diye sordu Stef. “Birisini almış olmalı çünkü aksi halde Janan bizimle konuşmak için dışarı çıkamazdı ve biz de asla içeri giremezdik.”

Defterimin kenarına karalamalar çiziktiriyordum. “Hapishaneleri anka kuşları yaptıysa, anahtar da onlarda olmalıydı. Birisi bunu onlardan çalmış olmalı.”

“Bu bana mantıklı bir çıkarım gibi görünüyor,” dedi Whit ancak anlatılanların ne kadarının hafızasında kaldığını kestiremiyordum. “Belki şu kitaplar bize cevapları verir.”

“Benim umudum da bu yönde.” Sayfayı çevirdim. Yazıları anlamak biraz daha kolaylaşmıştı ve bildiğim sembolleri tekrar araştırmadan hatırlayabiliyordum. Ancak bu kadarı yeterli değildi. Zaman tükeniyordu ve metni deşifre ettiğimde önümdeki muhtemelen Ruhlar Gecesi'ne kadar tamamlayamayacağım karmaşık bir talimatlar listesi olduğunu anlarsam ne yapacaktım?

Ya kitaplar bana Janan'ı durdurmak için çok geç kaldığını söylerseler ne yapacaktım?

Böyle düşünmemeliydim.

“Öyleyse biz çalışmamıza bakalım.” Sam defterimi yeniden bana doğru çevirdi. “Sen sadece bizden ne yapmamızı istediğini söyle ve umarım hava perileri yakında kendilerini gösterirler. Daha önceki gelişimizde onları görmek için bir hafta beklememiz gerekmişti.”

“Teşekkür ederim.” Ne var ki bir buçuk haftadır buradaydık. Ya geleceklere ya da geçen seferki hareketlerini yanlış yorumlamıştım ve bizimle hiçbir şey yapma düşünceleri yoktu.

Uykumdan keskin bir bipleme sesiyle uyandım.

Yanımda uyku tulumunda yatan Sam gözlerini kısarak

odayı taradı; en az benim kadar sersem bir hali vardı.

“Bu da ne?” Whit de aynı soruyu yattığı kanepeden tekrarlamıştı.

Yatakta yatma sırası Stef’indi. SED ışığı yüzünü aydınlatıp tenini tuhaf bir beyazlığa bürürken hepimiz dönüp ona baktık. “Gitmemiz gerek.” Sesi uykudan yeni uyandığı için hırıltılı çıkıyordu ama yüz ifadesi hiç hoş değildi. “Gitmemiz gerek. *Derhal.*”

Herkes telaşla yerinden fırladı ve beş dakika içinde eşyalarımızı sırt çantalarına doldurup uyku tulumlarımızı topladık. Her şey hazır olduğunda ışıkları kapattık ve makinenin alçak sesini gerimizde bırakarak laboratuvarı çıktık.

Gecenin soğuğu keskindi ancak etrafta hiç hareket yoktu ve yol boyunca doğuya, Kalp’ten uzağa doğru yürüdük. Karanlık nedeniyle tanımadığımız bu yolda ilerlemek zordu ancak ay ışığı parlıyor ve karla buzdan yanıyordu. Nefeslerimiz duman bulutu şeklinde çıkıyordu.

Laboratuvar gözden kaybolduğunda alelacele üzerime geçirdiğim kışlık giysilerimi düzelttim ve çevreye bir bakındım. “O alarm ne içindi Stef?” Sesim karanlığın içinde çok yüksek çıkıyor gibiydi.

“Dronlar için yazdığım programın değiştirildiğine yönelik bir uyarıydı. Şu ana dek onları laboratuvarıdan uzak tutabiliyordum, Sınır’ın diğer bölgelerini araştırmakla uğraşıyorlardı. Fakat şu an kontrol başkasının elinde.”

“Kontrolü geri alamaz mısın?” diye sordu Whit.

“Daha fazla zamanım ve bir veri konsolum olsaydı. SED’im yeterince güçlü değil.”

“Stef’in Her Şeyi Yapan Cihazı demek ki her şeyi yapmıyormuş,” diye onu kızdırdı Whit.

Stef ters ters bakınca kimse gülmedi.

“Peki ya Orrin ve diğerleri?” diye sordu Whit. “Dronlar onları bulabilir mi?”

Stef’in onaylayan baş hareketi karanlıkta güçlkle görülebiliyordu. “Mümkün ancak olası değil. Sınır’dan artık yeterince uzaklaşmışlardır. Endişelenmemiz gereken konu laboratuvarı.”

“Onu da bulacaktır,” diye ekledim, “çünkü Menehem’in araştırmasını gördü. Buraya bizzat çıkıp gelmeyecektir ama. Gardiyan istasyonundaki olaydan sonra hele.”

“Doğru.” Stef SED’inin ekranına dokunarak hiç bilmediğim kodlarla dolu bir sayfa açtı. “Burada onunla savaşmak için elimizde ne olabileceği hakkında bir fikri yok. Menehem her daim Deborl’u korkutmuştur.”

Menehem muhtemelen birçok insanı korkutmuştu.

Belki de beni birçokları için korkutucu kılan da buydu: Ben yalnızca bir yeniruh değildim, ben Menehem’in kızıydım.

Yolun üstünde hepimizin gözlerden uzak olabileceği bir kuytuya rastlamıştık. Ağaçlar ve dağlar etrafımızda yükseliyordu ve ay ışığını büyük ölçüde kesiyordu. Yol Sınır’ın ötesine kadar gidiyor gibi görünüyordu ancak bakımlı bir yol değildi. Çoğunlukla geyikler ve diğer hayvanlar tarafından kullanılıyordu belli ki; çalılara öbek öbek tüyler takılmıştı ve karların üzerinde toynak ve pati izleri vardı.

Buradan geçmiş olan sürgünler kervanının geride bıraktığı kanıtlar fazla değildi ancak eğilip incelediğimde donmuş çimlerin ve ağaç dallarının ezilip kırılarak araçların lastik izlerine karıştıklarını fark ettim. Zaman ve hava koşulları bunları silecekti ve dördümüzden ise geriye çok daha az iz kalacaktı.

“Dronların bizi çabucak bulmamaları için laboratuvar-
 vardan olabildiğince uzağa gitmeliyiz,” dedi Whit. Sesi
 durgun gecede kulağa hırıltılı geliyordu. “Ayrıca yoldan
 da ayrılmalıyız çünkü ilk tahminleri bu olmaz mı? Labo-
 ratuvardan çıktık ve yolu tuttuk değil mi?”

Stef başını öne doğru salladı. “Yolun bu kadar belirgin
 olması hoşuma gitmedi.”

Yolun kenarında gezinerek aramaya koyuldum... bu yol-
 da garip bir şey vardı. Ne olduğundan emin değildim ama.

“Ne düşünüyorsun?” Sam yanıma geldi. Beni rahatla-
 tan ve heyecanlandıran varlığı etrafımı sıcacık sarmıştı.
 Yalnız kalacak hiç zamanımız olmuyordu. Sadece uyuma-
 dan önce, o da arada uyku tulumları ve diğer eşyalarla.
 Sadece birbirimizi görebilecek ve uzanıp dokunabilecek
 kadar yakındık. Daha yakın olabilseydi gece boyu bana
 sarılırdı ve ben de onu öperdim ama durabilir miydim bi-
 lemiyorum.

Yüzümü yıldızlara döndüm. “Ne görüyorsun?”

“Gökyüzü.” Kolunu belime dolayarak beni kendine
 çekti. “Her tarafta çok fazla gökyüzü.”

“İş makinesi olarak kullanılan dronlar bu yolu ne
 sıklıkta temizliyor?” Sınır’ın dışında, insanların düzen-
 li olarak seyahat ettikleri yerlerin uzağındaydık. Yolun
 bu kadar düzgün ve temiz olmasının mantıklı bir sebebi
 olamazdı. Tepemizdeki ağaçlar bile yakın zamanlarda iki
 yana eğilmiş gibi duruyordu ama iş makinelerinin elin-
 den çıkmış bir düzgünlükte de değildi. Yerdeki dalların
 uçları tırtıklıydı, sanki ağaçların gövdelerinden sökölüp
 kopartılmıştı.

“Pek sık değil.” Sam sesini alçalttı. “Ne demek istedi-
 ğini anladım.”

“Buralarda hangi yaratıklar yaşıyor? Troller mi?”

“Evet.”

Bu taraflara da ormanın içinden kendilerine yol açacak kadar sık geliyorlardı. “Sence diğerleri trollerle karşılaşmış olabilir mi?”

“Bilmiyorum.” Sam başını eğip çevreyi dinledi. Ben de kulak kabarttım. Sadece çam ağaçlarını hışırdatan hafif bir meltem, kavak dallarının tepesindeki küçük bir kuşun gaklaması ve uzaktaki bir kurt sürüsünün ulumaları duyuluyordu. “Sıra dışı bir şey duymuyorum.”

“Ben de. Yine de Stef ve Whit’e katılıyorum. Yoldan ayrılmamız gerek.”

Tekrar arkadaşlarımıza doğru döndük ve tam Sam bir şey diyecekti ki gökten kulakları sağır eden bir çığlık duyduk.

Herkes aynı anda kafasını kaldırıp baktı.

Gördüğümüz şekil kartala benziyordu ama göğün yarısını kaplayacak kadar büyüktü.

“Bu ne nesi?” dedim fısıldayarak, dehşet içinde, sorunun cevabını zaten tahmin ederken.

Sam elimden tuttu. “Bir rok.”

Korkunç bir çığlık daha atan rok uçuş yönünü değiştirdi. Doğruca üzerimize dalışa geçti.

10

Dışarıda

“Kaçın!” Sam beni ormana doğru çekti. Rok üstümüze doğru alçalıp kanatlarını kocaman açarken kendimizi çalılardan altına attık.

Dallar çatırdıyordu. Tepemizden takırdayan buzlar iniyordu. Hemen arkamızda zemine güm diye basan pençelerin sesi duyuldu. Stef bir çığlık attı ve ona bakmak için arkamı döndüm –gözüme geniş kahverengi kanatlar ve koyu renkli gözler takıldı– ancak Sam beni çekiştirdi.

“Gel hadi.” Sesi sertti, tartışmaya seçenek bırakmayan bir emirdi bu.

Arkasından tökezleyerek yetismeye çalışıyor, bir yandan da çalılara takılmamaya uğraşıyordum. Kayalar, dallar ve buz parçaları her tarafıma çarpıyordu ancak rok bağırıp ağaçların arasına dalınca taze bir enerjiyle ileri atıldım. Ağaçların gövdeleri çatırdıyor ve dev pençeler peşimizden yaklaşıyordu.

Neyse ki yerde, ağaçların arasında avını kovalarken rokun koordinasyonu berbattı. Pençeleri ufak bir ağacı yana devirdi ve attığı her adımda toprakta derin izler

bırakıyordu. Sam ve ben kaçmaya devam edip ufak bir tepeyi tırmandık ve ormanın derinlerine daldık. Kar tabakası ayaklarımın kaymasına neden oluyordu fakat her seferinde kendimi toparlıyordum. Orman bizim sesimiz dışında sakindi. Rok bize yetişmek için uğraşırken ne bir kuş ne de başka bir hayvan sesi duyuluyordu.

Ancak büyüklüğü roka engel oluyordu. Ormanın içinde ilerleyemiyordu yine de kaçarken çıkardığımız sesleri duyduğu kesindi. Hatta belki de nefes nefese kalışımızı ve yüzümü sıyıran ağaç dalları karşısında sızlanmamı bile duyabiliyordu.

Sonunda Sam biraz durmamıza müsaade etti. Nefesimi toparlamak için iki büklüm oldum. Yanağım yanıyordu ve soğuk, bakır tadında bir kan sızıntısı ağzımın kenarına doğru akıyordu. Elimle kanı sildim ve etrafta arkadaşlarımızı arandım. “Stef ile Whit nerede?”

“Yolun diğer tarafına doğru gittiler.” Nefes nefes kalmış olan Sam, kendini büyük bir kayanın üzerine attı. Öne doğru eğilip kafasını dizlerinin arasına soktu. Omuzları inip kalkıyordu. “Rok bizi takip edecek.”

Ben de yanına oturup yolun ilerisindeki sesleri dinledim. Rok gıklayıp çığlıklar atıyor, ağaçlar onun gazabı altına çatırdıyordu. Daha fazla kopan dal sesi gelmeye başladı fakat rok ilerleme kaydedemiyordu. Karlardan yansıyan ay ışığında sadece hareket eden bir gölge görebiliyordum ancak o da insanı rahatlatmayacak kadar yakındaydı.

“Ne kadar zaman takip eder bizi?” Adrenalin başımı zonklatıyordu ve roka bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Daha iyi bir av bulana dek.” Sam ceplerini karıştırmaya başladı ve en sonunda SED’ini buldu. Arkadaşları-

mızdan gelmiş bir mesaj yoktu. “Stef ve Whit’in iyi olup olmadığını öğrenir misin?”

Başımı öne doğru salladım ve kendi SED’imden bir mesaj gönderdim. “Elin nasıl?”

“Daha iyi.” Yüzünü buruşturarak elini hafifçe oynattı.

“Daha iyiyse sorun yok.” SED’imi cebime soktum. “Şimdi ne yapıyoruz? Yürümeye devam mı? Yoksa uymaya mı çalışalım? Çadır da onlarda kaldı.”

Rok da *dibimizdeydi*. Onun sesini duyduğum sürece uyuyamazdım ancak yorgunluk da bir yandan bastırıyordu.

“Yürümeye devam. Roktan uzaklaşmalıyız; başkalarının dikkatlerini de çekmemiş oluruz böylece. Ormandan çıkmadığımız sürece bize erişemez. Sonra da ortalık sakinleşince bizimkilerle buluşuruz.”

SED’imden gelen sesi duyunca hemen çıkarıp mesajı okudum ve alçak sesle güldüm. “Stef de senin gibi düşünüyor. İyilermiş.”

“Sevindim.”

Eşyalarımı gözden geçirdim ve giysilerimde yırtık olup olmadığını kontrol ettim. “Hazırım.” Roku ne kadar çabuk ardımızda bırakırsak, o kadar iyiydi. Herkes Sınır’dan ayrılmanın tehlikeli olduğunu söylerdi ancak bir tehlike geçmeden diğerinin ortaya çıkacağını hiç düşünmezdim. Menehem’in laboratuvarı Sınır’ın hemen ötesindeydi, kapanların ve ara sıra gezen dron devriyelerin yakınlarındaydı. Bu nedenle de daha akıllı yaratıklar buralardan uzak duruyordu.

Ancak biz şimdiden bir trol yolundan aşağı yürümüş ve bir rokun saldırısına uğramıştık. Kimsenin Kalp’ten ayrılmasına şaşırmamak lazımdı. Janan onlara yeni-

den doğumu vaat ederken ölümden bu kadar korkmalarında da şaşırmamak lazımdı.

Tekrar yürümeye başladık. Bu defa çalılara, karlar ve buzlara dikkat ediyorduk. Artık roktan koşturmaya gerek olmayacak kadar uzaklaşmıştık ve burada kendimizi yaralama riskine girmek aptallık olurdu. Rin'in verdiği tıp eğitimi o kadar da kapsamlı değildi ve yanımızda çok az malzeme vardı.

Rokun çıkardığı sesler gerimizde kalmıştı ve farelerle diğer küçük hayvanlar yeniden ormanda gezinmeye başlamıştı. Muhtemelen yuvalarına dönüyorlardı. Ufka ışık değmişti, ağaçların arasında güç bela seçilebilen soluk bir kızılık.

"Çadır onlarda kaldı," dedim yine, Sam'in esnediğini görünce.

Ufak bir tepeden tırmanırken Sam sesini yükseltmeye özen göstererek konuşuyordu. "Aynı uyku tulumuna sığışmak zorundayız demek ki. Soğuktan korunmak için. Ve seni kazara bu yaban topraklarda kaybetmemek için."

"En iyi planları düşünürsün sen hep."

Sam gülümsedi ve yürümeye devam ettik. Rok ya çok gerimizde kalmıştı ya da ağaçların arasında ilerlemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Ağaçlar hâlâ sık ve gürdü, bu yüzden üstümüze saldıramazdı ancak ağaçların arasından günışığı sızarken ve kuşlar şafak şarkılarını söylerken ihtiyatlı bir şekilde bir gözüm gökteydi.

Yolun paralelinde, doğruya doğru, Sınır'ın dışındaki yaban toprakların derinlerine yürüyorduk. Ufak hayvanlar ormanda koşturuyor, biz geçerken saklanıyorlardı ve her yerde daha büyük memelilere dair kanıtlar vardı: dallarda tüyler, kırılmış dallar ve Sam'in dikkatli gözleri sayesinde basmamayı başardığımız dışkıları.

Her şeyin yüzeyi buzla kaplıydı, sarkıtlar ve buzdan damlalar ormanın mücevherleri gibiydi. Eldivenli ellerimle buz kristallerine dokunuyor, yerinden kopan birkaç tanesinin tıngırtısına kulak veriyordum. Kış ve Sam’le müzikten bahsetmek, bir süreliğine beni yorgunluğumu düşünmekten uzaklaştırmıştı ancak sabahın ilerleyen saatlerine vardığımızda bu durumu daha fazla görmezden gelemedim. Stef’e bir mesaj gönderip konakladığımızı bildirdik. Umarım yakında onlarla buluşabilirdik.

Sam ve ben hızla akan bir derenin yakınında mola verdik. Yüzümdeki ve kollarımdaki kanları yıkadım, sonra Sam’in uyku tulumuna girmeden iyice kurulandım.

Buz gibi gecenin ve günün ardından uyku tulumu sıcacık bir rahatlamaydı. Sam tulumu ağaç köklerinin arasındaki derin olmayan bir kovuğa yaymıştı –belki de burası terk edilmiş bir havyan iniydi– bu nedenle üç taraftan korunuyorduk. Sam, bildiğimiz Sam olduğundan, çıkışla benim aramda yerini almıştı; yani bedeni bedenimi sarıdığı anda kovuğumuz kapkaranlık olmuştu. Nefesi ensemeye sıcak sıcak vuruyordu ve eli kalçamın üstündeydi.

“Rahat mısınız?” diye sordu fısıltıyla.

“Evet.” Ayaklarım sırt çantalarımızın üstündeydi ve diğer uyku tulumunu da yuvarlayıp yastık yapmıştık. Kumaş kalın ve yumuşak olmasına rağmen, bir ağaç kökü omzuma batıyordu. Sam’e doğru döndüm ve Sam’in nefesi bir anda kesiliverdi. “Hem de çok. Sen değil misin?”

Eli yan tarafımdan yukarı doğru çıktı. “Keşke evde olsaydık.”

“Bence de.” Elim SED’ime gitti. “Keşke müziğimiz olsaydı ama dinleyemem çünkü bir şey olursa duyabilmek istiyorum.” Sınır’ın güvenli topraklarının ötesindeydik

artık, karşımıza ne çıkacağını kim bilebilirdi?

“İstiyorsan dinleyebilirsin.” Sam ensemde bir öpücük kondurdu ve hafifçe ürpermeme neden oldu. Nerede ve hangi koşullar altında olursak olalım bu kocaman ve ismi konulamaz şeyi istememe neden olabilmesi muazzamdı. “İstiyorsan dinle,” dedi tekrar. “Dışarıda bir şey olursa ben sana haber veririm. Rahat ol.”

Söylediği şey hiç de mümkün görünmüyordu ancak SED’imi çıkarıp kulaklıklarımı taktığımda ve gözlerimi kapadığımda, sadece müzik vardı dünyada.

Piyanonun sıcak sesleri içimde nabız gibi atıyordu. Ağır. Tanıdık. Sam’in arkamda beni teskin eden varlığıyla deliksiz bir uykuya daldım.

Sıçrayarak uyandığımda her yeri karanlık basmıştı ve yer sarsılıyordu.

Sam arkamda değildi. Uyku tulumunun içinde döndüm ve sırt çantalarından birinin gittiğini ve gece olduğunu gördüm.

“Sam!” Yer bir kez daha sarsılırken ve gökten toz toprak yağarken debelenerek dışarı çıktım. Kulaklıkları çıkarıp cihazı cebime koymuş olmama rağmen SED’im eski bir sonat çalmaya devam ediyordu.

Orman karanlık ve yerdeki sarsıntı dışında sessizdi. Deprem gibi değildi, o yüzden yakınlarda dolaşan büyük bir yaratıktan geliyor olmalıydı.

Bağırdım.

Öne doğru eğilip ufaldım ve karanlıkta etrafımı görebilmek için gözlerimi kısıtım. Soluk ay ışığı orman örtüsünün arasından yolunu buluyordu ancak her şey hâlâ gölgeler altındaydı ve hiçbir hareket göremiyordum.

Dizlerimin ve avuçlarımın altındaki toprak titriyordu. Bu hareket uzun ve devamlıydı, yoldan ilerleyen bir trolün gidişine benzemiyordu. Bu başka bir şeydi, etrafta dolaşan araçlar vardı sanki. Arkadaşlarımız şimdiye çok uzaklarda olmalıydı. Madem bu sarsıntının kaynağı araçlardı, bunlar dron muydu yoksa insanlar mıydı?

Her iki durumda da dost olmayacakları kesindi.

Kovuktaki uyku tulumlarını çabucak yuvarlayıp sırt çantamın üst kısmına yerleştirdim. Bu ağacı tek başıma tekrar bulabilmem mümkün değildi.

Fakat buradan ayrılmadan önce Sam'i bulmalıydım. SED'ini aradım ve hemen cevap verdim. "Sorun nedir?"

"Sorun nedir mi?" Başımı iki yana salladım ve karanlık ormana baktım. "Yanımda değilsin. Sorun bu. Neredesin?"

"Uyuyamadım ve ben de yolu kontrol etmeye gittim. Rok görünürde yok. Uçup gitmiş olsa gerek. Şu an yanına dönüyorum. Stef ve Whit'le yakında buluşabiliriz."

Yerdeki gümbürtü azalıyordu. "Bir şey gördün mü? Ben bir ses duydum. Gök gürültüsü gibi ama..."

"Ben de duydum." Sam duraksadı, başka bir şeye odaklanıyor gibiydi -yürüyüşe veya muhtemelen tırmanmaya- ve derin bir nefes aldı. "Duydum ama ne olduğunu anlamadım."

"Tamam. El fenerini benim olduğum tarafa doğru tut. Belki ışığını görüp sana doğru yürürüm."

"Bir saniye."

Sam'den ses gelmesini beklerken gözlerimle ormanı taradım. Kuzeyde soluk bir ışık parıldıyordu. Sırt çantamla uyku tulumlarını yükledim ve ağaçların arasından ilerlemeye başladım.

"Gördün mü?" diye sordu Sam.

“Evet.” Ağaçların ve ufalanmış kayaların etrafından dolaşarak ilerliyor, SED’imin ışığını el feneri olarak kullanıyordum. Fenerim çantamdaydı ve durup onu almakla uğraşmak istemiyordum. Özellikle de civarda *bir şey* varken. Birbirimize yaklaşıırken donmuş çam iğneleri ve ağaç dalları hışırdıyordu. “Bir dahaki sefere,” dedim oflayıp pufplayarak, “giderken beni uyandır. Gözümü açtığımda bir şey gelip seni yedi sandım.”

“Affedersin.” Sam beni kucakladı ve yanağımdan öptü. “Şu tarafa gidelim. Yakınlarda bir gölet var. Stef ile Whit bizi orada bekliyorlar.”

Başımı öne doğru salladım ve ağaçların arasında onu takip etmeye başladım. Sınır’ın dışında olmak beni ürkekletirmişti. Her şey olabilirmiş gibi hissediyordum. Bu ağaçların arasında diğer baskın türleri yakalamak veya caydırmak amacıyla kurulmuş kapanlar yoktu, dron devriyeleri de. Bu mekan Sınır’ın ormanlarıyla rahatsız edici bir benzerlik göstermesine rağmen tuhaf ve yabaniydi.

Yerdeki titreşimler yine duyuldu, alçak ve devamlı. Havada tuhaf bir koku vardı. Hayvan teriyle çam ve top-rak kokusu karışımı bir şey. “Sam.”

Sam’in başıyla onaylaması karanlıkta güçlkle seçiliyordu ama benim için yeterliydi. O da kokuyu almıştı.

Belki de yalnızca bir geyik ya da bizon sürüsüydü. Sınır’ın içinde ve dışında bir sürü büyük hayvan vardı. Fakat Sam’le birlikte bahsettiği gölete yaklaşıırken, gümbürtü daha da yükseldi ve ağaçların arasını derinden gelen bir gümbürtü doldurdu. Sesler duyuyorduk sanki.

Yüzlerce ses.

Sam ile birbirimize baktık. “Gölet tam önümüzde,” diye mırıldandı.

Dengesiz ve turuncu-kızıl renkte, alevi andıran ışıklar ağaçların arasında dans ediyordu. İlerlerken ensemden aşağı soğuk terler iniyordu.

Sam dikkat çekmemesi için el fenerini kapattı ve birkaç dakika sonra göletin bulunduğu vadiye hâkim ufak bir sırtın üzerinde durduk. Burada da ışıkların kaynağını gördük.

Seslerin gümbürtüsü suyun üstünde yayılıyor, gölün sularının ışıldamasına neden olan yüzlerce meşale binlerce gövdeyi aydınlatıyordu. İlk başta bunları at sırtındaki insanlar sandım. Sonrasında, gözlerim karanlığa alıştıkça koyu figürler daha belirgin şekillere dönüştü ve insanların bindikleri hayvanın fazla önünde oturduklarını fark ettim. Ayrıca “atların” kafaları yoktu.

“Sentorlar.” Bu sözcük ağzımdan bir nefes gibi dökülmüştü fakat Sam başını sallamakla yetindi. Loş ışık altında bile yüzü çok solgun görünüyordu.

“Stef, Whit ile birlikte burada olduklarını söylemişti.” Göletin ardını, trollerin ağaçlar arasında yarattığı bir açıklığı işaret etti. “Bu durumda sürünün etrafından dolaşmak zorundayız.”

Uyurken toprakta hissettiğim sarsıntının nedeni buydu demek: bin tane sentor gölete doğru gidiyordu. Muhtemelen ormandan geçmişlerdi ve yattığım yerden gözle görebileceğim kadar yakınımdaydılar. Bense Sam’in ismini haykırmıştım. Beni duymadıkları için inanılmaz derecede şanslıydım.

“İnsan derisinden giysi yaptıkları doğru mu?” diye fısıldadım.

Sam yalnızca hafifçe titredi ve beni geri ormana çekti.

“Belki Stef ile Whit oraya gitmek yerine bu tarafa gelmişlerdir.”

“Her koşulda o yöne gideceğiz.” Sam sesini yükseltmiyor ve SED’ini açmış haritayı inceliyordu.

O yöne gitmemizin tek nedeni Kalp’ten uzaklaşıyor olmasıydı; o yönde aradığımız cevapları bulabileceğimizden ya da hava perilerinin nerede olduğuna dair ipuçları keşfedebileceğimizden değildi.

“Tüm bu sentorların kendi topraklarından neden bu kadar uzaklaştıklarını bilmek istiyorum. Belki de ana sürüden kopmuşlardır ya da trollerle bir savaşa hazırlanıyorlardır...”

“Belki kalderanın hareketliliğini onlar da hissedebiliyordur.” SED’imde son baktığımdan beri en az beş yeni depresyon noktası belirmişti. Hiçbiri ilki kadar büyük değildi ancak bazılarını insanlar hissetmiş olabilirdi. Sentorların bölgesi Sınır’ın güneyindeydi; bu nedenle Ruhlar Yılı başlarken meydana gelen büyük depresyonu hissetmiş olmaları muhtemeldi

“Muhtemelen.” Sam haritayı işaret etti. “Bu taraftan, ormandan ilerleyeceğiz. Şansımız yaver giderse rüzgâr yön değiştirmez. Sentorların çok güçlü bir koku alma duygusu vardır.” Sürüye doğru baktı ve burnunu oynattı. “Ve güçlü kokuları.”

Telaşla karışık kıkırdadım. “Anladım.”

“Bu sırttan indikten sonra şu taraftaki trol yoluna doğru gideceğiz. Yolu geçerken görülme ihtimalimiz var ancak yeterince uzak bir noktadan geçerseniz bizi fark etmeyebilirler. Görünüşe bakılırsa geceyi geçirmek için konaklamaya hazırlanıyorlar ve karanlıkta görüş yetileri insanlardan daha iyi değildir.”

“El feneri yok öyleyse.”

Sam başıyla onayladı. “Yolu geçtikten sonra sıkıntımız

olmaz. Geri kalan bölgelerde bizi rahatça gizleyecek kadar sık bitki örtüsü var.”

“Tamam, gitsek iyi olur o zaman.”

Sırttan aşağı büyük bir sessizlik içinde indik. Ne zaman bir dal çatırdasa veya yapraklar hışırdasa çöküveriyorduk. Ancak sentorlar ormandaki hareketleri fark ettiyseler bile bizi geceleri dolaşan orman canlıları zannetmiş olabilirlerdi.

Yavaş ilerliyorduk, özellikle de ışık olmadığı için; fakat ihtiyatlı olacak zamanımız vardı, bu yüzden de onu kullandık. İki saat sonra yola ulaştığımız.

Yol, yan yana iki aracın sığabileceği kadar genişti. Dün burada yürürken o kadar geniş görünmüyordu ama şimdi bir sentor sürüsünün gözlerinin önünde burayı geçmek zorunda olduğumuz şu anda, sanki Sınır'ın kalderasından geçecekmişiz gibi geliyordu.

Sam rüzgârı kontrol etti. Havada hâlâ sentorların kokusu ve garip sesleri vardı. Kullandıkları sözcükleri seçemiyordum fakat her halükârda bizim dilimizi konuşuyor olmaları pek mümkün değildi.

“Sürünmemiz lazım,” diye fısıldadım. “İki uzun yaratığın yan yana ilerlediğini görmesinler.”

“Biri uzun, biri de aşırı kısa iki yaratık.” Sam bunu gülümseyerek söylemişti ancak gerginliği belli oluyordu. “Haklısın. Sürünmeliyiz.” İç geçirdi ve yaralı elini esnetti.

Eşyalarımızı kontrol ettik ve iyice yere yapıştık. Buz tutmuş otlar dirseklerime kadar geliyordu ve görüşümü büyük ölçüde engelliyordu ama görünmemizi engellemeye yetmiyordu. Yolun çok aşağısında ve bizi gözlerden uzak tutan bir kıvrımda olmamıza rağmen, yolun ortasına vardığımızda ortalıkta dolanan sentorların ateşlerini ve

siluetlerini görebiliyordum. O kadar çok sayıdaydılar ki. Rokların üstlerine saldırmassından kaygılanmalarına gerek yoktu.

Avuçlarımın altındaki yeryüzü sarsılıyor, doğudaki hareketlerin sonucunda titreşiyordu. Tam seçemesem de bir grup sentorun birbirini kovalarken hayranlık uyandıracak derece zarif süzölüşlerini izliyordum. Birbirlerine sesleniyor ve kahkahalar atıyorlardı, toynakları yeri bir ritim içinde dövüyordu.

İlk başta gözüme garip görünmüşlerdi, insan yarıları çok önde ve ağır görünüyordu ama at yarıları ve güçlü bacakları meşale ışıkları altında ıslıl ıslıldı. Bir çift sentor birbirine sarıldı. Bir tanesi kollarını gökyüzüne, yıldızlara, aya doğru kaldırdı.

Hiçbiri de insan derisi giymiş gibi görünmüyordu.

Hava perileri hakkında yanılmıştık. Yani az çok. Binlerce yıldır insanlara *saldırmışlardı*. Geçen sene doğum günümde bile bana *saldırmışlardı*. Fakat değişik bir yanları vardı. Müzikten hoşlanıyorlardı. Şimdi ise Cris onlardan biri olmuştu.

Ya sentorlar hakkında da yanılmışsak?

Toynak sesleri yeri dövüyor ve yakınlarımıza doğru geliyordu. Sam kafasını çevirip bana baktı, karanlıkta gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. “Fırıl,” diyerek ağzını oynattı. “Çabuk.”

Elimden geldiğince hızla sürünmeye başladım, ayağa kalkıp bacaklarımı kullanmamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat bu yöne geliyorlarsa, bizi görmelerini de hiç istemezdim.

Toynak sesleri aniden kesildi ve ince, tiz bir çığlık yükseldi.

İrkilerek başımı kaldırdığımda yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana bakan küçük bir sentorun tam karşımda durduğunu gördüm. Onun yanında da başka bir küçük sentor duruyordu. İkisi de çığlık attılar.

Doğal olarak ben de bağırđım.

Sam bileğime yapıştı ve ikimiz birden yolun diğer yanına kendimizi atalım diye fırladık ama sentorlar bizi izliyordu...

Sonra birden yer sarsıldı. Sürünün sebep olduğu bir şey değildi bu. Hayır, bu aksi yönden geliyordu. Tek bir güçlü sarsıntıyı bir diğeri izliyordu.

Küçük sentorlar Sam'le benim arkamda bir yere bakıyorlardı ve sürü de susmuştu.

Sarsıntılar yaklaştıkça ve hızlandıkça her tarafa bir sessizlik çökmüştü. Ardından Sam tamamen ayağa kalktı –bu hareketi küçük sentorları ürkütmüştü– ve beni ağaçların arasına çekti.

“Troller!”

Birden ortalık sentorların haykırışları ve kılıç sesleriyle doldu. Omzumun üstünden dönüp baktığımda benim üç katım büyüklüğünde, insan şeklinde bir yaratık böğürerek sentorlara doğru ilerlerken küçük sentorların yolun ortasında ağızları bir karış açık donup kaldıklarını gördüm. Trol, önüne gelen her şeyi yıkıp döküyor, sağa sola ağaç dallarını ve buzları savurarak ilerliyordu.

“Bekle!” Elimi Sam'den kurtardım ve tekrar yola fırladım. Küçük sentorlar –taylar? çocuklar?– birden dikkatlerini bana yönelttiler. “Gelin!” Beni anlayıp anlamadıklarını hiç bilemiyordum ancak elimi onlara uzattığımda oğlanlardan biri ıslak eldivenli elimi tuttu ve trol az önce durdukları yere adımını attığında hep birlikte ağaçların arasına daldık.

Sam ağzını açacak oldu fakat sonra başını iki yana salladı ve göletin etrafında kıyamet koparken ormanın içine doğru koşmaya başladı. Çığlıklar ve kükremeler bizi ormanın içlerine doğru itiyordu. Çocuklar önden gidiyor, dalları ve çalıları yoldan çekiyorlardı. Sam ile ben de arkalarından yetişmek için var gücümüzle koşuyorduk ancak karanlık orman, savaş alanındaki meşalelerin ışı-ğıyla pek de aydınlanıyor sayılmazdı.

SED'im cebimde titriyordu ama cevap verecek durumda değildim. Sentorların üzerinden atlayıp geçtiği kök- lere takılmamaya odaklanmıştım. Önüme çıkan dallara karşı başımı eğmeye. Bir adımımın ardından sonrakini atmaya.

Ortalık feryat figandı. Sonra etrafı sarsan bir haykı- rış duyuldu. Güm diye yere düşen bir şey etrafı titretti. Tökezledim fakat çocuk sentorlardan biri geriye dönüp kolumdan tuttu ve tekrar dengemi bulup kendi başıma koşmaya başlayana dek bırakmadı.

"Ana! Sam!" Stef'in sesi önümüzden geliyordu. "Demek buradasınız! Ben..."

Bir açıklığa çıktığımız anda tabancaların mavi nişan alma ışıkları çocuk sentorların üstüne düşmüştü bile. Sür- rünün geri kalanı sağ yanımızda, uzaktaydı. Yere düşür- dükleri trolle meşgullerdi ve şu an dört insana karşı iki çocuk sentor vardı.

Çocuklardan biri çığlık attı. Bunu duyan sürünün dik- kati bize dönüverdi.

"Hayır, yapmayın!" Oğlanların önüne kendimi attım ve ellerimi havaya kaldırdım. Başarısız bir şekilde akla- ma saklanmayı denediler. İkisi de benden çok daha bü- yüktü. "Ateş etmeyin. Onlar daha çocuk."

“Onlar *sentor*.” Whit silahını indirmedi. Kimse kımıldamıyordu.

Sam yanda duruyor, bir o tarafa bir bu tarafa bakıyordu. “Ana’yı vurmayın sakın.”

“Onlar daha çocuk,” dedim tekrar.

Sentor sürüsü dörtnala üstümüze geliyordu. Havaya kaldırdıkları kılıçlarındaki ve mızraklarındaki kan meşalelerin ışığında parılıyordu.

Birden etrafımız sarılıverdi. Biz insanlar ve çocuk sentorlar ortada kalmıştık.

Stef lazer tabancasını yaklaşan orduya doğrultmuştu ancak bin tane sentorun üstesinden gelmesine imkân yoktu.

Mavi nişan alma ışıklarından biri hâlâ genç sentorların üzerindeydi. Onları koruma pozisyonumu sürdürüyordum. Diğer sentorlar ise durumu anlamaya çalışırken ölüm sessizliğine bürünmüşlerdi.

Kimse kımıldamıyordu. Güçlkle nefes alabiliyordum.

Sonra birden ormanda gölgeler belirdi, doğal gölgelerin arasından çıkıp meşalelerin ışığına doğru ilerliyorlardı. Uzun ve ince gölgelerdi bunlar, hiçbir şeye bağlı değillerdi. Alçak sesle mırıldanıyor, aralarında şarkılar söylüyorlardı.

Sentorların dikkati yavaş yavaş bizden uzaklaşıp onlara döndü. Bir gölge diğerlerinin önüne çıktığı anda serin orman havası ısınmaya başladı. Benim yanıma varınca durdu ve kollarından birinde narin bir siyah gül oluştu.

Hava perileri gelmişti.

11

Yeniden Birleşme

İçimde bir umut ışığı doğdu ve sonra sentor sürüsü silahlarını havaya kaldırıp öfkeyle gökyüzüne doğru çığlıklar atınca söndü. Hava perilerini karşılamak üzere koşmaya başladıklarında toynaklarının altında yer zangır zangır titriyordu.

Hava perileri ciyaklamaya başladılar: korkunç, kulakları yırtan bir sestti. Gölgele öne doğru atılıp insanlara ve sentorlara doğru dalga dalga ısı gönderdiler. Hava perilerinden yükselen sesler korkunç bir hal alırken kara kış gecesi adeta yaza dönmüştü.

İki çocuk sentor hıçkırarak yere çöktüler ve birbirlerine sarıldılar. Ben de onlarla birlikte yuvarlandım.

Sam ve arkadaşlarım korkuyla bağırıyor fakat bedensiz bir gölge duvarı narin insan tenini yakmamaya özen göstererek aramıza giriverdi. Fakat doğruca tek dertleri çocuklarını geri almak olan sentorların üzerine gidiyorlardı. "Durun!" Kendimi birbirine dolanmış uzuvlardan kurtardım.

Gölge yumağının ortasına atıldığım anda çocuk sen-

torlardan biri bileğime yapıştı ve yüzünde panik dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Diğer elimle kolumu sıkıca kavramış kemikli parmaklarını gevşettim ve hafifçe gülümsedim.

“Korkma.” Beni anlayıp anlamadığını bilmiyorum ancak elimi bırakınca tekrar dönüp “Durun!” diye bağırdım.

Hava perileri ve sentorlar birbirlerine yaklaşıyorlardı ve sentorlar canlı canlı haşlanmak üzereydiler...

Tek bir uzun nota söyledim. Sesim soğuk ve gergin sınırlarım yüzünden çatlıyordu. Sam bana sesimi en iyi nasıl kullanabileceğim konusunda birkaç püf noktası öğretmiş olsa da, hiçbir zaman gerçek anlamda ders almamıştım. Buna hiç vaktimiz olmamıştı.

Ancak en yakınımıdaki hava perisi durup benim sesi-me doğru döndü ve kendisini diğer gölgelerden kurtardı. Etrafımda uçarak beklemeye, benim söylediğim notaya uyum göstermeye koyuldu.

Müzik su olsaydı, bu ancak o suyun yüzeyinde bir dalgalanma olurdu. Perilerin öfkeli sızlanması azaldı ve hepsi birden bana döndü. Gözleri ve yüzleri olmamasına rağmen beni izliyorlardı. Ancak bunlar uzun gölgelerdi ve ben eldivenlerimi çıkarıp SED’imi bulmaya ve müzik dosyalarına girmeye çalışırken, perilerin uzantıları göğe doğru yükseliyordu.

Anka Kuşu Senfonisi’ni seçtim. Hava perilerinden bazıları parçayı biliyorlardı ve benim de en sevdiklerimden biriydi.

Hoparlörden yayılan ilk notalar bir şelale gibi döküldü ve piyanonun, kemanların ve gümbür gümbür davulların güçlü sesi karşısında kendi sesimi yavaş yavaş azalttım.

Sesi sonuna kadar açtım ki tüm hava perileri duyabil-

sin. Sentorların ilk sırasına ulaşmadan hemen önce durdular ve inanılmaz ısıları daha katlanılabilir bir seviyeye düştü.

Arkamdaki sentor çocuklar ayağa kalktılar. Bir tanesi omzuma dokundu ve bakışları elimde tuttuğum SED'e kaydı. Ekranın ışığı, ağaçların arasında kaçarken ve yere düştüğünde çizilmiş yüzünü aydınlatıyordu. Ancak elini SED'in ışığı üzerinden geçirirken gülümsedi ve müzik yüzünden ne duyabildiğim ne de anlayabildiğim bir şey söyledi.

SED'imın ekranında bir uyarı belirdi; hava perisi sürüsünün diğer yanında Sam kendi SED'ini benimkiyle senkronize etmişti. Anka Kuşu Senfonisi her tarafta çalıyordu.

Çocukların ailelerinin yanına dönmeleri gerekiyordu. Sentorlar yalnızca onları geri istiyorlardı. Bu yüzden buradaydılar. Sentorlar beni incitmeye kalkarlarsa hava perilerinin buna izin vermeyecekleri de kesindi.

SED'imi cebime koydum, müziğin sesi kısılmasın diye hoparlörü dışarıda bıraktım ve sonra sentor çocukların ellerinden tuttum. Birlikte müziğe eşlik ederek şarkılar söyleyen ve dans eden, sentorların tekrar saldırmasını beklermişçesine hâlâ tetikte olan hava perilerinin etrafından dolaştık.

Gölgelerin arasından sıyrıldık ve neredeyse kılı kıpırdamadan duran sentor sürüsünün yanına vardık. Gözleri hafifçe kısılmıştı ama hepsi bu.

Kadın sentorlardan biri sürünün arasından fırladı ve kollarını iki yana açarak bize doğru geldi. Oğlanlar aramızdaki kısa mesafeyi tek adımda atlayıp kadınla buluştular ve hava perileri etrafımda uçuşarak Anka Kuşu

Senfonisi'nin melodilerini söylerken beni de aralarına dahil ettiler.

Oğlanları kadını –anneleriydi herhalde?– kucakladılar ve sürünün başı çeken savaşçıları grubumuzu şöyle bir süzdüler. Silah olarak ellerinde sadece lazer tabancaları ve müzik olan dört insan ve onlarca hava perisi.

Etrafımda yuvalanan gölgeler burada belirleyici unsur olmuştu büyük ihtimalle. Liderlerden biri sürüye döndü ve bir nevi emir olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde bağırdı. Bunu duyan sürü toynaklarıyla yeri sarsarak arkasını döndü ve yola koyuldu.

Ancak çocuk sentorlardan biri koşarak geri geldi. Bizim grupta sürünün arasında tam ortada durup, güneydoğuyu işaret ederek bir şey söyledi. Bana nereye gittiklerini gösteriyordu. Sonra, yüksek ve tuhaf bir güzellikteki sesiyle SED'den ve hava perilerinden yükselen melodiye eşlik ederek şarkı söyledi.

Bir saniye sonra gitmiş, diğer sentorların arasında kaybolmuştu.

Müzik dört bir yanı sardı ve ben de Sam ile diğerlerine döndüm. Hava perileri iki yana çekilerek benim için yol açtılar.

Karanlık tünelin diğer ucundaki Sam'e doğru ilerlerken, gölgeden uzantılar aralardan yılan gibi çıkıp bileklerimi sarıyor ve saçlarıma dokunuyordu. Ancak uzantılar cismani değildi. Bana dokunduklarında sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Hava perilerinin şarkısı etrafımı sarmıştı, başka dünyalara ait nameler ve fısıltılar büyük bir armoniyle katman katman sıralanmıştı. Birkaç hava perisi kendilerini müziğe kaptırmış bir şekilde salınıyorlardı.

“İyi misin?” Sam bana uzandı ve kucaklaştığımızda SED’lerimizden yükselen müzik sesi boğuklaştı.

“İyiyim.” Bir adım geri çekildim, dostlarımla yeniden buluştuğumuz için rahatlamıştım. “Onlar yalnızca korkmuş çocuklardı. Yeniydiler. Tıpkı benim gibi.” Bakışlarımı Stef’ten Whit’e çevirirken kendimi zorlayarak gülümsedim. Onlar benim dostlarımdı. Benimle birlikte bu inanılmaz ve büyük olasılıkla beyhude yolculuğa çıkmayı kabul etmişlerdi. Fakat onlar eskiruhlardı. Diğer yeni-ruhlarla hissettiğim aramızdaki bağı asla tam olarak anlayamıyorlardı, o yeniruhlar sentor olsalar bile.

“İyi olduğuna sevindik.” Whit’in bakışları arkamda müzik eşliğinde kaynaşan, bildikleri yerlere eşlik eden hava perileri denizine kaydı. “Gördüğüm kadarıyla hava perilerini bulmuşsun.” Sesi hırıltılı, yorgun çıkıyordu.

Başımı iki yana salladım ve SED’imin sesini kısıtım ancak ikinci parça başlarken müziği tamamen kapatmadım. “Onlar bizi buldular.”

“Seni gerçekten seviyor gibiler.” Kaşları çatıldı ve bu durumun onlar için ne kadar tuhaf görüldüğünü tahayyül etmeye çalıştım. Arka planda sentorlar geri çekiliyordu. Hava perileri gölgeden bir pelerin gibi etrafımı sarmışlardı. “Bunlardan hangisi” –hafızasını ve bilgilerini zorlar bir hali vardı– “Cris?”

Omzumun üstünden geriye baktım fakat hava perilerini birbirinden ayırt edemiyordum. Hepsi de karanlık gölgelerdi sadece.

İçlerinden biri yaklaşıp yanımda durdu.

“Cris.”

Hafifçe kıpırdandı, başını öne salları gibi ve etrafında siyah bir gül açıverdi.

“Ah, Cris.” Stef öne çıktı. Sesi titriyordu. Dudağını ısırdım. “Az önceki hareket. Onaylama anlamına mı geliyordu?”

Aynı şeyi bir daha yaptı.

“Peki ya hayır nasıl oluyor?”

Gölge sağa sola döndü ama sadece üst yarısı. Başını iki yana sallar gibi. Fakat duman yeniden duruldu ve Cris ilk duruşunun tersi pozisyonunda kaldı. İnsanı geren bir durumdu.

“Anladım.” Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona evet ve hayır şeklinde cevap verebileceği sorular sorabilirdim fakat bu haline üzülp üzülmeyi, canının acıyıp acımadığını veya beni suçlayıp suçlamadığını sormak istemiyordum. Evet şeklinde olacaksa, bu cevapları duymak istemiyordum.

“Diğer hava perileri bize zarar vermez mi?” diye sordu Whit.

Diğer gölgeler bir yandan soğuk geceyi ısıtmak için sıcaklık yaymasına rağmen Cris başını iki yana salladı. Perileri şarkı söylemeyi kesmişti.

“Ee, artık hava perileriyle buluştuğumuza göre,” dedi Whit, etrafımızı saran karanlık halkaya bakarak, “şimdi ne yapıyoruz?”

Bilemiyordum. Sorular sorabilmek için onları bulmak istemiştım. Şimdi sorabilirdim. Fakat bundan ötesini çok düşünmemiştim. Hedeflerim vardı ama bunları nasıl gerçekleştireceğime dair bir fikrim yoktu. “Öncelikle,” dedim, Cris’e dönerek, “saklanacak güvenli bir yere ihtiyacımız var. Konsey’in üyelerinin çoğu öldürüldü. Deborl şehrin kontrolünü ele geçirdi. Her yerde bizi arıyor. Sarit ile Armande bize bilgi toplamak için şehirde kaldı-

lar.” Sarit’i düşününce kalbime bir sızı saplanmıştı ancak onu daha sonra arayacaktım. Ona bu geceyi anlattığımda duyduklarına inanamayacaktı.

Cris anladığını belirtti.

“İkinci olarak...” Güneydoğu yönüne baktım. “Yaklaşık kırk kişilik bir grubu Deborl’dan ve bir patlamadan sakınmak için o yöne doğru gönderdik. Böylece bir şansları olabilecek.”

Cris yine anladığını belirtti ve diğer hava perileri de bize yaklaşarak konuşulanları dikkatle dinlemeye koyuldular.

“Birkaçınız onlara yetişip koruma sağlayabilir mi? Onlara haber verip sizi tuzığa düşürmeye çalışmamalarını söyleriz. Kendilerini korumak için çok fazla seçenekleri yok. Birkaç hava perisi işlerini çok kolaylaştırabilir.”

Hava perileri bir süre aralarında mırıldanıp şarkı söylediler ve sonra dört tanesi gruptan kopup güneydoğuya yöneldi. İnsanı korkutacak derecede hızlıydılar, adeta ışığı açtığınızda oluşan gerçek gölgeler kadar hızlı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, hava perileri etrafımızı saran çemberlerini daraltıp arkadaşlarım birbirlerine daha da sokulurken. “Üçüncü konu şu: Öğrenmem gerek ve bu konuda bana yardım edeceğinizi umuyordum. Çok kısa bir zamanımız var ve bu yüzden şu kitapları nasıl okuyacağımı ne kadar çabuk öğrenir ve beş bin yıl önce olanları anlarsam, planımı o kadar çabuk uygulamaya koyabilirim.”

Hava perileri bekliyor, ay ışığı altında siyah bir bayrak gibi dalgalanıyorlardı. Güçlü bir sesle bağırdım. “Janan’ın göğse yükselmesini engellemek istiyorum.” Tüm hava perilerinden yükselen savaş çığlıkları geceyi yırttı.

Hava perileri bizi bir dağın eteklerindeki bir mağara-ya götürdüler. Mağaranın ortasından bir dere akıyordu. Rüzgâr içeri doluyordu ve kayalar da sert ve soğuktan ancak hava perileri mağaranın girişine sıralanarak içeriyi ısıttılar.

Lambalar yanıp içerin kasvetini dağıtınca ve uyku tulumlarımızı katlayıp üzerlerine oturduğumuzda, mağara o kadar da kötü görünmez oldu.

“Bu derenin baharda taşıdığına eminim,” dedi Stef, başını SED’inden kaldırarak. “Burada o kadar uzun kalacağımızdan değil ya. Armande’den haberler var bu arada.”

Hepimiz öne doğru eğildik ve hava perilerinden biri diğerlerinden ayrıldı.

“Cris.” Whit’le benim aramda yer açmak için Sam’e doğru sokuldum ve Whit’in gülümsemesi memnuniyetten ziyade gerginlik dolu olsa da, Stef’e doğru yanaştı ve aradaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu. “Gel yanımıza otur,” dedim.

Cris tereddüt ediyordu, bir diğer hava perilerine bakıyor, bir parlak bir lambanın ve Kalp’ten getirdiğimiz şeylerin etrafında toplanmış bizlere. Ne yapacağını bilemiyordu. Beş bin yıldır hava perilerinden nefret etmiş insanlarla mı oturmalıydı, yoksa yeni arkadaşlarının yanında mı kalmalıydı. Birden onu böyle bir seçim yapmak zorunda bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim.

Diğerleri de bekliyor, Cris ne yapacak diye izliyorlardı.

“Neden hepiniz yanımıza gelmiyorsunuz?”

Stef ve Whit başlarını öne doğru sallasalar bile yüz ifadeleri hiç de hoşnut değildi ve Sam’in de rengi uçmuştu. Hava perileri bu kadar korkutucuyken bize zarar vermeyeceklerini kabul etmek güçtü.

Peki ya geçen sene doğum günümde beni kovalayan hava perileri? Ya da ellerimi yakanlar?

Bu meseleyi daha sonra Cris'e sormalyıldım.

Hiçbir hava perisi davetimi kabul edip de öne çıkmadı. "Hadi ama," dedim. "Bizler aynı taraftayız. Ortak dostlarımız var. Ortak amaçlarımız var." Eğer daha önceki şarkıları bir işaret olarak kabul edilebilirse, en azından hava perileri Janan'ı durdurmamı istiyorlardı.

Hava perileri yavaş yavaş bize doğru yanaştılar, ısılarını düşük ve şarkılarını alçak tutuyorlardı. Bizimle aralarında bayağı mesafe bırakmışlardı ancak bu da bir gelişmeydi. Onlara bakıp gülümsemeye çalıştım.

Stef boğazını temizledi ve herkesin dikkati yeniden ona döndü. "Armande sokağa çıkma yasağının iyice katılaştığını söylüyor. Birkaç kişi yasağa uymadığı için hapse atılmış. Sabahları tapınak etrafında yapılan içtimalara katılmadıkları içinse daha da fazla kişi tutuklanmış. Deborl asırlardır Janan'ı ihmal etmelerinden ötürü ondan af dilemeleri için ısrar ediyormuş. Şehrin içinde bir şey inşa etmeye de başlamışlar ama kimse ne olduğunu bilmiyormuş, sadece hepsinden yardım etmeleri isteniyormuş. Bazı insanlar madenlere ve başka işlerde çalışmaya gönderilmiş."

"Normal iş faaliyetleri de mi durdurulmuş yani?" diye sordu Whit. "İnşa ettikleri o şey için?"

Stef başıyla onayladı. "Sanayi bölgesindeymiş. Jeotermal enerji hatlarını belirli bir amaç için kullanıyorlar anlaşılan. Depoların çoğu da dağıtılmış. Şurada bir fotoğraf var hatta." Görebilmemiz için SED'i bize çevirdi.

Stef'in dediği gibi sanayi bölgesinin büyük bir kısmına el konmuş ve her şey yerle bir edilmişti. Bir zaman depoların olduğu yerde şimdi sadece birkaç tuhaf bina ve

çeşitli borular vardı. Bunlardan bazıları su ya da kanalizasyon borularıydı ve bazıları da elektrik içindi. Sana-
yi bölgesinin uzak köşesinde dokuma fabrikası, seramik
atölyesi ve demirciler hâlâ duruyordu. Şimdilik.

İnşa ettikleri şey her ne ise, henüz amacını tahmin edebileceğimiz kadar yükselmemişti. Geniş ve düz bir şeydi ancak bu aslında daha büyük bir yapının temeli de olabilirdi; özellikle de daha fazla malzeme arayışında oldukları düşünüldüğünde.

“Ne olduğunu bilmiyor olmamız,” dedi Sam, “ne için olduğunu da bilmeyeceğimiz anlamına gelmez.”

“Janan.” Stef başını öne doğru salladı. “Onun yararına bir şey olduğuna şüphe yok.”

“Bilmemiz gereken daha çok şey var,” dedi Whit. “Bu yüzden de hemen şu kitaplara dönmemiz gerek. Ana?”

“Ben hazırım.” Cris’e baktım ya da Cris olduğunu düşündüğüm hava perisine diyelim. “Hava perisi olduğun zaman bu kitapları nasıl okuyacağını öğrendin mi?”

Cris mırıldandı ve sesi titredi, başını iki yana sallarken neredeyse kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. Ancak ben hayal kırıklığına uğrama fırsatı bulamadan Cris hızla diğerlerinin yanına gitti ve başka bir hava perisiyle birlikte geldi.

Onları ifade edecek doğru kelimeyi bulamıyordum. Hava perilerini hep cinsiyetsiz varlıklar gibi düşünmüştüm ancak bunu yüzlerine söylemek kaba olurdu... yüzleri de yoktu ya. Bu meseleyi boş verip yeni gelen hava perisine döndüm. “Sen bana kitaptaki sembolleri tercüme etmekte yardımcı olabilir misin?”

Hava perisi başını öne doğru salladı, daha ziyade dikey bir açıda hareket eden bir dumandı aslında karşımdaki.

“Harika.” Ne var ki sözcüklerin anlamları konusunda sadece evet ve hayırla cevaplayabilecekleri sorular sorabilecek olduğumuzdan ötürü uzun bir gece olacaktı. Yine de halihazırda anlamına dair tahminlerimiz olan kelimelerle başlayabilirdik. “Whit?”

Whit ayağa kalktı ve tapınak kitaplarının bulunduğu çantamı almaya gitti. “Bunu ne kadar çabuk halledersek, bu mağaradan o kadar çabuk taşınırız.”

Sam bana doğru eğildi. “Kütüphaneyi özlüyor.”

İç geçirdim. “Ben de. Tüm o kitaplar. İyi aydınlatılmış okuma alanları.”

“Sandalyeler.” Stef numaradan bayılır gibi yaptı. “Sandalyeleri özlüyorum. Bütün bu yürüyüşlerin ardından bacaklarım yorgun düştü.”

Cris bir ıslık çaldı, sanki bacakları ağrımadığı için övünür gibiydi.

“Hazır mıyız?” Whit herkese kitap ve defter dağıttı ve hep birlikte çalışmaya koyulduk. Biz sayfaları çevirirken hava perisi etrafımızda uçuşuyor, yaptığımız çevirileri teyit ediyor ya da düzeltmeye çalışıyordu. Hava perilerini anlamaya çalışmak zordu fakat gece ilerledikçe hareketlerini, seslerindeki titreşimleri ve mırıldanmalarını, şarkılarının ifade ettiği ruh hallerini daha çabuk kavramaya başladım.

O da hava perilerini anlamaya başlamış mı diye dönüp Sam’e baktığımda, bana gülümsedi.

Çalışmanın sonunda herkes esneyerek uyku tulumlarının içine kıvrıldığında ve hava perilerinin çoğu mağarayı sıcak tutmak için dört bir köşeye çekildiğinde, Cris’i buldum. “Yardıma için teşekkür ederim.”

Başını öne doğru salladı.

“Seni aradığımı mı biliyor muydun?”

Evet.

“Diğer hava perileri beş bin yıl önce ne olduğunu biliyorlar mı? Nasıl hava perisi olduklarını?”

Evet.

“Onları anka kuşları mı lanetlemiş?” Meuric bunun sorumlusunun anka kuşları olduğuna inanıyordu ama Meuric’in kendisi de çok acı çekmişti.

Evet.

Anka kuşları. Her taşın altından onlar çıkıyordu ama asırlardır kimse bir tane bile görmemişti. “Neler olduğunu bana anlatabilir misin? Ya da kitapları?”

Evet ve evet.

“Geçen yıl beni kovalayanlar bu hava perilerinden bazıları mı? Ya da ellerimi yakanlar?”

Cris tereddütle onayladı ve sonra özür dilemeye benzer bir şey söyledi. Sesinin yükselip alçalmasından pek bir şey anlayamıyordum ve söylemek istediğini yumuşak, bikkın bir sızlanmayla yarıda kesti.

“Önemli değil.” Ona elimi uzattım ve gülümsemeye çalıştım. “Bize zarar vermelerine izin vermeyeceğini biliyorum.”

Rahatsız edici bir tonda mırıldandı. “Ya da zaten zarar vermeyeceklerini.”

Beni onayladı.

“Bize yardım etmek için burada olduğunu biliyorum.”

Cris öne çıktı, bir şey ifade etmek için kendini zorlar-ken gölgeden uzantıları kollarıma dolandı. Dediğini anlayabiliyordum sanki. Hissedebiliyordum.

Biz senin ordunuz.

12

Seçim

Bunlar aslında sözcükler değildi. Daha ziyade bir melodi, sözleri yarım yamalak hatırlanabilen bir şarkı gibiydi. İçimin derinliklerinde, unutulmuş bir yerde fikirlerin kendilerini göstermelerini sağlayan şey müziğin bende yarattığı etkiydi.

O kadar şaşırmıştım ki bir an cevap veremedim Hava perileri *konusabiliyordu*. Müzikten hoşlanıyorlardı. Dilleri vardı. Binlerce yıldır insanlar hava perilerinden kaçarken nasıl olup da bir kişi bile hava perilerinin *iletişim kurduğunu* fark etmemişti? Cris yer değiştirdi; şarkısı bana bir soru gibi gelmişti. **Beni anlıyor musun?**

“Evet,” diye fısıldadım. “Sanırım.”

Cris kendi içine doğru dönüp sımsıkı bir gölge topuna dönüştü ve sonra gözümün takip edemeyeceği bir hızla mağaradan dışarı fırladı.

“Dur.” Ne var ki çoktan gitmişti. Herkes çoktan uymuştu. Az kalsın hava perisinin arkasından ben de mağaradan çıkacaktım fakat rokun, sentorların, trolün ve hava perilerinin gelişinin ardından, bir hafta aralıksız

uyuyasım vardı.

Tüm lambalar kısılmıştı ve Sam uyku tulumlarımızı yerleştirmek için karanlık bir köşe seçmişti, burada yalnız sayılabilirdik.

Ayakkabılarımı ve paltomu çıkarıp uyku tulumuma girdim ve çoktan uyumuş, siyah saçları yüzüne düşmüş olan Sam'e doğru sokuldum. Yüzünde huzur vardı, tüm gergin çizgiler kaybolmuştu. Yanağını okşadığımda ise iç geçirerek yanağını elime bastırdı.

Kocaman esneyerek SED'imi çıkardım ve uyku tulumunun içinden Orrin'e bir mesaj gönderip, iyi olduğumuzu haber verdim.

Gönderdiğimiz hava perileri geldi mi?

Ya çok geç saatte hâlâ yatmamıştı ya da çok erken uyanmıştı çünkü SED'im anında gelen cevapla titredi.

Evet. Herkes korktu ama hava perileri kampın etrafında uçuşuyorlar sadece.

İzin verirsiniz sizi sıcak da tutarlar.

Muhtemelen çoğumuzdan bu kadarını beklemek biraz fazla olur.

Birkaç dakika sonra Orrin işi olduğunu söyledi; ben de kulaklığımı takıp müzik açtım ve Sınır'ın çevresindeki arazinin haritalarını inceleyerek bundan sonra ne yapmamız gerektiğini düşünmeye koyuldum. Bir planımız olmadan Menehem'in laboratuvarına döneceydik. Kitaplardan ve hava perilerinden öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeden de iyi bir planımız olamazdı.

Hava perilerimiz vardı.

Zehrimiz vardı.

Asla vazgeçmeyecek dört kişiydik.

Janan'ın göğe yükselmesini engellemenin bir yolu olmalıydı.

Uykuya daldım. Rüyamda yerden ve gökten çıkan alevler, tüm dünyayı dolduran gölgeler vardı. Doğumu, ölümü ve yeniden doğumu gördüm ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir ömrün hüznünü.

Uyandığımda kendimi pelte gibi hissediyordum ancak cızırdayan etin kokusu beni uyku tulumumdan çıkardı. Mağaranın diğer ucunda Stef'i bir hava perisine yemek pişirmeyi öğretirken buldum.

"Evet bakalım," dedim, daha ziyade kendime. Uyurken dağılmış saçımı parmaklarımla düzeltmeye çalıştım. Sam ve Whit gitmişlerdi. "Kahvaltıya ne kadar var?"

"Çok yok." Bir kayanın üstüne yerleştirdiği fırın tepsinini çevirdi. Altında ateş yanmıyordu, sadece kızıla kesmiş bir hava perisi tepsinin etrafını sarmıştı. "Geç öğle yemeği demek istiyorsun herhalde. Herkes günün büyük kısmında uyudu. Diğerleri kar bastırmadan birkaç parça daha yiyecek yakalamaya gittiler. Gidip onları getirebilir misin acaba?"

Ayaklarımı sürüyerek fenerlerimizi ve güneş enerjili bataryalarımızı şarj olmaları için hâlâ ışıık varken dışarı çıkardım.

Bulutlar göğü sarmıştı ve soğuk hava yüzümü yakıyordu fakat çok korkunç bir fırtına gelecek gibi durmuyordu. En fazla hafif bir kar yağar, o da izlerimizi kapatırdı.

Ormanda dolanarak Sam ile Whit'i arayacağıma SED'den bir mesaj gönderdim ve derenin yanına oturup beklemeye, güneş ışığından faydalanabildiğim kadar faydalanmaya baktım. Son bir iki gün uyku düzenimi mahvetmişti. Sürekli gecenin köründe ayaktaydım.

Diğerleri döndükten ve yemeğimizi yedikten sonra Sam'i dışarı çıkardım. Yanıma flütümü ve bir de fener almıştım. Hava henüz kararmamıştı ama ormanda, ağaçların altında patikaları görmek biraz zordu.

"Soğuk hava yüzünden düzgün çalamazsın." Ormana doğru baktı. "Çıkan tiz ses de yemeklerimi korkutup tuzaklarımızdan kaçmalarına neden olabilir."

"Öyleyse bu yana gidelim." Yemekten önce geldiği yönün aksine döndüm. "Sana bir şey sormak istiyordum. Hava perileri hakkında."

Onları da mağarada bırakmıştık. Sam ve ben yalnızdık. "Peki," dedi.

"Sürekli sözcükler duyduğumu hayal ediyorum." Başımı kaldırıp ona baktım fakat biz yürürken Sam ormana bakıyordu. "Dün gece Cris ile konuşuyordum ve aklımdan geçenlere karşılık olarak bir şeyler söylediğine yemin edebilirim. Fakat sonra aniden kayboldu gitti."

Sam bir süre hiçbir şey söylemedi ancak kayalık bir yamaçtan inerken, "Ben de aynı şeyi hayalimde canlandırdığımı sanıyordum," dedi. "Şarkı söylerlerken bazı hisler duyduğumu biliyordum ve ara sıra sözcükler duyduğumu sanıyordum. Ya da sözcüğe benzer şeyler. Bana sözcükleri düşündüren bir şeyler."

"Aynen. Ben de bunları duydum." Eldivenli elimle onun elini tuttum, rahatlamıştım. "Cris bana benim ordum olduklarını söyledi."

"Senin ordun mu?" Sesinde büyük bir hayret vardı.

"Evet. Bana da çılgınca geliyor, farkındayım."

Sözleri bir nevi huşuyla doluydu. "Sence bu o kadar garip mi? Senin peşinden gelmeleri, seni korumaları. Onları laboratuvarıda ilk gördüğümüz zamandan beri senin

ordun gibi davranıyorlar. Seni koruyorlardı.”

“Tamam da sebebini bilmek istiyorum.”

“Ben de.” Sığ bir derenin yatağını gözleriyle taradı ve beni ikimizin de oturabileceği büyüklükte bir kayaya doğru götürdü. “Hava perilerine sormamız gereken çok şey var.”

Burası kesindi. Üstelik de günün birinde herhangi birinden duyacağımı hiç sanmadığım bir ifadeydi. Henüz birkaç ay önce neden sürekli beni takip ettiklerini ve bir gün bizi uykumuzda yakarlar mı diye merak ediyorduk. Şimdi ise Cris onlardan biri olmuştu. Artık hava perilerine *bel bağlamıştık*.

“Sağ ol.” Flüt kutumu göğsüme bastırmıştım ve Sam’in kayanın üzerindeki karı temizlemesini bekliyordum. Ben de yanına oturdum ve flütümü kucağıma yerleştirdim, üstüne oturmadan Sam’e olabildiğim kadar yakın olmaya çalışıyordum.

“Ne diye?” Koluyla beni sardı. Kayanın üzerine bıraktığı fener botlarımızı, çakıl taşları üzerinden akan suyu ve çam iğnelerini aydınlatıyordu. Sam’in bacakları benimkilere dayanmıştı.

“Hava perilerini anladığın için. Sentorlar konusunda aklımı kaçırmış olduğumu düşünmediğin için. Eminim herkesin onlarla bir geçmişi vardır ama bunlar...”

Sam bana döndü ve diğer elini dizime koydu. Parmakları kıvrılarak dizimi kavradı ve aramızdaki katman katman kumaşa rağmen onun sıcaklığını hissedebiliyordum. “Sana güveniyorum. Sen dünyayı hepimizden farklı görüyorsun ve ben de dünyayı öyle görmeyi öğrenmek istiyorum. Sen bize meydan okuyorsun, bize ilham veriyorsun. *Bana* ilham veriyorsun. Hava perileri hakkında

yanılmışız. Belki sentorlar hakkında da yanılmışızdır.”

Başımı öne eğip kızaran yanaklarımı saklamaya çalıştım. “Belki de hava perileri konusunda ilk başta yanılmamışsınızdır. Senin de dediğin gibi beni seviyor görünüyorlar. Ancak beni sevmeleri, aranızda binlerce yıldır süren şiddeti değiştirmez.”

Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Çok isabetli içgüdülerin var. Tüm hikâyelerimizi dinledikten sonra bile bir şeyleri sorguluyorsun. Yeniden doğumu sorgulamamış olsaydın, hâlâ Kalp’te olacaktık ve Deborl’un neden şehri ele geçirdiğini ya da bize ne inşa ettirildiğini bilemeyecektik.”

“Bilmesek daha mutlu olabilirdik.” Bunu söylemem, şu an mutlu değilmişiz gibi göstermişti. Mutlu muyduk peki? Onunlayken *mutluydum* ancak bütün bu vurulmalar, patlamalardan kaçış, mağaralarda saklanma; kesinlikle beni mutlu etmiyordu.

“Ne olursa olsun sorunlarımız olacaktı Ana.”

“Ya.” Bu, benim söylediğimden de kötü bir bakış açıсыydı ama muhtemelen haklıydı. Sadece nefes almamla bile sorun yaratabilirdim.

“Hiçbir yaşam mükemmel değildir. Her zaman insanı inciten bir şeyler vardır ama önemli olan güzel şeyleri takdir edebilmektir.” Yanağımı öptü ve sıcacık nefesi beni ısıttı. “Dünyanın sonu gelmiş olmasa da, başka bir sorun olacaktı. Belki bu kadar büyük ya da korkunç olmayacaktı ama sen izin verirsen hayatta seni mutsuz edecek olaylar hep vardır.”

“Dünyanın sonunu düşünmek beni üzüyor. Bunun sebebinin sadece benim buna müsaade etmem olduğunu sanmıyorum.”

Sam bir kahkaha attı. “Beni de üzüyor. Demek istediğim...”

“Anladım.” Aslında kısmen anlamıştım ama Sam’in anlatmak için kendini zorlamasına gerek yoktu. “Sen beni mutlu ediyorsun ama.” Bunu bilmesi benim için hayati önemdeydi. Başımı ona doğru eğdim, kara kışın kasveti altında olsa da tüm gölgeler sıcacık geliyordu şu an. “Her ne olursa olsun sen beni mutlu ediyorsun. Ben de senin beni mutlu etmene müsaade etmek istiyorum. Bu konuda her zaman çok başarılı sayılmam.” Nefesim ağırlaşmıştı sanki, aramızdaki boşluğu beyaz bir pusla dolduruyordu.

Müzik her daim beni rahatlatan bir şey olmuştu, daha Sam’i tanımadan çok önce. Onun besteleri, çalması, şarkı söylemesi. Ancak bu mutluluk çok uzaklarda kalmıştı. Başka birinin hayatıydı. Mor Gül Kulübesi’nden uzakta bir yaşam hayal etmiştim ancak bu tam bir hayaldi, asla benim hayatım olamayacağını biliyordum.

Fakat sonra benim *oldu*. Sam geldi, bana kendi müziğimi ve mutluluğumu verdi. Her zaman istediğim hayat birden gerçek olmuştu ve eski hayatımla buna uyum sağlamaya çalışmak beklediğimden de zordu.

Devamlı ne zaman uyanacağımı bekliyordum.

Sam, dile getirmediğim her şeyi anlamışçasına, beni öptü. Ağzı sıcak ve nazikti, enseme okşayan parmakları yumuşacıktı. “Keşke mutluluğa alışmak için ihtiyacın olan tüm zamanı sana verebilseydim. Gerekiyorsa, ömürler verebilseydim. İstersen seni sonsuza dek beklerdim.”

Sonsuza dek zamanımız yoktu. O kadar zamana ihtiyacım olmamasını umuyordum. Çünkü bu durumda kendimi gerçekten aptal gibi hissederdim.

“Sen de beni mutlu ediyorsun.” Dudaklarımı öptü.

Burnumu. Çenemi. Alnımı. “Sen bana her güzel duyguyu hissettiriyorsun.”

Bir kez daha beni öptüğünde kalbim üç katı hızla çarpmaya başladı. Onunlayken sonsuza dek mutlu olabildim.

Ya da en azından bana verilen tek ömrün sonuna dek.

Geri çekildim. “Ya Janan gerçekten insanları yeniden dünyaya getirmeye devam edecekse?”

Sam hiçbir şey söylemedi ancak sessizliği çok şey anlatıyordu. Ölmek istemiyordu. Kimse istemiyordu. Çünkü sonrasında ne olduğu bilinmiyordu? Sonsuza dek öldüğünde nereye gidiyordun? Ne yapıyordun?

“Geçen yılki seremoniden hemen önce sen ve Stef seçeneklerden bahsediyordunuz. Sen Ciana ile benim aramda seçim yapmak zorunda kalmadığın için memnun olduğunu söylüyordun çünkü insan sevdiği iki kişi arasında nasıl seçim yapar diyordun. Daha sonra ise bir seçeneğin olsaydı, senin istediğin geçerli olabilseydi, beni seçeceğini söyledin.”

“Hâlâ bu düşüncedeyim. Ben her zaman seni seçerim.”

“Sana inanıyorum.” Gözlerimi kapadım, onun ve diğerlerinin beş bin yıl önce verdikleri kararı, ölümsüz olabilmek için yeniruhları gözlerini kırpmadan feda etmelerini düşünmemeye çalışarak bana sarılmasına izin verdim.

Beş bin yıl önce hepsi kendini seçmişti.

“Sarit, Janan’ın eskiruhları yeniden dünyaya getirmeye devam edeceğine, çünkü hükmedeceği insanlara ihtiyaç duyacağına inanıyor. Tek başına kaldıktan sonra güçlü ve ölümsüz olmanın manası nedir diyor.”

Sam başını öne doğru salladı. “Sanırım her şey mümkün fakat Stef ve Cris’in dedikleri gibi: Janan iktidarı paylaşmayacaktır.”

“Ama Meuric anahtarı elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Hayatta kalmak için anahtara ihtiyacı olduğunu söylemişti.”

“Bunu söylediği sırada delirmişti ama değil mi? Acıdan ve Janan korkusundan? Aylardır tapınakta kısıp kalmıştı.” Sam Meuric’e üzölmüş gibi görünmüyordu ancak eski Sözcü’yü mahkum ettiğim şeyi bilmek bana ağır gelmişti. “Belki de,” diye devam etti Sam, “kast ettiğı şey, anahtara sahip olamazsa Janan’ın onu öldüreceğiydi çünkü bu başarısız olması demekti. Ya da tam tersi anahtar onda olsaydı, Janan onu iyileştirecekti. Aklından neler geçtiğini kim bilebilir?”

Gözlerimi botlarıma dikmiş, duygularımı ve düşüncelerimi düzenlemeye ve içimin ne kadar parçalanmış olduğunu göstermeden ondan nasıl yardım isteyeceğimin yolunu bulmaya uğraşıyordum. “Sen ne yapardın?” diye sordum fısıldayarak. “Janan’ın göğre yükseldikten sonra insanları yeniden dünyaya getirmeye devam etmeyeceğini sadece birkaçımız anlıyor. Sarit, herkesin yaptıklarını eskiruhlarla yeniruhlar arasında bir seçim olarak göreceğini söylüyor.”

“Ve?”

“Böyle bir seçim yapmak zorunda olsaydın, sen ne yapardın?”

Soruya yalnızca taşların üzerinde şarıldayan su cevap verdi. Kar taneleri tepemizdeki çıplak dalların arasında uçuşmaya başlarken Sam öylece loş ormana bakıyordu.

“Seni sınadığım filan yok,” dedim en sonunda. “Belirli bir cevap aramıyorum. Yeniden doğumdan veya birinin yaşama hakkı elde etmesinden sorumlu olmak istemiyorum. Ancak sen çok uzun zaman yaşadın. Benimle payla-

şacak bir bilgelğin vardır diye umuyordum.”

“Sorunun bir imtihan olmadığını biliyorum. Sadece düşünüyordum.” Yanağını okşadı ve eldivenin içindeki parmak ucu gelip çenemin altında durdu. Yumuşak yün kumaş bir öpücük gibi tenimi okşuyordu ve Sam gözle-rinden başka bir yerini göremeyeceğim kadar yakınıma sokuldu. Sesi alçak ve hırıltılıydı. “Seni seçerdim. Her se-ferinde. Ne olursa olsun.”

Kalbim güm güm atmaya başladı, birden göğüs kafesi-me sığmaz olmuştu.

“Bu muhtemelen pek bencilce bir cevap,” diye devam etti, “ama gerçek bu. Herhangi bir senaryonun olası sonuç-larını düşündüğümde, aklıma hemen sana ne olacağı ve beraber olup olamayacağımız geliyor. En azından seninle bir tane çok uzun bir ömür içermeyen herhangi bir sonuç benim için bir seçenek değil. Ben yüz ömür yaşadım Ana. Daha önce de sevdim, yalnız kaldım, elde edemediklerim için acı çektim. Her ömrümü elimden geldikince dolu dolu yaşamaya çalıştım çünkü diğerlerinin rehavete kapıldık-larını ve bezdiklerini gördüm. Yaşamaktan uzaklaşıp sadece var olmayı sürdürdüklerini gördüm. O yola doğru kaymaya ben de meylettim çünkü bazen böylesi insana sürekli önemsemekten ve gelişmeye, değişmeye, olduğun-dan fazlası olmaya çalışmaktan çok daha kolay geliyor.

Aynı zamanda en sevdiğin insanlarla birlikte olmak-tan daha önemli bazı şeyler olduğunu anlamaya yetecek kadar da uzun yaşadım. O kast ettiğim şey sensin işte Ana. Sen olmadıktan sonra yeniden doğmak benim ne-yime? Sen olmadıktan sonra Janan'ı durdurmak benim neyime? Ne gerekiyorsa, bizi bir arada tutmak için hangi seçimi yapmam gerekiyorsa, ben onu seçerdim işte.”

Ben verecek bir cevap bulamadan Sam'in dudakları benimkilerle birleşti ve tüm dünya silindi. Beni öptü, içimdeki karıncalanmayı bir kelebeğin pır pır uçuşan kanatlarına dönüştürdü. Onu tüm benliğimle öptüm; elleri yüzümde geziniyordu, kapşonumu çıkardı, parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. Boynumu öptü ve omzuma ulaşmak istermişçesine paltomun yakasını çekiştirdi.

Onun için yanıp tutuşuyordum. Dokunuşları için, öpücükleri için, onu ömürler boyunca sevmek için.

Sam başımı ve omuzlarımı koluyla sarıp beni sırtüstü yatırdığında alev alev yanıyordum. Üzerime eğildi, yüzümü, kalçalarımı, her yanıma okşadı; gözlerimiz buluştuğunda onun gözlerinde saf ve tamamen doğal bir ifade vardı. Özlem. Arzu. O da benim gözlerimde bunu mu görüyordu?

Ormanda bir geyik koşarak yakınımızdan geçti ve Sam dışarıda olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına bakınırken soluk soluğaydı, ağzından kocaman beyaz dumanlar çıkıyordu. "Beş dakika yalnız kaldık ve hemen seni soymaya çalıştım yine." Karnıma dokundu ve başıyla iki yana açılmış paltomu işaret etti. Dokunuşuyla her tarafıma kıvılcımlar saçılmıştı adeta.

Nefesimi toparlamak için uğraştım. "On beş yirmi dakika kadar olmuştu aslında." Hem dokunuşundan hem de buz gibi soğuk havadan ürpermiştim. "o kadar soğuk olmasaydı ve dışarıda olmasaydık, daha fazlasını ben isterdim zaten."

Sam benim için paltomun fermuarını çekti. "Birden kendimi hava konusunda zavallı hissettim. Yalnız olmak istediğimizde bu şartlara mahkum olmamızdan ve genel olarak bu durumdan bahsediyorum. Bunun yerine yapabileceğimiz o kadar çok şey var ki."

Soğuk paltomdan içeri işleyip sırtımı üşütse de kayanın üzerinde yattığım yerden doğrulmadım. Bedenim hâlâ Sam'in dokunuşlarının, içimde uyandırdığı arzusun etkisiyle sızlıyordu. "Çok zavallı." Ancak yakaladığımız ilk fırsatı değerlendirecektim. İçeride, sıcakta, yalnız kaldığımızda. Altımızda kaya da yokken tabii.

Birlikte karların dereye inişini izlerken Sam'in söylediklerini düşündüm, vereceği her türlü kararın sevdiği kişiyle bağlantılı olacağını söylemesini. Yani benimle.

Ne muhteşem bir duyguydu bu.

Sam, birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Flütünü hava perileri için mi getirdin?" diye sordu.

"Evet." Doğruldum. "Sen çalarsan hoşlarına gidebilir diye düşündüm."

"Ben mi?" Flüt kutusunu çok nazıkçe, büyük bir saygıyla tutuyordu.

"Haftalardır benim için bir şey çalmadın. Eminim pratik yapmaya ihtiyacın vardır."

Sam güldü ve flütü kutusunda çıkardı. Gümüş çubuk elinde çok küçük ve narin görünüyordu. Flütü çok kıymetliymiş gibi tutuyordu.

"Elin çalabilecek kadar iyi mi?" diye sordum.

Başını öne doğru salladı.

"Öyleyse benim için çal." Dirseğine alan açmak için ondan biraz uzaklaştım. "Hava perileri için çal. Henüz hoşlanmadıkları bir şarkı bulamadım."

"Şarkıların sözleri olur," diye mırıldandı otomatik olarak. Nefesi ağızlığın üzerinde ıslık gibi ötüyordu. Bir dizi uzun nota, gam ve ritim egzersiziyle ısındı ve sonra çalmaya hazırlandı.

Çağıldayan su perküsyon etkisi yaratıyor ve rüzgârın

uğultusu da armoniye katkı yapıyordu. Sam doğaya giriş izni verip ardından alçak bir notayla, rüyalarımda duy-muş olabileceğim derin bir melodiyle başladı.

Dünyadaki her değişimle birlikte onun müziği de de-ğişiyordu. Derenin aşağısındaki bir sırıltı havayı yumu-şattığında parça da umut dolu bir hal alıyordu; doğuda uluyan bir kurt kasvetli tınıları geri getiriyordu. Rüzgâr birden hızlandığında, Sam'in müziği de tehditkâr tonlara bürünüyordu. Gözlerimi kapadığımda müziği kimin yön-lendirdiğinden emin olamıyordum: Sam mi, yoksa doğa mı? Sanki her şeyi Sam yönetiyordu, rüzgârı ve yağan karı bile. Gırtlığımdaki titreşimle birlikte mırıldanarak melodiye eşlik etmeye başladığımda Sam'in sihirbaz oldu-ğuna inanmaya başlamıştım.

Parçayı bilmiyordum ancak kalbimde bir sızlamaya neden oluyordu ve bilmemem gerektiği halde bir sonraki notayı bekliyordum.

Ancak bu dünyadan olmayan bir inilti şarkıya katıldı-ğı zaman şaşkınlıkla kendime geldim. Sam çalmayı kesti, sanki parçanın sonuna varmış gibiydi ve hava perileri de onun planladığı gibi tam vaktinde gelmişlerdi.

“Bu muhteşemdi,” diye fısıldadım.

Sam hiçbir şey demedi, sanki her zaman doğayla bir-likte doğaçlama müzik besteliyormuş gibiydi.

Etrafa bir sıcaklık yayıldı. Hava perilerinin içinden ge-çen kar taneleri cızırdayarak eriyordu ve bazı hava perile-rinin üzerinde toplanmak zorunda kaldıkları dereden bu-harlar yükselmeye başladı. Ne tuhaf, henüz birkaç dakika önce o kadar soğuktu ki kulaklarımı hissedemiyordum.

Hava perilerinden biri bize doğru süzüldü, havanın ar-tan kasveti içinde iyice tuhaf görünüyordu ve kendisini

bir siyah gülle tanıttı.

Cris'i bu şekilde görmek midemin kasılmasına neden olmuştu. Daha birkaç ay önce Mor Gül Kulübesi'nde gördüğüm uzun boylu genç adamla alakası yoktu. Keskin hatları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Yıl boyu gül yetiştirdiği seralar inşa eden, sincapları ve kunduzları, yani diğerlerinin zararlı olarak niteleyeceği yaratıkları besleyen bir adamdı.

Stef'i ve beni kurtarmıştı.

İçine bakabileceğim gözleri yoktu ancak yine de başımı kaldırdım ve gözlerine bakmaya çalıştım. "Dün gece söylediklerini anladım."

Tüm hava perileri umut dolu bir şekilde mırıldandılar.

"Her şeyi duymak istiyoruz," dedi Sam. "Dün gece Ana'ya söylediğinle başlayalım. Yani onun ordusu olduğunuz konusu. "Neden? Nasıl?"

Sam'e dönüp kaşlarımı çattım. Hava perilerine sorulacak daha önemli şeyler vardı ama belli ki Sam için öyle değildi.

Perilerin şarkıları bana kışı, soğuğu, atlayıp zıplayarak kaçmayı düşündürüyordu. Sesleri alçalıp yükseliyordu, ısıklar çalıyorlardı, insanı kandıran kâbuslardaki gibi sesler çıkarıyorlardı. Hava perilerinin şarkıları geceyi bastırıyordu; dere bile araya girmeye cesaret edemiyordu.

Dediklerini anlamak için biraz kafa patlatmak gerekiyordu. Kolay değildi ancak öğreniyordum.

"Tek tek." Kulakları okşayan hava perisi şarkısının ardından benim sesim karga gibi gelmişti. "Tek tek konuşun. Hepinizi birden anlayamıyorum."

Cris mırıldandı ve öne çıktı. **Uzun süredir yoktum**

Çünkü diğerklerini arıyordum.

“Hepsini benim ordum olmaları için mi bir araya getirdin?”

Başını sallayarak onayladı. **Kalp’ten ayrıldığımda birkaç hava perisi beni buldu. Benimle dost oldular ve ben de onlara bildiğim her şeyi anlattım. Hayatın boyunca seni takip ettiklerini anlattılar bana. Seni beklemişler hep.**

“Ne yapmamı beklemişler?” Başımı indirdim ve dizlerime bakmaya koyuldum. Ne Cris’e ne de diğerklerine bakabiliyordum. Şu an bile beni izlediklerini hissediyordum.

Janan’ı durdurmanı.

13 Önce

Onlara benim böyle bir şeyi başarabileceğimi düşündüren neydi acaba?

Uzun bir süre boyunca hava perileri senin gelmeni ummuşlar. Janan hakkındaki gerçeği göreceğini ummuşlar. Binlerce yılın sonunda birçoğu bu inançtan vazgeçmiş fakat Mor Gül Kulübesi'nde seni keşfettiklerinde, bu haber tüm hava perileri arasında yayılmış.

"Anlayamıyorum."

Anka kuşları hava perilerini lanetlemiş. Bu laneti kırmanın tek yolu Janan'ın göğe yükselmesine engel olmak. Ancak hava perileri bunu kendi başlarına yapamıyorlar.

"Bu pek de adil bir lanetleme değil gibi."

Cris'in sesi kahkaha atar gibi titredi ve diğerlerinin sıcaıklıkları da biraz daha arttı. Hayır değil. Fakat anka kuşları onlara bir yeniruhun, Janan'ı durdurarak laneti kaldırabilecek birinin gelme olasılığından söz etmişler. Tüm hava perileri de bu ruhu bulup

korumaya yemin etmiş. Kurtuluşları için ne gerekiyorsa yapacaklarmış.

Kurtuluş. Aklıma bir fikir gelmişti ama bunu sonra düşünecektim.

Sen bebekken Mor Gül Kulübesi'nin etrafındaki tüm hava perisi kapanları kaldırılmış.

Sam'le birbirimize baktık. "Li mi yapmış?" diye sordu Sam. "Ana'nın 'kazayla' bir hava perisi tarafından öldürüleceği umuduyla?"

Gölgeler kıpırdandı. Hepsi aynı onaylayan hareketi yaptılar.

Ancak onlar senin farklı olduğunu biliyorlarmış. Seni korumuşlar. Kışın odasını sıcak tutmuş ve yazın sıcağı engellemişler. Ağladığın zaman şarkılar söyleyip seni uyutmuşlar.

Bu insana çılgınca geliyordu ama Cris'in bana yalan söyleyecek hali yoktu ve sık sık rüyamda sıcak gölgeler gördüğümü hatırladım o an. Belki de rüya değillerdi.

"Peki ya doğum günündeki saldırı?" diye sordu Sam. "Bir de ertesi gün bir hava perisinin ellerini yakması olayı?"

Hava perileri senle iletişim kurmak istiyorlarmış. Ana'nın kulübeden çıktığını görmüşler, güzel bir amaç uğruna çıktığını görmüşler. Janan'ı durdurmaya hazır olduğunu görmüşler, bu yüzden de onu takip edip birlikte şarkı söylemek istemişler. Fakat Ana korkuya kapılmış ve kaçmış. Zarar vermek isteselerdi, zaten uyurken verirlerdi.

"Ama beni kovaladılar."

Cris hafifçe büzüldü. Heyecanlanmışlar. Kaçmak için kendini tepeden aşağı atınca korktuğunu an-

lamışlar. Bu yüzden de ertesi gün sadece bir tane hava perisi göndermişler. Fakat sen intikam isteğiyle o haberciyi kapana kısıtırmaya çalışınca, o da bu sefer senden korkmuş. Amaç seni yakmak değilmiş. Bu kazayla olmuş.

Şarkıları kendilerini savunur gibi bir tondaydı ancak ağaçların arasında nasıl koştuğumu rahatlıkla hatırlayabiliyordum. Neredeyse bir yıl geçmişti aradan fakat kalbimin korkuyla nasıl attığını ve yanan ellerimin nasıl dağlandığını hâlâ hissedebiliyordum.

Uzun ve acı dolu bir iyileşme süreci olmuştu ve aylarca hava perilerinden ödüm kopmuştu. Ejderhaların Sam'i hedef almaları gibi onların da benim peşimde olduklarını düşünmüştüm.

En baştan beri benimle arkadaş olmak mı istemişlerdi yani? *Onları* kurtarmamı mı istemişlerdi?

"Hava perilerinin Menehem'in üzerlerinde bu kadar uzun süre deney yapmasına izin vermelerinin sebebi bu muydu?" Parmaklarımı birbirine kenetledim. "Ayrıca zehri keşfettiği gün onu yakmamayı tercih etmelerinin de? İşine devam etmesini mi istiyorlardı?"

Gölgeler bir kez daha dalgalandılar. Beni onayladılar.

"Canınız çok yandı mı?" Ben daha ne söylediğimi fark edemeden soruyu sormuştum bile.

Hava perilerinin arasında bir titreme meydana geldi.

Sesim incecik çıkıyordu, ses bile denemezdi. "Özür dilirim."

Hava perileri tek tek yanıma yaklaştılar ve yüzümden kuru bir sıcaklık geçti. Hiçbir yanma yoktu. Sanki yaz güneşini bolca almış bir odaya girmek gibiydi sadece

Melankoliyle dolu fısıltılar bana fersah fersah kumları,

rüzgârın oluşturduğu kumulları düşündürmüştü. Aklıma mavi suları ve sıcak havaları, geniş yapraklı ve kabukları soyulan değişik ağaçları getiriyordu. Her yerde kertenkeleler, dev kaplumbağalar, gıklayan beyaz kuş sürüleri. Hava perilerinin sesleri kumsala vuran dalgalar gibiydi.

Geri çekildikleri zaman iç geçirdim ve ürperdim. Bunun ne olduğunu bilemiyordum. Bir hediyeymi belki de? Fakat bir anda sona ermişti ve hava perilerine rağmen soğuk havanın aralardan yılan gibi sızdığını hissedebiliyordum.

“Bize başka ne söyleyebilirsin?” diye sordum Cris’e.

Omuz silkermiş gibi bir edayla kıpırdadı. **Okumaya çalıştığın kitaplar anka kuşlarının kitapları. Diğerleri sembollerin olası tercümeleri konusunda sana yardımcı olabilirler fakat kitapların asıl anlattıkları şeyi çözmeye gelince... orası sana kalmış.**

“Peki ya anka kuşları? Benim gelme olasılığımı gördüklerini söyledin. Nasıl oluyor bu?”

Anka kuşları zamanı bizim yaşadığımız gibi tecrübe etmezler. Her şeyi birden görürler. Olasılıkları görürler.

“Geleceği mi görüyorlar?”

Cris yılgın bir ses çıkardı. **Hayır. Olasılıkları görüyorlar. Senin deredeki suyu görmek gibi. Sürekli akıyor. Şu an ne yaptığını görebiliyorsun. Belki de daha sonra yeraltına girecek veya buharlaşacak veya daha büyük bir dereye katılacak. Derenin nasıl bir yol takip ettiğini bilsen bile, suya dışarıdan bir unsurun etki etme olasılığı hep vardır, mesele bir hayvan tarafından içilmesi gibi. Bunun gibi yüzlerce olasılık söz konusudur. İşte anka kuşları bunları görür.**

Yine de hâlâ demek istenileni tam olarak anlayamamıştım ancak başımı anlamış gibi salladım.

Sam kaşlarını çattı. “Bu anka kuşları çok güçlü görünüyorlar. Olasılıkları görebiliyorlar, hava perilerini lanetliyorlar, Janan ve destekçilerini kapatabilecekleri hâpishaneler inşa ediyorlar...”

Tüm hava perileri tıslayıp sıcaklıklarını arttırdılar fakat Cris bu tepkilerinin nedenini açıklamadı. Benim bazı şüphelerim vardı ama.

Sam daha dikkatli bir şekilde, “Anka kuşlarının böyle güçleri varsa ve Janan’ın başarısız olmasını istiyorlarsa, neden yardım etmiyorlar?” diye sordu. “Neden bunu hava perilerine ve bir yeniruha bırakıyorlar?”

Cris titredi ve etrafında siyah güller oluştu. **Kurtuluşun kazanılması gerek. Bunu istiyorsak, uğruna çabalayacağız, tek başımıza asla başaramayacak olsak bile. Başarılı olabilmemiz için Ana’nın kendi isteğiyle bize yardım etmesi gerekiyor. Senin de Dossam.**

Ensemden aşağı soğuk terler iniyordu adeta. “Peki ya anka kuşları?”

Onların Janan’ın durdurulması gibi bir şeye ihtiyaçları yok; dünya ayın etrafından dönmesine ne kadar ihtiyaç duyuyorsa onlar da öyle. Ay yok olsa dünya değişir ancak yine de varlığını sürdürür.

Başımı öne doğru salladım, hâlâ kafamda bir sürü soru vardı, bu kadar çok bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Yakınlardaki çalılar hışırdadı ve güneyde bir kurt uludu.

“Geri dönmeliyiz.” Sam bir koluyla beni sardı. “Bizi merak ederler.” Flütü kutusuna geri koydu ve bir tane-

si dışında tüm hava perileri ormanın içinde kaybolurken şarkıları da azalarak duyulmaz oldu.

Mağaraya dönerken Cris bizim yanımızda kaldı. Yolumuz Sam'in getirdiği fenerle aydınlanıyordu. Kar şimdi daha hızlı yağıyor, küçük ışık çemberimizin dışında kalan dünyayı karanlığa boğuyordu.

Mağarada Whit ile Stef tapınak kitaplarıyla ilgili notların üzerinde çalışıyorlardı. Bir köşede tavşan ölüleri üst üste yığılmış, kurutulmayı bekliyordu.

Bu kanlı manzarayı bir kumaş parçasıyla örttüm. "Kapanlarda şansınız yaver gitmiş bakıyorum?" En azından aç kalmayacaktık.

Whit başını iki yana salladı. "Hava perilerini ava götürdük. Bir tavşan buluyorlar, kovalıyorlar, çabucak öldürüyorlar ve bize de gidip toplaması kalıyor."

"Ava çıkıyorlar *ve* yemek pişiriyorlar. Hava perilerinin bu kadar faydalı olabileceğini kim bilebilirdi?" Stef ile Whit'in yanına oturdum ve aldıkları notlara baktım ancak yeni bir şey yoktu. "Hiç okyanusa gittiniz mi?" diye sordum.

"Çok," dedi Whit. "Çok güzeldir ama tehlikeli de olabilir."

"Nasıl?" Gördüğüm resimlerde okyanus muhteşemdi ve hava perilerinin bana gösterdiği kısacık manzara okyanusun başka bir dünya gibi görüldüğü düşüncesini yerleştirmişti bende.

"Bir defasında aramızda toplaşıp bizi değişik adalara ve kıtalara götürecek bir gemi yaptık. Keşfetmek istiyorduk. Ancak denizin ortasında kaybolduk. Bu, okyanusun gerçekte ne kadar *büyük* ve kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu anlamamızdan çok önceydi, bu yüzden de ye-

terli hazırlık yapmamıştık. Şansımıza elimizde deniz suyundaki tuzu ayrıştırabilen ve suyu içilebilir hale getiren makinelerimiz vardı.”

“Suda tuz mu?” Ögürdüm. “İğrenç.”

Whit arkasındaki Stef, çok ciddi bir şekilde başını öne doğru salladı.

Whit devam etti. “Ne yana gideceğimizi bilemeden kaybolmakta bile sıkıntı yoktu. Fakat sonra bir deniz canavarı bizi buldu ve gemiyi beş parçaya bölerek yemeye başladı. Canlı canlı yenmediğim için şanslıydım. Yani öyle sanıyorum. Şimdi düşününce, boğulmaktan daha hızlı bir ölüm olabilirdi aslında.”

Ürpererek benzer bir duruma düştüğüm zamanları düşünmemeye çalıştım. Menehem’in deneyi olmasaydı, Janan beni daha ben doğmadan yok edecekti. Sonrasında Sınır Gölü’nde boğulmanın kıyısından dönmüşlüğüm vardı.

“Bu senin için çok fazla değildir umarım?” Whit kaşlarını çatarak bana baktı.

“Hayır, aklıma başka bir şey gelmişti de.”

Sam elime dokundu. “Okyanus çok güzel de olabilir. Çoğunlukla güzeldir zaten.”

Whit başıyla onayladı. “Hem dünyada bir sürü okyanus vardır. Bazıları soğuk, bazıları sıcaktır. Bazılarının suyu o kadar mavidir ki gerçek olduğuna inanamazsın. Kayalara ya da kumsala vuran dalgaların sesine bayılırım...” Hatıraları bu noktada ondan kaçmıştı sanki.

Bir insanın başka bir zamanın bakışını kazanması ne kadar sürerdi? Bir ömür mü? İki mi? Bir insanın geçmişe dönüp de şimdiki zaman anlayışını kaybetmesi ne kadar kolaydı?

Bunu tahayyül edemiyordum. Şimdiki zaman tüm katılığıyla ve gerçekliğiyle beni eziyordu.

Sonraki hafta boyunca hava perilerinin yardımıyla başka sembolleri de tercüme ettim.

Farklı semboller için yeni anlamlar öğrenmek artık daha kolaydı. Hava perileri her sembol için birkaç karşılığı biliyorlar ve farklı belirteçlerin ne işe yaradığından haberdardılar ancak bir sembolün belirli bir bağlam içinde hangi anlamı taşıdığını bana her zaman söyleyemiyorlardı. Bu yüzden önümdeki cümle “İnsanlar şehre yaklaştı,” anlamına da gelebilirdi, “İnsanlar hapishaneye saldırdı,” anlamına da. Veya tamamen bambaşka bir karşılığı da olabilirdi.

Fakat bir metnin önemli bir kısmı üzerinde günlerce çalıştıktan sonra korkularımı teyit eden bir tercüme bulmuştum. Bir öğleden sonra, yemeğin ardından defterimi Stef'e gösterip fikrini sordum.

Stef yazılanları okurken sohbetler azaldı ve birkaç hava perisi mağaradan dışarı kaçtı. Cris gitmemişti, siyah gül şeklindeki gölgesinden tanınabiliyordu.

Bir süre sonra herkes Stef'i bekler ve izlerken, bana defterimi geri verdi. “Bana doğru bir tercüme gibi görünüydü.”

“Sağ ol.” Defteri aldım ve hikâyenin başına döndüm. “Sanırım herkes yazılanları öğrenmeye hazır...”

“Öyleyiz.” Whit bulaşıkları kenara kaldırdı ve ellerini temizledi. “Belki o zaman bu mağaradan kurtulabiliriz.”

Başımınla onayladım. Mağaradan kurtulacaktık ama gitmeyi planladığım yeri duyunca bundan hoşlanacağından şüpheliydim. “Arkanıza yaslanın.” Bir yandan da

uyku tulumumu arkama yerleştirerek duvara yaslandım ve defterimi dizlerime yerleştirdim. Cris yanı başımızda havada asılı duruyordu ve Sam de karşımda bağdaş kurup oturmuştu. Boştaki elimi ona uzattım ve o da elimi kucağına yerleştirip hafiften parmaklarımla oynamaya başladı.

Whit'in üzerindeki hafıza büyüşü bozulmuştu ve zayıflıyordu ancak tamamen etkisinden kurtulmuş değildi. Bunun için zamana ihtiyacı vardı. Ancak Sam ile Stef kendilerine söylemek üzere olduğum her şeyi hatırlayacaklardı ve Whit'e daha fazlasını hatırlattıkça daha sonra bunu hatırlama şansı da o kadar fazla olacaktı.

“Öncelikle size bu kitapların ne olduğunu söylemem gerek. Bunlar tarih kitabı fakat Meuric'in de söylediği gibi bir yazarları yok. Kendi kendilerine yazılıyorlar. Ne zaman veya nasıl olduğunu bilemiyorum ama şu kitap” –uzanıp kitaplardan birini açtım– “benim doğumumu anlatıyor.”

Whit doğrudan okumaya başlayacakmış gibi uzanıp kitabı kaptı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Sam, Whit ile birlikte kitabın üzerine eğildi ancak hiçbir şey okuyamaymca kaşlarını çatarak doğruldu.

“Bu kitapları kimse yazmamış. Tarih ilerledikçe kendi kendilerine olayları kayda geçiriyorlar. Ancak anka kuşlarına ait oldukları kesin. Tapınak anahtarıyla birlikte çalınmışlar.” Başımı iki yana salladım. “Kendimi bir kenara bırakıyorum. Unutulmaya zorlandığınız konuyla başlayacağım.

Sizin zamanınızdan önce eski dünya yok olmuş. Yeni çağ ise büyük doğaľ afetler ve bir zamanlar efsanelerde

yaşayan yaratıkların canlanmasıyla başlamış. Ejderhalar, troller, roklar, sentorlar... ve anka kuşları. İnsanlar dünyanın dört bir yanında meydana gelen depremler ve volkan patlamaları nedeniyle yok olmuşlar. Kasırgalar tüm dünyayı dümdüz etmiş. Bu yıkımdan yalnızca çok az sayıda insan sağ kurtulmuş ve çok geçmeden onlar da ortadan kalkmış. Her şey işte o zaman başlıyor.”

“Önceden de insanlar mı varmış?” diye sordu Whit.

“Hem de çok sayıda.”

“Öyleyse onların da kendi toplumları vardı. Teknolojik gelişmeleri. Fikirleri, hayalleri ve *kültürleri*. Ne oldu bunlara? Nasıl oldu da bunların hiçbiri geriye kalmadı?”

“Aslında büyük bir kısmı varlığını sürdürdü.” Acıma dolu bir ifadeyle bakmaktan kendimi alamıyordum. “Fakat Janan sizi onun yarattığına inanmanızı istedi. Eski bir toplumun kültürünün varlığını sürdürmesine neden izin versin ki? Hepsini hafızanızdan silmiş, tıpkı diğer birçok şeyi sildiği gibi. Ancak sizlere arada ilham geldiğinde ya da bir icat fikri bulduğunuzda, bunlar aslında ilk hayatınızda öğrendiklerinizden bazılarının hafıza büyüsünün arasından sızanlarıydı muhtemelen.”

“Demek oluyor ki yaptığımız icatlar...” Stef SED’ine, flütüme, lambalarımıza baktı. “Bizim zannettiğimiz bu icatların hiçbiri bizim *değil*.”

Boğazım düğümlenmişti ancak ne diyeceğimi bilemiyordum. Stef’in haklı olup olmadığını bilmiyordum. Kıtalar da bu konuda bir şey söylemiyordu.

Sam bacağıma elini koydu. “Sonra ne olmuş?”

Notlarıma baktım. “Doğal afetler anka kuşlarının tarihi kayda geçirmeye başlamasından önceymiş. Bu yüzden öncesinde yaşananlar tamamen bir gizem. Bunları

hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz. Önemi de yok zaten. İnsanların buna nasıl tepki verdikleri bizi ilgilendiriyor.” Kaldığım yeri buldum. “Diğer baskın türler dünyanın çeşitli yerlerinde kendilerine bölgeler edinirken insanların sayısı giderek küçülmüş. Yüz ya da biraz daha fazla yıl boyunca devamlı olarak soylarının tükenmesi tehdidi altında yaşadıktan sonra yeni bir lider doğmuş.”

“İnsanların yeniden doğmadıklarını da belirtmen doğru olur sanırım.” Stef herkese şöyle bir baktı. “İnsanlar yaşıyor ve ölüyormuş, diğer her şey gibi.”

“Nüfus da böylece küçülmüş zaten.” Ona gülümsedim. “Sağ ol.”

Stef başını öne eğdi.

“Her neyse, bu yeni liderin ismi Janan’mış. Güçlüymüş ve planları halkının mevcut sorunlarını –ufak yaşam alanlarının çevresindeki çeşitli yaratıklar tarafından katledilmek– çözdükten sonra onları çok daha ötelere taşımayı içeriyormuş: asla ölmemek. Anka kuşlarının küllerinden doğmalarını görmüş ve onları kıskanmış. Bu yüzden de yanına onlarca savaşçısını alıp ölümsüzlük yöntemlerini anlamak üzere bir anka kuşu avlamaya gitmiş.

Bir anka kuşunu yakalayıp sorularına cevap istemişler ancak kuş onlara söyleyememiş.” Sesim titremeye başlamıştı. “Bunun üzerine kuşun canını yakmışlar ve yine sormuşlar ama anka kuşu onlara hiçbir şey söylememiş. Anka kuşuna eziyeti sürdürürken kuşun kanı üzerlerine sıçramış ve onları değiştirmeye başlamış. Fakat bunu fark etmemişler.”

Stef ile Whit başlarını eğmiş önlerine bakıyorlardı ve Sam de gözlerini kapamıştı, sanki her şeyi kafasının içinde görüyordu. Hava perilerinin şarkıları susmuştu.

“Kısa süre sonra diğer anka kuşları gelmiş ve arkadaşlarını kurtarmışlar. Çok öfkelenmişler ancak saldırganları öldürmemişler. Bir anka kuşu bir can alacak olursa, doğum ve ölüm döngülerine mal olurmuş bu. Bunun yerine, saldırganları cezalandırmak için dünyanın en tehlikeli yerlerinde, ormanlarda, çöllerde ya da dev volkanların üzerinde kule biçiminde hapishaneler inşa etmişler. Kulelerin içinde saldırganlar açlıktan ya da susuzluktan ölmeyecekmiş. İstediklerini alacaklarmış –ölümsüzlük– ve sonsuz yaşamları boyunca yalnız kalacaklarmış. Anka kuşları bir daha bir araya gelemesinler diye hepsini birbirinden ayrı hapishanelere kapatmış.

“Kulelerin içi boşmuş. Kapıları yokmuş. Sadece özel bir anahtar taşları aralayabiliyormuş.” Tapınağın anahtarını cebinden çıkaran Sam’e baktım. Fenerlerin soluk ışığında anahtar parıltıyordu.

“Anahtar bu mu?” diye sordu Whit.

Başım la onayladım.

“Nasıl ele geçirmişiz biz bunu?”

Defterime döndüm. “Meuric çalmış. Janan ile diğerleri anka kuşuna saldırdıklarında ve anka kuşları herkesi alıp götürdüğünde o da oradaymış. Ancak saldırıya fiilen katılmamış. Geri döndüğünde herkese Janan ile savaşçıların yakalandıklarını ve hapsedildiklerini anlatmış; bunu hak edecek ne yaptıklarını söylememiş. Anahtarı çalmak için bir grup göndermiş ve bu grup sadece anahtarı değil, aynı zamanda bir yığın kitabı da beraberinde getirmiş.”

“Bu kitapları mı?” diye sordu Whit, en yakınındaki kitabın deri cildine dokunarak. Bu kitabı çalanlardan biri olup olmadığını aklından geçirdiğini tahmin ediyordum.

Belki o ve Orrin kitapları almaya birlikte karar vermişlerdi. Daha sonra beş bin yıl boyunca kilitli kalacak olan kütüphanelerinin ilk temelleriydi bunlar.

“Bu kitapları,” diyerek onu onayladım. “Anahtarı çalmak uğruna birçok insan yitirilmiş fakat hayatta kalanlar anahtarı Meuric’e getirdiklerinde, Janan’ı serbest bırakmak için ihtiyaç duydukları şey artık ellerindeymiş. Onun peşinden gitmişler ve sonu yokmuşçasına yüksek bir kuleyi çevreleyen muazzam bir surla karşılaşmışlar.

Ancak kulenin içindeyken Janan anka kuşundan kendisine geçen büyüü öğrenmeye başlamış ve sonuçta ölümsüzlüğü başarmanın bir yolu olduğunu keşfetmiş. Meuric gibi o da diğerlerine kendisinin ve savaşçılarının yaptıklarını anlatmamış. Sadece ölümsüzlüğün sırrını öğrendiğini ve anka kuşlarının bunu kıskanarak kendisini hapsedtiklerini söylemiş.

Anka kuşlarının kendisini ölümsüz olmaktan alıkoymalarına izin vermeyecekmiş. Artık bunun nasıl başarılabacağını anladığına göre, bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacakmış. Önce kendisi üzerinde bir deneme yapmış ve bu başarılı olunca diğer herkesi de ölümsüz kılacağına yemin etmiş. Bundan böyle herkesi yeniden dünyaya getirecek ve ruhlarını yeni ruhlarla değiştirecekmiş. Herkes daima yeniden doğacakmış ve başka hiç kimse doğmayacakmış çünkü Janan sadece sizin yeniden doğmanızı sağlayabiliyormuş.”

Sam ani bir hareketle başını kaldırdı ve bana baktı. Stef bana uyaran bir ifadeyle bakıyordu. Fakat kimse bir şey soramadan devam ettim.

“Janan anka kuşlarının ölümsüzlüğünün sırrının kendi ellerinden gelecek bir ölüm olduğunu söylemiş. Her-

kes zincire vurulup ona sonsuza dek bağlandıktan sonra anka kuşuna eziyet etmek için kullandığı ve üzerinde hâlâ kuşun altın kanı olan bıçağı almış ve kendi göğsüne saplamış. Fani biçiminden ayrılıp halen anka kuşlarının büyüsyyle yarı canlı olan kulenin bir parçası olmuş. Kulenin içindeki herkes de Janan'a bağlanmış.

Hapishane duvarlarının dışına az önce yaşananların hiçbirini hatırlamayan yetişkinler olarak çıkmışlar. Sadece Meuric hatırlıyormuş. Onun görevi insanları Janan'a tapmaya ve Janan'ın dönüşüne hazırlanmaya teşvik etmiş. Yeniden hapishane duvarlarının içine döndüklerinde her yerde evler görmüşler. Hapishane bir şehre dönüşmüş."

Whit kaşlarını çatmıştı. "Ben şehirde kimin yaşayacağı konusunda büyük bir savaş yaşandığını sanıyordum..."

Başımı öne doğru salladım. "Olabilir. O dönem her şey karmakarışık ve tuhaftı muhtemelen. Kitap bu konuda detay vermiyor."

"Diğerlerine ne olmuş?" diye sordu Sam. "Janan'ın anka kuşunu bulmak için yanında götürdüğü insanlara."

Dönüp Cris'e baktım ve mağarada etrafımızda uçuşan diğer hava perilerine. Birkaç tanesi inil dedi ve kıvrılıp kendi içlerine döndüler.

"Olamaz." Whit başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Çünkü Cris..."

"Gerçek bu." Hava perilerine bakıp tek kaşımı havaya kaldırdım ve birkaç tanesi tuhaf kıpırdanmalar eşliğinde beni onayladılar. "Cris'in başına gelen, daha önce örneği görülmemiş bir şey ancak diğerleri anka kuşları tarafından lanetlenmiş. Pişman olmuşlar. Af dilemişler. Anka kuşları onlara tam manasıyla güvenememişler fa-

kat Janan'ın ne yapmaya çalıştığını da görüyorlarmış. Mahkumlar bir kurtuluş seçeneği tanımışlar.

Tüm mahkumlara Janan'ın yaptığı şeyi yaptırmışlar. Kendi silahlarını kendi göğüslerine saplamışlar; halen anka kuşunun kanıyla kaplı olan silahlarını. Mahkumlar fani biçimlerinden sıyrılmışlar fakat onlara bağlı kimse yokmuş, kuleleriyle fiziksel bir bağları bulunmuyormuş. Onlar da hava perisine dönüşmüşler: gölge ve ateşten bedensiz ruhlar."

"Bu pek de kurtuluş seçeneği gibi görünmedi bana," diye mırıldandı Whit.

"Kurtuluş, Janan'ın göğe yükselmesini durdurduklarında gelecek."

"Bunu başarmaları nasıl bekleniyormuş?" Stef'in sesi öfkeliydi. "Janan'm emirlerini yerine getiriyorlarmış sadece. Yanında herhangi birimizi de sürüklemiş olabilirdi. İçimizden biri..." Sesi titreyerek kesildi ve kafasını eğip top gibi içine kapandı. Sam ona sarılmak için üzerine eğildi ve herkes bir süre sessizce bekledi.

"Peki ya Cris?" Whit'in sesi hırıltılıydı.

Yanımda duran hava perisine bakamıyordum. "Onun bu biçimde kısılp kalmasının nedeni diğerlerinin yaptığının aynısını yapması. Hiçbirimiz sonrasında ne olacağını bilmiyorduk çünkü."

Cris bir şarkı mırıldandı, sanki içinde bulunduğu bu zor durumun benim suçum olmadığını hatırlatıyordu ama... bir şeyler yapabilirdim. Beklemesi için onu ikna edebilirdim. Israr edebilirdim.

Etmeliydim.

Sam tamamen ihtiyatlı bir ses tonuyla söze girdi. "Az önce Janan'ın ruhları değiştirmekten bahsettiğini söyle-

din. Bu, bizim durumdan haberimiz olduğu anlamına mı geliyor?” Yüzünde korkunç bir ifadeyle bana bakıyordu.

Bunu tahmin etmemesi gerekiyordu.

“*Biliyor* muyduk Ana?” Sam’in sesi tehditkâr ve tehlikeli bir tona bürünmüştü. “Bizim bu değışime razı olduğumuzu ne kadar zamandır biliyordun? Biz sonsuza dek yaşayabilelim diye yeniruhların *yenmesine* razı olduğumuzu ne kadar zamandır biliyordun? Bunu ne kadar zamandır benden sakladın?” İşte bu son cümlede Sam’in duyduğu acı kendini göstermişti.

Fısıldayarak, “Stef, Cris ve ben tapınağa girdiğimizden beri,” dedim.

Sam Stef’e döndü, yüzünde katıksız bir ihanete uğramışlık ifadesi vardı. “Sen de mi biliyordun?”

Stef başını salladı.

Sam tek kelime daha etmeden kalktı ve çıkıp gitti.

14

İhanet

Sam'in arkasından gidecek oldum fakat Stef başını iki yana salladı. "Ona biraz zaman tanı."

Dizlerim uyku tulumuma çarptı ve defterimi düşürdüm. Sayfaları hâlâ açıktı ve korkunç gerçeği gösteriyorlardı. Sam'in bunu bilmemesi gerekiyordu. Hiçbir zaman. "Ne kadar?"

Stef omuz silkti ve Whit kaşlarını çatıp Sam'in ardından dışarı kaçmak ister gibi bakarken, o da ne diyeceğini bulmaya çalışıyordu.

"Kimsenin kendini suçlu hissetmesini istemedim." Gerçek buydu ama konuştuğum kelimelerin içi boştu çünkü daha güçlü başka bir gerçek vardı: Onların suçluluk duygularıyla ve kederleriyle uğraşmak istememiştim. Zaten yapmak zorunda olduklarımızın stresi fazlasıyla ağır basıyordu. "Üstelik o kararı neden verdiğinizi de biliyorum. Sizi anlıyorum."

Whit kaşlarını çatarak bana döndü. "Neden vermişiz?"

"Çünkü korkmuştunuz." Sesimi bir fısıltıdan daha yüksek seviyeye çıkaramıyordum. "Yabancı ve ürkütücü

bir diyardaydınız ve Janan size ölmeniz halinde geri dönme fırsatı sunuyordu.”

“Çoğumuz dünyanın geri kalanından çok Janan’dan korkuyorduk,” diye sessizce ekledi Stef. “*Anka kuşlarını* kızdırmıştı. O kadar büyük bir suç işlemişti ki anka kuşları onu bizzat cezalandırmışlardı. Gerçekte neler olduğunu bilsek de bilmesek de, bizim harcımız olandan büyük bir şey olduğu kesindi ve bu Janan’ın da bu derece büyük olduğu anlamına geliyordu. Biz de onun teklifine razı olduk çünkü bizi koruyabilir ya da yok edebilir gibi görünüyordu. Korkuya dayanan bir karar verdik.”

“Hem yeniruhlar da ne kaçırdıklarını asla bilmeyeceklermiş gibi görünüyordu.” Tapmakta bir kez duyduğum o garip sesi ya da ağlayıp sızlayanları düşünmemeye çalıştım: yeniruhlar.

“Ne kaçırdıklarını bilmeseler de fark etmez ki,” dedi Whit. “Biz biliyorduk. Janan’ın onlara ne yapacağını biliyorduk. O kararı biz verdik.”

Mağarayı rahatsız edici bir sessizlik doldurmuştu ve bir süre sonra Whit de kolunda asılı ikinci bir paltoyla Sam’in peşinden dışarı çıktı.

Stef bana öfkeli gözlerle baktı. “Sır tutmakta bu kadar kötüyse, onlara söylemenin incelikli bir yolunu bul bari.” Arkasını döndü ve SED’inin üzerine eğildi.

Artık herkes bana kızgındı. Stef, diğerlerine söylediğim için, Sam ile Whit de onlara daha önce söylemediğim için. Muhtemelen yalnız bırakılmayı hak etmişim.

Fakat başımı dizlerime dayadığım sırada Cris yanıma yaklaştı, arkadaşça sıcaklığıyla beni sardı.

“Teşekkür ederim,” diye ağzımın içinde geveledim ve o da alçak sesle mırıldandı. Sam’in bana kızgın olmasın-

dan nefret ediyordum ancak bundan sonra yapmam gereken şey, durumu daha da kötüleştirecekti.

Yorgun bir şekilde iç geçirerek SED'imi elime aldım ve haritayı açıp zaman ve mesafeyi hesaplamaya koyuldum.

Bir saat sonra Sam ile Whit mağaraya döndüler. Stef ve ben beklentiyle kafalarımızı kaldırıp onlara baktık.

"Ana," diye söze girecek oldu Sam ancak ben ayağa fırlayıp başımı iki yana salladım.

"Oturup diyeceklerime kulak versen iyi olur. Hiçbiriniz duyacaklarınızdan hoşlanmayacaksınız."

Sam'ın koyu renkli gözleri kısıldı ancak Whit'in hemen yanında, arkasındaki duvara yaslandı. Stef bana temkinli gözlerle bakıyor ve Cris de köşede, gölgelerin arasında görünmez bir şekilde duruyordu.

Sesim titremesin diye içimden yalvarıyordum. "Planım şu. Size çok abes gelecek ama içinizden birinin daha iyi bir fikri yoksa, elimizdeki tek plan bu." Arkadaşlarımla yüz ifadeleri giderek daha şüpheli bir hal aldıkça içimdeki çekince büyüyordu. "Ejderhaları yardıma çağırmalıyız."

Sam'ın yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Stef beni öldürecek gibi bakıyordu. Whit ise hayretler içindeydi ve bunun bir şaka olduğunu umar bir hali vardı.

Keşke öyle olsaydı.

Cris inanmadığını belirten küçük bir çığlık attı. Herkesin gözleri birden ona döndü fakat kimse bir şey demedi. Bir açıklama yapmamı bekliyorlardı sadece.

"Kulağa çok korkunç geldiğinin farkındayım ama beni bir dinleyin. Ejderhalar hep –yani büyük olasılıkla– kitaplarda okuduğum kadarıyla..." Kelimeler ağızımdan dökülüyor, birbirine çarpıp karman çorman bir hal alıyorlardı. Her şey yanlış sıralamayla çıkıyordu.

Durdum, güçlükle yutkundum ve tekrar denedim.

“Binlerce yıldır ejderhalar kuzeyden aŗağılara geldi. Her seferinde tapınağı saldırdılar. Pazar kurulduğı gün geldiklerinde diğ  her şeyi, hatta kendilerine saldıran insanları göz ardı edip doğruca tapınağı hedef aldıklarını gördüm. Neden diye düşündüğümü hatırlıyorum? Bir binayı yıkmak için neden kendilerini feda etmeye razı oluyorlardı?

Şimdi ise aslında binaya saldırmadıklarını düşünüyorum. Janan’a saldırıyorlardı. Diğ  herkesin tapınağı baktıkları zaman kendilerini sakin ve huzurlu hissettiğini, güvende olduklarını düşündüğünü biliyorum fakat ilk gördüğüm andan beri tapınak bana kendimi iğrenç hissettirmiştir. Karşısında küçülüp yok olmak istemişimdir. Orada beni izleyen ve benden hiç hoşlanmayan bir şey varmış gibi. Bunun nedeninin çok sayıda insanın beni izlemesi ve benden hoşlanmaması olduğ n  düşünmüştüm fakat sonra Janan’ın gerçek olduğ n  öğrendim. Ardından da Menehem’in deneyi olmasaydı Janan’ın beni...”

Sam aniden başını kaldırdı. Yüzündeki bakış o kadar karanlık ve öfkeliydi ki onu tanıyamayacaktım neredeyse. Vah i bir ifadesi vardı, sanki çenemi kapatmam için her şeyini verirmiş gibi.

“Ejderhalar o gün tapınağı yıkmaya çalıştılar. Sonra da Karanlık tapınak sırasında daha kalabalık geldiler ve insanlara da saldırdılar ancak ejderhaların  oğ  tapınağı hedef aldı. Hazır karanlıkken taşlarda çatlaklar oluşturmaya başardılar. Tapınağı sarılarak taşları sıkıştırdılar, pen elediler ve onu kırdılar.”

Bir süreliğine tuhaf bir şekilde mırıldandıktan sonra Cris, –Bunun mümkün olabilmesinin tek nedeni

Menehem'in zehriydi- dedi.

"Bunun çok kötü bir fikir gibi göründüğünü biliyorum ve belki de öyledir ancak planımın devamı var." Neden bir türlü susamıyordum? Sözcükler dudaklarımdan şela-le gibi dökülüp duruyordu. Stef ile Whit'e baktım. "Elimde Menehem'in kullandığı zehirden çok var. Laboratuvar-dayken kimse bulamasın diye zehri sakladım. Ejderhaları tapınağı yok etme konusunda bir şansları olabileceğine ikna edebilirsek..."

Stef başını iki yana salladı. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Az önce 'ejderhaları ikna edebilirsek' dedin. Bunun mümkün olduğunu neye dayanarak söyleyebiliyorsun?"

Boğazım tıkanmış, sözcüklerin ağzımdan ciyaklama gibi dökülmesine neden olmuştu. "Sentorlar..."

Stef yine başını sağa sola salladı. "Onlar senin dediğin hiçbir şeyi anlamadılar. Elinde çocuklarından ikisi ve arkada koca bir hava perisi ordusu vardı. Bizi öldürmemelerinin sebebi, bir hava perisine hiçbir şeyin zarar verememesidir."

Cris yumuşak bir sesle inledi.

Stef onu umursamadı. "Sentorlar senin dostun filan olmak istemiyor Ana. Seni yanında bir hava perisi olmadan ele geçirseydiler, paramparça ederlerdi. Cris gelmeseydi hepimizi parçalarlardı. Ejderhalar diyorsun Ana. *Ejderhalar.*" Elini Sam'in omzuna attı ve Sam irkilerek ondan uzaklaşınca Stef'in yüzünden bir öfke dalgası geçti. "Bunu Sam'den nasıl istersin? Ne olduğunu biliyorsun. Ondan ölmesini nasıl istersin?"

Dönüp Sam'e baktım. Ejderhaları biliyordum elbette. Otuz kere ejderhalar tarafından öldürüldüğünü biliyor-

dum ve ejderhaların pazar yerine saldırdıkları o gün Sam'in nasıl olduğunu da. Gözlerindeki korkuyu ve nasıl uzaklaşıp karanlıklaştığını.

Yüzünde yine aynı ifade vardı. Korku. Dehşet.

Teslimiyet.

Sesi derinden ve yumuşak çıkmıştı. "Ana benden kendisinin yapmaya razı olmadığı hiçbir şeyi istemiyor." Sam konuşmasına devam etmesine rağmen herkesin gözleri bana döndü.

"Ana da bunun sonunda hayatta kalmayı beklemiyor. En başından beri ölmeyi bekledi zaten."

Başımı öne eğdim, ayaklarıma bakıyordum.

Sam'in sesi katılaşmıştı. "Ana'nın elinde tek bir hayatı var ve başkaları yaşayabilsin diye onu riske atmaya razı. Hepimiz daha büyük bir dava uğruna buralara geldik, hayatlarımız feda etmek zorunda kalabileceğimizi bilecek. Janan'ın göğse yükselmesini durdurmayı başararsak yeniden doğmama ihtimalimiz olduğunu bilerek. Beş bin yıl boyunca yaşadıktan sonra birden durmak çok korkutucu bir şey."

Nereye gidiyorlardı? Ne yapıyorlardı? Ruhları yaşıyordu mutlaka.

"Fakat Ana sadece on sekiz yıl yaşadı." Sesi gerildi. "On dokuz."

Bugün doğum günümdü. Unutmuştum.

"Her ne olursa olsun, onun için yeniden doğum diye bir şey yok. O hayatının geri kalanını bunun uğruna feda etmeye razıysa, ben de ederim. Bizden akıl almaz bir şey istemiyor ki. Tek istediği yaptığımız şeyin kefaretinin ödemesi."

Hiç öyle bir şey düşünmemiştim. "Ben sizi suçlulukla

bir şey yapmaya zorlamıyorum...”

Sam başını iki yana salladı ve bir an için gözlerinde anlayamadığım bir bakış gördüm ancak kalbimi kıran bir ifadeydi bu. Sonra yine katılaştı. Uzaklaştı. “Bize karşı suçluluk duygusunu kullanmana gerek yok. Sen kuzeye gidiyorsan, hepimiz gideriz. Geride kalamayız öyle değil mi? Diğer gruba yetişmemiz de söz konusu olamaz. Kendi başımıza zaten hayatta kalamayız.”

Demek beni sevdikleri için ya da haklılığımıza inandıkları için değil, gidecek başka yerleri olmadığı için bana katılacaklardı. Ve yeniruhlara hayatlarını borçlu oldukları için.

Bana kızgındılar. Hepsi. Sam bile.

Hatta özellikle Sam.

“Demek planın bu?” dedi Stef. “Menehem’in zehri, ejderhalar ve iyimserlik?”

Böyle söyleyince kulağa çok aptalca geliyordu ama pes etmeyecektim. “Ejderhalar beni dinleyecektir.”

“Neden?” Stef kaşlarını çattı. “Çünkü hava perileri arkadaşın olduğu için mi? Yeniruh olduğun için mi? Dışarıda –hava perilerini bir kenara bırakırsak– hiçbir şeyin senin ne olduğunu umursamadığının farkındasıdır mutlaka. Aradaki farkı anlayamıyorlar bile.”

“Bir yolunu bulacağım.” Bulacaktım. Bulmak zorundaydım.

Stef gözlerimin içine baktı. “Bunu Sam’i yemelerinden önce mi yapmayı düşünüyorsun, sonra mı?”

Sözleri kalbime bıçak gibi saplanıyordu. “Hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyeceğim.” Gerçi gözlerine baktığımda şimdiden çok geç olduğunu görebiliyordum.

“Onları ikna etmenin bir yolunu bulsan bile sonrasında ne olacak? Zehrini salacaksın, Janan’ı uyutacaksın ve

ejderhaların Kalp'i yakıp yıkmalarına izin mi vereceksin?" Stef benimle dalga geçerek ellerini kaldırdı ve şaşırılmış gibi yaptı. "Ben de diyorum bunu daha önce nerede görmüştüm. Menehem'in yaptığı da tam olarak buydu."

"Ben Menehem gibi *değilim*," diye tısladım. "Ejderhalara insanlara zarar vermemelerini söyleyeceğim. İnsanları da tapınaktan uzak durmaları konusunda uyarabiliriz ki ejderhalar..."

"Rahatça tapınağı yıksınlar?" Stef bana doğru yaklaştı. "Sence bu işe yarayacak mı? Tapınağı yıkarsan, Janan göğe yükselemeyecek mi?"

Gözlerime yaşlar dolmuştu ama ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. "Lafımı bitirmedim."

"Daha ne var?" diye sordu Whit.

"Kitaplarda ejderhalar hakkında bir şey okudum. Bize faydalı olabilecek bir şey." Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Ejderhaların bir silahı varmış."

Mağara öyle bir sessizliğe büründü ki neredeyse dışarıda yağan karın sesini duyacaktım.

"Dişleri ve pençeleri dışında mı?" diye kendi kendine söylendi Stef. "Asitleri haricinde mi?"

"Evet."

Sam gözlerini kapadı.

Ona bakmamaya çalışıyordum. Daha doğrusu hiçbirine. Duvarda dalgalanan gölgelere odaklanmaya çalışıyordum fakat Sam'in yüzündeki berbat ifadeyi görmeden edemiyordum. "Evet başka bir silah. Hâlâ sembolleri tercüme etmeye çalışıyorum fakat bu silah ejderhaların büyük saygıyla yaklaştıkları bir şeye benziyor. Onlar için önemli bir şeye."

"Sen ne sanıyorsun peki?" Stef'in sesi adeta bir hançerdi. "O silahı çıkarıp sana vereceklerini mi? Ya da sen

istedin diye kullanacaklarını mı? Onlar senin ordunun askerleri değiller.”

Dudaklarımı sıkıca kenetlemiştim.

“Hem gerçekten bir silahları varsa bile, neden daha önce kullanmadılar?”

“Çünkü bunu Janan’a karşı tapınağın içinde kullanmaya çalışıyorlar?” Aslında bu bir soru değildi ama sesim bana ihanet etmiş ve cümlenin sonunda kontrolsüzce yükselmişti. “Bakın, belki de silah hakkında yanılıyorumdur. Ejderhalar hakkında da. Peki ama senin daha iyi bir planın var mı? Senin *herhangi* bir planın var mı? Bizi Kalp’ten çıkardın ve dronlardan korudun, sana bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır ama şimdi ne yapacağız Stef? Gerisi bana kalmış durumda.” Cris’e ve diğer hava perilerine baktım. Fark edilmemek istercesine mağaranın doğal gölgeleri arasına karışmışlardı. “İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. *Herhangi* bir şeyin işe yarayıp yaramayacağından emin değilim. Fakat denemek zorundayım.”

Kimse bir şey demiyordu ama Sam’in yüzündeki ihanete uğramışlık ifadesi, Whit’in çok bariz şaşkınlığı ve Stef’in düşmanca tavrı çok şey anlatıyordu.

Paltomu alırken sesim hırıltılı çıkmıştı. “Yarın yola çıkıyoruz.” Bu defa mağarayı terk eden ben oldum.

Göğsüme birikmiş kederle alacakaranlık ormanda dolaşıyordum. Üzüntüm o kadar büyüktü ki zorla nefes alıyordum, zorla düşünebiliyordum. Ancak dünyanın tüm ışıgı çekildiğinde yanıma fenerimi ve SED’imi almayı unuttuğumu fark edebildim ve beni aramaya gelebilecek yegane varlıklar gölgelerdi.

Ay gökyüzünde bir yerlerdeydi ancak gece karanlıktı. Yıldızların ışığı sayesinde ağaçların siluetlerini seçebiliyordum fakat kısa süre sonra kaybolmuş, aniden bana ince gelmeye başlayan paltomun içinde titriyordum. Buzlar botlarımın altında çatırdıyor ve ilerlerken kollarımın hareketiyle sağa sola saçılıyorlardı.

Karanlıkta, titreyerek ve içimdeki acıyla, bir kayanın üzerindeki karı temizledim ve taşın üzerine çöktüm. Kalçam anında donmuştu fakat bunca şeyden sonra bunu dert edecek halim yoktu. Karanlıkta yolumu bulmaya çalışmaktan çok yorulmuştum.

On dokuzuncu doğum günümdü.

Bir yıl önce bugün Li'yi Mor Gül Kulübesi'nde bırakmış ve dünyadaki yerimi bulmak üzere yola çıkmıştım. Bunun yerine hava perileri tarafından kovalanmış –anlaşıldığı üzere benimle dost olmaya çalışıyorlarmış– ve Sam'in beni kurtardığı Sınır Gölü'ne atlamıştım. Gözlerimi kapatıp geçmişteki düşüncelerimi hatırlamaya çalıştığımda, göğsümdeki acıyı ve baygınlık etkisi yayıldıkça kafamın içindeki kararmayı hissedebiliyordum.

Sam'in kolunun beni sarmasını, ciğerlerime hava üflemesini, onu tepemde gülümser halde gördüğümde ıslak tenime vuran soğuk rüzgârı hissedebiliyordum.

Beni hayata döndürmüştü.

Şimdi ise ben onu ölüme götürecektim.

Dizlerime kapandım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım, ta ki sarsıntıları kaldıramaz hale gelene dek. Ormandaki her sesi duyabiliyordum: dalları sallayan ve çam iğnelerini hışırdatan bir meltem, yuvalarına tüneymiş kuşlar, alçak ve melankolik bir inleme.

Hava perileri.

Soğuktan çatlamış dudaklarımı yalayarak ıslattım ve sesimi fazla titretmeden konuşmaya çalıştım. “Cris?” başka bir hava perisi de olabilirdi ama onların isimlerini bilmiyordum ya da bunca zamandan sonra hâlâ isimleri olup olmadığını.

Sıcaklık etrafımı sardı ve tenimi diken diken etti. Hava perisi yanımda sessizce mırıldandı. **Bu taraftan.**

Nereye gittiğimizi göremiyordum. Sıcaklığı takip ettim. Aşırı yavaş gidiyorduk çünkü ne zaman bir tarafa dönsek ya da bir şeyin etrafından dolansak, havayı yoklamak zorunda kalıyordum. Fakat bulunduğum için rahatlamıştım, hem de buzlarımı iliklerime kadar çözebilecek biri tarafından.

Onun peşinden giderken botlarımın altındaki dallar çatırdıyordu ve karanlığın içinde bir yerlerde küçük hayvanlar kaçıyorlardı. Sonunda bir köşeden dışarı vuruyormuş gibi görünen soluk ışığı gördüm. Mağara. Geceleri genellikle hava perileri çıkışın önüne dizilir, yakınlardan geçen herhangi birisi –ya da herhangi bir yaratık– görme-sin diye ışığı emerlerdi.

“Beni bulduğun için teşekkür ederim,” diye mırıldandım hava perisine ve ardından içeri girdim. Soluk ışığın altında gözlerimi kısarak etrafıma baktığımda, herkes uyku tulumlarında görünüyordu. Karla kaplı paltomu ve botlarımı çıkarıp bir köşeye bıraktığımda kimseden herhangi bir kırıdanma görmedim ancak uyku tulumumu arayıp da Sam’in yanında –önceki kadar yakınında değildi ama– bulunduğumda fener ışığında kırptığı gözlerinin beyazlarını gördüm.

Duraksadım ve uyku tulumumun yanında çömeldim. Uyku tulumumu ondan uzağa çekmeye hazırdım ki sabah uyandığımda bu gece olanları unutmayayım.

Ancak gözlerimiz buluştu ve bir an için bir şey diyeceğini ya da uyku tulumunu açarak beni davet edeceğini düşündüm. Daha önce de kavgalarımız olmuştu ve barışma öpücükleri hep çok tatlı olurdu. Bunun yerine Sam hafifçe başını öne doğru salladı –dönüşümü gördüğünün kabulü– ve gözlerini kapattı.

Kalbim hâlâ sızlayarak uyku tulumumu onunkinden uzağa çektim, içine girdim ve sabaha dek karanlığa baktım.

Güneş doğduğunda mağaradan ayrıldık ve kuzeye doğru yola koyulduk.

Ejderhaların yaşadığı topraklara.

Sam kımıldamadı. Başım yana dönük haldeyken sadece onun omzumun üstünde duran kolunu görebiliyordum ve paltosu üzerinde olmasına rağmen gerginliği ve titremesi çok belirgindi.

“Gerçeği senden saklamamalıydım ama beş bin yıl önce genç ve korkmuş bir haldeyken yaptığın bir şeyden dolayı kendini suçlu hissetmemen gerektiğini düşündüğüm için bunu hiç öğrenmemeni diledim.”

“Elbette suçlu hissetmeliyim.” Ses tonu yumuşamıştı. “Verdiğim karar yüzünden yüz yeniruh...” Nefesi kesilmişti. “Onların arasında sen de olabilirdin. Ciana’dan hemen sonra ben öldüm. Senle benim doğumumuz arasında haftalar var sadece. Her şey çok yakındı, benim yeniden doğumum karşılığında değiştirilen ruh sen olabilirdin. Benim bencilce kararımın bedelini ödeyen tapınaktaki o ruhlardan biri sen olabilirdin. Her gün bunu düşünüyorum. Sana her baktığımda bunu düşünüyorum. Nasıl kendimi suçlu hissetmem? Bir insan böyle bir suçluluğun ağırlığı altında nasıl yaşayabilir?”

15

Yalnızlık

Uzun bir süre boyunca müzik yoktu. Ne Sam'den, ne hava perilerinden, ne de bizi keskin rüzgârdan koruyan ağaçlardan. Kuzeye gittikçe ağaçlar daha uzun ve daha sık hale geliyordu, sanki dallarının arasında sırlar vardı ve onları sonuna dek koruyorlardı. Çalıların altında az sayıda ufak memeli ve ağaçların arasında daha da az sayıda kuşla dünya giderek yalnızlaşıyordu.

Botlarım buz tutmuş zeminde çatırdayarak ilerliyordu. Çatırtı çok sert ve yüksekti ama ötekiler bir kere bile dönüp arkalarına bakmıyorlardı.

İlerleme hızımız çok kötüydü. İki buçuk haftanın sonunda yolu ancak yarılabilmiştik. Yenmemesi gereken bir şeyler yediğimiz için birkaç gün süreyle mola vermemiz gerekmişti ama yine de çok daha ileriye varmış olmalıydık.

Hayatımın bugüne kadarki en kötü günleriydi. Sadece akşamları Sarit'le yaptığım SED görüşmeleri bana iyi geliyordu.

Çadırın dışında Sarit'in bana sokağa çıkma yasaklarını ve Deborl'a direndiği için ya da yeniruhlarla ilgili

kaygılarını dile getirdiği için kimin hapse atıldığını anlatmasını dinliyordum.

“Bu defa Emil’i aldılar,” demişti.

“Anid’in doğumundaki Ruh Vaizi mi?”

“Evet.” İç geçirdi. Ağlamamaya çalışır bir hali vardı.

“Buradaki herkes çok korkuyor. Depremler ve fırtınalar yüzünden insanların ödleri kopuyor.”

Biliyordum. Her gün aynı şeyi anlatıyordu zaten.

“Armande sana selam söyledi. Umarım yeterli besleniyordur diyor. Doğru dürüst yediğinden emin olmak için ben de onlarla gitmeliydim deyip duruyor boyuna.”

“Keşke ikiniz de burada olsaydınız.” Onların da bana kızgın olmalarını istemezdim tabii ki. Sarit’e ortaya çıkardığım sırrı anlatmamıştım, sadece bir şeyi öğrendiklerini ve bunun her şeyi değiştirdiğini söylemiştim. Ancak nereye gittiğimizi biliyordu.

“Sende işler nasıl gidiyor?”

“Sam hâlâ büyük ölçüde sadece Whit’le konuşuyor.”

“Pek ya Stef?”

“O da bana kızgın.” Kar yağmaya başladığı sırada gözlerimi kapadım. “Bana kötü davranmıyorlar. Ben yokmuşum gibi davranmıyorlar. Ama bana karşı farklılar.”

“Sen de onlara farklı davranıyor musun peki?”

Omzumu silkerek karşılık verdim, bunu göremiyor olmasına rağmen.

“Sessizliğini evet olarak alıyorum.” Sarit iç geçirdi. “Hiçbir şeyin aynı kalmasın bekleyemezsin. Onlara biraz zaman tanı.”

“Haklısın.”

“Tabii ki öyleyim.”

“Ama Sam...”

“Ondan ne istediğini biliyorsun. Muhtemelen ayakta kalabilmek için varını yoğunu ortaya koyuyordur şu sırada. Geçen yıl pazar yerindeki saldırıdan sonra ne halde olduğunu unuttun mu? Bu ondan da kötü bir şey.” SED’in sinyali zayıflayınca sesi gidip gelmeye başladı. “Bunun zor olduğunu biliyorum, özellikle de Li’nin yıllarca sana böyle davranmasından sonra fakat onların sessizliği Li’ninkinden çok farklı. Neden onlarla konuşmayı denemiyorsun?”

“Ne hakkında konuşayım? Bu durum uzadıkça daha da tuhaf bir hal alıyor.”

“Müzik? Yemek? Soğuktan ne kadar nefret ettiğini anlat. Ne bileyim Ana. Onlar da senin kadar kötü haldeler. Sen bir adım atmadan onlardan dostça tavırlar bekleyemezsin. Ama bir girişimde bulunmazsan, sana yardımcı olamam.” Geri planda bir şeyler çatırdadı ve Sarit küfrü bastı. “Kusura bakma Ana. Armande’nin bana ihtiyacı var. Deprem oluyor.” Ben veda etmeye fırsat bulamadan Sarit kapattı.

Dışarıda oturup eldivenlerimin ve SED’in üzerinde biriken karları seyrettim.

Hedefimiz tam olarak ejderhaların yaşadıkları yere varmak değildi. Kütüphanede ejderhalar ve yaşam alanları hakkında bilgi bulunuyordu elbette. Bu nedenle de nerede yaşadıklarını aşağı yukarı biliyorduk fakat o kadar kuzeye gitmeye gerek yoktu.

Önceki yaşamında Sam, Kalp’i çevreleyen surlara benzeyen, beyaz renkli devasa bir surla karşılaşmış. Burada ejderhalar onun varlığını keşfetmiş ve onu öldürmüşler.

Hedefim buraya varmaktı çünkü ejderhaların oralar da dolaştıklarını biliyorduk ve bir tarafta doğal bir koru-

nak vardı. İlk başta Sam'den kuzeye yaptığı yolculuğun detaylarını hatırlamasını istemek zorunda kalmaktan ya da günlüğüne herhangi bir kayıt düştüğünü göreceğimden –ve bu günlüğün kütüphanenin elektronik arşivlerine kaydedilmiş olmasından– çekinmiştim fakat hava perileri bir kez daha imdadıma yetişmişlerdi.

Diğer hapisanelerin nerede olduğunu biliyorlardı.

Elbette bileceklerdi.

Böylece hava perileri bizi karaağaç, çam ve ladin ormanlarından kuzeye götürdüler ve Cris bizi yaklaştığımızı dair temin edip dursa da, sonsuza dek “geldik sayılır” durumunda kalacaktınız gibiydi.

O kadar uzun süredir vahşi doğanın ortasındaydık ki Kalp, Janan ve uğruna çabaladığımız diğer her şey başka bir hayatta yaşanmış gibiydi.

“Budur,” dedi Stef, Whit ile beraber önden yürürken. “Sınıra geldik.”

Whit gökyüzüne baktı. Bulutlarla kaplıydı ve karanlık çöküyordu. “Öyleyse geceyi burada geçirelim. Yolculuk iyice zorlaşacağına benzer.”

Sam arkamdan geldi, gözünün ucuyla bana baktı. “Neyin sınırı?” Sadece Whit’le konuşuyordu ama cevap Stef’ten geldi.

“Bu sabah dikkat etmedin mi?” Stef gözlerini devirdi. “SED’lerimizin diğerleriyle bağlantısı kopmak üzere. Sınır’dan çok uzaktayız.”

Sam başını iki yana salladı. “Ama güneye gidildiğinde daha uzak mesafelere kadar çalışıyorlar. Doğuya ve batıya doğru da.”

Whit sırt çantasını yere indirdi ve çadırı kurmaya ko-

yuldu. “Onun nedeni insanların zaman zaman o yönlere gitmeleri. Keşfe çıkıyorlar. Oralarda yiyecek var. Kullanabileceğimiz başka şeyler var.”

“Kıtaya yayılmış, dronlar tarafından idare edilen istasyonlar bulunuyor,” dedi Stef. “Sınır’dan çıktığın zaman SED’ini diğerlerine bağlayan şey bunlar. Fakat burada sadece orman ve ejderhalar var. Buraya kimse gelmiyor.” Bakışları bana döndü. “Bizden başka maalesef.”

Stef uzun süre kin tutabilirdi.

“Demek artık arama ve mesaj yok. Bu gecedен sonra yanı.” Whit, Stef’le birlikte çadırı kurarken kaşlarını çatmıştı.

Aslında bundan böyle Sarit yok demek oluyordu bu.

“Ben yiyecek bir şeyler toplayayım.” Bu sözlerine diğerleri sadece başlarını sallayarak karşılık verdiler.

Ben sırt çantamı indirip içinde ölü hayvanları taşımak için kullandığımız çuvalı ararken hava perileri ağaçların arasına daldılar.

Sam çantasından mataraları ve benimkinden daha ufak bir çuval çıkardı. Cris hemen onun yanına gitti. Genellikle suyu birlikte doldurur ve ilk bakışta ölmüş otlardan farksız görünen ama kaynatılıp o gün sofrada ne eti varsa onunla karıştırıldıktan sonra tadı gayet güzel olan bitkilerle dönerlerdi. İnsan ya da hava perisi fark etmez, Cris hâlâ yenilebilir bitkiler bulmakta bir numaraydı. Yine de keşke benimle gelseydi.

Ormanda hava perileri dört bir yana hızla dağılıp çabucak sincap, tavşan ve kumruları yakıp öldürdüler. Hayvanları tek tek çuvalıma doldurdum ve diğerlerinin yanına döndüğümde çadır kurulmuş, Sam ile Cris yemek için su kaynatmaya başlamışlardı.

“Al bakalım.” Hayvanların bulunduğu çuvalı umutla tencerenin yanına bıraktım. Beklentiyle.

“Sağ ol.” Sam başını kaldırıp bakmadı. “Yemeği Stef pişiriyor.”

“Peki.” Aslında bu iyi bir şeydi. Stef hepimizden daha iyi bir aşçıydı. Fakat benim Sam’den almayı umduğum cevap bu değildi. Belki bir gülümseme. Ya da soğuktan bir şikayet. Kederinin ne kadarının müsebbibi bendim, ne kadarı ejderha peşine düşmemizden kaynaklanıyor, keşke bilebilseydim.

Sarit bana denememi söylemişti. Cesaretimi topladım. “Sam, sana ruh değişiminden bahsetmedim evet ama geçerli bir sebebim vardı...”

Sam başını iki yana salladı. “Henüz bunu konuşmaya hazır değilim. Yapamam.”

Reddedilmek çok acıydı. Arkamı döndüm.

Diğerleri akşam yemeğiyle ilgilenirken ben çadıra çekildim ve defterlerimle tapınak kitaplarını önüme açtım.

Son haftalarda çok ilginç şeyler keşfetmişim ama diğerlerinin şu anda ilgilenecekleri kadar değişik bir şey olmadığından hepsini kendime saklıyordum.

Çadırda kendi köşeme çekildim ve feneri yaktım. Defterim derlediğim tüm çevirilerle ve gerçeklerle dolmuştu neredeyse.

Daha yeni çalışmaya başlamıştım ki Cris çadıra geldi ve yanıma yaklaştı. **Yeni bir şey var mı?** Varlığı, çadır-daki köşemi mükemmel bir şekilde ısıtmıştı.

“Sanırım tapınak anahtarının nasıl kullanıldığını anlatan bir kısma geliyorum.”

Başını öne eğerek anladığını belirtti. Aslında hafifçe kımıldayan bir gölgeden başka bir şey değildi karşımdaki.

“Meuric beni tapınağa kapattığında anahtardaki oymaların çoğuna basmıştım.”

Hımm.

Devam etmeden önce yaptığım tercümelere bir kez daha göz gezdirdim. “Oraya girmeden önce bunları bilseydim harika olurdu. Evet, sembollerin hepsi tapınağın içinde farklı işlere yarıyorlar. Yatay çizgiler zemin yaparken, dikey olanlar duvar yapmaya yarıyor.”

Kare de kapı yapar.

Başımla onayladım. “İçeride ya da dışarıda, bir yarım parçayı diğerinin içinde kaydırmanın sürece. Bunu Karanlık tapmak’tan önce gerçekleştirebildiğim için gerçekten şanslıydım. Zehir etkisini göstermeden önce yapamıyordum...”

Işık yeniden doğduğunda kaçardın.

Fakat Sam, Stef ve daha birçok kişi şu an ölmüş olurdu.

Cris teskin edici biçimde mırıldandı. Karanlık bir uzantı bileğimde, elimde ve parmaklarımın arasında dolandı.

Gözlerimi kapadım ve gölgeler yeterliymiş gibi davrandım. Sarit’in SED’den gelen sesi yeterliymiş gibi. Fakat içimdeki boşluk büyüdükçe büyüyordu.

Kalemimi gümüş kutuyu ve metale hakkedilmiş sembollerin her birini tek tek çizmiş olduğum defterime tıkatıyordum. “Bir tanesinin içinde ölümün eşiğinden dönmüş birisi olarak bunu tahmin edeceğimi zannederdin ama daire, tapınakta çukurlar oluşturuyormuş. Çukurun derinliği ne kadar uzun süre bastırıldığına bağlı olarak değişiyor galiba. Söylemesi zor.”

-Peki ya elmas şekli?-

“Nesneleri yan çeviriyor. Veya altüst ediyor.” Meuric

beni tapınağa kapattığında her şeyin ters dönmesine tanık olmuştum. Odanın ortasında bir çukur açılmış ve çukur birden örümcek misali duvara tırmanıp, tavana yerleşmişti. Meuric'i çukura ittiğimde yukarı doğru düşmüştü. "Merdiven yapabilmek için bir dizi noktaya nasıl basılması gerektiğine dair talimatlar var ancak biraz karmaşık."

Tapınak karmaşıktır.

Ona doğru eğildim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Keşke başka bir yolunu bulsaydık."

Gölgelerin içinde güller açtı. Yine aynı şeyi yapardım.

Kalbim sızladı ve gözlerimi kapadığımda sadece Cris'in ellerindeki bıçağı görebiliyordum. Bıçak göğsüne girerken sanki altına batırılmış gibi görünüyordu. Stef ile beni kurtarabilmek için kendini feda eden Cris'ten başka bir şey göremiyordum. Şimdi ise bu haldeydi. Bir gölge. Maddesi olmayan bir ruh.

Konuşmalar duyuldu ve ayak sesleri yaklaştı. Diğerleri çadıra girince Cris irkildi.

Başımı eğip çalışmalarına gömüldüm. Ejderhalarla ilgili herhangi bir şey bulabilmek için sayfaları karıştırıyordum. SED'imde kütüphane arşivlerini taradıktan sonra tapınak kitaplarına başlamıştım. Belki de ejderhalar hakkında halihazırda bilmediğimiz bir şeyler söylerlerdi. Ejderhalarla karşı karşıya gelecekseniz, her şeyi bilmeliydiniz. Şu ana dek bulduğum en ilginç şey, ejderhalarla anka kuşları arasındaki eski bir husumetti. Fakat bunun bana pek faydası yoktu.

"Benim istediğim şey," diye mırıldandım Cris'e, "ejderhaların silahı hakkında daha fazla şey öğrenebilmek." Kitaplarda bu konuda sinir bozucu derecede az bilgi vardı.

Keşke o sembollerin ne anlama gelebileceği konusunda daha çok yardımcı olabilseydik. Cris iç geçirdi. En iyisi bu gece alternatif tercümelerin üzerinden gidelim. Belki yeni bir şey keşfederiz.

Cris'e gülümsedim, umutlu tavrına, ancak bu gece bir aydınlanama yaşayacağımız şüpheliydi. Aynı pasajın üzerinden yüz kere geçmiştik zaten.

Her şeyi yok eden silahla savaşıyorlar.

Veya belki, Tüketim aracını seviyorlar.

Hatta belki de, İnşa eden ve yok eden araçtan korkuyorlar.

Ya da bunların hiçbirisi. Birçok anlama sahip olan bir sürü sembolle bu sembollerin bu bağlamda ne anlama geldiğini tahmin etmem imkânsızdı.

"Bugün üç deprem daha olmuş," dedi Stef, başka bir fener daha yakıp yaklaşan gece karanlığını ötelediği sırada. "Bir de Karanlıktapınak Anıtı'nın yanında bir hidrotermal patlama."

SED'imi kontrol ettim. Deprem büyüktü ancak ilki kadar değildi.

"Orada durum kötüleşiyor," diye mırıldandı Whit.

"Orrin'den bir şey var mı?" diye sordu Stef.

"Ondan öncesinde bir mesaj almıştım. Humma salgısına yakalanmışlar ve yola ara vermek zorunda kalmışlar. Rin herkesi elinden geldiğince tedavi etmeye uğraşıyormuş fakat sağlık malzemelerine erişimi olmadığından bu hiç de kolay değilmiş."

"Yeniruhlar iyi miymiş?" Ben daha fark edemedен soru ağzımdan kaçıvermişti bile.

Whit ve Stef başlarını kaldırıp bana baktılar, sanki burada olduğumu unutmuş gibiydiler. Sam yanlarında

oturuyordu ama onlarla birlikte değildi; başını eğmiş ke-
derle ellerine bakıyordu.

“Yeniruhlar hummaya yakalanmamış,” dedi Whit bir
tereddüdün ardından. “Bir şeyleri yok. Kolay incinmiyor-
lar, senin gibiler.”

Yanılıyordu. İncinmekten başka bir şey hissettiğim
yoktu benim.

Whit herkese çorba kâselerini dağıttı. Bir şey deme-
den aldım ve yerken Stef ile Whit’in bizimkilerde ne tür
bir humma olabileceği konusundaki konuşmalarını din-
ledim. Bir yandan da kâsesine eğilmiş, derin düşünceler
içinde görünen Sam’i izledim. Konuşmaya katıldığı za-
man da ancak yarı yarıya buradaymış gibi bir hali vardı.

Sarit’in genellikle beni aradığı saatten beş dakika
önce dışarı çıkıyor bir ağacın arkasına saklanıyordum.
Keskin kokulu çam iğneleri arasından çadırı etrafını sa-
ran ürkütücü ışığı görebiliyordum fakat az da olsa mah-
remiyetim vardı.

Ağaçların arasında karlar uçuşuyor, beni tir tir titreti-
yordu fakat çadırın içinde konuşmak istemiyordum. Eğer
bunu yaparsam diğerlerinin varlığı tuhaf bir etki yaratır-
dı ve ben de... dağılabilirdim.

Sarit’in araması on dakika geç geldi.

“Sarit.” Sesim belki biraz fazla rahatlamış çıkıyor ola-
bilirdi. “Arayamayacaksın diye kaygılanıyordum. Sinya-
lin ulaştığı son noktadayız. Yarın seninle konuşmaya-
cağım.”

“Ana.” Sesi tuhaf derecede düşük ve durgundu. “Ana,
diğerleri şu an ne yapıyorlar?”

“Şey...” Çam yapraklarının arasından baktım ancak
çadırın girişi kapalıydı. Hiçbir şey göremiyordum.

“Konuşuyorlardır herhalde. Ben dışarıdayım. Onlar içerde. Ne oldu ki?”

Sesi kesik kesikti, ağlamamak için kendini tutar bir hali vardı. “Pekâlâ, içeri girmeni istiyorum. Onlarla bir seferlik konuşmanı istiyorum.”

“Neler oluyor?” Göğsüm kaygıyla sıkışmıştı. Fakat ayağa kalktım. Yağan karın altında titriyordum ve eldivenli elimle SED’i sıkıca kavradım.

“Lütfen. Herkese tek seferde söylemek istiyorum.”

“Tamam.” Sarit’in vereceği haberler karşısında duyduğum korku, o çadıra girmekten duyduğum korkuya ağır basmıştı. Buna karşın içeri girdiğimde Stef ile Whit’in bana bakışları –ve Sam’in bana bakmaması– o kadar acıtmıştı ki arkamı dönüp dışarı kaçasım geldi. Çadırın girişindeki örtüyü arkamdan kapadım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Cris yakınımaya yanaştı. “Sarit hepimize bir şey söylemek istiyormuş.”

Şimdi herkes bana bakıyordu. Sam bile.

SED’imi dizlerimin üzerinde dengeledim ve hoparlörü açtım ki herkes Sarit’in nefesinin nasıl kesildiğini ve titrediğini duyabilsin. Ağlıyordu. “Evet Sarit.” Sesim şu an daha boğuktu, kötü haberlerin gamıyla dolmuştu. “Anlat.”

“Armande,” dedi. “Deborl bugün depresyonların birinden sonra onu yakaladı. Armande öldü.”

16

Kule

Bunun üzerine söylenecek çok şey yoktu. Stef ve Whit birkaç soru sordular ve Sarit elinden geldiği kadar onları cevaplamaya çalıştı. Sam başını ellerinin arasına gömmüştü ve tüm konuşma boyunca hiç kımıldamadı.

Ona sarılmak istiyordum ancak omzuna dokunduğumda elimin ağırlığı çok fazlaymış gibi bir yana çöktü.

“Geri gelmeyecek,” dedi Sam. “Sonsuza dek.”

Doğru söylüyordu. Armande için artık Janan’ı durdurmamızın bir önemi kalmamıştı. Her koşulda Armande artık bir karanlıkruhtu.

“Deborl’un insanlara ne inşa ettirdiğini öğrendik ama.” Sarit’in sesi üzüntüden boğuklaşıyordu. “Bir kafes. Dev bir kafes, bebek bir trolü alabilecek kadar.”

“Bu kadar mı yani?” Stef başını iki yana salladı. “Sadece bir zemin, tavan ve parmaklıklardan daha fazla yer vardı orada. Sadece bundan ibaret olamaz.”

“Daha da önemlisi,” dedi Whit, “bunu ne diye inşa ediyor?”

“Bilmiyorum.” Sarit’in sesi toy, yalnız ve korkmuş ge-

liyordu. Armande hepimizin babası gibiydi. Sam'in bu hayatındaki babasıydı.

Stef ile Whit konuşmalarını tamamlayınca Sarit onlarla vedalaştı ve ben de bir kez daha elimde SED'imle çadırdan dışarı sızdım. Fakat ağaca kadar gidemedim. Yanaklarımdan süzülen yaşları tutamayarak yarı yolda durdum.

Armande gitmişti. Onu bir daha asla görmeyecektim, ona sarılamayacaktım. Pazar yerindeki tezgâhını bir daha açamayacak, o devamlı beni kontrol etmezse asla yeterince beslenemeyeceğimden korkarmışçasına bana börek üstüne börek yediremeyecekti.

"Ne yapacaksın?" Sesim kederden ve soğuktan titriyordu.

"Bilmiyorum." Bağlantıda cızırtılar vardı, bana aramızdaki mesafeyi, bu geceden sonra konuşamayacağımızı hatırlatıyordu. "Bilmiyorum. Birkaç kişi Deborl'a direnmeyi denedi ancak çoğu hapsi boyladı. Belki onları çıkartabilirim. Veya belki de... bilmiyorum. Saklanmaya devam edeceğim. Ne inşa ettiklerini gözleyeceğim. Belki geri kalan kısımların ne için olduğunu anlarım. Şimdilik hiçbir fikrim yok."

Tüm benliğimle onun için üzülüyordum. Tek başınaydı, yanında onu teselli edecek ya da şu üzüntülü günlerinde ona yardım edecek kimsesi olmadan Kalp'te saklanıyordu. "Sadece güvende ol," diye fısıldadım. "Kendini güvene almak için ne gerekiyorsa yap."

"Keşke seninle olsaydım." Sesi titriyordu. "Keşke seninle gelseydim."

"Keşke."

"Seni her gece arayacağım." Sesi boğuklaşıyordu. Güç-

l  görünmeye çalışıyordu. “Sen dönene dek her gece arayacağım.”

“Sonra bir daha aramayacak mısınız?”

Boğuluyormuş gibi güldü. “Hayır, aramayacağım.”

Birkaç dakika sonra kapattık.

Dışarıda öylece dikildim ve çadırdaki herkesin uyku tulumlarına girdiğini duyana dek karın altında ağıladım. Ancak uyuduklarından emin olduğumda çadıra sızdım ve kendimi sıcağın kollarına teslim ettim.

Ertesi hafta öncekilere kıyasla bin kat daha yalnız geçecekti.

Kopan gök gürültüsüyle birlikte herkes şaşkınlıkla uyandı.

Telaşla uyku tulumlarımızdan çıktık ve kendimizi çadırın dışına attık ancak gökyüzü berrak ve yaklaşan şafağın etkisiyle lacivertti. Hava perileri kampımızın etrafında uçuşarak soğuk havayı ısıtıyorlardı.

Gök gürültüsü tekrarlamadı. Whit ile Stef kahvaltı hazırlamak için çadıra döndüler fakat Sam dışarıda kaldı ve hayatı buna bağılmışçasına gökyüzünü tarıyordu. Duyduğumuz şey gök gürültüsü değıldi çünkü.

Bir şekilde onu teskin etmek istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Doğum günümden beri aramızda olan o tuhafılık vardı sadece.

“Sen içeri gir. Ben mataraları doldururum.” Rahatlatma konusunda beceriksiz olduğum aşık rdı. Talimatlar ve nerede olduğumu bildirme dışında bir şey gelmiyordu elimden. Doğum günümde ormanda kaybolmamın ve Cris’in peşimden gelip beni bulmasının ardından Whit beni kenara çekmiş ve insanlara nereye gittiğimi s y-

lemem konusunda bana nutuk çekmişti. Ejderhaların peşinden gideceksem, kendimi aptalca öldürtmesem iyi olurmuş.

Sam bana baktı. Daha ziyade beni delip geçen bir bakış attı. Başını öne doğru salladı. "Bir şey görecektir olursan, hemen geri dön." Sesinde bir kaygı havası vardı ama daha ziyade ruhsuzluk hâkimdi. Armande'nin ölüm haberini aldığından beri daha da kötüydü.

Paltomu ve botlarımı giyip kollarım boş mataralarla dolu olduğu halde ağaçların arasına daldım. Birkaç hava perisi peşimden geldi ve ben hızla akan bir derenin üzerindeki buz tabakasını kırıp mataraları doldururken yakınıma sokuldular. Ben çalışırken hava perileri uzantılarını dolu mataraların içine daldırıp kaynatarak suyu temizliyorlardı.

Gök gürültüsü bir kez daha duyulduğunda işimiz neredeyse bitmişti.

Dönüp tek kaşımı havaya kaldırarak Cris'e baktım ancak Cris kımıldamadı. Deri kanatların sesi tekrar duyulduğunda diğer hava perileri de hiç ses çıkarmadan durdular.

Üzerimizde sadece çam ağaçlarının dalları görünüyordu.

Sonra doğu yönünde kıvrımlı bir gövde ağaçların üzerinde yükseldi ve gökyüzünü kararttı.

Son matarayı da karla kaplı zemine bıraktım. "Biriniz beni onu görmeye götürebilir mi?"

Cris tereddüt etti ve diğer hava perileri de korkuyla geri çekildiler.

"Eğer beni götürmezseniz, kendi başıma gideceğim ve muhtemelen yine kaybolacağım." Yürümeye başladım ve birkaç adım sonra dönüp parmağımı kaldırarak Cris'i

uyardım. “Diğerlerine söyleme sakın. Başımı derde sokmadığımda dahi beni azarlamalarını istemiyorum.”

Hava perileri huysuz bir tavırla peşime düştüler.

Cris yanıma sokuldu. **Kendini azarlanmış sayabilirsin.**

Ona güldüm ve elimi şakadan savurdum ama göğsüme oturmuş yumru hafifçe kaybolmuştu. Benim planıma katılsa da katılmasa da, Cris hâlâ benden hoşlanıyordu. O ve diğer hava perileri bana kendi gölgemden yakın duruyorlardı.

Sonunda ağaçların arasında bir açıklığa ve bembeyaz bir vadiye bakan bir uçurumun kenarına ulaştık. Ağaçlar ulu ve sessiz bir biçimde karların ağırlığı altında dikiliyorlardı. Vadinin üzerinde üç ejderha uçuyordu.

Yıllansı gövdeleri havada kayar gibi ilerliyor, gövdelelerinin uzunluğu kadar açılan kanatlarını çırpmadıkları sürece hiç ses çıkarmadan süzülüyorlardı. Bir ejderha yön değiştirip doğan güneşe doğru döndüğünde insana karşısındakinin ne olduğunu unutturan güzellikte şeffaf bir kemik ve pul tablosu gökte beliriverdi.

Güçlkle yutkundum ve ağaçların arasına doğru gireldim. Ejderhalar çok büyüktü. Aradan geçen bir yılın ardından ne kadar büyük olduklarını unutmuştum. Ancak havada uçarken gökyüzünü doldurduklarını görünce kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Karanlıktapınak çok da uzak bir zamanda yaşanmamıştı. O zaman çok sayıda ejderha görmüştüm, tarım bölgesindeki tarlalara asit püskürtmelerini veya şehir surlarına konmaya çalışmalarını seyretmiştim. Ben geldiğimde bir tanesi Sam ile Stef’in üzerine eğilmiş, onları öldürmeye çalışıyordu.

Neredeyse bir ejderhanın Sam’i öldürmesini görmüştüm.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda yüreğim sızladı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Artık dayanamıyordum. Hiçbir şey düşünemez olmuştum. İleride ejderhanın biri yönünü değiştirip kanatlarını gövdesine yapıştırarak vadiye dalışa geçtiğinde, elimden onu seyretmekten başka bir şey gelmiyordu. Altın renkli devasa hayvan, göz açıp kapayıncaya dek ormana girdi ve pençelerinde bir geyikle yeniden yükseldi. Ejderhanın yoluna çıkan buz ve kar tabakaları ile ağaç dalları, onun ardından dört bir yana savrulmuştu.

“Ah Cris.” Sözcükler ağzımdan güç bela dökülmüştü, duyulur duyulmaz bir nefes gibiydiler. Buz gibi havada sadece bir duman bulutu yükselmişti dudaklarımdan. “Bunlardan birine konuşacak kadar nasıl yaklaşabilirim?”

Cris etrafımı sardı. Sıcacık fakat sessizdi. Herhangi bir tavsiyede bulunamıyordum.

Olduğum yere saplanıp kalmıştım, kımıldayamıyordum. Kat kat giysilerimden içeri karın ıslaklığı sızıyordu ama Cris ile diğer hava perileri yakınımda durarak tır tır titrememe engel oluyorlardı.

Birazdan kampa geri dönmek zorundaydım. Sam, Stef ve Whit’in yanına. Onlara ejderhaları gördüğümü ve şu an ne yapacağımı bilemediğimi söylemek zorundaydım. Ejderhalar aşağıdaki ormanda avlanıyorlardı. O geyiği görebilecek kadar keskin gözleri olmalıydı. Rokun aksine, ağaçların arasına dalmakta hiçbir güçlük çekmiyorlardı.

Bizi de rahatça kapıp yiyebilirlerdi.

“Ekstra kamuflaja ihtiyacımız olacak,” diye fısıldadım. “Açık alanda yakalanmak istemeyeceğimiz kesin. Ormandayken bile onlara birer av gibi görünmekten kaçınmamız gerek.”

Cris başını öne doğru salladı, kulağıma doğru yumuşak bir sesle konuştu. **Biz seni koruruz.**

“Sağ olun.” Gözlerimi indirdim ve akan yaşları durdurmaya hiç çabalamadım. Ne var ki ben hüngür hüngür ağlamayı beklerken, sadece bir iki damla yaş aktı. Daha önce buz gibi ormanlarda dolaşmış, aç kalmış, dayak yemiş ama kendimi hiç böyle hissetmemiştim.

Hiç ruhum ikiye bölünmüş gibi parçalanmış hissetmemiştim.

Nasıl bir umudumuz olabilirdi ki? Stef ejderhalar konusunda haklıymış. Onlarla konuşma şansı kesinlikle yoktu. Onlar *insan* değildi. Benden bir çıkarı olan hava perileri ya da çocuklarını zarar görmeden geri almakla yetinen, hava perilerinin varlığından çekinen sentorlar da değildiler.

Hayır, kara kışın ortasında, ucsuz bucaksız bir ormandaydık ve evimizden, tanıdığımız her şeyden çok ama çok uzaktaydık. Buraya varmamız haftalar sürmüştü ve ne uğruna bunca yolu çekmiştik? Ejderhaları bize yardım etmeye ikna etmemin hiçbir yolu yoktu. Ne yapacaktım şimdi? Uçurumun kenarından bağırıp yardımlarını mı isteyecektim? Sahip oldukları şu gizemli silahı ödünç mü isteyecektim?

Ben daha kim olduğumu söylemeden beni bir lokmada yutarlardı.

Daha da kötüsü, öğrendiğim sırları Sam’le paylaşarak onu uzaklaştırmıştım. Benden bir şeyler sakladığında ve olan biteni bana anlatmadığında nasıl da kızardım. Bu yüzden onun da aynı şeyi hissedeceğini tahmin etmem gerekirdi. Bunun yerine, ikiyüzlü davranmıştım. Onun duygularını incitmiş ve bir planım var diye onu kabuslarının tam ortasına sürüklemiştim.

“Size yardım edemem Cris.” Fısıldayarak söylediğim sözcükler hırıltılı, kesik kesik çıkmıştı. “Ejderhalarla konuşmamın imkânı yok. Bizim için tapınağı filan yıkmayacaklar. Silahlarını kullanmayacaklar. Muhtemelen bizi yiyecekler. Janan göğe yükselecek ve Sınır patlayacak. Hava perileri de sonsuza dek lanetlenecek.”

Cevap olarak sadece ejderhaların kanat çırpışlarını duyabildim.

“Keşke bana güvenmeseydiniz. Keşke beni bu plandan vazgeçirmek için diğerlerinden yana tavır alsaydınız. Bu-
raya asla gelmemeliydik. Bir hata yaptım.”

Cris mırıldandı. **Ben sana inanıyorum.**

Daha fazla ayakta duramayacak kadar bitkindim ve olduğum yere çöküverdim. “Ben inanmıyorum ama.”

Yanağımdaki yaşları silerken gözüme güneşin yansıması ilişti ve dikkatimi kuzeye çekti.

Beyaz bir kule göğü delerek yükseliyordu, gölgelerle dolu ormanın içinde parlak ve göz kamaştırıcıydı. Tıpkı tapınak gibi. Aşağısındaysa, beyaz bir duvar kuleyi çepçevre sarıyordu, ormanı kesen bir bıçak gibiydi.

Ne var ki bu kule Janan’ın tapınağı gibi bembeyaz değildi. Yıllar ve hava koşulları taşların parlaklığını azaltmıştı ve yer yer ağaçlar duvarın üstüne çıkmıştı ancak yine de bu hapishane bin yılların sınavından Cris’in ormanda bulduğuna kıyasla daha iyi çıkmıştı.

“Neredeyse geldik.”

Cris beni onayladı.

“Fakat artık bir önemi yok.” Ayağa kalktım ve giysilerimdeki karları temizledim. Artık burada durmanın bir anlamı yoktu. Ejderhaları görmüştüm. Planımın ne kadar beyhude olduğunu görmüştüm.

Vadiye son bir kez bakarken hava perileri giysilerini kuruttular; ormanda avlanmayı sürdüren ejderhalar da uzaklaşmışlardı. Havayı döven kanatları onları ötelere uçurmuştu.

Su mataralarını bıraktığım yere döndüm ama onları koyduğum yerde bulamadım. Arkalarında sadece karların üzerinde sığ bir çukur bırakmışlardı. Birisi onları almıştı.

“Arkadaşlarından biri beni gammazladı mı?” Cris’e ters ters baktım. O da öfkeyle homurdanıyordu.

“Hava perileri söylemedi.” Sam’in sesi uzaktan geliyordu, üç beş ağaç ilerdeydi. Gölgelelerin arasından sıyrıldı ve bize doğru ilerlemeye başladı. “Uzun süre dönmeyince seni aramaya çıktık ve hava perilerinden bazıları Cris’le gittiğini belirttiler.” Ses tonunu alçak, ifadesiz tutmaya özen gösteriyordu ama yine de altında kaynayan gücü ya da hayal kırıklığını saklayamıyordu. Bakışları Cris’e döndü ve başını yana eğdi.

Hiçbir yorum yapmadan tüm hava perileri uçup gitti.

Sam bana döndü. “Bir şey göreceksin olursan geri dön demiştim.”

“Bir şey görmedim. Bir şey *duydum* ve araştırmaya gittim. Yanımda Cris vardı. Hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermez o.” Bu son lafım onu iğneleme maksatlıydı –Cris hâlâ beni umursuyordu– fakat Sam benim niyetimi anlamışsa bile, bir tepki vermedi.

“Başın belaya girse Cris ne yapabilirdi ki?” Koyu renkli gözleri kısıldı. “Ya bir ejderha seni kapıp götürseydi? Ya da kayıp kolunu bacağıma kırsaydım? Cris seni tutamazdı. Gidip yardım çağırması gerekirdi ve sen de tek başına beklerdin.”

“Bunların hiçbir önemi yok!” Bağırarak iyi gelmişti.

Kendimi tutmaya çalışmıyordum. “Hiçbir şey olmadı işte. Önemli olan Cris’in yanımda olmasıydı. Tek başıma gitmedim. Sen sadece geri koşup sana söylemedim diye kızgınsın.”

“Öyle olduğunu mu sanıyorsun?” Bana doğru yaklaştı. Yüzünde katı bir ifade vardı ve iki yana saldıgı ellerini yumruk yapmıştı. “Sen yalnızca senin nerede olduğunu ve ne yaptığını umursadığımı mı sanıyorsun?”

Omuzlarının duruşu ve gözlerindeki karanlık bakışı görünce kaygılanarak geri adım attım. Kendini güç bela frenliyormuş gibi duruyordu.

Sesimin bu şekilde titremesinden nefret ediyordum. “Son zamanlarda başka bir konuyu umursuyormuş gibi bir halini görmedim.” Bunun için onu suçlayamazdım aslında. Topuğum bir ağacın gövdesine çarptı, ardından da omuzlarım ve sırtım. Geri çekilebildiğim kadar çekilmiştim. “Benimle tek kelime konuşmuyorsun. Kaybolduğum gece beni bulması için Cris’i dışarı saldın.”

“Seni bulmasını ondan rica ettim.”

“Hava hâlâ karanlıktı.” Kaçmaya çalıştım ancak Sam ellerini ağacın üzerine, iki yanıma bastırarak beni kısıtırdı. Sesimi kontrol etmeye çalıştım. “Benimle konuşmuyorsun. Bana bakmıyorsun bile.”

Şu an bana bakıyordu. Yüzü o kadar yakındı ki öpüşmemiz işten değildi ve tüm ağırlığını üzerimde hissediyordum, olduğundan daha iri görünüyordu. “Ne yapmamı istiyorsun?” diye çıkıştı. “Benden böylesine önemli bir şey saklamanın önemli olmadığını mı söyleyeyim? Armande’nin ölümünün beni kahretmediğini mi söyleyeyim? Beni öldüren şeylerle arkadaş olabilesin diye öldüğüm yere gidiyor olmamızın umurumda olmadığını mı söyleyeyim?”

“Biliyorum...” Sözcükler ciyaklıyormuşum gibi cılız ve zayıf çıkmıştı ağızımdan. “Biliyorum, bu yapmak isteyeceğin son şey.”

“Ama buradayım Ana. Senin için. Çünkü sen bunun işe yarayacağına inandığını söyledin. Fakat benim bu konuda keyifli olmamı bekleyemezsin.”

“Öyle bir şey beklediğim yok.” Buz gibi kaskatı kesilmeye başladığımı hissediyordum. Hava perileri yakınımda olmayınca soğuk yanaklarımı ve burnumu yakıyordu. Sam’in kızgın bakışları bile ısınmama yetmiyordu. “Ama acını tek başına çekmek zorunda değilsin.”

Öyle değildi zaten. Tek başına acı çekmiyordu. Stef ile Whit de vardı; gerçeği ondan sakladığı için Stef’e hâlâ kızgın olsa bile. Stef’ten bunu ben istemiştim. İkisi de bunun Sam için ne kadar korkunç bir şey olduğunu benim asla anlayamayacağım şekilde anlıyorlardı.

Ben Sam’in tek başına acı çekmesinden endişelenmiyordum. Kendi acılarım için endişeleniyordum. Kendi yalnızlığım için.

Sam gözlerimdeki utancı göremeden kafamı çevirdim. Sesim cılız ve zayıftı, ağaçların arasında dolanan rüzgârdan duyulmayacaktı neredeyse. “Bir hata yaptım. Bir sürü hata yaptım.” Ondan uzak durmam da bunlardan biriydi. Sarit bana harekete geçmemi söylemişti ama ben korkmuştum. Mesafemi korumuş ve buna ihtiyaç duyduğu anlarda onu rahatlatmak adına hiçbir şey yapmamıştım.

Gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla acı çekiyordu, sanki dağılmamak için kendini son raddesine dek zorluyordu.

“Yaptığım şeyi düşünmeyeyim diye beni temize çıkar-

maya çalışıyorsun. Hepimizin yaptığı şeyi. Eskisi gibi devam edebilelim diye arkadaşlarını iyi ve suçsuz halde tutmaya çalışıyorsun ancak bu işe yaramayacak. Bırak yaptığımız ayıbı kabul edelim. Bu ayıpla yüzleşelim. Bu hiçbirimiz için hoş değil ama seni rahatsız ediyor diye bunu durduramazsın ve durdurmamalısın.”

Başka bir şey söylemeden kampa doğru döndü ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

17

Başkaldırı

Sam haklıydı. Beni en rahat ettiren şey neyse, ona göre kararlar almıştım hep.

Onları benimle kuzeye gelmeye zorlamam. Yeniden doğum hakkındaki gerçeği onlara söylememem. Grubun üyeleriyle aramızdaki sessizliği sürdürmem. Sam'den sakınmam.

Ancak şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Korkutucu bir plandı belki ancak sırtımı ağaca yaslamış dururken, nefesim Sam'in gövdesinin sıcaklığının çoktan uçup gittiği dondurucu havayı beyaz dumanlarla doldururken, doğru planın bu olduğunu biliyordum.

Gözlerim kapandı ve yüzüm üstümdeki ağaç tepelerine ve gökyüzüne döndü. "Lütfen," diye fısıldadım kime olduğunu bilmeden. Her şeye. Benden daha üstün bir şeye. "Lütfen bu doğru olsun."

Sadece rüzgâr cevap verdi, vadiden bu yana, ağaçların arasında uğuldayarak esiyordu. Buzlar çatırdıyordu. Anka kuşlarının bu kadar kuzeye hapisane inşa etmiş olmalarına şaşmamalıydı: ejderhalar, dondurucu hava ve mutlak yalnızlık.

Titreyerek kampa doğu yola koyuldum.

Çadırın içinde Stef, biten parçaları bir çuvala doldurup başını kurutulmuş tavşan eti tepsisinden kaldırdı ancak herhangi bir şey demedi. Ona yardım eden hava perileri mırıldanıyor ve karanlık bulutlar halinde dönüp duruyorlardı ve Sam, dizlerini göğsüne çekmiş, alnını kollarına dayamıştı.

Birden zihnimde üçünün tapınağın iskelete odasında Janan'ın Kutsal Kişisi'ne bileklerini uzattıklarını canlandırdım. Gümüş rengi zincirler şangırdıyor ve parıltıyordu. Bir milyon ruh bu değişimi kabul etmişti. Bir milyon ruh kendi ebediyetleri için sayısız hayatı feda etmişti.

Arkadaşlarım tapınağın içinde zincirlere vurulmuşlardı.

Whit gözlerime bakıp zayıf bir şekilde gülümserken başımı iki yana sallayıp bu görüntüyü zihnimden sildim. "Yola çıkmak için acele etsek iyi olacak," dedi. "Zaten geri kalmış durumdayız. Ruhlar Gecesi'ne sadece dört hafta kaldı."

"Geri dönmeliyiz." Boğazımdan yükselen sesime hayret etmiştim. Soluk soluğa ve hırıltılı konuşuyordum. "Zehri almak için Menehem'in laboratuvarına dönmeliyiz."

Sam başını kaldırıp bana baktı.

"Öylece... geri dönmeliyiz." Onlar bana ağızları bir kırıç açık bakarken uyku tulumuma doğru gittim ve defterimi çıkardım ancak Stef bana çalışmalarımın içinde kaybolma fırsatını vermedi.

Elindeki tepsiyi sertçe yere vurdu. "Bunun ne aptalca bir plan olduğunu şimdi mi fark ediyorsun? Şimdi, onca yolu geldikten sonra mı?"

Monoton bir sesle defterime bakarak konuştum. "Sizi yeterince tehlikeye attım. Whit'in de söylediği gibi Ruh-

lar Gecesi'nden önce sadece dört haftamız var. Buralarda öldürecek vaktimiz yok. Sınır'da daha faydalı oluruz."

"Buna inanamıyorum." Stef ayağa kalktı. "İhtiyacımız olduğuna bu kadar inandığın şu silaha ne oldu?"

Ejderhaların silahı mı? Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da tarif bile edemediğim bir nesneyi nasıl isteyeceğim hakkında. Tapınak kitapları bu konuda da tamamen faydasızdı.

"Ne kadar zamandır geri dönmemiz gerektiğini düşünüyordun?" diye devam etti Stef. "Bir hafta? İki? Haklısın: Sınır'da daha faydalı olabilirdik. Sınır'da daha çok şey yapıyor olabilirdik. Ama sen bir planın olduğunu söyledin. Sonra da bizi buralara sürükledin. Şimdi ise zaman harcamaktan başka hiçbir şey yapmamış olarak geri dönme vaktimizin geldiğini söylüyorsun."

Buna cevap vermenin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden kaşlarımı çatıp defterime eğildim ve yanaklarımı içeriden kemirmekle yetindim. Yine de gözlerim yaşlarla yanıyordu ve başımı yana çevirmek zorunda kalmıştım.

"Tatmin oldun mu?" Stef'in sesi sertti. "Bizi bu kadar uzaklara sürüklediğin için mutlu musun?"

"Yeter." Whit iç geçirerek araya girdi ve kucak dolusu fenerle batarya şarj aletini topladı. "Yeter artık. Bağır-mak hiçbir şeyi çözmez." Elindeki her şeyi şarj olması için dışarı çıkardı.

Stef de arkasından çıktı ve bir saniye sonra Sınır'a dönmenin en iyi yolunun ne olabileceği konusunda tartışmaya başladılar.

Defterimin ardından Sam'in beni göz ucuyla kestiğini gördüm. Fakat onunla yüzleşmedim, gözlerimi önüme eğip yazmaya başladım.

Sam bana hep inanmıştı. Ben bir ruhsuz olduğumu düşündüğümde bana aksini iddia etmişti. Ben de inanana dek beni yüreklendirirdi. Li onu ateşte yaktıktan sonra “Ana Yeniruh”u yeniden yazmasına yardımcı olmamın imkânı olmadığını düşünürken, Sam bana her şeyi yapabileceğimi söylemişti. Onun inancı benim de inanmamı sağlamıştı.

Benimle her yere geleceğini söylediği zaman aya ve okyanusun dibine gitmeyi önermiştim. Büyük düşünmemi sevmişti.

Şimdi ise benimle buradaydı. Kuzeyde. Ejderhalarla birlikte.

Benim planımsa çok büyüktü, çılgıncaydı. Aya gitmekten daha deliceydi.

Artık bana inanmadığı için onu suçlamıyordum. İnciniyordum ancak işin doğrusu kimsenin beklemeyeceği kadar fazlasına katlanmıştı. Ancak önceki öfkesi ve şimdiki sessizliği bende bir başkaldırı hissi uyandırmıştı.

Ejderhalara erişecektim. Ve onları yardım etmeye ikna edecektim.

Diğerleri günü rotaları tartışarak ve birkaç gün boyunca yetecek kadar yiyecek toplayarak geçirmişti çünkü bulutlar kar tehdidi barındırıyordu. Hava perileri imkân buldukça yardımlarını esirgemiyor fakat bana da hayal kırıklığı ifade eden sızlanmalarla bakıyorlardı.

Akşam yemeğinden sonra herkes uyku tulumuna çekildi ve geceye hazırlandı. Sam bana uzun uzun bitkin gözlerle baktı ve o an aklıma yine bana inanmaktan vazgeçtiği geldi. “Biraz dinlen,” diye fısıldadı. “Yarın uzun bir gün olacak.”

Sanki hepsi uzun olmamıştı. Yine de hâlâ çok kısaydılar bana göre.

Uyku tulumuma girdim, fermuarını tepeye kadar çektim ve hıçkırıklarımı eldivenli ellerimle boğdum. Bu, fiziksel olarak nasıl bu kadar acı verebiliyordu? Birbiri-mize dokunmuyorduk. Neredeyse hiç konuşmuyorduk. Geçmişe dönmeyi diledim, onunla ilk karşılaştığım ana. En baştan başlayabilseydim, ona hemen açılırdım. Beni öpmediği için hayal kırıklığı yaşamak yerine, onu mut-fakta öperdim. Maskeli balodan sonra saldırıya uğrama-dan önce onu hızla eve gitmeye teşvik eder, bundan sonra aynı yatağı paylaşacağımızı söyledim.

Ama geçmişe filan dönmemiştim. Şimdiki zamanday-dım. Tüm eşyalarımı doldurduğum boğucu uyku tulu-mumdaydım ve ardımda bir not bırakacaktım sadece. Bir de tapınak kitaplarını. Çünkü gittiğim yerde bir işime yaramazlardı.

Bir saat sonra çadırın içi derin derin alınan nefesler ve alçak sesli horultularla dolmuştu. Kafamı uyku tulu-mumdan çıkardım ve etrafa baktım ama kimse kımıl-da-mıyordu. Sadece gölgeler kıpırdandı, dikkatleri hemen üzerime çevrilmişti.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Hişşt."

Cris bana doğru süzüldü, merakı bir alev gibi kıpır-danmasından okunuyordu fakat ben yazdığım mektubu çıkarıp Sam'in başucuna bırakmadan önce bir kez daha okurken sessizce bekledi.

Dostlarım,

Uyandığınızda ben buradan gitmiş olacağım. Umarım peşimden gelmezsiniz. Sizden bu kadar uzaklara gelmeni-zi istemem bencilceydi. Bu size düşen bir iş değildi.

Başaracak mıyım bilmiyorum ama cevaplar bulmaya

çalışacağım, yardım bulmaya. Zamanında birisi bana yeni olduğum için her şeyi yapabileceğimi, istediğim her şeyi olabileceğimi söylemişti. Ona göre en iyi niteliklerimden biri, insanların bana yapmam gerektiğini söylediklerine kulak asmamaktı. Beni kendime inandırmıştı.

Madem bir ömrüm var, onu boşa harcamayacağım. İnandığım şey uğruna savaşacağım. Buna inanıyorum ben.

Umarım siz de bana inanabilirsiniz.

Hepinizi seviyorum,

Hayat Sahibi Ana

Sessizce uyku tulumumu yuvarladım ve flüt kutuma sararak sırt çantamı omuzlandım. Cris ile bir avuç hava perisi soğuk gecenin içine doğru beni takip ettiler. Sessiz şarkıları sorularla doluydu.

Nereye gidiyorsun?

“Hapishaneye,” diye fısıldadım.

Biz de seninle geliyoruz.

“Yarınız onlarla kalın. Hava perilerine ihtiyaçları olacaktır.”

Cris öfkeyle kabardı. **Biz senin ordunuz. Senin peşinden gideriz.**

Attığım her adıma dikkat ederek çadırdan yavaş yavaş uzaklaştım. Fenerimin ışığı zayıftı, atkımın ucuyla sarmıştım onu. Kimsenin uyanıp ışığı fark etmesini istemiyordum. “Madem benim ordumsunuz, benim emirlerime uyacaksınız öyleyse, değil mi?”

Birkaç hava perisi homurdandı ancak sonunda Cris beni onayladı ve bir avuç gölge aramızdan ayrılarak çadıra döndü.

Çadıra ve içindeki arkadaşlarıma son kez baktıktan

sonra kuzeye doğru yürüdüm. Ağaçlardan oluşan kalın bir perdeyi ardımda bıraktıktan sonra fenerimin ışığını açtım. “Beni hapishane duvarına ulaştıracak kolay bir yol var mı ileride?”

Birkaç hava perisi ileri fırlayıp yol arayışına başladılar.

Sam çok kızacak. Cris yanımdan ayrılmıyor, beni sıcak tutuyordu. Hava perisinin ısıyla eriyen kar tabakası ikiye ayrılıyordu.

“Ölmeyecek en azından.” Bir öbek ağaç kökünün üzerinden dikkatle geçerken ormandan gelen hayvan seslerini ve arkamdan gelen kimse olup olmadığını dinlemek için durup iyice kulak kabarttım. Hava perileri yanımdayken ejderhalar dışındaki diğer yaratıkların bana bulaşma olasılığı düşüktü fakat Sam düşüp bir tarafımı incitirsem hava perilerinin bir faydası olmayacağını söylerken haklıydı. Dikkatli olmak zorundaydım.

Geri dönebilirdim. Çaktırmadan çadıra girer, mektubu buruşturup atar ve uyurdum. Kimse fark etmezdi bile, hava perileri dışında; onlar da sırrımı saklardı.

Ancak gecenin derinliklerine doğru ilerledim, hava perilerinin peşinden karla kaplı bir patikaya ulaştım. Botumun kaymasıyla beraber kış üstü yere yapıştım ve ciğerlerimdeki hava çekildi adeta. Ayağa kalktım ve acıyla yüzümü buruştururken hava perilerinden biri ıslanan giysilerimi kuruttu.

“İçinizden biri...” elimle yardan aşağı inen dik patikayı işaret ettim. Burası bir ejderha yoluna benziyordu. Tepedeki dallar kırılmış ve toprak dal parçaları ve çam iğneleriyle kaplanarak iyice tehlikeli bir hal almıştı. “Eri-tebilir mi? Ya da sertleştirebilir mi?”

Hava perileri yan yana dizildiler, yumuşak bir sesle

şarkılarını söylüyorlardı. Etraflarında buharlar yükseliyordu, melodilerinin bir parçası gibi tıslayarak yükselen sıcak buhar bulutları. Kükürt ve kül kokulu bir sıcaklık etrafımı sarmıştı; ensemde aşağı bir ter damlası süzülüyordu.

Birkaç dakika sonra tamamdı. Hava perileri yanıma dönerken kendilerini titretiyor gibi görünüyorlardı. Bir iki tanesi de artık kurumuş olan yolda önümden gidiyorlardı.

“Teşekkür ederim.” Elimde fenerim olduğundan yerdeki ağaç dallarını ve yaprakları görebiliyordum ancak vadiye doğru indikçe üstlerine bastığımda kızıl korlar halinde yanar ve ufalanarak küle döner oldular. Hava perileri ben söz konusu olduğumda işlerini sağlama alıyorlardı.

Çok yaklaştık, diye konuştu Cris. Yapmak istediğin şey işe yarayacak mı bilmiyorum ama bu çabalarından dolayı seni seviyoruz. Seni korumak için ne gerekiyorsa yaparız.

Ejderhalarla yüzleşmeye gidiyorduk, o yüzden Cris’in tüm hava perilerini yanında istemesine şaşırılmamak gerekirdi.

Elimi ona uzattım ve gölgeden uzantılarını bileğime ve koluma doladı.

Aşağıya büyük bir dikkatle iniyor, ağırlığımı vermeden önce kayaları test ediyordum. Attığım her adım beni arkadaşlarımdan uzağa ve tehlikenin yanına götürüyordu ancak içimde tuhaf bir huzur vardı. Mektubumda Sam’e ve diğerlerine yaptığım şeye inandığımı yazmıştım ve gerçekten de öyleydi. Bu doğru bir şeydi. Vazgeçemezdim.

Kendi kendime mırıldandığımı ancak hava perileri de bana katıldığında fark ettim. Tuhaf ve bu dünyadan olmayan sesleri geceyi dolduruyordu. Bal misali tatlı ve

sıcak şarkılarımız yükseldi ve ejderha yolunu doldurarak ilerilere doğru yayıldı.

Hava perileri karanlıkta dalgalanıyor, dans ederken gölgeden uzantıları karlı gökyüzüne uzanıyordu. Vadinin zeminine indiğimizde ağır sırt çantamın altında garip hareketlerle oynayıp duruyordum ve hava perileri etrafımda toplaşmış, neşeyle yanıyorlardı. İçlerinden biriymişim gibi bana ve birbirlerine dolanıyorlardı ve tüm hava perileri gölgeden çiçekler açıyorlardı. Karanlık çiçeklerle bezeli bir bahçede dans ediyordum.

Son haftalarda özlediğim arkadaşlık etrafımı ve içimi doldurmuştu.

Bir yıl önce –bana bin yıl önceymiş gibi geliyordu– bir hava perisini bir yumurtaya kapatmış ve ellerimi yakmıştım. Ellerim iyileştiğinde hayatım boyunca taşıdığım gül dikenlerinden kalan yara izleri yok olmuştu. Hava perilerinin ateşi olmasaydı yara izleri asla geçmezdi. Ancak bu yaralanma sayesinde yeni, sağlıklı deri oluşabilmişti.

Kendi küllerinden doğmadan önce aleve kesen ve kıvılcımları yağmur gibi yağan bir anka kuşu gibi, bir şey yapmadan önce başka insanların bana inanmasına ihtiyaç duymadığını fark etmem için acılar içinde yanmam gerekmişti.

Kendime inanmak zorundaydım.

Umarım arkadaşlarımı yeniden görür ve bunu onlara açıklayabilirdim.

Şarkı dindi ve etrafımda sıcacık yanan hava perileri haftalardır görmediğim kadar mutluydular. Gölgeler ellerimi ve kollarımı okşuyorlardı ve yolumuza devam ederken Cris bana **Teşekkür ederiz** dedi.

Kendi yıpranmış duygularıma o kadar gömülmüştüm

ki, onların kederini fark etmemiştim bile. Onlar da müziği özlemişlerdi.

Bir daha onları ihmal etmeyecektim.

Hava perileri bana ağaçların arasında kılavuzluk ediyor, sorun yaşayabileceğimi düşündükleri yerlerde karları eritiyorlardı. Saatler boyunca ormanda adım adım ilerledik. küçük melodiler etrafta kelebekler ya da sonbahar yaprakları gibi uçuşuyordu. Yorulmama rağmen kendimi tuhaf biçimde huzurlu hissediyordum; özellikle de karanlık ve yabancı bir ormanda etrafımda on tane yanan gölgeyle olduğum düşünülürken.

Ancak sabahın ilk ışıkları ormandan içeri sızmaya başladığında gece boyu yürüdüğümü anladım. Her tarafım ağrıyordu ve midem bomboştu. Bir avuç dolusu taze kar alıp yedim ama pek faydası olmadı.

Hava perilerinden biri bana yiyecek bir şeyler bulmak üzere uçup gitti ve birkaç dakika sonra bir güvercinin yanmış tüylerini yoluyordum. İdeal bir kahvaltı değildi belki ama yenemeyecek kadar sıcak birkaç ısırik ve biraz kar kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Tam oturup dinlenmeye karar vermiştim ki sabah ışığı ağaçların arasında beyaz duvardan yansıdı.

Duvarın yıkılmış bir kısmı görünüyordu.

Gelmiştim.

18

Çınlama

Önceki gün ejderhalar sabahleyin ortaya çıkmıştı. Eğer dikkatlerini çekmek istiyorsam, her şeyin zamanını mü-kemmelle ayarlamalıyım.

Tercihen bir şeyler yemelerini beklesem yerinde olurdu.

Sırt çantamın kayışlarını sıktım ve flüt kutusunu pal-tomun içine soktum. Bir moloz yığını tıpkı bir basamak işlevi görüyordu; kaygan yerlere ve karlara dikkat ederek dik yokuştan çıkmaya uğraştım. Çok fazla gevşek kaya-nın olduğu bir boşluğa eriştiğimde alçak bir dala uzana-rak bir ladin ağacına çıktım ve duvarın daha sağlam bir noktasına varana dek tırmandım.

Bana çok uzun bir süre gibi gelmesine ve hava perileri sık sık yolumu kurutmak için beni durdurmasına rağmen en sonunda duvarın tepesine ulaştım.

Yağan kar gökyüzünü puslu bir griye çevirmişti ancak buradan her şeyi görebiliyordum. Ağaçlar hapishanenin üzerine doğru uzanıyor, hava koşullarının etkisiyle du-varдан kopmuş taş yığınlarının aralarından geçiyordu. Ben onların üzerinde duruyordum, bir an için kendimi

dünyanın en uzun insanı gibi hissettim.

Dün keşfettiğim uçuruma baktım. Şu an çok uzak görünüyordu, muhtemelen en fazla bir saatlik bir yolda aslında. Karanlıkta aşağı indiğim için uzun yolu tercih etmek zorunda kalmıştım.

Sam ve diğerleri birazdan uyanırlardı, belki de uyanmışlardı. Mektubumu gördüklerinde verecekleri tepkiyi düşünmemeye çalıştım.

Buz gibi soğuk rüzgâr duvarın tepesinde iyice sert esiyordu ancak hava perileri etrafıma dizilmiş havayı ısıtıyorlar ve rüzgârın hızını emerek çok sert çarpmasını engelliyorlardı. Duvar bayağı genişti ancak düşme riskini göze alamazdım. Sağda solda delikler vardı; bu duvarı –ve içindeki kuleyi– canlı ve sağlam tutan bir Janan yoktu. Taş buz gibi soğuktu ve ufalanıyordu, içinden kalp atışları yükselmeyordu.

Buzla kaplı ormanı açıkça görebildiğim bir açı bulduğumda flütümü kutusundan çıkardım ve metali ısıtmak için ağızlığına sıcak hava üfledim. Kutuyu ve sırt çantamı indiresim vardı çünkü çok ağır ve biçimsizdiler ama onları kaybetme riskini göze alamazdım. Sanki onları yere koyacak olursam yok olacaktı. Hava perileri somut bir cisim değildi; bu tür şeylerin taşınması konusunda hiçbir yardımları olmuyordu.

Henüz ejderhaların küremelerini duymamıştım ancak gri bulutlar kar atıyordu. Yukarıda bir yerlerde ejderhanın teki kolaylıkla saklanabilirdi.

Kalbim güm güm atıyordu. Ya gelmezlerse? Ya gelirlerse?

“Bilmiyorum Cris.” Flütümü kaldırırken sesim titriyordu. “Bu iş bana yine çok korkutucu görünmeye başladı.”

Cris beni rahatlatacak bir tonda mırıldandı ve gölgeler ellerime, yanaklarıma dokundu.

Hava perileri etrafıma at nalı biçiminde dizildiler ve ön tarafımı tamamen açıkta bıraktılar. Hem görebilmeli hem de duyabilmeliydim.

Doğudan kanat sesleri yükseldi ve beni bir ürperti aldı.

Bulutlar hızla yaklaşan yılsızı gövdelerin etkisiyle dalgalandı. Flütüme sıcak hava üfleyerek metali ısıtmaya devam ediyor, bir yandan da ciğerlerimi açıyordum. Normal bir şekilde ısınmaya zamanım olmayacaktı. Tabii ejderhalar gamlardan ve ritim egzersizlerinden çok etkilanmıyorlarsa.

Ejderhaların kükremeleri yaklaşırken dizlerimin üstüne çöktüm ve elimden geldiğince sabit durdum. Pençeler bulutların tabanını sıyırdı ve havadaki su buharını etrafa saçtı. Devasa kanatlar havayı dövüyor, karları öbek öbek göğe savuruyordu.

Üç ejderha ormana yöneldi, ağaçların beyaz tepeleri üzerinde sessizce uçuyorlardı. Sadece geçerken yaratıkları rüzgâr ve kanatlarını ara sıra çırpmalarının sesi varlıklarına kanıtı.

Başlıca arzuları beni korumak olan hava perileriyle çevrilmiş halde tünediğim yerde neredeyse ejderhaların güzelliğine hayran kalmıştım. Sam bir defasında bana ejderhaları ilk gördüklerinde herkesin işi gücü bıraktığını ve onları seyre daldığını anlatmıştı. Transa geçmişler adeta.

Ta ki ejderhaların saldırısı gelene dek.

Kalbimin sesi kulaklarımda güm güm atarken öylece bekliyordum. Ya müzikten nefret ediyorlarsa? Ya sürekli Sam'e saldırmalarının nedeni buysa?

Bir yanımda onun burada olmasını arzuluyordu çünkü kavga etmiş olsak da, onu o kadar çok özlemiştim ki içim acıyordu.

Ancak büyük ölçüde tek başıma geldiğime memnundum çünkü herkese –kendim de dahil– haklı olduğumu ve bunu kendi başıma yapabileceğimi, Sam'i de böyle bir tehlikeye atamayacağımı kanıtlamalıyım. Az daha yapıyordum ama. Bu Sam'i neredeyse tamamen çökertmişti.

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadım, ejderhalardan biri ormana dalarken. Karla kaplı yeşil ağaçlar aralarından geçen altın renkli canavarın çarpmasıyla parçalara bölünüyordular. Ejderha pençelerinde ayıya benzeyen ufak bir hayvanla havalandı ve onu bütün olarak yuttu. Diğer iki ejderha da aynı bölgeye dalıp birer ayı kaptılar. Ejderhalar oyun oynar veya hava atar gibi onları yakalayıp yutarken ayıların bağırıma dahi fırsatları olmamıştı.

Bu kadar mıydı? Başka bir şey yemeyecekler miydi? Ejderhalar devasa boyuttaydı. Mutlaka daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Ancak tekrar doğuya döndüler, başka bir av sahasına ya da evlerine gidiyorlardı, emin değildim. Şu an başlamak zorundaydım.

Ayağa kalktığımda hava perileri etrafımı sardılar. O kadar sıcaktılar ki sırtımdan aşağı damla damla ter süzülüyordu.

“Bunu yapabilirim.” Nefesimi ağızlığa üfledim, küçük tıslamalar çıkarıyordum. Hava perileri dalgalandı ve derin, yüksek titreşimli bir mırıldanma başlattılar. Bana eşlik eden bir koro gibiydiler.

İçimden tiz, korku dolu bir kıkırdama yükseldi. Sonra nefesimi aldım ve çalmaya başladım.

Dört nota. Bir, iki, üç giderek alçalıyordu. Dört birden

yükseliyor, uzun, yüksek ve acı tatlı bir sesle bitiyordu. Piyanoda çaldığım ilk notalardı bunlar. Benim valsimin başlangıç notaları.

Ejderhalar yekvücut gibi aynı anda geri döndüler. Kanatlarını çırparken bir gümbürtü kopardılar ancak başka bir ses çıkarmadıkları için nasıl iletişim kurduklarına dair hiçbir ipucu elde edememiştim.

İçgüdülerim beni koşup saklanmaya itiyordu. Sırt çantam beni yere çekiyor, flütümü doğru açıda tutmak için çabalarken omuzlarım ağrıyordu; Sam flütümü aşağı eğmemle hep dalga geçer, düz tutarsam daha iyi bir ses alacağımı söylerdi.

Valsi çalmayı bırakıp, onun yerine daha basit bir şeye geçtim: menüetim. Bu benim ilk bestemdi, korkularımı ifade eden ufak bir melodi.

Müzik flütümden gümüşten bir ipek misali süzülüyordu ve etrafımdaki gölgeler çabucak bana uyum sağlayıp seslerini bas ve karşıt melodi işlevi görecektir şekilde ayarladılar. Flütümün sesini ağaçların tepelerinden yukarılara yükseltiyor ve doğuya taşıyorlardı. Gölge orkestram. Beni dinliyor, nasıl hareket ettiğimi ve nerede hızlanıp yavaşladığımı izliyor, şarkılarını benimkine göre ayarlıyorlardı.

Ejderhalar yaklaşırken korkunç bir gümbürtü daha kopardılar. Kanatları tüm göğe hâkim görünüyordu, üzerine doğru süzülürken dağları ve ormanı kapatıyorlardı. Gözleri kocaman, parlak ve maviydi. Birden kendimi çok ama çok küçük hissettim. Bir av gibi. Az sonra tepemde olacaklar ve beni o aylardan biri ya da dünkü geyik gibi yutabileceklerdi.

Menüet sona erince çalmayı kesmedim. Aynı parçayı

tekrar ettim ve hava perileri de şarkılarına devam ettiler ancak şu an etrafıma yayılmış ve boylarını uzatmışlardı. On sekizinci doğum günümün gecesindeki gibi korkutucuydular. Aynı parçayı yinelerken hava perilerinin sesi daha yüksek, daha yoğun çıkamaya başlamıştı.

Ejderhaların kanatlarından güçlü bir rüzgâr geliyor-du. Hava perilerinden biri önüme geçip soğuk esintiyi ve havayı büyük ölçüde durdurdu ancak aniden vuran soğuk yüzümü dondurmuştu ve flütüm sesi çıktığı yere geri dolmuştu.

Başı çeken ejderha çenesini açınca karşımıza hâlâ kanla kaplı ve kahverengi tüyler yapışmış dört kocaman sivri diş ile iki sıra kocaman diş çıkıverdi. Çiğ et kokusu her yanı sardı ve midemi öyle bir kaldırdı ki az kalsın menüetimi tamamlayamıyordum.

Son notaya tekrar bastığımda en öndeki ejderha bana erişti, ağzı kocaman açıldı...

Hava perileri kendilerini önümde siper ettiler, anka kuşları gibi alev alev yanan gölgeden bir duvar ördüler. Sıcak yüzümü kavuruyordu ve ejderha son anda kendini geri çekti. O kadar yakınım girmişti ki elimi uzatsam ona dokunabilirdim. Geri adım atmama engel olan tek şey inatçı bir güçlü görünme ihtiyacıydı.

Ejderhalar hüsrarla kükrediler. O kadar yüksek ve yakından gelen bir sesteki kulaklarım ağrıdı.

Etrafımızda dönüp birkaç kez daha yaklaşacak oldular fakat hava perileri onlara engel olmaya devam ettiler. Karanlık alevler etrafımda dalgalanıyor, şarkılar söylüyor, rüzgârların en kötüsünün beni boğmasını engelliyorlardı. Ne zaman bana çok yaklaşırsalar, ejderhaları yakmak üzere ileri atılıyorlardı.

“Ejderhalar!” diye bağırdım. “Beni anlayabiliyor musunuz?”

Flütümü göğsüme bastırmış, sırt çantam beni aşağı çekerken orada öylece dikilirken kendimi çok aptal hissetmiştim. Başım rüzgârın ve gürültünün, içime dolan adrenalinin etkisiyle zonklamaya başlamıştı. Tüm bedenim korkudan ve soğuktan yaprak gibi titriyordu ama duruşumu bozmuyordum.

Ejderhalardan biri bir top asit tükürdü. Tam kaçırıyordum ki bir hava perisi gerilerek genişledi ve yeşil sıvı cızıdayarak eriyen kar misali yok oldu.

“Ejderhalar!” diye seslendim tekrar. Üzerime fırlattıkları asit toplarını ve hem gürültüden hem de kafamın içinde büyüyen baş ağrısından dolayı kulaklarımda başlayan ani cınlamayı dikkate almamaya çalışıyordum beyhude bir şekilde. “Hey, asit nefes!”

Hava perilerinden biri, başka bir asit topunu eritirken kahkaha atar gibi titredi.

“Pulların çok soluk ve kanatların da güve yemiş bir battaniyeyi andırıyor!”

Kulaklarımdaki keskin cınlama o kadar şiddetliydi ki neredeyse iki büklüm olacaktım ama kendimi dik durmaya zorladım. Ejderhalar üzerine okuduğum tüm araştırmalarda güce saygı duydukları yazıyordu. Düşersem zayıf görünürdüm. Bir av gibi. Öyle olmadığımı kanıtlamalıydım.

“Kuyruklarınız çok güdük ve dişleriniz de çürük içinde. Sizden daha korkutucu kurbağa yavruları gördüm ben!”

Ejderhalar etrafımızda dört dönüyor, tükürüyor, dalıyor, kükrüyorlardı ama hava perileri tüm saldırılarını püskürtmeyi başardılar.

Yerden yumruk büyüklüğünde bir taş aldım ve en yakınımdaki ejderhaya doğru tüm gücümle fırlattım. Taş ağaçların ortasına düştü.

“Bu taşı görüyor musun?” Aynı tarafa giden bir taş daha attım. “Bu taş senden daha iyi uçuyor!”

Hedefi ıskalamıştım. Hem de fena ıskalamıştım. Kafamı içindeki çınlamayla olduğum yerde sallanıyordum, gözlerim kararıyordu. Sendeleyerek onlara fırlatmak üzere bir taş daha almaya çalışırken düşündüm de ejderhalarla dost olmak istiyorsam, onlara taş atmasam iyi olurdu. İnsanlar bana taş attıklarında bundan hoşlanmamıştım.

Ejderhaların kükremeleri ve hava perilerinin ciyaklamaları kulaklarımın içinde çarpışıyordu. Kafamın içi dumanla dolmuştu ve yanan asitten çıkan zararlı gazlar içime zehir gibi doluyordu.

Flütüm parmaklarımdan düşüverdi, sadece gümüş bir ışıık olarak görüyordum onu. Hava perilerinin ve ejderhaların yaygarası dinerken zihnimde sadece o çınlama kalmıştı ve ayakta duramayarak sendeledim.

Başımın içinde şimşekler çaktı ve çınlama bir sese dönüştü.

“Öyle kırılgan oluyorlar ki.”

19

Kararlılık

Sırt çantamın üstünde rahatsız bir açıyla yatarken uyan-
dım. Üzerime şemsiye gibi yayılmış bir hava perisinin
içinden güneş ışığı süzülüyordu. Etrafımı saran sıcaklık
hafif bir kül ve yanmış et kokusu içeriyordu.

İnleyerek dirseklerimin üzerinde doğruldum ve duru-
mumu değerlendirdim. Kar durmuştu ve bulutlar dağıl-
mıştı. Hâlâ duvarın üzerindeydim. Hava perileri etrafım-
da toplanmıştı. Flütüm bacağımin yanında yerdeydi. Ku-
laklarımdaki çınlama tamamen kaybolmuş değilse bile
azalmış ve baş ağrımı da beraberinde götürmüştü.

Şimdilik fena durumda değildim.

Alçak bir hırıltı altımdaki taşları titretti. Hava peri-
leri ısılarını arttırdı ancak büyük bir tehlikenin hemen
yakınımda olduğunu düşündürecek bir şey yapmadılar.
Yine de arkamda bir ejderha varmış gibi görünüyordu.
Göz ucuyla baktım ve altın rengi pulları fark ettim.

Harika.

Senden hoşlanmıyorlar. Cris yanı başımda sessiz-
ce şarkısını söylüyor, gölgeden uzantılarını doğrulmama

yardımcı olmak istercesine bana doluyor fakat gölge içimden geçiveriyordu. Cris'ten ufak, hayal kırıklığı yüklü bir sızlanma yükseldi ama sonra hemen bunu kesti.

Artık fiziksel bir cismi olmadığını ne sık unutuyordu? Doğrudum ve Mor Gül Kulübesi'nin önünde tanıştığım keskin hatlı çocuğu, gülümsemesinin zaman zaman yüzünü ekşitiyormuş gibi görünmesini ve bana serasını gezdirirken yaşadığı heyecanı özleyerek ona doğru eğildim. Artık gül yetiştiremiyordu. Gerçek gül yani.

Kendimi şimdiki zamana döndürmek ve ardımdaki ejderhanın karşısına dikilmek için çabaladım. Hava perileri bana kendimi güvende hissettiriyordu. Bir kez daha kendimden geçmediğim sürece tabii. "Sanırım bunu hak ettim." Başımın duvara çarpan tarafını ovaladım. Derinin altındaki zedelenmeyi hissedebiliyordum ancak yeşil ağaçların üzerinde uzanan beyaz duvarı açık seçik görebiliyordum. Yağan karın ardından gün çok aydınlık ve canlıydı. "Ejderhalara taş attım ve onlara isim taktım."

Ayrıca dişlerine, kanatlarına ve kuyruklarına hakaret ettin... Cris hafifçe titreşti, bana kaşlarını çatarak baktığını canlandırabiliyordum gözümde.

"Biliyorum." Arkamdaki ejderha bizim konuşmamızı dinliyor muydu? Bizi anlayabiliyor muydu? "Kendimi kaybettim. Beni öldürmeye çalışıyorlardı." En azından lazer tabancamı çekmemiştim.

Bu şekilde arkadaş edinilmez.

Homurdandım. "Arkadaş edinmekte hiçbir zaman iyi olmadım." Flütümü alıp bir şey olmuş mu diye kontrol ettim –sağlamdı– ve ayağa kalktım. Ejderhanın karşısına ayakta çıkmak istiyordum.

Ben ayağa kalkarken etrafımdaki hava perisi halkası

ikiye ayrıldı ve en az bir karışım büyüklüğündeki mavi gözler ortaya çıktı. Ejderhanın yüzünün büyük bölümü çenesinden oluşuyordu. Hemen üstünde yuvarlak burun delikleri ve kolum büyüklüğünde sivri dişler vardı. Ejderha uzanmıştı, duvarın üzerine yılan gibi yayılmıştı. Aşağı inişi yolumu kapatıyordu; tabii eğer atlamayı düşünmüyorsam. Devasa kanatları yılsarı gövdesine yapışık ve ön ayaklarından biri duvarının yanından aşağı sarkmış, yerinde duramıyormuş gibi bir ladin ağacını sallıyordu.

Diğer iki ejderha aşağıdaki ormanda bekliyor, ağaçların ve yıpranmış duvardan kopan taş yığınlarının etrafına yuvalanmışlardı. Orman ürkütücü derecede sessizdi. Ejderhalar bu kadar yakınlarındayken hiçbir varlık ses çıkarmaya cüret edemiyordu.

Lider ejderhanın gözlerine baktım –daha doğrusu tek gözüne baktım çünkü gözleri çok büyük ve birbirinden epay uzaktı– ve özür dileyerek söze başlamaya karar verdim. “Bugün sizinle dalga geçtiğim ve size taş attığım için özür dilerim.”

Botlarımin altındaki taşlar başka bir alçak sesli hırıltıyla daha sarsıldı.

“Gerçekten özür dilerim. Buraya sizinle konuşmaya geldim.”

Ejderha öylece bakıyordu. Rüzgâr ağaçların arasında uğulduyordu ve hava perilerim kendi aralarındaki bir konuşmanın mırıltılarıyla daha da yakınımaya sokuldu. Önümdeki ejderhaya odaklandım. Devasa dişlerine. Kırpmadığı gözlerine. Bir şey bekliyormuş gibi bana bakıp duruyordu, diğerleri de aynı şekilde. Dediklerimi anlayabiliyor muydu acaba?

Birden aklıma bir ses geldi, bayılmadan önce duyduğum

hırıltılı bir düşünce. Kendime geldiğimde bunu unutmuş-
tum ancak kelimeler şu an apaçık aklımdaydı. **Öyle kırıl-
gan oluyorlar ki.**

Bu bir hava perisi şarkısı değildi. Sözcüklerde müzik
yoktu. Yalnızca bana ait olmayan düşüncelerdi bunlar.

İnsanın zihnini durduran bir baş ağrısıyla beraber.

“Çok kırılkan olduğumu söyledin.”

Ejderhanın gözleri kısıldı.

“Seni duydum. Ve” –kendimi iyice dikleştirdim– “ben-
ce sen de beni anlayabiliyorsun.”

Kulaklarım cınlıyordu, sanki dünya bir anda sessizli-
ğe bürünmüştü ancak rüzgârın ve uzaklardan gelen hay-
vanların seslerini duyabiliyordum hâlâ. Ne var ki bakış-
larımı ejderhadan ayırmadım.

“İnsanlardan hoşlanmadığınızı biliyorum.” Güçlü dur-
mak için kendimi ne kadar zorlasam da sesim titriyordu.
Bunun ormanda bir kuşla ya da bir sincapla konuşmak-
tan farklı olmadığını söylemeye çalıştım kendime. Çocuk-
luğum hayvanlarla konuşmaya çalışarak geçmişti çünkü
insanlar benimle konuşmuyorlardı. “Ejderhalar binlerce
yıldır Kalp’e doğru uçup şehrin ortasındaki kuleye yık-
maya çalıştılar.”

Ejderha yeniden hırladı ve kafamın gerilerinde bir ke-
lime yankılandı. “Nefret. Nefret. Nefret.”

Başımila onayladım. “Geçen sene kuleyi kırmayı ba-
şardınız. Kule çatladı.” Sol yanımda yükselen kuleyi gör-
mezden gelemiyordum. Buradan bakınca ağaçların nere-
de taşlara baskın çıktığını görebiliyordum. Cris’in bir za-
manlar bana anlattığı ormandaki kadar çabuk ve yıkıcı
değildi belki. Yine de bu yapı sonunda yıkılacaktı.

Hava perilerime bakıp beş bin yıl önce burada hangisi-

nin hapsedildiğini düşünme dürtüsüne direndim.

Ve niye hapsedildiğini.

Onlar artık benim tarafımdaydılar ve kurtuluş özlemiyle yanıyorlardı.

Dikkatimi ejderhaya yönelttim. “Kendi kendine belki de geçen sene farklı olan neydi diye soruyor olabilirsin. Bu kadar uzun zamandır başarısız olduktan sonra neden kuleye zarar vermeyi başardınız.” Belki de önceki girişimlerinin boşuna olduğunu söylemek çok iyi bir fikir değildi ama ejderha bir tepki vermedi. “Cevap, bir tür zehir. Kendisini kulenin bir parçası haline getirmiş bir adam var. Son beş bin yıldır kuleyi ve şehrin geri kalanını o kontrol ediyor...”

Ejderha esnedi. Nefesi asit ve ayı ölüsü kokuyordu.

Peki. Tamam. Bana yardım eder mi diye Cris’e baktım ancak Cris’in ve diğer hava perilerinin dikkati başka bir yöne çekilmişti. Ormana baktım fakat sıra dışı bir şey göremedim. Sadece tonla kar, ağaç ve parlak mavi gök vardı. Öğlen güneşi altında her yer ıslık ısıldı. Midem gurguladı, bana bir asır kadar uzak gelen bir süre önce sıkı bir güvercin yediğimi hatırladım.

Asit Nefes tekrar hırladı ve duvarı öyle bir salladı ki sendeledim. Diğer iki ejderha da bana bakıyorlardı, gözleri uyumak istiyorlarmış gibi kısılmıştı.

“Her neyse.” Ejderha kafasını çevirip de altın rengi pullarının üzerinde kemik beyazı rengiyle kocaman sivri dişini tam önümden geçirince sesim yüksek ve telaşlı çıkmıştı. “Gördüğüm kadarıyla kuleden pek hazzetmiyorsunuz.” Bir yandan da kendi hâkimiyetleri altındaki kuleyi umursuyormuş gibi görünmüyorlardı. “Ben de düşündüm; geçen yıl kullanılan zehirden elimde olduğunu

ve zehri bahar ekinoksunda yeniden kullanacağımı size söylemeye karar verdim.”

Ejderha kafasını kaldırdı. “Neden?”

Oh, en sonunda.

Sonraki cümlemi kurarken gülümsemek için yanaklarımı ısırdım. “Çünkü o gece kulenin duvarları içinde yaşayan adam göğe yükselecek. O, ölümsüz olmak istiyor. Beş bin yıldır onu hapis tutan duvarlardan kurtulacak. Şimdiden başladı bile. Yeryüzü kıpırdanıyor.”

Ejderha kafasını eğdi. “Bizi ilgilendirmiyor.”

“İlgilenseniz iyi olur bence.” Öne doğru bir adım yaklaştım, hava perileri hemen çevremi sardılar. “Çünkü bu gerçekleştiğinde yer yarılacak ve altından ateşler fışkıracak. Şehrin altında dev bir volkan var, çevredeki tüm toprakları fokur fokur kaynatacak kadar güçlü. Siz volkandan uzaksınız ama o kadar uzak değil. Yeterince uzakta değilsiniz. Av sahalarınızın üzerine küller yağacak, bitkileri ve hayvanları boğup yok edecek. Bu buzlar altındaki diyar daha da soğuk ve ölümcül hale gelecek.”

“Neden bizim yardımımızı istiyorsun?” Asit Nefes yüzünü bana öyle bir açıyla ayarladı ki gözlerinden biri bir kol boyu uzağımdaydı ve kulaklarımdaki çınlaması daha da artmıştı. “Biz senden ne kadar nefret ediyorsak sen de bizden o kadar nefret ediyorsun.”

“Ben... ben sizden nefret etmiyorum.” Gerçi önceki yaşamlarında Sam'i öldüren ejderhalardan bayağı nefret ediyordum. Bir de belki Karanlıktapınak'taki ejderhaların bazılarından ancak onların da birkaçı olmuştu. “Buraya gelmemin sebebi tapınağı yıkmak için yeni bir fırsatınız olduğunu öğrenmenin hoşunuza gideceğini düşünmemdi.” Gizemli silah konusunu nasıl açabilirdim acaba?

“Kule kendini onaracaktır. Yolculuğumuz senin de dediğin gibi boşuna olacaktır ve insanlar bizi öldürecektir. Biz sizler gibi değiliz. Ölünce yeniden dünyaya gelmiyoruz.” Asit Nefes yeniden duvarın üzerine uzandı, çenesini de ön ayaklarından birinin üstüne koydu. “Av sahalarımız yok olursa, başka bir yere gideriz.”

Bu kadar olamazdı. Bunca yolu gelip, ejderhalarla konuşmayı başarıp, sonra da reddedilerek kös kös geri dönemezdin.

Aklıma birden bir fikir geldi. “Ejderhaları avlamaya başladığı zaman ne olacak dersin?”

Asit Nefes ve diğerleri hırlayıverdiler. “Ne?”

Başımı öne doğru salladım. “Janan göğe yükseldiğinde ölümsüz olacak. Belki de öldürülemez olacak. Bir anka kuşunun sihrini çaldı ve kendini bu hale getirdi. Fakat eskiden, beş bin yıl önce, bir grup insanın lideriydi: şu an şehirde yaşayan insanların. Bunca zamandır kaç defa ejderhalar tarafından öldürüldüklerini düşünürseniz, eminim Janan intikam peşine düşecektir.”

Bu olabilirdi. Yani belki.

“Ejderhalara zarar vermez. Veremez.”

“Emin misin?” İçimdeki her şey altüst olmuştu, az sonra söyleyeceğim şeyi düşününce beynim uyuşuyordu. Yaptıklarına rağmen, hava perilerimi incitmek istemiyordum. Sam ve diğer tüm arkadaşlarım için de aynı şey geçerliydi. Bir karar vermişler ya da emirlere uymuşlardı, evet, ama bu beş bin yıl önceydi. Başka bir ömür değil, başka bir dünyadaydı bu olanlar. Hepsi değişmişti. O zaman aldıkları karar şu an onları sevmeme engel değildi. “Çünkü beş bin yıl önce Janan ve savaşçıları bir anka kuşunu tuzağa düşürdüler.”

Hava perileri titreyerek sızlandılar.

“Anka kuşları yakalanamaz.”

“Yakalanırlar.” Sesimi katılaştırmıştım. “Yakalanabilirler ve yakalandılar. Janan’ın sizin peşinize düşmeyeceğini veya düşmeyeceğini zannedebilirsiniz fakat insanlar beş bin yıldır ejderhaları tehdit ediyor olsaydılar, siz intikam istemez miydiniz?”

Asit Nefes kafasını kaldırdı, diğerlerine baktı ve kulaklarımdaki çınlama daha da şiddetlendi. Birbirlerine ne dediklerini anlayamıyordum ancak bir şeyler olduğu belliydi. Kanatları gerilmişti. Sözcükler kabaca zihnimde şekilleniyordu ancak diyalog –duyabildiğim kadarıyla– bir bütün değildi. Hareket etme biçimleri bir şekilde konuşmayı yönlendiriyordu; tam çözemediğim bir şekilde.

Ancak anlayabildiğim kısımlar bayağı ilginçti.

“Tapınağı yıkmamızı istiyor.”

“Peki ya şarkı?”

“Onda şarkı yok. İçinde bunu görmüyorum.”

“Belki de şarkıyı taşıyandan nefret ediyordur.”

“Yardım etmeliyiz.”

“O bizi yok etmeden biz kızı yok edelim.”

“Yapamaz. Şarkıyı taşımıyor.”

“Denesene.”

Sonunda lider ejderha bana döndü ve duvara uzandı. “Bizim için bir şarkı yap. Az önce yaptığın gibi.”

“Ne?” Benim onlara tapınak kitaplarında yazan silahı ve bunu Janan’la savaşmak için kullanıp kullanamayacaklarını sormam lazımdı. Ama onların derdi şarkı mıydı?

Ejderha hırladı, öfkesi ormanı titretmişti. “Bizi buraya çekmek için yaptığın şarkı. Bir tane daha yap da dinleyelim.”

“Flüt mü çalayım?” Flütümü kaldırdığım esnada ağızımdan dökülen sözcükler daha çok birer ciyaklama gibiydi. Hava perileri beklentiyle dalgalanıyorlardı.

Ejderhalar yardım edecek mi? diye sordu Cris.

“Derhal!”

Geriye doğru bir adım attım ve flütümü çenemin hizasına kaldırdım.

Diğerleri etrafımda dönen, içimi dolduran alçak bir mırıltıyla başladılar. Hâlâ beni aşağı çeken sırt çantamı yeniden ayarlamak için omuzlarımı oynattım, sonra da ısınmak için birkaç gam ve arpej çaldım. Ejderhalar sakinleşerek beni izlemeye koyuldular.

Ezberlediğim birkaç parça vardı, kaslarımın melodileri hatırlamasına yetecek kadar çok çalmıştım onları. Bu yüzden sadece kısa bir süre bekleyip, sonra pazar yerindeki gösteride yakalanıp tapınağa kapatılmamdan hemen önce çaldığım müziğe giriş yaptım. Bu müziği bir günlük gibi yazmış ve aylarca kendime sakladıktan sonra nihayet Sam’e gösterecek cesareti bulabilmişim.

Müzik yavaş, melankolik bir tonla başlıyordu. Hava perileri şarkılarıyla ona eşlik ediyor, çaldığım özleme, bilinmeye duyulan ihtiyaca ayak uyduruyorlardı. Müzik baskın çıktıkça etrafımdaki her şey soluklaşıyordu, hava perileri beni ısıtıyordu ve ben de yüreğimi parçaya veriyordum. Bir öpücük karşısındaki nefesin kesilmesi. Gökyüzünü kızıl boyayan güneş batışına duyulan hayranlık. Sevilmenin muhteşem ve mahcup eden o duygusu. Flütümün sesi vadi boyunca yükseliyordu, tatlı, gümüşü ve yaşam doluydu.

Hava perileriyle çalmak, Sam’le çalmaya hiç benzemiyordu. Hem hava perileri hem de Sam müziği benim ancak hayal edebileceğim bir boyutta algılıyorlardı ancak

Sam sınırsız bir maharet ve keskinlikle çalarken, hava perileri özgür ve çılgındı. Şarkı söylerken dans ediyor ve tutkuyla, neşeyle yanıp tutuşuyorlardı.

Müzik etrafımızı kasıp kavuruyor, yeniruhların kaderini öğrendikten sonra yazdığım bölüme yaklaşırken kalbim korku, yalnızlık ve bıkkınlık ile güm güm atıyordu. Ardından Sam beni eve götürdüğünde, sırf gülümsediğimi görmek istediği için güllerle doldurduğu salonu gösterdiğinde hissettiğim umut ve arzu geliyordu.

Parçanın sonlarına yaklaşırken gözlerimi açtığımda tüm ejderhaları gayet... huzurlu gördüm. Tuhaf bir mutluluk halleri vardı; tabii insan ejderhalara bir yüz ifadesi yakıştıracıydı.

Bakışlarım vadiyi tararken dün durduğum uçurumun tepesinde bir hareketlilik gördüm. Üç insan figürü ve müziğimin yankılarını duyduğum bir düzine hava perisi.

Flütümü indirdim ve hırsla bacağıma vurdum. Gitmemişlerdi. Hâlâ buradaydılar. Sam buradaydı.

Ejderhalar da.

Hava perileri neden durduğumu anlayamadan şarkılarını bitirirken Asit Nefes'e döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

Paltomun fermuarını flütümü halen göğsüme çaprazlama bağlı duran kutusuna koymaya elverecek kadar açtım. "Kuleyi yıkacak mısınız? Janan'la savaşmak için silahınızı kullanacak mısınız?" Diğerlerini vadinin karşısında görünce içimden yanlarına dönmek, yaptığımı onlara anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ayrıca bir şekilde kendimi Sam ile ejderhaların arasına koymak istiyordum ancak görüşlerini kapatamazdım. Belki onları başka bir tarafa çekebilirdim ya da... hiçbir fikrim yoktu. "Bana

bahar ekinoksunda kuleyi yıkacağınızı söyle, ben de ne isterseniz çalayım.”

“Neden durdun?”

Diğer ejderhalardan biri kafasını kaldırıp uçurumun tepesine doğru baktı ve kafamın arkasındaki çınlama, dikkatimi çeken şeyi tartıştıklarını gösteriyordu. Neden durduğumu biliyorlardı.

Sam.

Bunu duymamam gerekiyordu büyük olasılıkla ama bir ejderhanın diğerine mırıldandığını duydum. “Şarkıyı taşıyan.”

“Dikkatini dağıtan şeyi yok edeceğiz.” Bu söz banaydı ve zarif bir hareketle pençelerini beyaz taşla geçirerek uçuş pozisyonu aldı. Kanatlarını kocaman açmasıyla beni neredeyse duvardan düşürecekti.

“Hayır!” Bir ejderhayı durdurabileceğimi gibi üzerine atıldım. Ejderha uçup beni burada bırakmaya hazırды, ben burada mahsur kalmış, elimden hiçbir şey gelmezken Sam’i öldürmeye hazırды. Ejderha yükselirken kollarımı hayvanın ön bacaklarından birine doladım ve hava perileri hep bir ağızdan telaşla ciyakladılar.

Uçuyorduk.

Buz gibi rüzgâr yüzümü yakıyor, gırtlığımdan içeri doluyordu. Yutkundum ve ejderha bacağına savurup öfkeyle hırlarken daha sıkı tutundum. Pulları soğuk ve kaygandı, neredeyse düşecektim. Bacaklarımı ejderhanın bileğine sardım –burası bileği olsa gerekti– ve gökyüzünde uçuşuğumu düşünmemeye çalıştım. Bir ejderhanın üzerinde hem de.

Şarkıyı taşıyan.

Ne şarkısı?

Asit Nefes ayağını ağaçların tepesine sürterek uçu-

yordu. Çam iğneleri kollarıma ve bacaklarıma batıyor, giysilerimin kollarından ve yakasından içeri giriyordu. Ellerim soğuktan ve tüm gücümle tutunmaktan acıyordu ama ejderha kanatlarını bir kez daha çırttığına başımı kaldırdım ve uçuşunun tepesinin bize doğru hızla yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Ejderha beni yere; Sam, Stef ve Whit'in etrafını saran hava perilerine doğru savurdu. Kayaların ve ölmüş çimenlerin üzerinden yuvarlanırken kollarımı flütüme sardım. Hava perileri kaynaşarak etrafımı sardılar ve üç çift el beni kaldırmak için uzandı.

Onlara teşekkür edecek zamanım yoktu. Sırt çantamı omuzlarımdan attığım gibi hava perilerinin arasından ileri fırladım.

"Durun!" Üç ejderha asit tükürecekmiş gibi kafalarını geri çekmişken boynumu uzatıp onlara bağırdım. "Onlara zarar verirsiniz bir daha sizin için çalmam."

Ejderhalar burunlarından soluyorlardı, ortalığı bir asit kokusu kaplamıştı. Ayakları aşağıdaki ormandaydı ancak kafaları bizimle aynı hizadaydı.

"Şarkıyı taşıyan. O burada."

"Görüyorum."

"Kız bizi kandırdı."

"Öldürelim onu."

"Ana..."

Omzumun üstünden dönüp Sam'e baktım ve olduğu yerde, perilerin arkasında kalması için elimi kaldırdım. "Orada kal," dedim.

"Şarkıyı taşıyana emir veriyor." Ejderhanın sözleri bilincimin köşelerinden sızan bir duman gibiydi. Sadece yü-

zeysel olarak farkına varabildiğim parçalardan ibaretti.

Ejderhaların karşısında rüzgârın etkisiyle iyice çatallaşmış sesimi neredeyse tanıyamadım. “Belki de bir daha sizin için çalmamam umurunuzda değildir. Dürüst konuşayım, ben de sizin için çalıp çalmayacağımı umursamıyorum. Ama şunu bilin: Onlara zarar verirsiniz, hepinizi tek tek avlarım.”

“Yalanlar.”

“Yalan filan değil. Size Janan’ın bir anka kuşunu yakalayıp tutsak eden savaşçıları olduğunu söylemiştim. O savaşçılar hava perisine dönüştüler. Şu an benimle birlik-teler, onlar benim ordum ve benim zırhım, ayrıca eminim yakalanmak istemeyen bir yaratığı nasıl yakalayacakla-rının hâlâ gayet iyi hatırlıyorlardır. Arkadaşlarıma zarar verirsiniz, sizin ve yaşayan tüm ejderhaların peşine düşeriz.”

“Anka kuşu şarkısı. Şarkıyı taşıyan.”

“Onu yok etmeliyiz.”

“Kız, şarkıyı taşıyanı tanıyor. Şarkıyı bize karşı kul-lanacak.”

“İsteseydi, yapardı zaten.”

“Güvende olmak için kızı öldürelim.”

“Bunu deneyecek olursak şarkıyı kullanır. Şarkıyı taşıyan bunu yapar. Baksanıza nasıl da kıpır kıpır.”

“Ama kız tapınağın yıkılmasını istiyor.”

Ejderhaların çınlaması iyice şiddetlenmişti, kafamın içini bir arı kovanına döndürmüştü. Sendeledim ve bir kayaya tutundum. İsmimi çağıran sesler duyuyordum ve hava perileri iyice yakınımaya sokuldular ancak kendimi topladım ve ejderhalara öfkeyle bakıp sesimden geriye ne kaldıysa onunla konuştum.

“As-la vaz-geç-me-ye-ce-ğim.”

Asit Nefes pis kokan nefesini uzun bir solukta boşaltarak ağaçları hışkırdattı ve hava perilerini inletti. Mavi nişan alma ışıkları yanıverdi ama tekrar elimi kaldırdım.

“Yapmayın.” Arkama bakamadım –bunu yapacak enerjim yoktu– ama ışıklar söndü. Yeniden ejderhalara odaklandım. “Beni anlıyor musunuz?”

Asit Nefes arkamda daha da artan ısıya bakıyordu. Duvarın üzerinde kalan hava perileri de bize katılmıştı. Az önce ejderhaları on tane hava perisi püskürtmüştü. Sayıları iki katına çıkınca...

Ancak onları korkutan hava perileri değildi. Başka bir şeyden korkuyorlardı. Anka kuşu şarkısından. Şarkıyı taşıyandan.

“Arkadaşlarına zarar gelmeyecek.”

Düşüncelerim birbirine girmesin diye yavaşça ve dikkatle başımı öne doğru salladım. “Peki ya Ruhlar Gecesi’nde kuleyi yıkacak mısınız? Bahar ekinoksunda yani? Silahınızı kullanacak mısınız?”

“Düşüneceğiz. Sende şarkıyı taşıyan var. Onu yok etmemizi istemiyorsun ama sonra yok etmemizi istiyorsun. Düşüneceğiz.”

Ben bir cevap veremedim Asit Nefes ve diğerleri gökyüzüne yükselmişlerdi bile. Güçleri altında ağaçlar çatırdamış ve tüm kayalık sarsılmıştı. Ejderha kükremeleri kulakları yırtıyordu ve uzaklaşan ejderhalara bakarken bitkinlik ve karanlık beni sardı.

Fakat bu defa düştüğümde beni yakalayacak eller vardı.

20 Bağ

Bilincim, camdan ve ışıktan keskin, sivri parçalar halinde geri dönüyordu. Yüzümde ve boynumda ılık suyu hissediyordum. Yudum yudum çorba. Kükürt kokusu. Dünyanın öbür ucundan geliyormuş gibi duyduğum sesler.

Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü kollarına gömmüş, omuzları düşmüş ve yavaş yavaş inip kalkan karanlıklar içinde bir figür.

Bilincim tamamen açılıp da kendime geldiğimde, kendimi uyku tulumunda, temiz giysiler içinde ve tek kulaklığımda çalan piyanoyu dinler halde buldum. SED'im uyku tulumumun hemen yanında, kulaklıklardan teki kulağımdaydı. Diğeri ise boşa çalışıyordu.

"Bu böyle olmaz ama." Sesim çok fazla çılgık atmışım da kısılmış gibi hırıltılıydı. Belki de sadece yeni uyanmışlığın getirdiği bir şeydi. "Müzik. Böyle olmaz ki."

Şu ana dek farkına varmadığım alçak sesli bir gürültü aniden kesilmişti ve birisi uzun uzun, rahatlamış bir tonda iç geçirdi. Sam. "Sen yaptın. Bir kulaklığın senin için, diğeri de bizim için olduğunu söyledin, herkes SED'in

hoparlörlerinden dinlesin dediğimde ise tartışacak zamanın olmadığını söyledin.”

“Ya.” Bu tam benim tarzım gibi görünüyordu ama bu tartışmayı hatırlamıyordum. Kulaklığı çıkararak piyano sonatını susturdum ve dirseğimin üzerinde doğruldum. Tüm bedenim kasılmıştı ve ağrıyordu.

Whit ile Stef uyku tulumlarının üzerinde oturuyorlardı ve kafalarını bana çevirdiklerinde SED’lerinin ekranında meşgul oldukları şeye ara vermişlerdi. Bir tencere çorba açık çadır kapısının yakınında, etrafına sarınmış bir hava perisinin ısısında fokurduyordu. Çadırın kapısından giren az miktarda ışığın etkisiyle içerisi daha da karanlık ve kasvetli bir hale bürünmüştü.

“Bakın sonunda kim uyanmış,” dedi Whit. “Biraz dinlenmen lazım dediğimde bu kadar da fazlasını kast etmemiştim.”

Yüzüme gülümsemeye benzer bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

Sam SED’imin hemen arkasında, karanlıkta oturuyordu. O kadar yakınımdaydı ki henüz gözlerimi onu rahat görebileceğim şekilde odaklamamıştım. Fakat şimdi ellerindeki katlanmış kâğıdı, omuzları düşük duruşunu, uyandığımda yanı başımda oluşunu fark ediyordum.

Sırtımda ve omuzlarımdaki acıları umursamadan iyice doğrulup oturdum. “Sam.” İsmi bir solukta ağzımdan çıkmıştı, keder, umut ve özlem üç harfte toplanmıştı.

“Hey.” Sesi yumuşacıktı ve bir an için öylece birbirimize baktık, dünyada başka hiçbir şey yoktu.

Ötekiler kalkıp çadırdan çıkarken ışık gözlerimin köşelerinde dalgalanıyordu. Hava perileri bile ortadan kaybolmuş, Sam’le beni yalnız bırakmışlardı.

Sam yutkundu ve bana doğru eğildi. “Ana, çok özür dilerim. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Uykulu gözlerimi ovaladım ve uyku tulumumdan çıktım. “Belki bana kaç gündür” –baygın demeyelim, her ne kadar gerçek bu olsa da– “uyuduğumu söyleyerek başlayabilirsin.”

“Üç gün.”

Üç gün. Harcama lüksümüz olmayan zaman.

Yüzüme düşen saçlarımı çektim, aklımda bir sürü soru vardı. Beni kim yıkamış ve giydirmişti? Hâlâ aynı kampa mıydık? Dışarı bakmadan bunu kestirmem mümkün değildi ve ışık gözlerimi yakıyordu. “Ejderhalar döndü mü?”

Ne söylemişlerdi? Şarkıyı taşıyan? Anka kuşu şarkısı. Sam ürperdi. “Hayır. Dönmediler.”

“Anladım.” Bundan sonra ne tarafa gideceğimi bilmiyordum. İmkânsız başarımıştım. Ejderhalarla konuşmuştum. Hayatta kalmıştım. Ejderhaların arkadaşlarına saldırmalarına engel olmuşum çünkü ben kendi hayatını hiçe sayan, ürkütücü, ufak tefek bir tiptim.

Yüksek sesli, histerik bir kahkaha kaçıverdi ağzımdan. Sesim çadırın gölgelerinde cılız ve zayıf çıkıyordu ama kendimi durduramıyordum. Onca şeyden sonra göğsümde biriken gerginlik düğümünü yok etmek için başka hiçbir şey yapamazdın.

Sam gülme krizim geçene dek beni seyretmekle yetindi. “Aç mısın?”

“Evet.” Arkama yaslanıp yüzüme düşen saçları tekrar çektiğim sırada midemin bomboş olduğunu hissettim. Hayal meyal et suyu yudumladığımı hatırlıyordum ama ondan önce sadece hava perilerinin benim için pişirdiği

güvercin ve saatlerce uyumadan ormanda yürüyüş vardı. “Hem de nasıl.”

Sam başını öne doğru salladı ve çorba tenceresine doğru koşturdu. “Kampı yerinden oynatmadık. Seni rahatsız etmek istemedik.” Sam döndüğünde bana büyük çoğunluğu su olan, yer yer talihsiz bir orman canlısının etlerinin olduğu ve kara kışın ortasında sebze yerine geçecek kimi otların bulunduğu bir kase çorba uzattı.

Ona teşekkür ettim ve yavaşça yudumladım, midemin yiyecek hissine yeniden alışması için zaman verdim. Yavan fakat doyurucuydu ve kısa süre sonra kase boşalmıştı. Kabı kenara koydum; bu kadar fazlasını kaldırabileceğimden emin olduğum zaman biraz daha alacaktım.

“Evet, bıraktığın nota gelemim.” Katlanmış kâğıdı ellerinde evirip çevirdi ve başını çevirip bana baktığında, gözlerindeki endişeli bakışı ve ardındaki gölgeleri görebiliyordum. Uzun sakalları çenesini ve yanaklarını daha da karartmıştı. “Okudum.”

Telaşla ne yazdığımı hatırlamaya çalıştım. Sanki o notu yüz yıl önce yazmıştım. O zamandan beri çok şey yaşanmıştı.

“Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Bizden gelmemizi istemenin bencillik olduğu kanısında mısınız? Biz sana inanmıyormuşuz gibi?”

O notu hiç yazmamalıydım.

“Benim sana olan duygularım hiç değişmedi. Sen değiştiğini mi düşündün?” Ellerini bana doğru uzattı fakat artık birbirimize dokunma iznimizin olup olmadığından emin değilmişçesine yarı yolda durdu. “Ana?”

Hayır. Evet. “Ne düşünmemi bekliyordun?”

Elini dizlerine koydu ve ardından gözleri de ellerini

takip etti. “Ana,” dedi tekrar dua eder gibi. “Arkadaşlarını yanında istemen seni bencil biri yapmaz. İnsan yapar. Ayrıca ortaya attığın fikrin mantıklı olmadığını düşündüğümüzde bile sana inanmaktan vazgeçmedik. Ben sana inanmaktan asla vazgeçmem. Senin her şeyin yapabileceğini, her şey olabileceğini söylemiştim ya; hâlâ aynı şeyi düşünüyorum. Başkalarının sınırlarının seni durdurmasına izin vermemeni hâlâ takdir ediyorum. Senin bu özelliğini seviyorum. Seni seviyorum.”

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmış, gözlerimi kırıp onlardan kurtulmaya çalıştığımda kirpiklerime yapışıp kalmışlardı.

Sam öne doğru eğilip yanaklarımı ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla nazıkçe gözyaşlarımı sildi ve bana öyle kederli, umutlu ve içli bakıyordu ki kalbim ona yakın olma arzusuyla sızladı. Konuşmaya devam ettiğinde sesi kısık çıktı. “Sana yolun geri kalanını yalnız başına gitmen gerektiğini hissettirdiğim için özür dilerim.”

Tek hissedebildiğim, yüzümü saran güçlü, sıcak ve müzik çalmaktan nasır tutmuş elleriydi.

Sam'den önce dokunulmaktan korkardım. Annem bana sadece vurmak için dokunurdu ama Sam bana şefkati, hazzı ve rahatlığı göstermişti. Onun bana dokunmasını istiyordum. Bunu özler hale gelmiştim. Elimi tutuşunu ya da önüme düşen bir tutam saçımı kulağımın ardına sıkıştırmasını. Sadece yakınımda olarak bana kendimi güvende ve bağlı hissettirmesini.

Onsuz geçen bu son haftalar ise, kendi içime kilitlenmişim gibi gelmişti. Yapayalnız.

“Ben zaten yalnızdım Sam.”

Ellerini kucağına indirdi.

“Fiziksel olarak değil. Fakat haftalar boyunca içimdeki her şey yavaş yavaş ortaya döküldü ve bunun sebebi tamamen gittiğimiz yer, öğrendiklerimiz ya da yitirdiğimiz kişiler değildi. Bir yanımda senin sayende ortaya çıkıyordu. Sen bana kızgın olsan ve en az benim kadar acı çeksen bile, yine de seni istiyordum.”

Sam birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı ve ikimizin birden bu mesafeyi açtığımızı fark etmişçesine yutkundu. “Ben de seni istiyordum.” Titreyerek bir nefes aldı. “Fakat ne zaman sana baksam, yaptığım şeyi düşünüyordum. Hepimizin yaptığı şeyi. Benim hayatıma karşılık senin hayatının alınabileceğini düşünüyordum ve bunu kaldıramıyordum.”

Neredeyse benim hayatım sona eriyordu.

“Bunu düzeltmenin bir yolu var mı?” diye sordu.

Gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım ve karşımda kararlık ve elem gördüm. “Beni seviyor musun?”

Hiç tereddüt etmeden konuştu, gözlerinde her zaman gördüğüm düşünceli hal olmadan. “Sonsuza dek.”

“Öyleyse bunu düzeltebiliriz.”

“Güzel.” Gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi. “Gerçekten çok güzel.”

Ona yaklaşmayı veya onun bana yaklaşmasını istiyordum ancak her şey çok hızlı geliştirmiş gibi geliyordu. Bu incecik ateşkesi bozmak istemiyordum. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Şarkıyı taşıyan.

Sesimdeki değişimi hemen fark etti; artık ilişkiden bahsetmediğimi, çok daha önemli bir şey söylemek üzere olduğumu.

Gerçi bizim ilişkimiz benim için son derece önemliydi.

“Ejderhalar.” Ona ejderhalardan bahsetmekten nefret ediyordum. “Onlarla konuştum.”

“Gördüm.” Bir an için başka bir zamana gitmişti sanki. “Seni surların üzerinde gördüm. Uyanıp yanımda notunu bulduğumda” –tepeden tırnağa gerilmişti– “eşyalarının gittiğini de gördüm. Flütün. SED’in. Uyku tulumun. Her şeyin. Bizimle geri dönmeyeceksin sandım.”

“Sizin eve dönmeniz gerekiyordu.”

Homurdandı ve başını iki yana salladı. “Hayır, seni asla bırakmam ben. Ejderhalardan ne kadar korkarsam korkayım, seni kaybetmek beni daha fazla korkutuyor.” Bana az daha sokuldu, çok az. Dizlerimizin birbirine dokunmasına yetecek kadar. “Ötekileri uyandırdım ve belki çok uzaklaşmamışsındır diye sana seslendim. Belki duyarsın diye.”

“Gece yarısından hemen sonra yola çıkmıştım. Güneş doğduğunda ben surların tepesindeydin bile. Ormanda bana seslenmeni duyamazdım.” Belki uçurumun tepesine vardığında olabilirdi. Ormandaki hayvanlardan geldiğini sandığım sesler duymuştum ama şimdi düşününce belki de onların sesleriydi.

Sam bir elini uzattı ve ayak bileğime dokundu, hareketleri oldukça dikkatliydi. “Sonunda notunu tekrar okumayı akıl ettiğimizde, ejderhaları bulmayı amaçladığını açıkça gördük ama nereye gittiğin yazmıyordu. Biz de aramaya devam ettik ve sonunda uçurumun tepesine vardık. Kuzeye baktığımızda da surların tepesine tünemiş ejderhayı gördük. Sen de önünde yatıyordun, hava perile-ri etrafını sarmıştı.”

Sam’in sesi derinleşti, söylemediği şeylerden ötürü ağırlaşmıştı. Aklından geçeni ben tamamladım. “Beni öl-

dürmüş olmasından korktun.”

“Evet.” Sesi titliyordu. “Evet, buna emindim. Sırt çantanın üstünde yatıyordun. Vücudun tuhaf bir açıdaydı. Kımıldamıyordun. Hâlâ hayatta olmanın mümkün olmadığını düşündüm.”

Ejderhaların seslerinin çınlamasından ve yaşadığım sarsıntılardan hâlâ kendine gelememiş olan başımı sıvazladım. Hava perileri olmasaydı, ölmüş olurdu.

“Ama sonra ayağa kalktın ve ne dediğini anlayamadım da sesini duyuyordum. Vadinin üstünden yanına uçup gelmek istedim, ejderhayla yüzleşmek pahasına da olsa.” Derin bir nefes aldı. “Sonra flütünü çalmaya başladın ve hava perileri de seninle birlikte şarkılar söylüyorlardı. Bizim yanımızda bıraktığın hava perileri de şarkıya katıldılar. Muhteşem bir şeydi. Sen muhteşemdin.”

Yanaklarımın kızarmasını gizlemek için başımı eğdim. “O duvarın üzerinde sana ne oldu?”

Derin bir nefes aldım. “Bunu muhtemelen herkesin duyması gerekiyor ama galiba ejderhaların silahının ne olduğunu biliyorum. Ve ejderhaların neden sürekli sana saldırdığını.”

Sam’in yüz ifadesi karanlıklaştı. “Nedenmiş?”

Parmak uçlarımla Sam’in elinin üstüne dokundum. Onun eli hâlâ benim bileğimdeydi, çok hafif bir teması vardı. “Çünkü onların silahı filan yok. Kitaptaki satırları yanlış tercüme etmişim. Silah sensin.”

Her şeyi iki defa anlatacak kadar iyi hissetmiyordum kendimi. Bu yüzden Sam diğerlerini getirmeye gitti. Yediklerimi içimde tutabileceğim yönündeki güvenim biraz artınca bir kâse daha çorba içtim. Hareket ettiğimde kas-

larım ve kemiklerim hâlâ ağrıyordu ama hareket etmek iyi geliyordu.

Ben yemeğimi yiyip kaslarımı esnetirken hava perileri geldiler ve yokluklarında serinleyen havayı ısıttılar. Cris diğer hava perileriyle birlikte doğal gölgelerin arasına karışırken keyifle titreşti ve ben de ona gülümsemeyi başardım.

“Canınız yandı mı?” diye sordum. “Beni korumak için o kadar asidi eritirken?”

Cris omuz silker gibi dalgalandı. **İlk başta gücümüz sınırsızmış gibi görünüyor. Muazzam miktarda enerji soğurabiliyoruz. Fakat tıpkı Menehem’in zehrinin diğerlerine zarar vermesi gibi, asit de bizim canımızı yaktı. Bu acı azalıyor ve iyileşiyoruz ama tek seferde çok fazla olunca onarılamaz hasarlar görebiliriz.**

Bakışlarımı yere indirdim. “Bundan sonra tehlikelere dalmamaya özen göstereceğim.”

Cris titreyerek güldü. **Eminim.**

“Gerçekten.”

Biz senin ordunuz. Seni koruruz, acısı ya da bedeli ne olursa olsun.

Bunu söylerken ciddi olduğunu biliyordum. Benim için her şeyi yaparlardı. Bu bağlılıklarının ve güvenlerinin yarattığı yükün hoşuma gittiğinden şüpheliydim. Onları kurtarabileceğime inanıyorlardı ama ya yapamazsam? Onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi dayanılmazdı.

Sam yanında Stef ve Whit ile döndüğünde ikisi de bana uzun uzun, takdirle baktılar ve Sam yanıma oturunca bir şey demediler. Tam dibim de değildi. Eskisi gibi bana temas ederek değil. Ama yakındı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

“Geri döndüğüne sevindim Ana.” Whit bana gülümse-di. “Ve sağlıklı olduğuna.”

“Ben de.” Stef bir Sam’e bir bana baktı. “Bize anlata-cak harika bir hikâyen olduğunu duyduk.”

İlgilerinin odağı olmak sinir bozucuydu. Haftalardır iki laf etmemiştik, Armande’nin ölümünde bile ve şimdi herkes beni izliyordu. Bekliyorlardı. Hapishanenin sur-larına doğru yaptığım yolculuğu anlatırken başımı çevi-resim gelmişti ancak tırmanışımı, ejderhaları toplamak için menüetimi çalmamı ve hava perilerinin benim için savaşmalarını anlatırken gözlerimi onlardan ayırmadım. Zayıf ya da yaptığım işlerden şüpheliymişim gibi görün-mek istemiyordum.

Ejderhalarla konuşmuştum.

Belki de her şeyi yapabiliirdim.

Yine de kafamın içindeki zonklamayı, hava perilerinin beni ejderhaların asit tükürüklerinden nasıl korudukla-rını ve vadinin üzerinde uçan ejderhanın bacağına yapış-ma isteğimi açıklamaya çalışırken anlattıklarım kulağa delice geliyordu. “Gerisini de gördünüz zaten.” Burada durdum, ejderhalara bağırırken ve tehditler savururken nasıl görüldüğüm hakkında konuşmak istemiyordum. “Sam ejderhaların dönmediklerini söyledi. Avlanmak için de mi gelmediler?”

Stef başını iki yana salladı. “Bir iki hava perisi emin olmak için kaç gündür vadiyi gözlüyor ama ejderhalar geri dönmeyecek gibi görünüyorlar.”

Demek ejderhalar kararlarını vermişti: Bize yardım etmeyeceklerdi.

Hâlâ açık duran ve içeri öğleden sonra ışığını sızdıran çadır kapısına baktım. Lambalarımızın ve güneş enerji-

li şarj aletlerimizin ılık henüz kaybolmamışken dışarıda kendilerini doldurduklarını görebiliyordum. Bahar ekim-noksuna –Ruhlar Gecesi– sadece birkaç hafta kalmış olmasına rağmen, kış hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyordu. “Ejderhaların her teklifimize katılmalarını beklemiyorduk herhalde.” Bu itiraf gururumu biraz kırmıştı doğrusu.

“Sen onları tehdit ettikten sonra bize saldırmamayı kabul ettiler.” Stef bana manalı bir bakış attı. “Bence bu gayet etkileyiciydi.”

Whit hikâyemin son kısmını yazmayı tamamlayınca başını kaldırdı. “Bize şu çınlamadan bahset. Seni yere serecek kadar şiddetli hale geldiğini söylemiştin. Ben de öyle bir şey duydum sanırım.”

Kulaklarımı ovaladım ve başımla onayladım. “İlk başta ne olduğunu anlamamıştım ama ejderhalardan geliyor olmalıydı. Birbirleriyle düşünceler yoluyla iletişim kuruyorlar ve ben de onları yakalama talihsizliğine düştüm. Onları anlamak giderek kolaylaşmaya başladı, biraz daha pratik yapmam gerekti sadece ama...”

Sam elini dizime koydu. “Gördüğüm kadarıyla dilimizi anlıyorlardı.”

Mırıldanarak onu onayladım. Haklıydı. Sentorlar bizi anlamıyorlardı, üstelik belden yukarıları insanken. Peki ya ejderhalar nasıl anlıyordu? “Belki de dilleri düşüncelerle konuşulduğu içindir? Belki konuşacakmış gibi düşüncelerimi odaklasaydım ya da ses çıkarmadan zihnimden konuşabilseydim, aynı şekilde anlarılardı ve sesli olarak söylediklerimin hiçbir anlamı yoktu.”

Whit başını öne doğru salladı ve defterine bir şeyler daha yazdı. “Bu akla yatkın görünüyor. Sesli konuştuğu-

muz zaman düşüncelerimizi bir nizama sokuyor ve onları paylaşıyoruz. Ejderhalar da belki bilinçsiz yaptığımız bir şeyleri yakalıyor olabilir.”

Bu mantıklıydı. “Bence onların dilinin başka bir boyutu var, tıpkı bizim karşıımızdakinin ne demek istediğini vücut hareketlerinden ve yüz ifadelerinden anlamamız gibi.” Yakınımda sadece Li ile büyümek bunun bir örneği idi aslında. İnsanların verdiği üstü kapalı işaretleri anlamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım fakat en azından şimdi ne kaçırdığımın farkındaydım ve aradaki farkı kapatmaya çalışıyordum. “Onların tarzı da ağızlarından çıkmayan kelimeleri telafi ediyor. Yani bence öyle.”

“Bu gerçekten çok ilginç.” Whit bütün konuştuklarımızı kayda geçirmişti. “Bana kalırsa son beş dakikada ejderhalar hakkında geçtiğimiz beş bin yılda öğrendiğimizden fazlasını öğrendik. Tek ihtiyacımız olan, her şeyle konuşabileceğine kanaat getiren Ana’ymış.”

“Gördüğünüz gibi denemeye hevesliyim.” Ağzımı gülümser bir ifadeyle eğdim.

“Onları müzikle çağırmaya nasıl karar verdin?” Sam sesini alçak tutmuştu, sanki bu soru sadece ikimiz içinde ama diğerleri de ilgilenmiş görünüyorlardı.

“Bilmem.” Dudağımı ısırdım. “Çıkarabildiğim en yüksek ses oydu. Hem ben müziği sevmeyen yaratık görmedim. İnsanlar, hava perileri, hatta o gece Anka Kuşu Senfonisi’ni çaldığımda sentorlar bile sevmişti. Oğlanlardan biri SED’ime dokunmuştu ve mutlu görünüyordu. Anlıyormuş gibiydi.” Bazen her şeyin müziği anladığını ya da anlamak istediğini düşünürdüm.

Sam’in dudaklarının kenarında bir gülümseme belir-di. “Çalmayı özledim.”

“Flütümü alabilirsin istersen.”

“Ana,” dedi Stef, “Sam’e ejderhaların neden ona saldırıklarını bildiğini söylemişsin?”

Şarkıyı taşıyan.

“Galiba biliyorum.”

Sam’in rengi solmuştu ve kafasından neler geçtiğini tahmin edemiyordum.

“Onlar için yeniden müzik çalmamı istediklerinde aralarında bir konuşma daha geçti. Bir tanesi ‘şarkının’ bende olduğundan endişeleniyordu. Diğeri ise bende bunu görmediğini söyledi.” Başımı iki yana sallayarak ejderhaların tam olarak ne dediklerini hatırlamaya çalıştım ancak başımın ağrısı çok güçlüydü. Kulaklarımın çınlaması odaklanmamı güçleştirmişti. “Beni sınıyorlardı. Sonra sizin uçurumun başında olduğunuzu fark ettiklerinde içlerinden biri, ‘Şarkıyı taşıyan,’ dedi ve hepsi telaşlandı. Sende görebiliyorlardı şarkıyı. O esnada bana yalan söylemeye çalıştılar, dikkatimi dağıtan şeyi yok edeceklermiş ki ben onlar için çalmaya devam edebileyim. Ve...”

“Ve beni öldürmeye geldiler.” Sam’in sesi alçak ve ür-kütücü derecede ruhsuzdu. “Şarkıyı taşıyan benim yanı.”

Başımla onayladım.

“Müzikten hoşlandıklarını sanıyordum.” Whit onu inceliyordu. “Müzikten hoşlanıyorlarsa neden Sam’i öldürmek istiyorlar?”

“Onun içinde olan bir şarkı yüzünden. Silah aslında bu şarkı. Kitaplardaki sembolleri yanlış tercüme etmişim. Ben bunun onların elindeki bir silah olduğunu düşünmüştüm ama öyle değilmiş. Ödlerini koparan bir silahmış bu.”

Whit homurdandı. “O da Sam’miş yanı.”

Hepimiz göğsüne çektiği dizlerine sarılan ve dudağını

kemiren Sam'e baktık. Uzamış sakalları çenesini karartmıştı ve siyah saçları gözlerinin üstüne düşmüştü. "Kendimi bir silah gibi hissetmiyorum," dedi bir süre sonra.

"Öyle de görünmüyorsun zaten," diye yanıtladı Whit.

Şakaklarımı ovuşturarak tüm ipuçlarını birleştirmeye çalıştım. "Silah, anka kuşu şarkısıymış. Sam'in bunu onlara karşı kullanacağından çekiniyorlardı."

"Anka kuşu şarkısı nedir?" Whit, başını iki yana sallayan ve mevzuyu anlamaya çalışır gibi görünen Sam'e baktı.

"Anka kuşlarının olduğu tek müzik parçam Anka Kuşu Senfonisi ve onu da ejderhaların benim ölümümü öncelikli hale getirmesinden çok sonra yazdım." Sam parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. "Ejderhalar da anka kuşları gibi gelecekteki olasılıkları göremiyorlarsa, kaygılandıkları anka kuşu şarkısının bu olduğunu sanmıyorum."

"Anka kuşu şarkısının onları yok edebileceğinden eminler," dedim. "Hepsini birden. Tümünden. Bilmiyorum. Bence gerçek anka kuşlarının gelip onlara şarkı söylemesinden daha fazla endişelenmeleri gerek." Ama gerçek anka kuşları kimseyi öldürmezdi, belki de anka kuşları tehlike bile sayılmazdı. "Anka kuşları ormanlarından uzağa gitmezler ama değil mi?"

Hava perilerinden birisi başını iki yana salladı. Cris. **Anka kuşları ormanlarından en son hava perilerini lanetlemek için çıkmışlardı.**

"Beş bin yıl önce," diye mırıldandı Stef. "Demek ki Anka Kuşu Senfonisi değil ve gerçek anka kuşlarından da kaygılanmıyorlar. Çünkü gerçek anka kuşları bir tehlike değildir. Ama şarkıyı bilen kimse, başı belada."

"Yani ben," dedi Sam.

Sam'in eline dokundum. "Bu hiç adil görünmüyor." Ejderhalar adaleti pek de umursuyor görünmüyordu ama.

Ejderhaların söylediği bir şey daha vardı, onlardan Sam'i yok etmemelerini istemem ama sonra yok etmelerini istemem gibi bir şey...

Düşünce aklımdan uçup gitti.

"Keşke ejderhaları yok edecek güce sahip olduğumu bilmenin bana kendimi daha iyi hissettirdiğini söyleyebilseydim." Sam su matarasını aldı ve elinde evirip çevirdi. "Bu anka kuşunun ne olduğunu ve nasıl kullanılacağını bilseydim, kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Bunu kullanacak mısın?" diye sordum. Sam'in gidip ejderhalar yok olana dek şarkı söylediğini düşünmek tuhaftı. Benim tanıdığım Sam o kadar katı yürekli değildi. Deborl'u öldüremediğim zaman benim yufka yürekliliğimi takdir etmişti; gerçi o fırsat onun eline geçseydi Deborl'u vuracağına şüphem yoktu. Hele ki depremin olduğu gece Mat bize banyoda saldırdığında onu gördükten sonra. Sam onu ve diğerlerini öldürmüştü. Sam'in içinde tanıdığım Sam'den farklı karanlık bir yan vardı. Binlerce yıllık bir Sam vardı. Asla onu her yanıyla tanıyamayacaktım. Ama o bir katil değildi.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda.

"Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama." Stef'in yüz ifadesi katıydı. "Fakat Ana'nın ejderhalarla konuşmayı başarmasına rağmen, bize yardımcı olacaklarını sanmıyorum."

"Ben de," dedim.

"Sonraki adımımız nedir?"

Kimse bana bakmıyordu.

Bense kafamı indirmiş ellerime bakıyordum.

Sam çok yavaş konuşarak, “Anka kuşu şarkısını bilsek ne olurdu?” diye sordu.

Çadır sessizliğe bürünmüştü.

“Daha doğrusu” –Sam matarasını yere, hemen önüne koydu– “Ana’nın yaptığı plana onları ikna edebilmek için ejderhaları şarkıyı bildiğimize inandırsak ne olur: Yani zehri kullanacağız, ejderhaları tapınağı yıkmak için çağıracağız ve umuyoruz ki Janan’ın göğe yükselmesine engel olacağız.”

Bu cümlede geçen *umuyoruz* lafı hoşuma gitmemişti. Hâlâ olası görünmüyordu ancak kimsenin de başka önerisi yoktu. Şimdi ise Sam fikrimin gerçekleşmesi için alternatif yollar üretmeye çalışıyordu.

Kendimi bu konuda nasıl hissettiğimden emin değildim. Bana inandığı için rahatlamış mıydım? Bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi yaparak hayatını tehlikeye atacak olmasından dolayı korkmuş muydum? Ya Asit Nefes onun blöfünü yutmazsa?

“Hayır,” diye fısıldadım.

Herkes bana baktı.

“Öncelikle ejderhaların peşinden gitmemiz gerekir. Buraya dönmüş değiller. Bizden çok daha hızlı seyahat edebiliyorlar. Ejderhaların peşinden gidecek olursak, Menehem’in laboratuvarına ve zehri almaya yetecek zamanımız kalmaz. Şu durumda bile oraya zamanında varabilmek için normalden daha fazla efor harcamamız gerekiyor.

İkincisi, peşlerinden gitsek bile tanımadığımız ejderhalara denk gelmeyeceğimiz ve bizi gördükleri an öldürmeyecekleri ne malum? Hava perileri bizi koruyabilir ama sonsuza dek değil. Devamlı hareket etmeli ve Asit Nefes ile arkadaşlarını aramalıyız.

“Üçüncüsü de Sam anka kuşu şarkısının ne olduğunu bilmiyor, bu yüzden de hiçbir faydası yok. Nasıl kullanacağımızı bilmediğimiz bir silahla tehditler yağdırmak istemiyorum. Geçen gün onları tehdit ettiğimde bana inandılar ve gittiler. Bu kadarı yeterli olmalı. Bir daha bu riske giremem.” Sesimi alçalttım. “Sizi bir daha riske atamam.”

Çadır bir süre sessizliğe büründü ve Sam öylece bana bakıyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Şimdi ne yapıyoruz öyleyse?”

“Buraya hem yardım hem de silah bulmaya geldik. Yardım alamıyoruz. Ejderhalar bunu açıkça belli ettiler. Ancak aradığımız silahın en baştan beri bizde olduğunu öğrendik. Sam şu an bunu bilmiyor olabilir ama belki bunu Janan’a karşı kullanmanın bir yolunu bulabiliriz.”

“En baştan beri istediğin de buydu zaten,” dedi Sam. “Silahı Janan’la savaşmak için kullanmak.”

Başımınla onayladım. “Menehem’in laboratuvarına gideyim, zehri alalım ve Kalp’e dönelim. Sarit içeri girmemize yardımcı olur.” Tabii hâlâ hayattaysa. “Deborl’un inşa ettirdiği kafesi ve Janan’ın göğsü yükselişi için önemli görünen her şeyi yıkarız. Bunun için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Yolda da anka kuşu şarkısı hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirsek öğrenmeli ve bunu gerçekten kullanabilmeyi umut etmeliyiz.”

Sam kollarını kavuşturdu. “Tamam. Bu durumda yarın dönüyoruz. Başka bir fikri olan yoksa tabii?”

Stef ile birbirlerine baktılar ancak başlarını iki yana salladılar.

Sabahleyin eşyalarımızı topladık ve Sınır’a doğru uzun yolculuğumuza çıktık.

21

Geceler

Kalp'e zamanında varamayacaktık.

Bir kar fırtınası dünyayı bembeyaz zerrelere ve rüzgârla kasıp kavuruyordu ve şartları zorlayıp elimizden geldiğince ilerlememize rağmen Ruhlar Gecesi'ne sadece on iki gece kalmıştı. Fazladan yürümemiz gerekiyordu ama bu bile yeterli olmayacaktı.

On iki gün.

Kampımızı kurmak için durduğumuzda karanlık baskı çok olmuştu. "Keşke tapınak anahtarını hapishanede deneme şansım olsaydı." Hava perileri avlanmak için ormana dalınca yiyecek çuvalımı çıkardım.

Whit fener ışığında Stef ile birlikte çadırı kurmaya çalışırken şüpheyle bana baktı. "Neden?"

Stef hafifçe güldü. "Bilimsel meraktan. Menehem'e çekmiş işte."

"Kendi içimde olduğumu düşünmeyi tercih ederim." Aslında sözlerimde imalı bir şey yoktu ama Stef'in gözlerine baktım. Ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu. "Merak sadece benim bir parçam. Tıpkı müzik gibi."

“Peki.” Stef bana gülümsedi ama bu rahatsızlıkla dolu bir gülümseme idi ve çabucak silindi. İlişkımız henüz düzelmemişti, yani düzeliyordu ama tamamen değildi. Artık benimle konuşuyorlardı ve Sam her gece uyku tutulmasını benimkine daha da yaklaştırıyordu ancak en ufak bir fikir ayrılığı bile konuşmaları geriyordu.

“Aklıma takılan şeyler var. Diğer kulelerin hepsi içlerinde kimse yaşamadığı için harabeye dönmüş. Kalp’tekini ayakta tutan tek şeyse Janan. Ama madem bu kuleleri anka kuşları yapmış, sonsuza dek ayakta kalmaları gerekmez miydi?”

Stef omuz silkti. “Belki de hava perileri serbest bırakılmasaydı sonsuza dek yıkılmayacaklardı.” Eğildi ve çadırın son düğümünü attı. “En iyisi sen gidip akşam yemeklerimizi topla. Birazdan yemek yapmaya başlayabilirim.”

Stef beni sepetleyince ben de omuzlarımı düşürerek Cris’in ardından ormana daldım. Fenerimin ışığı karlar altındaki dünyayı aydınlatıyordu. Şimdiye diğer hava perileri muhtemelen bir sürü yiyecek yakalamıştı. O yüzden SED’in kulaklıklarını taktım ve Anka Kuşu Senfonisi’ni açtım.

Hafta boyunca tüm senfoniye en az on defa dinlemiş ve Sam’le tartışmıştım ama müzikte olağanın dışında hiçbir şey fark edememiştik. Dördümüz oturup silahla ilgili bulduğum metni yeniden tercüme bile etmiştik ama her ne kadar ilginç olsa da, silahın doğası ya da amacı konusunda özellikle bilgi veren bir parça değildi.

Son tercümemiz *Ejderhalar yaşam ve ölüm enstrümanından korkarlar. Ya da anka kuşlarının şarkısından* şeklindeydi.

Senfoninin dördüncü kısmının flüt melodilerini mırıldanırken yanmış bir tavşanı alıp çuvala attım. Burası hızlı çalınan, görkemli bir kısımdı, her daim kalbimi müthiş bir keyifle doldurmuş, en sevdiğim bölümlerden biriydi.

Omzuma bir el dokundu. Sıçrayarak irkildim ve Sam'in yüzünde keyifli bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Elinde bir fener vardı. "Cidden hâlâ sıkılmadın mı bundan?"

Omuz silktim ve kulaklıklarımı çıkardım. "Hiçbir zaman sıkılacağımı sanmıyorum ama öyle bir şey olursa, sana haber veririm."

"Başka bestelerim de var. Bazıları bundan daha iyi."

"Bu senden dinlediğim ilk müzik eseri. Her zaman benim en sevdiğim olacak." Devrilmiş bir ağacın yanında durdum. Ölümüyle yeni yaşamlara imkân vermişti. Yerde daha ufak bitkiler çıkmış, bahar zamanını bekliyorlardı. "Üstelik anka kuşu şarkısıyla ilgili bir ipucu varsa, mutlaka onların adını verdiği şarkının içindedir."

"Şarkıların sözleri olur," dedi belki bininci kez ve elindeki feneri yere koydu. Yan yan bana bakarken gölgeler yüzünde dans ediyordu ve Sam'in dudaklarında tuhaf bir gülümseme peyda oldu. "Bunu sırf beni sinir ettiği için söylüyorsun, değil mi?"

Sırıttım ama hiçbir itirafta bulunmadım. "Peki ya kuşların şarkıları? Onların sözü var mı?"

"Kim bilir? Belki kuşların da sentorlar gibi bir lisanı vardır." Bunu alaycı bir tonla söylemişti ancak doğrulduğunda gözlerimiz buluştu ve aramızdaki atışma sona erdi.

"Ufak bir şey olabilir mi acaba?" Çuvalı yere koydum ve düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Tam bir şarkı olabileceğini düşünüyoruz. Tam bir senfoni. Bir so-

nat. Peki ama ya ufak bir şeyse, varlığını bile fark edemeyeceğin kadar küçükse?”

“Çünkü kuşların şarkıları genellikle kısadır ya da bir dizi notanın tekrarlanmasından oluşur.”

“Anka kuşları da kuş olduğuna göre.”

Sam kollarımın yukarisından kavrayıp beni kendine çekti ve öyle sert bir şekilde öptü ki o an beni tutuyor olmasa kesin düşerdim. Yutkundum ve ağırlığımı ona verdim, fakat tam ona karşılık verecektim ki SED’imden çağrı zili yükseldi.

Ben telaşla SED’imi bulmaya çalışırken birbirimizden ayrıldık, öpüşmek bundan böyle kabul edilebilir bir şey değilmiş gibi birbirimize bakıyorduk. Doğum gününden beri öpüşmemiştik, ikimiz de diğerinin ilk hareketi yapmasını bekliyorduk sanki.

Şimdi o yapmıştı.

SED’im yeniden çaldı. Nefes nefes cevap verdim. “Sarıt?”

“Oh, nihayet.” Sesine rahatlama tonu yayıldı. “Geldiniz demek.”

Sinyal gücüne baktım. “Pek sayılmaz,” dedim ve dinleyebilsin diye bir kulaklığı Sam’e uzattım. “Henüz kapsama alanına girdiğimizi sanmıyordum. Sen iyi misin? Neler oluyor?” Genellikle beni aradığı saatten daha geçti. Çok daha geç.

“Evet, iyiyim şu an. Sadece şey oldu...” Duraksadı. “Buna inanamayacaksınız.”

Sam’in gözlerine baktım, gözlerim dudaklarına kaydı. Hâlâ o kadar yakınımda duruyordu ki ikimiz de Sarıt’le konuşabiliydik. “Şu an ne söylesen inanırım,” dedim fısıldayarak.

“Üç ejderha az önce Kalp’in üzerinden geçti.”

“Şimdi mi?” Sam durduğu yerden onları görebilecekmiş gibi başını kaldırdı.

“Sam mi o?” Sarit’in sesinde umut filizlenmişti. “Sanırım yeniden konuşmaya başladınız. Güzel. Evet, az önce. Tapınağın çevresinde döndüler ve sonra yeniden kuzeye uçtular.”

“Saldırmadılar mı?” Söylediğime inanamıyordum.

“Hayır. O kadar çabuk gelip gittiler ki hava dronlarını yollayacak zaman olmadı.” Sarit de buna inanamıyormuş gibiydi. “Hiç ejderha gördünüz mü?”

Ciyaklamayla histerik bir kahkaha arası bir ses çıkardım.

“Ana gördü.” Sam’in sesi alçak ve ciddiye. “Ama şu an açıklayabileceğimizden çok daha fazlası var. Bir şey keşfetmek üzere olabiliriz. Bir yere varacak olursak sana da haber ederiz.”

“Menehem’in laboratuvarına dönüyoruz,” diye ekledim. “Sonra da Kalp’e. O yüzden Deborl’a görünmeden şehre girmenin yollarını düşünmeye başlamamız gerek.” Oraya yetişebilmek için koşmamız gerekiyordu. Bunu nasıl başaracağımızı bilmiyordum ama denemeye devam edecektik. Hepimiz bu konuda hemfikirdik.

“Ah çocuklar. Deborl her zamankinden beter oldu. İnsanları sizin nerede olduğunuz konusunda sorguya çekiyorlar. Kimse bilmiyor tabii ki ama bu Deborl’u sorgulamaktan alıkoymuyor. Adamları muhafız alayının tümünü ele geçirdi. Herkesi göreve çağırıyorlar. Kafesin inşasına yardım etmeyenler hapsediliyor. Bir de sürekli arkadaşı Merton’dan bahsediyor ve onun nereye gittiğinden. Deborl’un Merton’u neyin peşine gönderdiğini bil-

miyorum ama sanırım siz değilsiniz. Her ne ise, Deborah bunu sizden bile daha önemli bir şeymiş gibi anlatıyor.”

“Keşke neyin peşinde olduğunu bilseydik. Başka neler oluyor?” Benim bildiğim Kalp çok eski zamanlarda kalmış gibiydi.

“Kafes neredeyse tamamlandı. Parmaklıklarına elektrik verildi ve tüm kafes havaya kaldırıldı. Bir fotoğrafını gönderirim.” Bir nefes almak üzere duraksadı ve SED’im fotoğrafın geldiğini haber vererek bipledi. “Her gün depresyon olup durdu. Hayvanlar Kalp’in çevresindeki ormanı terk ediyorlar ve Sınır Gölü de kuruyor. Parçalanıyor. Neredeyse tamamen.”

Karanlık ormanın ortasında gözlerimi kapadım, hava perilerim etrafımı sarmıştı. Evde her yer harabeye dönmüşken böylesine huzur içinde olmak bana yanlış gibi geliyordu.

“Karanlıktapınak Anıtı’ndaki dikilitaşlar yıkıldı. Deborah bunun Janan’ın bizi cezalandırdığının bir işareti olduğunu söylüyor.” Hıçkırıkları sesini boğdu. “Keşke burada olsaydınız. Sizi özleyorum. Armande’yi özleyorum. Tek başıma delireceğim burada.”

“Üzgünüm Sarit.” Sam onu sakinleştirmek için bir dakika daha konuştu ve sonra, “Yakında evde olacağız,” diyerek kapattı.

Akşam yemeği çuvalını yerden aldım. “Ötekiler bizi merak edecek.”

Sam benden uzaklaşmayı istemez gibiydi ama başını öne doğru salladı. “Haklısın. Hem Stef açken huysuz oluyor. Sana yardım edeyim.”

Konuşmadan birlikte çalıştık ancak Sam’i göz ucuyla izliyordum. Beni yakalayınca utangaç, umut dolu bir

şekilde gülümsedi. Her yanıma sıcak bir rahatlık hissi yayıldı.

“Kuş şarkıları ha?” Önüne düşen bir tutam saç alıp kapşonunun içine soktu. “Bu konuda bayağı düşünmemiz gerekecek.”

“Tekrar tekrar yaptığın bir şey var mı diye tüm eserlerini dinlememiz gerek.”

“Ne gibi?”

“Mesela müziğinde sıkça rastlanan ritimler ya da armoniler gibi.” Başımı iki yana salladım. “Ya da başka bir şey. Aynı temayı birkaç parçada kullanmışsan, çoktan bunu fark ederdin herhalde.”

Kaşlarını çattı. “Öyle olacağını düşünmek istiyorum.”

“Belki de tercih ettiğin enstrümanlarla ilgili bir şeydir. Ya da ne bestelediğinle ilgili değil, müziği icra etme biçiminle ilgilidir.”

“Bu yıllar sürer.”

O kadar vaktimiz yoktu. “Eğer ejderhalar bundan korkuyorsa, kafa yormaya değer.”

Sam başını öne doğru salladı ve çuvalı kaldırdı. “İşimiz bitti.”

Çadıra vardığımızda vakit neredeyse gece yarısıydı. Stef suyu kaynatmıştı ve Whit de tapınak kitaplarını ve farklı bölümlerin tercümelerini içeren notlarını karıştırıyordu.

“Ne kadar uzun sürdü,” diye homurdandı Stef.

“Sarit aradı.” Sam onun yanına çöktü ve birlikte tavşanların derisini yüzerken, Sarit’le yaptığımız konuşmayı anlattı.

“Ana.” Whit okuduklarından başını kaldırdı. “Bir saniye buraya gelsene.”

Whit'in ve lambanın yanına çöktüm, tüm kaslarım ağrıyordu. Sayfaları çevirerek bir defterin başına geldi.

"Menehem'in araştırmasını ve senin aldığın notları düşünüyordum." Defteri önüne koydu ve Menehem'in günlüklerinden birini çıkardı. "Burada Janan'a karşı kullanılacak zehrin hem miktarı hem de uygulanış şekli konusunda kaygıların olduğunu görüyorum." Notlarımdan birini işaret etti. "Ben de bunun üzerine Menehem'in Karanlıktapınak sırasında ne yaptığına baktım."

"Menehem'in altı büyük kutusu vardı. Bizde en az yirmi tane var ve laboratuvardaki makine üretmeye devam ediyor. Yirmi beş kutu filan olabilir."

"Hava perilerinin giderek bağışıklık kazandığını söylemiştin. Bu durumda Karanlıktapınak'ta kullanılan dozu göz önüne alırsak, Janan'ı bir süre etkileyecek kadar zehrimiz olabilir. On dakika? Yirmi belki?"

İyimserliğine itiraz etmedim.

"Ancak bu notlarda zehrin tatbik edilişi konusunda da kaygıların var. Doğru okuyorsam, Menehem kutularını bir zamanlayıcıya bağlamış. Kutuları tapınağın etrafına yerleştirmiş ve hazır olduğunda kutuları uzaktan açarak maruz kalma süresini uzatmış. Bağışıklık kazanılması karşısında kaybettiğini, kutuları sırayla açarak kazanmış."

"Doğru."

"Etkili bir tatbik konusunda kaygılanmakta haklıymışsın bence. Menehem'inkine benzeyen bir şey yapabilecek miyiz? Elimizde yirmi kutu var. Anında etki göstermesi için zehri nasıl salıveririz?"

"Hepsini tek seferde."

"Ama o zaman da etkisi uzun sürmez," dedi Stef, etleri

suya saldıktan sonra bize dönerek. “Birkaç dakika vaktimiz olur en fazla.”

Başımı iki yana salladım. “Etkiyi uzatmaya yetecek kadar zehrimiz yok. En başından beri bundan bahsediyoruz. Mümkün değil, yetmiyor.”

Ellerini yıkamayla bitiren Sam başını önüne eğdi ve bir şey demedi. Bir faydası olur umuduyla makineyi çalıştıran oydu halbuki.

“Bu tıpkı bir bıçak gibi.” Konuşmam Sam’in bakışlarının bana dönmesini sağlamıştı. “Janan’ı yok etmeye yetmeyebilir ama zehri doğru anda tatbik edersek, onu yaralayabilir. Bu da bize zaman kazandırmaya yetebilir.”

“Ne için?” Stef’in sesi derinleşmişti ve kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Ama bu tepkisinin nedeni öfke değil, korkuydu. Ruhlar Gecesi çok yakındı ve sevdiğimiz insanlar ölüyorlardı. Sonsuza dek. O da en az benim kadar korkuyordu. “Ruhlar Gecesi başladığında tapınak karanlıksa, bu Janan’ın işini bitirmeye yeter mi? O durumda yok olup gider mi yani?”

Bu pek olası görünmüyordu. Ama göğe yükselebilecek miydi? Belki de hayır. Sadece onu biraz geciktirirdi ya da her şey eski haline dönerdi. Yeniruhlar dahil.

Hayır, daha sağlam bir çözüm bulmalıydım.

“Menehem’in yapamadığı, bizim yapabileceğimiz bir şey var.” Ayağa kalktım ve parmaklarım bir kutunun köşelerini bulana dek Sam’in paltosunun ceplerini karıştırdım.

“Doğru,” diye mırıldandı Sam. “Menehem’in ceplerimi karıştırmasına asla izin vermezdim. Ne arıyorsun?”

“Bunu.” İç ceplerinden birinin fermuarını açtım ve tapınak anahtarını çıkardım. “Menehem Janan’ı zehirledi-

ğinde, iki defasında da bunu tapınağın dışından yapmıştı.”

“Bu bir fark yaratacak mı?” diye kaşlarını kaldırarak sordu Whit.

“Dışarıda kullanmamıza kıyasla belki bir iki dakika daha kazandırır bize.” Anahtarı Sam’in paltosuna geri koyacak oldum ama bileğimden tutup kutuyu göğsüme bastırdı. “Sende kalsın. Sana geri verecektim zaten.”

Başımı ağır ağır sallayarak anahtarı paltomun cebine koydum.

“Bunu tapınağın içinde kullanırsak,” diye sordu Sam, “dışarı çıkabilecek miyiz?”

Sesimi alçalttım. “Bilmiyorum.” Yine keşke anahtarı kuzeydeki kulede deneyecek zamanımız olsaydı diye geçirdim içimden.

Janan baygın olursa tapınak anahtara tepki verecek miydi?

Sam elime dokundu. Kar yağmaya başlamıştı, dışarıdaki tüm sesleri boğarak dek çadırın tepesine yumuşak bir ritimle vuruyordu. “Anka kuşu şarkısı konusunda ufak bir gelişme kaydettik,” dedi diğerlerine.

“Yani, bir olasılık.” Yanılıyor olma ihtimalimize karşı onları boşa umutlandırmak istemiyordum. “Hâlâ daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Kitapların bu konuda yardımcı olacağını umut etmeye devam ediyorum.” Kitap yığınınına baktım ama uyku yavaş yavaş kendini hissettiriyordu. Kara esir olduğumuz süre boyunca kitaplardan hiçbir yeni bilgi edinememiştik ve Ruhlar Gecesi’nden önce bir şey bulma ihtimalimiz de düşüktü.

Yemeğimizi yerken Sam kuşların şarkıları ve anka kuşu şarkısının doğası hakkındaki tahminlerimizi anlattı.

“Sonraki adım nedir?” diye sordu Whit.

“Sam’in eserlerini mümkün olduğunca çok dinleyeceğim,” dedim.

“Hayır, olamaz.” Whit kollarını gövdesine doladı. “Nasıl başaracaksın bunu?”

Sırıttım. “Biliyorum ama dünyayı kurtarmak için yapmak zorundayım. Ayrıca bunu yaparken aynı anda yürümeyi nasıl başaracağımı bulabilirsem SED’imde partiyonlara da bakacağım. Üslup ya da enstrümantasyon konusunda herhangi bir eğilim var mı diye incelemek istiyorum.”

“Öyleyse seni Sınır’a taşıyacak bir gönüllüye ihtiyacın var, ha?” Whit dönüp Sam’e baktı. “Sen son zamanlarda biraz sıska görünüyorsun. Ana’yı ben taşıyım.”

Sam homurdandı. “Biri Ana’yı taşıyacaksa...”

“Ben yürürüm.” Gözlerimi devirdim. “İdare edebilirim. Teşekkür ederim.”

“Gençlik gururunuz bence hiç rahatsız edici değil.” Stef uyku tulumuna yaslandı. “Beni taşımak isterseniz, itiraz etmem.”

Whit kıkırdadı ve bana göz kırptı. “Stef, sende gençlik gururu kalmamış olabilir ama diğer her türlü gurur kesinlikle son safhada.”

Stef onun kafasına bir eldiven fırlattı ve birkaç dakika boyunca kahkahalar ve gülümsemeler çadırımızı doldurdu.

Lambalar kısılnca ve Stef ile Whit uyku tulumlarına girince, Sam yanıma çöktü.

“Ana, düşündüm de...”

Dudağımı kemirdim ve başımı öne doğru salladım. “Ben de aynı şeyi düşündüm.”

Sam’in omuzlarındaki gerginlik bahar güneşini gören

kar gibi eriyip gitti ve uyku tulumlarımızı üst üste yerleştirdik. Altımızda fazladan bir yumuşak katmanla üstteki tulumun içine girdik. Sırtımı Sam'in göğsüne dayadım.

"Rahat mısın?" Vücudu benimkine dolanmıştı, sıcaktı ve bacaklarımız birbirine geçmişti. Parmaklarımız kenetlendi, eli iki elimin birden üstündeydi.

"Evet." Gözlerimi kapadım ve kalp atışlarının ritmini dinledim ve nefes almak anın büyüsünü bozacakmışçasına derin nefesler almamaya çalışmasını. "Sam."

Başımın arkasını öptü.

"Sam." Dönüp vücudumu onunkine yapıştırmak istiyordum. Giysilerinin altındaki tenini hissetmek ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek istiyordum. Yalnızca hayal edebildiğim şeyleri yapmak istiyordum. Ama yalnız olmamız kaydıyla. "Son haftalar için özür dilirim. Sakladığım sırlardan dolayı da. Çılgınca fikirlerim için de. Seni incitmeyi asla istemedim."

"Biliyorum." Ellerimi sıktı ve ellerimizin kemikleri göğsüme battı. "Ben de seni incitmek istememiştim. Kendi suçluluğumda ve kederimde o kadar kaybolmuştum ki en önemli olan şeyi unuttum."

"Neymiş o?"

"Yaşamak. Sevmek. Birlikte geçirdiğimiz zamanı, ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun, en güzel şekilde değerlendirmek."

Ellerimi onun elinden kurtardım ve avucunu kalbimin üstüne koydum. Beni Sınır Gölü'nden kurtardıktan sonra gözümü açtığımda onu bu halde bulmuştum. Bana sarılmış, beni ısıtıyordu, kim olduğumu bilmemesine rağmen hem de. Daha doğrusu ne olduğumu bilmemesine rağmen.

Şimdi ise parmakları aralanmış elini okşuyordum;

kemiklerini, eklemlerini ve kaslarını hissediyordum ve elini bıraktığımda emin olup olmadığını sormadı. İkimiz de emin olduğumu, yoksa onu davet etmeyeceğimi biliyorduk. Bir an için kalbimin üzerinden elini çekmedi ve sonra saçlarımın arasına nefesini üfleyerek elini vücudumun kıvrımlarında dolaştırmaya başladı ve içimin derinliklerinde muhteşem bir sızı ortaya çıktı.

Kat kat kalın kumaşlar nefes alışlarımızı, Sam'in aşk fısıltılarını bastırıyordu. Dikkatli ve sessizdik ancak içimde alevler yanıyordu ve yalnız olmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Ona dönüp ben de vücudundaki kasların haritasını çıkarmak istiyordum ama bunu yapacak olursam bir daha uyumayı aklımdan bile geçiremezdim. Sam de karnıma desenler çizmekten, avucunu kalçamın kıvrımlarına bastırmaktan ve bedenimi eritmekten gayet memnun görünüyordu. Hiçbir şeyi bana dokunmaya devam etmesini istediğim kadar çok istememiştim.

Hareketleri tahrik edici olmaktan çıkıp tatlı dokunuşlara dönüştüğünde ve arkamda duyduğum nefesi yumuşak ve düzenli bir hal aldığında, nihayet ben de uykuya doğru yol almaya başladım. Durmaya henüz yaklaşmamış dahi olsam da, uyku beni esir alıyordu ve tek gecemiz bu değildi. Sam'in elleri çıplak tenimdeyken uyuyakalabileceğimiz daha birkaç gecemiz vardı.

Sam'le piyano başında oturduğumuzu gördüğüm rüyamın ortasında bir gürlemeyle uyandım.

Ve keskin bir çınlama kafamın içini doldurdu.

22

Uçuş

“Ejderhalar!”

Bağırarak Sam’in kollarından ve bacaklarından kurtulmaya çalıştım. Sam irkilerek uyandı ve çadırın diğer tarafında Stef ile Whit çoktan uyku tulumlarından çıkmış lambaları yakıyor ve silahlarını bulmaya çalışıyorlardı. Hava perileri çığlıklar atarak çadırdan çıktılar.

“Neredeler?” Stef lazer tabancasını açtı ve mavi nişan alma ışığı çadırın içinde parladı. Lambaların ışığı yüzüne vuruyor ve gözlerinin çevresindeki gölgeleri daha da karartıyordu.

“Bilmiyorum.” Ayağa kalkıp üstümü başımı düzeltmeye çalıştım. “Sesi duyuyorum. Çınlamayı.”

Kanat sesleri bir kez daha duyuldu ve hepimiz hava perilerinin peşinden dışarı çıktık. Karlı taşlar çıplak ayaklarıma batıyordu ve etrafımızdaki ağaçlar hem gerçek gölgelerin hem de hava perilerinin gölgelerinin altında kapkaranlıktı. Hava perilerinin inlemesi daha da yükselmisti.

Üstümüzde karanlık şekiller kapkara gökyüzünde

uçuyorlardı. Konacak bir yer arar gibi etrafımızda dola-
nıyorlardı. Bizi nasıl bulmuşlardı?

“Bir fikrim var.” çadıra koştum ve flütümü kutusun-
dan çıkardım. Tekrar dışarı çıktığımda Sam koluma ya-
pıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sen yapıyorsun.” Flütümü ellerine tutuşturdum.
“Senden korkuyorlar.”

“Onları bu şekilde tehdit etmenin akıllıca olduğundan
emin misin?” diye sordu.

“Silahlanmış durumdalar. Artık biz de öyleyiz.”

Ağaçlar ejderhaların ağırlığı altında dal gibi kırılı-
yorlardı. Her tarafı çatırtılar, koşturmaca ve kaos sesle-
ri sarmıştı. Kuşlar gaklayarak kaçıyor, deli gibi bağırıp
çevreyi uyarıyorlardı. Ağaçlar devrilirken ve devasa ka-
natlar dünyayı karartırken ormandaki hayvanlar kaçı-
şıyorlardı.

Lambalardan birini bulup ışığım sonuna kadar açtım.

“Şarkıyı taşıyan burada.”

“Bize ihtiyaçları var. Şarkıyı bize karşı kullanmazlar.”

Sam, Stef ve Whit cınlama karşısında hep bir ağızdan
çılgılığı bastılar ve başlarını ellerinin arasına aldılar an-
cak başım deli gibi zonklamasına rağmen ben ayakta kal-
mayı başardım. Belki de buna alışıyordum.

Üç ejderha önümüze kondu, kanatlarını gövdelerine
yapıştırdılar. Mavi gözleri ışıltılı oldu. Devasa pençeleri
donmuş toprağa gömülüydü. Pulları karla kaplıydı. Ko-
caman dişleri lambanın ışığında parlıyordu.

Üzerimde ne palto ne ayakkabılarım vardı ama hava
perileri iki yanımda kanat gibi toplanmıştı. Öne çıktım.
“Ne istiyorsunuz?”

“Kararımızı verdik.”

Yardım etmeyi mi düşünüyorlardı gerçekten? “Evet?” Tüm irademle savaşmam gerekti ama arkamı dönüp arkadaşlarıma bakmamak için kendimi tutmayı başardım. Ejderhaların konuşmasını ilk kez duymak, acı verici bir deneyimdi.

“Gidip şehrinize baktık. Kule gün ışığında bile parlıyor artık. İçindeki iblis daha da güçleniyor. Halkınız kendi türleri tarafından köleleştirilmiş.”

Kımıldamıyordum. Nefes bile almıyordum neredeyse.

“Yeryüzü yarılıyor. Buhar çıkan çukurlar bir ejderhaya yuvası olacak kadar büyük. Gölünüz kurumuş. Artık oralarda sadece ölüm kol geziyor.”

Asit Nefes’in sesi kafamın içini zangır zangır sarsıyordu. Başımı öne doğru sallamak dünyanın fır fır dönmesine neden oluyordu ama dik durmayı başardım. “Evet.” Sesim zayıf ve cılızdı ancak hava perilerinin yumuşak tonlu inlemelerini, arkadaşlarımla sızlanmalarını, devrilen ağaçların yavaş yavaş dinen çatırtılarını, hışırtılarını bir kenara bırakırsak, benim sesimden başka ses duyulmuyordu. “Evet, bunların nedeni tapınağın içinde yaşayan varlık.”

“Tapınağın içinde çok şey yaşıyor ama siz sadece Janan dediğinizi yok etmek istiyorsunuz.”

“Evet.” Tapınakta başka ne yaşıyordu ki? Hiçbir şey yoktu. Yalnızca sonsuz labirentler ve dehşet vardı ve bir de iskelet odası. Ama iskeletler canlı sayılmazdı, değil mi? “Ejderhalar neden tapınağa saldırıyorlar?”

“Şarkıyı taşıyanı yok etmek için.”

Aniden arkamı dönüp flütümü Sam’in göğsüne bastırıverdim. Gözleri lambanın ışığında yuvarlak ve gölgeler

içindeydi. Duymuştu. Diğerleri de duymuşlardı, ikisi birden başlarını kaldırmışlardı.

“Tüm bu saldırılar,” dedi Whit, “Sam’i durdurmak için miymiş?”

Nasıl kullanılacağını bilmediği bir nevi silaha sahip olduğunu daha yeni öğrenmiş Sam’i durdurmak için.

Bir an ejderhalara Sam’in şarkıyı hiçbir zaman ejderhaların aleyhine kullanmayı düşünmediğini söylemeyi düşündüm ama bana inanmazlardı ve bizden çekinmeye devam etmeleri için hava perilerinden fazlasına ihtiyacım vardı.

Ejderhalara odaklandım. “Kuleyi yıkmamıza yardım ederseniz, yeniden doğum döngüsü sona erecek. Artık şarkıdan korkmanıza gerek kalmayacak. Sam yaşlandığında ve öldüğünde sonsuza dek geri dönmeyecek.”

“Şarkıdan korkmuyoruz.”

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ancak yine de bir ejderhayı yalancılıkla suçlamasam iyi olurdu.

“Yeniden doğum döngünüzün sona ereceğinden ve şarkının da onunla birlikte sona ereceğinden eminseniz, kuleyi yıkmanıza yardım edeceğiz.” Asit Nefes, sessizce duran, hiç kıpırdamayan Sam’e öfkeyle baktı. “Sonunuzun gelmesine müsaade ederseniz, kuleyi yıkmanıza yardım ederiz.”

Böylece kullanmayı bilmediğimiz bir silaha güvenmek zorunda da kalmayacaktık. Sadece ejderhalara güvenecaktik.

Dönüp Sam’e baktım. Bu onun seçimi idi.

Sam’in sesi alçak ve hırıltılı çıktı. “Kuleyi yıkın.”

“Güzel.” Asit Nefes hafifçe geri çekildi ve kafasını kaldırıp kampımıza doğru kayıtsız bir ifadeyle baktı. “Eşyalarınızı toplayın.”

“Niye ki?” Ellerimi belime koyup, ejderhaya ters ters baktım. Sanki beni tek lokmada nasıl yutabileceğini bilmiyor gibiydim. Hava perileri korkularımı iyi biliyormuş gibi yakınıma sokuldular.

“İnsanlar çok yavaş yürüyorlar. Sizi gitmeniz gereken yere götüreceğiz. Sonra da kuzeye dönüp ordumuzu toplayacağız. Kulenizden geriye taş yığınının başka bir şey kalmayacak.”

Menehem’in laboratuvarına ejderhalara binerek gitmek mi? Ejderhalara binmek mi?

Omzumun üstünden dönüp geriye baktım. Sam boş gözlerle bakarken, Stef ile Whit diyecek söz bulamıyorlardı. Ejderhalara binmek bizi oraya çabucak götürürdü ama bu durumda bizi öldürmemeleri için onlara güvenmemiz gerekti.

Yine de, kuleyi yok etmek istiyorlarsa –ve dolayısıyla o kadar korktukları şarkıyı da– sadece bizim sunabileceğimiz zehre ihtiyaçları vardı.

Fakat Sam bunu yapamazdı. Onu bir dağın tepesinde üstünden atmaya niyeti olmayan bir ejderhaya dahi binemezdi. Sınır’a kadar tüm yolu koşarak gitmek zorundaydık.

“Yok kalsın,” dedim. “Biz yürürüz.”

“Hayır. Tek başımıza asla yetişemeyiz.” Sam öne çıktı ve yanımda durdu. Flütümü sertçe kavramış elinin eklemeleri beyaz beyaz olmuştu ancak sesi birden güçlenmişti. “Teklifinizi kabul ediyoruz.”

Asit Nefes başını öne doğru sallamadan önce ikimizi de uzunca bir süre süzdü. Yılları gövdesi üzerinde yabancı duran yavaş, ağır bir hareketti bu. “Anlaşmamızın şartlarını kararlaştıralım öyleyse.”

Sesimi yükselttim. “Pekâlâ: arkadaşlarımdan hiçbi-

rine zarar vermeyeceksiniz. Ne şimdi ne de kuleyi yıktıktan sonra. Kule yıkıldığında, yeniden doğum döngüsü sona erecek, keza anka kuşu şarkısı tehdidi de.”

“Evet. Aynısı bizim için de geçerli olmalı. Size zarar vermeyeceğiz –şarkıyı taşıyana da– ama siz de ışıklarını zı bize karşı kullanmayacaksınız. Gölgelelerinizi bize karşı kullanmayacaksınız. Şarkıyı bize karşı kullanmayacaksınız. İki taraftan biri şartları ihlal ederse, anlaşma iptal olur.”

Sonra da normal olarak birbirimizi öldürmeye kaldığımız yerden devam ederiz. Harika.

Asit Nefes’in sözü bitmemiştir. “Hiçbiriniz müzik çalmayacaksınız. Özellikle de o.” Ejderha burnuyla Sam’i işaret etti.

Sam’e doğru döndüm. “Bundan emin misin?”

Sam’in yüz ifadesi sertti, dudakları sıkı sıkıya gerilmişti. Flütümü bana sert bir hareketle uzattı ve “Şartları kabul ediyoruz,” dedi.

“Biz de.” Asit Nefes başını tekrar eğdi ve ejderhalar arasında alçak sesli, kopuk kopuk bir diyalog başladı.

“Kabul edeceklerini biliyordum.”

“Çaresizler.”

“Biz de öyle değil miyiz? İnsanların elinde böyle bir güç olması, çok tehlikeli. Bizi bitirebilirler...”

“Hişşt.”

Flütümü göğsüme bastırdım, gümüş gövdenin üzerindeki oymaları, delikleri hissediyordum.

“Gidiyor muyuz bu durumda?” diye sordu arkamızdan gelen Whit.

“Sanırım.” Oraya olabildiğince hızlı bir şekilde gitmek ve ejderhaları kendi işlerine göndermek en güzeliydi. Ça-

dırımızın önünde üç tane ejderha olduğunu bilerek hiçbirimizin uyuyabileceğini sanmıyordum. “Stef, bize bir tür koşum takımı gerek. Düşmek istemeyiz.”

Stef başını öne doğru salladı. “Bir fikrim var zaten.”

Cris etrafımızda dört dönüyordu. **Sizi havada koruyamayız.**

“Önemli değil.” Ona elimi uzattım ve gölgeden bir uzantı parmaklarımı sardı. “Laboratuvara çabucak varabilirsiniz değil mi?”

Evet.

“Bizden önce orada olun. Bize bir şey olmaz. Elleri mecbur nasıl olsa.”

Onlara güvenmiyorum.

“Ben de.” Gülümsedim ancak yüzümdeki ifade gergindi. “Ama tapınağın yok edilmesini istediklerine yönelik inancım tam.”

Onlar anka kuşu şarkısının yok edilmesini istiyorlar. İşe bakın ki o da tapınağın içinde.

Sam gözlerini önüne eğdi. “Acele edelim de bitsin şu iş.”

Stef koşum takımı yapmaya çalışırken ben de Whit’e çadırı toplamasında yardım ettim. Sam boyuna ejderhalara endişeli endişeli bakarak çantalarımızı topladı. Yüz ifadesi son derece gergindi ve gölgeler gözlerinin etrafını çevrelemişti.

İnsanlar nesiller önce bir şeyleri uçurmayı öğrenmiş olmasına rağmen –mesela hava dronları– çoğu insan kantsız doğmamızın bir nedeni olduğuna inanıyordu. Hiçbirimiz bu durumdan hoşnut değildik ama Kalp’e erken varabilirsek, buna değerci.

“Ben zaten vadinin üzerinden ejderhaya binerek geç-

miştim.” Flüt kutumu kapatıp kayışlarını iki defa kontrol ederken gülümsemeye çalıştım. “Bir şey olmaz.”

“Seni ağaçların arasında sürüklediler.” Whit başını iki yana salladı. “Orrin bunu yaptığımıza asla inanmayacak.”

“Kimse inanmaz ki.” Ona anlattığımız zaman Sarit’in yüzünün nasıl bir hal alacağını hayal bile edemiyordum.

“Bunu yaptığımıza inanmıyorum.” Stef’in elinde iplerden yapılma iki koşum takımı vardı. “şimdi beni dinleyin. Hepiniz.” Ejderhalara da işaret etti.

“Onlar da neyin nesi?” Asit Nefes’in sözleri kafamın içinde yankılandı ve bir an için dünyayı döndürüverdi. Bundan sonra asla bir ejderhayla konuşmak istemiyordum.

“İki tane koşum takımı yaptım. Bunlar ejderhaların üzerinden düşmememizi sağlayacak. Ejderhanın kafasının etrafından dolanacak ve kanatların olduğu yerde bitecek. Uçuşu engellemeleri söz konusu değıl. Her ejderhada iki kişi seyahat edecek.” Sam ile bana baktı. “Beraber uçmayı tercih edeceğinizi düşünüyorum.”

Sam başıyla onayladı, Stef’in elindeki iplerden gözünü ayırmıyordu.

“Tamam. şurada, ön tarafta çantalarımız için bir halka var. İkili olarak seyahat edeceğimiz için, çantalarımızın bize engel olmasını istemiyorum. Çantaları halkalara asarak sarkıtacağız.” Başını kaldırıp Asit Nefes’e baktı. “Senin için bir sorun olmayacağını tahmin ediyorum.”

“Elbette.”

Stef ile Whit koşum takımlarını ejderhalara takma işine koyuldular. Hareketleri gergin ve dikkatliydi. Hava perileri etraflarını sarmış, onları sıcak tutuyor ve ejder-

haların ani hareketler yapmalarına karşı tedbir oluştuyorlardı. Birkaç kez Stef ipleri çekti ve ejderhaya rahatsız oluyor mu veya canı yanıyor mu diye sordu. Bir an için bir ejderhanın rahatına bu kadar özen göstermesi bana tuhaf görünse de, haklıydı: Koşum takımlarıyla uçmada sıkıntı olursa, tehlikeye girerdik.

İşleri bittiğinde Asit Nefes'e nereye gideceğimizi ve Menehem'in laboratuvarının havadan nasıl görünebileceğini anlattım. "Büyük metal bir yapı var, önünde bir açıklık, etrafı sık orman..."

"Orayı görmüştüm."

"Öyle mi? Güzel. O zaman işler kolaylaşır, değil mi?" Gülümsemeye çalıştım ama ejderha bana öfkeyle bakıyordu.

Ben sırtına tırmanıp yerimi alırken Asit Nefes hiç kımıldamadan bekledi. Sam de peşimden tırmanırken hafifçe tısladı ve içinden homurdandı ama başka bir şey yapmadı.

Sam arkama oturdu. İkimiz de paltolarımızın altında kat kat giyinmiş, üstümüze de vücut ısımızı paylaşmak için battaniyeler bağlamıştık. Atkılarımızı maske gibi yüzümüze çektik ve Sam kollarını bana doladı. Yolculuk esnasında hava perileri bizi sıcak tutmak için yanımızda olmayacaktı ve ejderhanın pulları da buz parçalarını andırıyordu.

"Aşağı bakma," dedi Sam, kapşonumun ve başıma geçirdiğim üç şapkanın altından duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Etraf karanlık zaten, hiçbir şey görmeyeceksin ama bakmazsan daha rahat edersin."

"Yükseklik korkum yoktur." Ona daha fazla sokulmayı denedim ama o kadar sarınıp sarmalanmıştık ki hare-

ket edemiyordum. Zaten olabildiğince yakın oturuyorduk. Aramızdaki kat kat kumaş yüzünden uzakmışız gibi geliyordu.

“Biliyorum. Ama bu yükseklik biraz fazla gelebilir. Başın dönebilir ya da yönleri şaşırabilirsin. Tıpkı suyun içindeyken yukarıyla aşağısı neresidir bilemediğin gibi.”

Bütün bu muhabbetin sebebi Sam’in kendisini rahatlatma çabasıydı, az sonra yapacağı şeyi düşünmemek içindi. Nasıl olacağını nereden bilebilirdi ki? Belki de tahmin yürütüyordu. Veya önceki yaşamlarından birinde ölmeden önce bir ejderhanın pençelerinde yükselmesini hatırlıyordu.

Tüm düğümlerimizi ikinci kez kontrol etmek istedim ama bunun onun ruh haline bir faydası olacağından şüpheliydim. Bunun yerine elimle dizine pat pat vurdum. “Gölde boğulurken, sen beni kurtarmadan önce” –gösterdiği cesareti hatırlaması gerekiyordu– “nerenin yukarısı nerenin aşağısı olduğunu anlamak imkânsızdı. Gece hiçbir yeri göremeden uçmak, gündüz her şeyi görerek uçmaktan daha mı kolay olur, merak ediyorum.”

“Belli olmaz bence.” Altımızdaki kaslar kıpırdanıp gerilirken Sam üzerime doğru iyice eğildi. “Hangisi daha korkutucu? Bilinen mi, yoksa bilinmeyen mi?”

Çoğu insan bilinmeyen derdi. Ben, cevabımın ne olduğundan emin değildim.

“Hazırız.”

Stef ile Whit de başka bir ejderhaya bağlanmıştı, çantaları ve toplanmış çadır, koşum takımının alt tarafından sarkıyordu. Bunlar uçarken savrulacaktı mutlaka ama Stef her şeyi sıkıca bağlama konusunda iyi bir iş çıkarmıştı ve bu sayede çok az hareket edeceklerdi.

Kaslar bacaklarımın ve göğsümün altında kıvrılıp seğirirken Asit Nefes'in üzerine eğildim. Göz ucuyla devasa altın rengi kanatların açıldığını ve Stef'in el feneri ışığında parladığını görebiliyordum. Vuran ışığın altında deriden uzantıların içinde kemikler ve damarlardan müteşekkil bir ağ açık seçik görülüyordu. Bu kadar ince bir şeyin koca ejderhayı nasıl kaldırabildiğini aklım almıyordu ama Karanlıktapınak sırasında mahsur kaldığım çatının tepesinden ölü bir ejderhanın kanadı üzerinde kayarak kurtulmuştum. Narin et parçası korktuğum gibi benim ağırlığım altında yırtılmamıştı.

Kanatlar yukarı kalktı ve aşağı indi. Hava tıpkı bir balon gibi toplanıp altımıza kaydı ve bir an kendimizi ağırlığımız sıfırmış gibi hissettik. Battaniyelerden oluşan kozamızın içinde Sam'in parmakları benim giysilerime, kaburgalarımaya geçti. Düzgün nefes almakta zorlanıyordum.

Asit Nefes bir kez daha kanat çırparken bir gümbürtü kopardı. Gövdesi aşağı doğru eğildi –bağırmmamak için kendimi zor tuttum– ve kasları bir araya toplandı. “Sıkı tutunun” dedi zihinlerimizin içine ancak aramızda yastık görevi gören battaniyeler dışında tutunacak hiçbir şey yoktu.

Kanatlar daha hızlı çırpılmaya başladı ve ejderha çıkışlıkları geceyi yardı. Asit Nefes öne doğru atıldı ve içim bir tuhaf oldu...

Etrafı sarsarak yere güm diye bastık. Ağaçlar çatırdayarak iki yana devrildi. Asit Nefes döndü, birkaç adım attı, daha hızlı kanat çırpılmaya başladı ve tekrar sıçradı.

Hava bizi tutuyordu. Asit Nefes'in kasları esneyip kırmıldıyordu ama bu bir atın zarif yürüyüşüne hiç benzemiyordu. Ejderhanın gövdesi adeta bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Sonrasında bu rahatsızlığı düşünemez oldum. Sadece yukarı doğru dimdik tırmanış ve ejderhanın birden dikey bir açıyla yükselmesi vardı artık benim için. Battaniye-nin üzerinde Sam'e doğru kaydım. Kaburgalarım daha da sıkı asılıyordu ve bir şey –çenesi ya da alnı– sırtıma batıyordu. Havayı döven kanat sesinden başka bir şey du-yamıyordum.

Kayıyorduk. Bağırarak öne doğru atıldım fakat eldi-venlerim kaygan pullara tutunamıyordu. Hiçbir destek bulacak yer yoktu.

Ne kadar yüksekte olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak nefesimi kesen buz gibi hava ve gözlerime batan kar taneleri sayesinde buradan aşağı düşmenin ne korkunç bir şey olduğunu rahatlıkla kafamda canlandı-rabiliyordum.

Battaniye daha da kaydı. Bir an acaba etrafımıza sardığımız bunca kumaşın düşüşümüzü zayıflatıp zayıf-latmayacağını merak ettim. Muhtemelen hiçbir işe yara-mazdı.

Ejderha çılgınlıkları ve rüzgâr, benim ve Sam'in çılgınlıkları, ejderhaların aralarındaki konuşmaların insanın beynini çatlatan zonklaması: Sesler beni sağır etmişti ve yükseldikçe kulaklarım patlayacak gibi oluyordu. Basınç değiştikçe başım sanki içten içe şişiyordu ve doğru nefes alamıyordum. İnce, buz gibi bir hava yüzümü kesiyor, kapşonumla etkisini azaltmak için başımı öne eğmem bile para etmiyordu.

Asit Nefes'in kanatlarının bizi taşıyabildiği hızla göğe yükseliyor, adeta yukarı doğru düşüyorduk.

Kayıyorduk. İpler belimi ve bacaklarımı kesiyordu. Sam bana iyice asılmaya başlamıştı. Her an ipler kopabi-lir ve düşebilirdik.

Yükselişimiz yavaşladı ve Asit Nefes yeniden yatay bir açıyla uçmaya başladı.

Ne ara çığlık atmayı kestiğimi bilmiyordum. Belki de havanın yeniden normal teneffüs edilebilir halini aldığı zamandı. Soluk soluğa kalbimin standart ritmini bulmasını ve kulaklarımdaki ağrının geçmesini bekledim.

Sam arkamda titriyordu; ben de titriyordum.

Asit Nefes'in kanatları sallanıyordu ve buz gibi hava yüzümüzü kesiyordu ama hâlâ ejderhanın sırtındaydık ve tek umurumda olan da buydu.

Kanatların ve havanın sesi altında Sam'in sesi zor duyuluyordu. "İyi misin?"

Başımı sallamaya çalıştım ama bunu görmesi mümkün değildi. Bunun yerine battaniyeyi tutan elimi bırakıp kaburgalarımı sıkan Sam'in eline dokundum. Kafam hâlâ basınçtan –veya yeterli basınç olmamasından– dolayı zonkluyordu ve tüm bedenim Sınır Gölü'ne karşı ilk raundu kaybetmişim gibi ağrıyordu ama iyiydim. Bunu bir daha yapmadığımız sürece.

Ben hafifçe doğrulunca Sam'in beni sıkıca kavrayan elleri gevşedi ve kanatların görüntüsüyle altımızı ve etrafımızı saran karanlığı görmemek için kapşonumla, battaniyeden kozanın içine iyice sindim. Hiçbir şeyi görmek istemiyordum.

Arkamda bir hareketlenme hissettim. Sam paltomu ve giysilerimi çekiştiriyordu. Sıcak teni belime ve kaburgalarıma değdi ve başını sırtıma yasladı. Avucunu tenimde hissedince kalp atışlarım sakinleşti. Asit Nefes dalışa geçtiğinde veya yön değiştirdiğinde paniğe kapılmama engel olamıyordum ancak Sam'in yanımda olduğunu anlayan bu fiziksel temas işe yaramıştı.

Saatlerce kar bulutlarının arasında uçtuk. Çoğunlukla süzülerek ilerledik. Rüzgâr hiç kesilmedi. Bir süre ejderhaların birbirleriyle konuşmalarını dinledik ancak kafamın içindeki çınlama korkunçtu ve ejderhalar da üstlerinde biz varken konuşmaya pek hevesli değillerdi. Genel olarak bizim yanıımızdayken konuşmuyorlardı aslında. Tüm ejderhasal sırlarını öğreneceğimizden korkuyor gibiydiler.

Whit ile Stef'in daha iyi bir yolculuk geçirmelerini umuyordum ama düşüncelerim asıl kaçınılmaz inişimize ve sonunda Sınır'a vardığımızda neler olacağına kaydı.

Bulutlar kuzeydoğuya, bizden uzağa gittiler. Saatler sonra gökyüzü çivit mavisine döndü ve doğu yönünde ufukta altın rengi parlak bir ışık peyda oldu. Güneş dağların ardından kendini gösterdi ve dünyanın upuzun yuvarlak yüzeyini aydınlattı. Dağlar gökyüzünü deliyordu; tamamen kar ve buzla kaplı bir güzellik yatıyordu önümüzde. Batıda ise bir parıltı dikkatimi çekti: Kalp şehrinin merkezindeki tapınak.

Işık, dağların arasından vadilere saf altından nehirler ve göller gibi döküldükçe, hidrotermal patlamaların yeryüzünde bıraktığı çukurları gördüm. Bu mesafeden onları görmek zordu ancak hepsini görebiliyor olduğum gerçeği –var olmaları– yeterince korkutucuydu.

Sam arkamdan bağırdı. “Karanlıktapınak Anıtı’nı görüyor musun?”

Şehrin kuzeyine baktım fakat Karanlıktapınak Anıtı ayaktaysa bile, benim göremeyeceğim kadar uzaktaydı. Asit Nefes doğuya doğru yatarken başımı iki yana salladım ve aşağı eğdim.

Kafamın içinde bir çınlama duyduğumda iyice sabah olmuştu.

“Geldik.”

İniş de en az kalkış kadar korkunçtu. Dimdik dalışa geçtik ve konmanın sarsıntısı vücudumdaki her kemiği gıcırdattı fakat sonra her şey muazzam bir sakinliğe kavuştu ve gerçek bir yatakta uykuya daldığımı hayal ettim. Sıcak suyla duş aldığımı. Bir çadırda yaşamadığımı.

“Olamaz.” Sam’in sessizce sövdüğünü duyunca başımı kaldırıp baktım.

Menehem’in laboratuvarı yerle bir olmuştu.

23 İttifak

Binanın büyük kısmı ayakta idi ancak çatıda delikler vardı ve üzerine bir ağaç devrilmiş, bir cephenin olduğu gibi açılmasına neden olmuştu. Su depoları yerdeydi, etrafları buz tutmuştu. Güneş panelleri onarılamayacak şekilde zarar görmüştü ve kapıdan dışarı ne olduğunu anlayamadığım bir sürü makine parçası saçılmıştı.

“Hayır,” dedim güçlükle. “Hayır, hayır.” Koşumların kayışlarını çözmeye, beni belimden saran iplerden kendimi kurtarmaya çalıştım.

“Bekle.” Sam ellerimi tuttu ve beni durdurdu. “Bekle bir saniye. Sana yardım edeyim.”

Sam ellerimi bırakıp koşumları çözmeye koyulduğunda, ben de babamın laboratuvarından kalan harabeye öylece bakakaldım. Bu sırada hava perileri ormandan çıkıp geldiler. Yıkıntıların arasında dolaşırken uzun, hüzünlü bir inilti çıkardılar.

“Şimdi.” Etrafımı saran koşumlar gevşeyince ipleri omuzlarımdan ve karnımdan çözdüm ve battaniyele-ri attım. Ne yaptığımın pek de farkına varmadan Asit

Nefes'in ön ayağına atlayıp aşağı kaydım ve enkaza doğru koştum.

Binanın içi daha da kötüydü. Sam'le öpüşmekten zamanı unuttuğumuz için kim bilir kaç yemeği yaktığımız mutfakta dolapların içinde ne var ne yok yerlere saçılmış, kırılmış ve dökülmüştü.

Babamın hava perileri üzerinde yaptığı deneyleri izlediğim ekran şimdi kırılmış, paramparçaydı.

Sam'in bir öğleden sonra yanımda otururken ilk defa beni sevdiğini söylediği yatak odasında döşek yırtılmış, köpükler ve yünler yere dağılmıştı.

Arka tarafta üst kat laboratuvarın üstüne çökmüş, makineleri ve Menehem'in giysileri ve eski eşyalarıyla dolu sandıkları parçalamıştı. Bir veri konsolunun kırık ekranı çatıdaki deliklerden ve açık arka kapıdan vuran sabah güneşi altında ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Ana?" Sam'in sesini duyunca döndüm ve kapıda dikildiğini gördüm. "İyi misin?"

Elinde çantalarımız ve flüt kutum vardı; onun arkasında da Asit Nefes'in şüpheyle içeriye baktığını gördüm.

"İnsanlar ne kadar da pasaklı" diye homurdandı diğer ejderhalardan birine.

"Şey evet. Hayır." Başımı iki yana salladım ve düşüncelerimi bitkinliğe, yaşadığım şoka, ejderhaların yakınındayken asla dinmeyen çınlamaya odaklamaya çalıştım. "Bunu hiç beklemiyordum. Laboratuvarı mutlaka Deborl yıktırmıştır."

"Depremeler de vardı."

Döşekten fırlamış yayları, içinde bir ödül varmışçasına yırtılıp boşaltılmış yatağı işaret ettim. "Bunlar kasıtlı yapılmış bence. Dronlar da vardı tabii."

Sam sırt çantalarımızı indirdi ve flütü üzerlerine koydu. Hareketleri ejderhanın denetimi altında bayağı gerindi. “Tamam artık, dışarı çık hadi.”

Daha Sam lafını bitirmeden binadan alçak sesli bir gümbürtü ve sarsıntı geldi. Sam haklıydı. Burada durmak güvenli değildi, özellikle de depremler düşünülüyordu.

Dışarıda Stef ile Whit ejderhalarından inmiş, sessizce koşumları söküyorlardı. Asit Nefes beni incelerken kafamın içi korkunç bir zonklamayla doldu.

“Elinizde zehir olduğunu söylemiştin. Burada mı saklıyordunuz?”

“Hayır.” Kuzeye, yirmi kutuyu sakladığım mağaraya doğru baktım. “Bir kontrol edeceğim ama sağlamdır bençe. Burayı dağıtanlar, zehri nereye sakladığımı bilmiyorlardı.”

Asit Nefes pufladı. “Öyleyse anlaşılmamız devam ediyor. Gidip ordumuzu toplayacağız. Siz nerede olacaksınız?”

Yıkıntılara, güneş ışığı altında parlayan kar, buz ve metale baktım. “Bir süre burada oluruz ama fazla uzun değil. Bir ya da iki gece. Sonra şehre döneriz. Yürüyebiliriz.”

“Ya Deborahl bizi gözetlemesi için arkasında birilerini bıraktıysa?” diye sordu Stef.

“Öyle bir şeyle karşılaşacak olursak, çaresine bakarız.”

Sam beni dürttü. “Teneke kutular. Nasıl taşıyacaksınız onları?”

Dört kişinin her biri gövdem büyüklüğünde yirmi teneke kutuyu taşıması imkânsızdı. Gerçi ben daha fazlasına sahip olmayı umuyordum. Yirmi... bunun nasıl yeterli olacağını bilemiyordum.

Asit Nefes gözlerin kısıtı. “Beni zehrin olduğu yere götürün. Şehrinizin dışında bir yere biz taşırız.”

Bu işe yarayabilirdi. “Bunları bir şekilde şehre sokmalıyız.”

Whit başını öne doğru salladı. “Oysaki şu an kendimizi nasıl içeri sokacağımızı bile bilmiyoruz.”

“Janan ne zaman göğe yükselecek? Vakit geldiğinde kutuları şehrin içine getirebiliriz.”

Sam, Stef, Whit ve ben birbirimize baktık. “Ruhlar Gecesi resmen ne zaman başlıyor?” diye sordum.

“Günbatımında.” Sam’in sesi alçak ve ciddiye. “Ruhlar Gecesi güneş batar batmaz başlar.”

On bir gün daha vardı.

“Öyleyse kutularınızı o vakitte getireceğiz. Kutuları şimdilik nereye koyalım? Güneş batınca nereye getirelim?” diye sordu Asit Nefes.

Tavsiyelerini almak için diğerlerine baktım ama kimse bir şey demeyince, “Şimdilik Karanlıktapınak Anıtı’na koyun. Siyah dikilitaşların oraya.”

“Hepsi yıkılmış onların.”

Evet, depremlerden dolayı. “Biliyorum. Siz yine de kutuları oraya koyun. Kimse görmesin diye gece yapabilir misiniz?”

“Duyarlar ama.”

“Hızlı hareket edebilirsiniz ama sonuçta?”

“Evet.” Asit Nefes’in sesi beynimi zımparalıyordu.

“Öyleyse bir şey olmaz. Karanlık ne yaptığınızı göremesinler diye önemli. Şehirdeki insanların çoğu Janan’ın göğe yükselmesini istiyor. Zehri ona karşı kullanmamızı istemiyorlar çünkü korkuyorlar. Bilinmeyenden korkuyorlar; Janan yükselmezse olacıklardan.”

“Ama yükselirse ne olacağını da bilmiyorlar,” dedi Whit.

Başımınla onayladım. “Ama güvendikleri biri –Deborl– onlara bunun iyi olacağını söyledi.”

Ejderha yavaşça gözlerini kırpı ve diğer iki ejderha da bana bakmak için kafalarını çevirdiler. “Bahar ekinoksu sırasında diğer insanlar bizi öldürmeye çalışacak mı?”

“Olabilir.” Ya da Janan’la ve o kafes her ne içinse, onunla fazlasıyla meşgul olacaklardı.

“Buna rağmen onlara da zarar vermemizi istemiyor-sundur sanırım?”

“Öyle olmasını tercih ederim.” Gerçi Deborl’u bir asit yağmurunda boğmak isterse, itiraz etmezdim.

Ejderhanın homurtusu yerleri sarstı. “Zehri şehrin içinde nereye getirelim?”

Gözlerimi kapadım ve nerelerin temiz olabileceğini, ejderhaların kolay ulaşabileceği ama Deborl ile adamlarının tam tersi zorlanarak ulaşabileceği noktaların hangileri olabileceğini düşündüm. “Konsey Binası’nın çatısı. Oradan tapınağa girebilir, zehri salar ve çabucak kaçırız.”

“Çatıya biz nasıl uçacağız?” diye sordu Whit. “Sihirle mi?”

“Eminim Stef bir şeyler bulur.”

Stef iç geçirdi ve başını öne doğru salladı. “Bulurum elbette.”

“Bizce bu makul. Bizi zehre götür.”

Sam’e ve diğerlerine geride kalmalarını işaret ettim; onlar bir yandan kampımızı kurmaya başlayabilirlerdi. Bir avuç hava perisi bizimle geldi ve yolumuzun üzerindeki karları, buzları erittiler.

“Sizi şehre taşımamızı istemediğinden emin misin? Bacaklarınız çok küçük. Buradan kendi başınıza yürümeniz günler sürer.”

“Ejderha sırtına şehre giremeyiz,” diye homurdandım.

Hem mecbur olmadığım sürece Sam’i bir ejderha seyahatine daha maruz bırakmak istemiyordum. Sam’le ejderhaların birbirinden uzak durmaları en güvenli seçenek gibi görünüyordu.

“Kutulara dikkat edin,” diye uyardım. “Hazır olmadan önce açılırlarsa, kaybederiz. Tek bir şansımız var.”

Ejderhalar kutuları taşımak için akşam saatini beklemeye karar verdiler ancak civarda bulundukları süre boyunca yolumuzun uzağında kalmayı tercih ettiler. Ağaçların arasında hareket etmelerini ve hırlamalarını uzaktan duyuyorduk yalnızca. Kafa ütüleyen çınlamaları bile uzağımızda kalmış ve birkaç saat boyunca huzur içinde laboratuvarın enkazından bir şeyler toplayabilmiştik.

Çok az şey kurtarılabilir durumdaydı. Stef işine yarayabilecek birkaç parça şey bulmuştu ve ben de laboratuvarı ayrıldığımızda dolmakta olan teneke kutuyu buldum. Kutu artık boştu –zehir uzun zaman önce uçup gitmişti– ve etrafta başka da kutu yoktu. Demek ki laboratuvar biz ayrıldıktan kısa süre sonra dağıtılmıştı.

Sarit’i arayıp olanları anlattım ve akşam karanlığı çökerken ejderha çığlıkları gökyüzünü doldurdu. Hepimiz dışarı koşup Asit Nefes ile arkadaşlarının kalkışlarını izlemeye koyulduk, umudumuz dişlerinin ve pençelerinin arasında gidiyordu. Vücutları havayı yarararak ilerliyor, yükseldikçe pulları güneş ışığının son ışınlarını yansıtıyordu.

Gözden kaybolduklarında, Sam'in duruşuna bir rahatlama geldi ve ikimiz de hava perilerinin uyku tulumlarımızı ısıttığı ve bir tencere çorba kaynatmakta olduğu çadıra girdik.

Hayvanlar Sınır'ı terk ediyor. Cris'in şarkısı çok yavaştı, kaygılıydı. Diğerleri de mırıldanarak kaygılarını ifade ettiler.

Etrafımızı sardılar, bize kendi gölgelerimizden bile yakındılar ve sıcaklıklarının içinde karla kaplı ormandaki geyik izlerini gördüm ama hiç geyik yoktu; kuş yuvalarının olduğu ağaçlar gördüm ama hiç kuş yoktu; küçük hayvanların yaşadığı kovuklar gördüm ama içlerinde hayvan filan yoktu. Kurumuş nehir yatakları, dipte çürüyen balıklarıyla suyu çekilmiş göletler. Kaplıcalar yok olmuştu. Çamur göletleri taş gibi olmuştu. Gayzerlerden buhardan başka bir şey çıkmıyordu.

Sınır parçalanıyor. Kalp'e ulaşana dek çok az yiyecek bulabileceğiz.

Sonrasında da depolarda ne kaldıysa o olacaktı. Eminim Deborl tarafından çoktan paylaştırılmıştı. Sarit açlık çektiğinden bahsetmemişti, bu nedenle bir sıkıntısı olmamasını umuyordum. En azından karları eriterek içme suyu bulabiliyorduk.

"Sağ ol Cris." Sam uyku tulumlarımızın üstüne kendini attı ve şakaklarını ovuşturdu. Yüzünden yorgunluk akıyordu, gözlerinin altındaki mor halkalar da büyümüştü. Bir duşa ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Benim de daha iyi görüldüğümü sanmıyordum. "Ejderhaların gittiğine öyle mutlu oldum ki."

Yanına oturdum ve elimi dizine koydum. "Ben de. Yine de senden kurtulmak pahasına bile olsa yardım ediyor

olmaları içimi rahatlattı.”

Sam yüzünü buruşturdu. “Beş bin yıldır Kalp’e yaşıyor muyum diye bakmaya gelmeleri ve sonra beni öldürmeleri inanılır gibi değil.”

“Sadece seni öldürmek için değil, aynı zamanda yenisinden doğumunun gerçekleştiği yeri de yıkmak için. Bunu nereden biliyorlar?”

“Bir bilebilsem.”

“Hem her hayatında seni nasıl tanıyorlar? Asit Nefes sende şarkıyı görebiliyor gibiydi ama neye benziyor acaba bu? Nereden biliyor? Bir tek o mu?”

Sam ağzını açacak oldu ama ben bitirmemiştim.

“Yeniden dünyaya gelmediklerini söyledi ama insanlardan uzun mu yaşıyorlar? Anka kuşu şarkısından neden bu kadar korkuyorlar? Binlerce yıldır senin ölümünü bir öncelik haline getirmişler. Bu inanılmaz derecedeki odaklanmayı anlayamıyorum. Seni öldürmek için bu kadar vakit harcamamış olsalardı, anka kuşu şarkısının sende olduğunu hiçbir zaman anlayamayabilirdik.”

Sam hafifçe hırladı. “Sana birkaç cevap sunabilirim ama hâlâ ejderhalar hakkında bilmediğimiz ve hiçbir zaman bilemeyeceğimiz çok şey var.”

“Gerçeği bilememekten nefret ediyorum.”

“Sende en sevdiğim şeylerden biri de bu. Gerçeği kovalamaktan hiç vazgeçmiyorsun.” Sam kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. “Yani, ejderhalar insanlardan daha uzun yaşıyorlar. Ölümsüz gibi bir şeyler aslında ancak bir dış etken tarafından öldürüldükleri zaman bu dünyadan gidiyorlar. İçlerinden bazılarının Kalp kadar yaşlı olduğunu tahmin ediyoruz. Hatta belki daha da yaşlı.”

“Belki de anka kuşu şarkısından bu yüzden bu kadar

korkuyorlardır.” Flüt kutuma baktım. “Bana öyle geliyor ki asla ölmeyeceklerini düşünenler, ölümden en çok korkanlar.”

“Bazı durumlarda öyle.” Yüzüme düşen bir tutam saçı çekti. “Bazen de hayatın sonsuza dek süremeyecek –sürmemesi gereken– bir lütuf olduğunu anlayacak kadar bilge olabiliyoruz.”

“Peki ya anka kuşu şarkısının... hayatı sonlandırması?”

Sam omuz silkti. “Bilemiyorum. Kitaplardan yaptığın tercümeler ortada. İnşa eder ve yok eder. Yaşam ve ölüm. Tüketir. Veya belki de bunların hiçbiri.”

Belki de tümüydü.

Dudakları yanağımda gezindi ve sonra ikimize de çorba koymak için öne doğru eğildi. “Ejderhalar için iki kez flüt çaldın. Ne çalmıştın?”

“Kendi şarkılarımı.”

Sam dönüp bana baktı. “Ama onlar...”

“Biliyorum.” Onu elimden gelen en masum gülümsemele baktım.

Sam kıkırdadı ve başını iki yana salladı. “Flütünü yuvarıda tutmayı başarmışsındır umarım.”

Güldüm ve bana uzattığı kaseyi aldım. “Önce menüetimi çaldım. Sonra da pazar yerindeki gösteride çaldığımı.”

“Bunların hiçbiri benim değil.” Daha ziyade meraklanmış bir hali vardı ama sesinde hafiften bir kırılmışlık da yok değildi. “Neden?”

“Kendi başıma yapmak istedim. Kendi müziğimle.” Aslında tamamen benim değildi. Hava perileri de yanımdaydı. Aynı şekilde Sam’in etkisi de. “Elimden geldiğince kendi işimi kendim görmek istedim.”

“Anlıyorum.” Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

“Müziğe nasıl tepki verdiklerini merak ettim, içinde anka kuşu şarkısını anlamak için kullanabileceğimiz bir şey var olabilir mi diye.”

“O artık her ne ise benim müziğimde yok. Düzeltmeme yardımcı olduğun hiçbir parçada yok.” Gözlerimi kapadım, Sam’le piyanonun başında oturmamızı hatırladım, salona yayılan müziğin tüm duyularıma hâkim olmasını ve tüm bedenimin yaşam enerjisiyle titremesini anımsadım. “Daha önce yapacağımı söylediğim şeyi yapacağım: müziğini dinleyip partisyonlara kulak vereceğim. Tekrarlar var mı diye bakacağım.”

Stef ile Whit biz elimizi yüzümüzü yıkarken geldiler. İkisi de bitkin ve kötü görünüyordu.

“Kalp’teki mesajlaşmalardan birkaçını yakalamayı başardım.” Stef SED’ini havaya kaldırdı. “‘Şehrin kuzeyinde üç ejderha görüldü. Karanlıktapınak Anıtı’na konular.’ Kimse kutulardan bahsetmiyor ama birileri oraya gidecek olursa...”

“Belki Asit Nefes onları saklamayı akıl etmiştir.” İyimserliğim bana bile zorlama gelmişti.

“Belki de.” Stef çorbasının başına otururken SED’ini tekrar kontrol etti. “Ejderhalar dün şehrin üzerinden geçtiğinden beri muhafızlar teyakkuzdaymış. Başka bir saldırı olabilir diye kaygılanıyorlar. Genellikle küçük bir saldırının ardından büyük saldırı gelir ama bu sefer dön-gü bozuldu. Aynı üç ejderha iki defa şehre geldi ve saldırmadan döndü. Tahmin edebileceğiniz gibi Deborl insanlara duymaktan korktukları her şeyi anlatıyordur.”

Whit başını öne doğru salladı ve kendisiyle Stef’e çorba doldurdu. “Deborl ejderhaların Janan’ın göğe yükselmesi nedeniyle geldiklerini –onu durdurmak istedikleri-

ni- ama Janan'ın onları koruyacağını söylüyormuş.”

“Tabii şu ana dek,” diye devam etti Stef, “Janan'ın göğes yükselmesine açıktan karşı çıkan herkes şehri terk etti ya da hapse atıldı. Bu yüzden de Deborl'un konuştuğu herkes onun anlattıklarını duymaktan hoşnut ya da bunlardan korkuyor.”

Kaç kişi ona muhalifti acaba? Bağlantı kurmaya geçecek kadar çok muydu? Ya da serbest kalmaları için çabalamaya?

“Deborl'un Merton'u neyin peşine gönderdiğiyle ilgili bir şeyler var mı?” diye sordu Sam.

Stef SED'ine baktı ve somurttu. “Ne olduğuyla ilgili bir şey yok. Sadece elde ettiği ve Kalp'e dönüş yolunda olduğu konuşuluyor. Ne olduğu konusunda yakında bir şeyler duyurmanız gibime geliyor.”

Harika. Demek Janan'ın göğes yükselmesine yardımcı olması için ihtiyaç duyduğu şey yoldaydı. “Neymiş acaba, çok merak ettim.”

“Anlaşıldığı kadarıyla bunu elde etmek için uzun bir yol gitmiş ve bu uğurda beş savaşçısını yitirmiş ama başka da bir bilgi yok elimizde.”

“Burada kalmamızın pek bir anlamı yok. Menehem'in makinesi kırılmış. Artık zehir üretemiyoruz. Yarın Kalp'e dönmeye itirazı olan var mı?”

Herkes kabul edince botlarımızı ve paltomu çıkarıp uyku tulumuna girdim ve Sam'e yer açtım. Fakat iyi geceler dileyebilecek kadar bekleyemeden uyuyakaldım. Başımı yastığa koyar koymaz kendimden geçtim.

Sonraki birkaç gün boyunca mümkün olduğunca ormandan çıkmadan ilerledik ve sürekli Kalp'e giren çıkan

yollarda devriye gezen hava dronlarını kolladık. Karla kaplı ağaçlar altlarındaki toprağın ısınıp köklerini kavurması nedeniyle siyaha dönüyordu. Kuş cıvıltıları ve hayvan sesleri olmadan, şırl şırl akan dereler olmadan her şey ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Etrafımızdaki orman ölüyordu.

Her gece hep beraber tapınak kitaplarını inceliyor, Janan'la, anka kuşlarıyla ve ejderhalarla ilgili bilgi arıyorduk. Bilmediğimiz herhangi bir şey. Sam ve ben bir yandan da müziğe odaklanmıştık ama o ana dek hiçbir şey bulamamıştık. Kalp'e ulaştığımız zaman Sarit bir planı olduğunu söylemişti.

Sonunda ağaçların ötesinde muazzam şehir surları göründü. Neredeyse eve varmıştık ve ejderhalar sayesinde vaktimiz biraz artmıştı.

"Bu taraftan," dedi Stef ve bizi Sınır Ortası Gölü'ne doğru yönlendirdi; gölden geriye kalana desek daha doğru.

Göl artık dibi çürüyen bitkiler ve hayvanlarla kaplı kocaman bir çukurdu. Çürüme kokusu Sınır'ın ortasındaki her nefesi dolduran kükürt kokusuyla karışınca katlanılamaz bir hal almıştı. Herkes öğürerek yüzünü atkısıyla kapattı ama bunun da pek bir faydası yoktu.

"Gölün çekilmesinin tek iyi yanı," dedi Stef, "yukarıdan Kalp'e girmenin yolu olmadığından, aşağıdan girebilme imkânı sağlamış olması. Surlar yerin çok altına inmiyor ki gölden şehre uzanan kanalizasyon sistemlerini ve su kanallarını bu sayede yapabildik. Göl dolu olsaydı, şehre giremezdik."

Önce göl çukuruna inmek zorundaydık yani.

"Şimdi mi gidiyoruz?" diye sordum. Bulutlar alçaklara inmişti ve daha fazla kar ve soğuk bir gece tehdidi daha

taşıyorlardı. Güneşin konumunu anlayamıyordum ama vakit geç olmuş gibi geliyordu. Saatlerdir yürüyorduk.

Stef başıyla onayladı. “Gitsek iyi olur. Gölgele bizi gizler ve birilerinin bizi görmesi güç olur. Hem oraya gece karanlığında gitmek istemem.”

Önden hava perileri gitti ve göl kıyısında gölgeden bir hat oluşturdular. Hava perileri su kanalının girişini araştırırken kahverengi bitkiler parlayıp yanıverdi.

“Umarım içinden geçebileceğimiz kadar büyüktür.” Whit ile Stef’in hava perilerinin ardından gidişini izledim ve sonra ayağımı basabileceğim bir çıkıntı bulana dek aşağı sarkıttım. Buz tutmuş çamurlar botumun altında gıcırdadı ve hafifçe dibe battığım anda keşke hasta olsaydım da bu kokuyu alamasaydım diye düşündüm. Gölün suları çekilmiş olabilirdi ama toprak hâlâ ıslak ve iğrençti. Hava perilerinin geçişi sadece bunu daha da kötüleştirmişti çünkü çamur ısınıp gevşemişti.

Sam ardımdan gelirken bana muzip bir bakış attı. “Gayet büyük meraklanma. Bir milyon kişi dünyanın suyunu tüketiyor. Kanalizasyondan götürmediğine dua et.”

Öğürdüm ve diğerlerini takip ettim. Gölün tabanına doğru inerken botlarım çamura batıp çıkıyordu. Her yamız çamurdan duvarlarla örülüydü.

Metal ve gölgeler gözüme takıldı. Gölün yan tarafından büyük bir boru çıkmıştı. Ön tarafını kalın bir ızgara kapatıyordu. Paslı menteşelerden otlar sarkıyordu ve hemen sonrasında Stef’in önüne çıkan her şeyi yok eden hava perileri bunları cızırdatarak yaktı. Stef aletlerini çıkarmıştı bile.

Boru içinde rahatça yürüyebileceğim kadar buyuktu ama benden uzun boylu olanlar –yani herkes– kafalarını

eğmek ya da tümenden eğilmek zorundaydı. Nihayet. Kısa boylu olmanın ilk kez faydasını görüyordum. Tabii içeri girebilmek için desteğe ihtiyacım olacaktı çünkü botunun tabanı bel hizama geliyordu.

“Bu, su alma borusu,” dedi Stef, ızgarayı yukarı kaldı-
rarak. Whit ve Sam ona yardıma koştular. “Sanayi bölge-
sindeki depoda su azalınca buradan su alıyor. Bu ızgara
sudaki büyük pislikleri tutsun diye ama sonrasında daha
kapsamlı bir arıtma yapılması gerekiyor tabii ki.” Stef ho-
murdanarak kapağa yüklendi ve demir ızgara yerinden
çıkıp gölün dibini boyladı.

“Elbette,” dedi Whit, “bütün bunlar son birkaç bin yı-
lın yenilikleri tabii. Eskiden doğruca gölden içerdik. Son-
ra suyu içeri taşıyıp kaynatmayı akıl edebildik.”

“İğrenç.” Flüt kutumu paltomun içine sakladım ve sırt
çantamın kayışlarını sıktım. Sonra Sam ile Whit beni bo-
runun karanlık deliğine tıkıverdiler. Sam’in bana verdiği
feneri yaktığımda sadece nemli metal, küf ve daha fazla
karanlık gördüm.

Bu hiç de eğlenceli olmayacaktı ama kapıların birin-
den şehre girmeye çalışmaktan çok daha iyiydi. Normal
yolla şehirden çıkmaya kalktığımızda işler hiç de iyi git-
memişti.

“Buranın sonunda bir çıkış olduğundan emin misin?”
diye sordum. “Arıtma tanklarından birine bağlanmayan
bir çıkış yanı.”

Stef sırtıttı. “Temizlik dronlarını borulara indirmek
için kullandığımız bir kapak var. Sizi buradan güvenle
çıkarcayağma yemin ederim.”

“Peki,” dedim mırıldanarak ve Sarit’e çabucak bir me-
saj yollayıp bizimle buluşması için haber verdim. Sonra di-

ğerlerine elimden geldiğince yardım ettim ve Stef ile Whit başa geçsin diye yana çekildim. Sam arkamdan geldi.

Borunun içinde yürümesi hiç rahat değildi. Daha önce dar alanlardan hoşlanmadığımı hiç fark etmemiştim ama yeraltındaki yürüyüş sanki bir ömür sürmüştü. Önce aşağı doğru indik, sonra yukarı çıktık ve kendime sürekli Stef'in bunun güvenli olduğu yönündeki telkinlerini hatırlattım: Boruyu yalnızca zeminin bunu taşıyabilecek kadar kalın olduğu yerlere doğru yönlendirmişler ve borunun etkilenmemesi için etrafını sığağa dayanıklı malzemeyle kaplamışlar.

Depremlerin yıkıcılığını pek dikkate almamışlardı belli ki çünkü birkaç defa durup borudaki çatlaklardan içeri dolan toprakları temizlemek zorunda kaldık. Hava küflü ve solunamaz hale gelmişti ve saçlarım rahatsız edici bir şekilde kafama yapışmıştı. Ter damlaları boynumdan aşağı sırtıma ve göğsüme iniyordu. Hava perilerinin arkamızda olması sıcaklığı daha da arttırıyordu ama en azından seslerini çıkarmıyorlardı. Şarkılarının yankısı muhtemelen şu an hepsini yumurta kapanlarına kapatmama neden olurdu.

“Şehirde su var mı?” Yankılanmasın diye sesimi alçak tutuyordum. Yine de dağılan sesi duyunca yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. “Göl kurumuş ya?”

“Evet.” Stef'in sesi borunun duvarlarında yankılandı. “Yağmur suyu ve kar toplamak için sarnıçlar var. Şehir kuşatma altında kalabileceği düşünülerek inşa edildi. Göl kurduğunda bile içindekiler en az beş ay rahatça yaşayabilir. Yiyecek içecek dikkatle tüketilirse, çok daha uzun süre.”

Bunu bilmek güzeldi. Nihayet bir duş alabilirdim.

İleride bir tarafa doğru ışık çoğalıyordu. “İşte geldik. Anlaşılan Sarit kapağı bizim için açmış bile.” Ufak bir meyli tırmandıktan sonra Stef fenerini söndürdü ve sırt çantasına bağladı. “Hadi çıkalım artık buradan.”

Stef önümüzdeki kapağı itince serin hava yüzümüze çarptı ve sonrasında ufak, loş bir odaya girdik. Karşı duvardaki rafta kapalı haldeki temizlik dronları sıralanmıştı ve çeşitli yönlere dağılan bir avuç borunun hepsinin çıkışı buradaydı. Hava perileri borunun içinde, karanlıkta bekliyorlardı. Sarit’e onların bizim ordumuz olduklarını hatırlattığımız zaman çıkacaklardı.

“Nihayet!” Sarit saklandığı köşeden fırladı ve tam bana sarılacaktı ki durdu. “Berbat kokuyorsun.”

“Ben de kendimi iğrenç hissediyorum.”

Sarit iyi görünüyordu ama. Tabii gözlerinin altındaki mor halkaları saymazsak. Yüzündeki gülümseme de biraz eğreti duruyordu aslında. Armande’yi kaybettikten sonra yalnız kalmıştı. Birkaç hafta boyunca SED sinyalleri bizim dolaştığımız topraklara ulaşmadığından ben de yoktum.

“Döndüğünüze çok sevindim.” Herkese tek tek bakarken Sarit’in gözleri yaşlarla parlıyordu. “Sizi ne kadar özledigimi anlatamam. Ama hepiniz yıkanıp temizlenene kadar size sarılmayacağım. Benim de standartlarım var yani.”

“Biz de seni özledik.” Alnıma yapışan saçlarımı çektim ve ufak odaya bakındım. Sağlam duvarlar arasında olmak güzeldi ancak geri dönüş şartlarımız çok daha iyi olabilirdi. “Nerede kalıyorsun? Ne kadar çabuk duş alabilirim?”

“Yirmi dakika sonra, eğer koşup duşa ilk giren olabiliyorsen. Karanlıkruhların evlerinde ve sanayi bölgesindeki binalarda kalıyorum. Şu an sanayi bölgesinin tam

ortasındayız. Yerle bir ettikleri bir sürü depodan ve bina-
dan sonra hâlâ ayakta kalan az sayıda yapıdan bir tane-
si. Bu hâlâ gerekli demek ki.” Omuz silkti. “Sizi dokuma
fabrikasına götüreceğim. Bazı boruları eğip bükerek duş
yapmak için Stef’mişim gibi davrandım ama çok çaresiz-
seniz iş görür.”

“Kesinlikle öyleyiz.” Whit bir kahkaha attı ve kapıya
yöneldi ancak kapıyı açar açmaz içeri mavi bir ışık atışı
gerçekleşti.

Whit sırtüstü yere düştü.

Ölmüştü.

24

Kayıp

Çılgılığı bastım.

Sam ve Stef tabancalarını çektiler ve kapıya doğru koşup iki yana mevzilendiler.

İkinci bir mavi ışık ateşlendi ancak Sam ya da Stef kafalarını çıkaramadan az önce geldiğimiz borudan dışarı bir karanlık aktı. O kadar yüksek sesle bağıryorlardı ki kulaklarım acıdı.

Hava perileri kapının ağzına yığılmış olan Whit'in vücudunun üzerinden geçtiler. Dışarı doğru akın ederken iyice ısınmışlardı. Lazerle öldürülmüş olmasına rağmen Whit'in sadece alnında ufak bir delik vardı ancak hava perilerinin ısısı cildini kararttı, kararttı, giysilerini, saçlarını ve kaşlarını yaktı.

Sarit avaz avaz bağıryordu. Hava perileri dışarı fırlarken Sam ve Stef geri çekildiler ve bir iki saniye içinde erkekler ve kadınlar acılar içinde bağırmaya başladılar. Yanık et kokusu odayı doldurdu, su kanalından getirdiğimiz ve haf-talardır yolda olmamızdan kaynaklanan kokuyla karıştı. Safra boğazımdan yukarı fırladı; eğildim ve kustum.

Tükürüp ağzımı silemeden Sam bileğimden yapıştı ve beni ardından çekeledi. Stef de Sarit'i çekiyordu.

"Haydi gidelim." Stef bizi Whit'in vücudunun üzerinden geçirdi.

Onun vücudunun.

Daha bir dakika önce yaşıyordu.

Şimdi ise kömürleşmiş bir cesetti.

"Haydi!" Sam beni dışarı çekti. Hava karanlıktı ama bu bölgede yeterli ışık olduğundan dolayı yerdeki dumanı tüten gövdeleri göz ardı edemedim. Dört kişi, hepsi de hava perileri tarafından yakılarak öldürülmüştü.

Sam'in arkasından tökezleyerek ilerliyordum, ayaklarım sert zeminde birbirine dolanıyordu.

Stef, Sarit'i Sam'e devretti. "Onları dokuma fabrikasına götür. Ben burayı hallederim."

Halletmek mi? Ortalık ceset doluydu. Whit.

"Orası güvenli mi?" diye sordu Sam.

"Ben güvenli hale getiririm." Stef'in gözleri öfke doluydu.

Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum, Sam'in arkasında tökezliyor, Sarit'e çarpıyordum. O da en az benim kadar dağılmış görünüyordu. Hava perileri etrafımızda uçuşuyorlardı. Sadece yarısı bizimleydi. Diğerleri Stef'in yanında kalmış olmalıydı.

"Bu taraftan." Sam'in sesi sert çıkmıştı ve bizi binaların arkalarına doğru çekeliyor, durup saklanıyor, etrafa kulak kabartıyordu. Bense kalp atışlarımın gümbürtüsünden, nefes alış verişlerimden ve Sarit'in ağlamasından başka hiçbir şey duyamıyordum.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca bir durduk bir koştuk, binaların arkasına saklandık. Yakınla-

rımızda birileri olsa soluk soluğa aldığım nefeslerin sesi kesin beni ele verirdi. Hava perileri önümüzde ve çevremizde uçuşuyordu ama sadece bir tanesi dokuma fabrikasına giden yolu biliyordu ve Cris'in bizimle mi olduğundan, yoksa Stef'le mi kaldığından emin değildim.

Ya da Whit'le.

Whit öldürülmüştü, sonra da yakılmıştı.

Bir kapı kapandı ve el feneriyle çevreyi şöyle bir kolaçan ettikten sonra Sam ışıkları açtı. Pencereler kalın perdelerle kapatılmıştı ve dışarıdan geçen birinin içerideki ışığı fark etmesi mümkün değildi.

"Duş ne tarafta?" diye sordu Sam.

Sarit karşı taraftaki karanlık bir koridoru işaret etti. Sesi kısık, ifadesizdi. "Yünlerin yıkandığı yerde. Hemen şu..."

"Neresi olduğunu biliyorum." Sam beni çok sayıda makinenin arasından geçirdi, bir koridora çıktık ve sonrasında içinde dev küvetler olan bir odaya girdik. "Haydi," dedi mırıldanarak ve sırt çantamı, flüt kutumu ve palto mu çıkarmama yardım etti.

Bir küvetin kenarına oturdum, gözyaşları nedeniyle görüşüm bulanıklaşmıştı. Sam çamurlu botlarımı çıkardı ve kenara attı. Tahta döşemenin üzerinde yüksek bir ses çıkararak düştüler. Sonra uyduruk bir duş perdesini çekti ve suyu açtı. Sıcak ve soğuk su tepedeki iki ayrı bordan akıp küvetin zeminine çarpıyordu.

"Soyunma zamanı." Sam birkaç giysiye üzerimden çıkarmama yardım etti, ta ki terli, katılaşmış atletim ve taytımla kalana dek. "Gir bakalım." Titreyerek küvete girerken elimi tutarak bana yardım etti. Su şiddetle akıyordu, sıcak ve soğuk.

Gözlerimi kapadım ve altına girdim.

Whit ölmüştü.

Öldüğünü görmüştüm.

Az önce gülüyorduk.

Sonra o gitti.

Deborl'un adamları bizi bekliyormuş.

Döndüğümüzü biliyorlarmış.

Gözlerimi açtığımda hâlâ suyun altındaydım. Odayı buhar basmıştı ve ne kadar zamandır bu kırık boruların altında dikildiğimi bilmiyordum. Uzun zaman olduğu ke-sindi.

Küvetin kenarında şampuan, sabun ve lif buldum. Başka banyo malzemeleri de vardı. Sarit buradan hoş-lanmış olmalıydı. Suyu ve içinde yuvalanacak bir sürü yumuşak malzemeleri vardı.

Hâlâ titreyerek üstümdeki giysileri çıkardım. Düşüp duran bir boruyu elimle tutuyordum. Gömleğim küvetin tabanına lap diye düştü. Giderin etrafını saran pislik ve toprak birleşip çamur gibi bir tabakaya dönüşmüştü. Ayak parmaklarımla çamuru iteledim ve delikten akıp gitti.

Tüm gücümle keselendim, kendimi hayatımda hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. Suyu kapatıp ıpsıslak dikilir-ken cildim kıpkırmızıydı ve yanıyordu.

Sam sırt çantamı ve flütümü alıp odadan çıkmıştı ama kenarda temiz havlular ve giysiler duruyordu. Kuru-landım ve giyindim, benden sonra yıkanacak kişi uğraş-masın diye yarattığım pisliği ve dağınıklığı temizledim.

Daha Sam'in de duş alması gerekti. Ve Stef'in. Ve Whit'in.

Whit'in değil.

Hıçkırıklarımı bastırarak kirli giysilerimi Sarit'in çamaşır yıkadığını tahmin ettiğim başka bir küvetin içine attım; burada halihazırda bir kirli yığını vardı zaten.

Saçlarımı tarayıp ördükten sonra puslu bir aynada kendime baktım. Solgun ve sıska görünüyordum. Yanaklarım çökmüştü ve köprücük kemiğim sivri bir şekilde bıçak gibi fırlamıştı. Kısa saç tellerinin alnıma yapışmış olması görüntüyü değiştirmiyordu.

Havluyu tenime bir kez daha sürttüm ve kirlilerin arasına attım.

Koridor serin ve loştu. Fabrikanın başka bir odasından alçak sesli konuşmalar geliyordu. Bir deponun yanından geçerek seslere doğru ilerledim. Depoda devasa makineler duruyordu. Makinelerin bir yanında bir taşıyıcı ve makaralar vardı, tüm yüzeylerden sivri iğneler fırlamıştı.

Başka bir odada da eğrilmiş yünlerin sarıldığı ince kollara ve bobinlere sahip makineler duruyordu. Eğrilmiş yünlerden saçılmış püsküller uzun zaman önce döşemeye kar misali yayılmıştı. Koridordan vuran ışığın altında sentetik ipekler parlıyordu.

Sam ile Sarit'i dokuma salonunda bir sıraya oturmuş halde buldum, kocaman dokuma tezgâhları yarıya kadar kumaşlarla doluydu.

Duvar boylarına sandıklar dolusu kumaş dizilmişti. Bazıları parlak renklere, bazıları daha soluk renklere boyalıydı. Bunların hiçbirisi daha önce gördüğüm ufak tekstil makinelerine benzemiyordu. Bunlar daha sevimsiz, salt üretim amaçlı makinelerdi. Eskilik ve terk edilmişlik binanın üzerine bir kefen gibi çökmüştü.

İçeri girdiğimde Sam başını kaldırdı. Gözlerinde yorgun ve karanlık bir ifade vardı. "Bir şey yemek ister misin?"

“Susadım.” Bir dokuma tezgâhının etrafından dolaş-tım ve Sam’le Sarit’in arasına oturdum. Whit burada ol-saydı, o kadar suyun altından çıktıktan sonra nasıl hâlâ susamış halde olduğumu sorup, dalga geçerdı. Ama yok-tu. Whit bir daha asla burada olmayacaktı.

Sam bana bir matara su uzattı. Dış kapı açıldı ve Sam, arkasında gölgelerle içeri giren Stef’i başıyla selamladı. “İstersen sen gir şimdi duşa?”

Stef sırt çantasını ve uyku tulumunu indirdi, sonra da hiçbir şey demeden banyoya gitti.

Dizlerimin üzerine doğru eğildim ve düşünmemeye ça-lıştım. İnce bir kol beni sardı ve Sarit yanağını omzuma koydu. “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Canının yandığını bi-liyorum.”

Janan’la ilgili anlattıklarımı hatırlıyor muydu acaba? Artık kimsenin yeniden doğmayacağını? Yoksa geri dö-neceğini zannetsen bile birinin ölümü insanın yüreğini yakabiliyor muydu?

Ne olursa olsun yakıyor olmalıydı. Bir defasında Sam bir ejderha tarafından öldürüldükten sonra Stef’in onun şapkasını saklamasının sebebi bu olmalıydı. Ya da Sam bu yüzden beni Sınır Gölü’nden kurtarmıştı. İnsanların eski dostlarını ve sevgililerini karşılamak için yeniden doğum odasına doluşmalarının sebebi buydu demek.

Karanlıktapınak’tan sonraki günlerin ve kuzeyde di-kilen anıtın bu kadar kasvetli olmasının sebebi buydu. Geçici kayıpları, geçici ölümleri ve bunların acısını bili-yorlardı.

Karanlıktapınak’la birlikte kalıcı kaybı da öğrenmiş-lerdi.

Sarit’in kollarına kendimi bıraktım, yanımda olmasın-

dan ötürü mutluydum. Armande'yi kaybettiğinde burada olmadığım için de büyük bir suçluluk duyuyordum. Kendimi bir büyüyle yanına gönderebileceğimden değildi ya.

Odanın çevresinden yumuşak inlemeler yükseldi ve ardından bir sıcaklık geldi. Hava perileri.

Sarit gerildi ancak bir süre sonra kendini gevşemeye zorladı.

“Hava perileri meselesini Sarit’e açıkladım,” dedi Sam. “Cris burada. O ve diğerleri senden özür dilemek istiyorlar... şeyden dolayı... yani tahmin edersin...”

Üzerinden geçerken Whit'i yaktıkları için. Biliyordum.

“Ve dışarıda yaşananlardan dolayı.”

Arkalarında kömürleşmiş cesetler bıraktıkları için. “Bizleri kurtardılar.” Sesim kuru ve acılıydı.

“Seni korumak için yemin ettiler,” dedi Sam sessizce. “Ne gerekiyorsa yaparlar.”

Çünkü Janan'ı durdurabileceğime ve onları kurtarabileceğime, anka kuşlarının beş bin yıl önce onlara verdikleri cezayı sona erdirebileceğime inanıyorlardı. Bunu da biliyordum.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Orrin'i arayıp Whit'in başına geleni haber vereceğim. Onlar kendilerini bildiklerinden beri birbirlerinin en yakın arkadaşları oldular.”

“Evet, bilmesi gerek,” dedim.

“Biz de Janan'ın göğe yükselmesini önlemek için elimizden ne geliyorsa yapacağız.”

Ruhlar Gecesi'ne beş gün vardı. Bu zaman bir lütuftu.

“Belki kendimize yandaş bulabiliriz,” diye devam etti Sam. “Deborl'un hapsettiği insanlarla başlamalı ve onları serbest bırakmanın bir yolunu bulmalıyız.” Sesini yük-

seltmeden konuşuyordu. “Sarit artık yalnız olmadığına göre belki biraz uyuyabilir.”

Sarit yanı başımda kafasını sallayınca siyah saçları da bir perde misali dalgalandı. “Rahat rahat uyumayı özledim gerçekten.”

“Siz ikiniz hasret giderip dinlenin,” dedi Sam. “Ben birkaç hava perisi alıp etrafı kolaçan edeyim.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne diye?”

Sam sıranın üzerinde duran tabancasını aldı. “Bizi buraya kadar takip etmiş birileri var mı diye. Hava perileri korumalığımızı yapabilir ama yine de kendim kontrol edersem daha iyi hissedeceğim.”

O bir müzisyendi, savaşçı değil. Fakat dışarı çıkmamasına engel olmadım çünkü aynı zamanda çok büyük bir onur duygusu ve koruma ihtiyacı olan biriydi.

Sam gidince Sarit bana sıkıca sarıldı ve ayağa kalktı. “Hadi size yatacak yerler bulalım. Bir sürü güzel kumaşlarımız var. Yün mü istersin? İpek? Kadife? Her şeyden var.” Sesinde cansız bir muziplik vardı, sanki beni evine yatıya çağırılmış da, iyi bir ev sahibi olmaya çalışıyormuş gibi. “Burası sen gelmeden önce kullanıldığı kadar yoğun kullanılmıyor. Ciana buradan sorumluydu. İnsanlar halen pazardan önce buraya gelip kumaş dokusalar da, eskisi kadar işlek değil. Yani Ciana’dan beri.”

Başımı öne doğru salladım. Ciana’nın yokluğunun hatırlatıcısı olan bu mekan mutlaka can yakmıştır, özellikle de ona en yakın olan insanların canını. Sam de ona yakındı.

“Her neyse.” Sarit bir sandık açtı ve içini karıştırmaya başladı. “Uyku tulumundan sonra güzel bir değişiklik olur. Dilediğin kadar kalın ve yumuşak bir yatak yapabiliriz, adeta gerçek bir yatak gibi.”

“Bu güzel olur,” dedim çünkü Sarit gerçekten çok çaba-lıyordu. “Sen nerede yatıyorsun?”

“Depo odasında. Penceresi yok. Yıkama odasına ve küvetlere yakın. Kendini saklanmış hissettiriyor.” Gü-lümsemesi gergindi. “Diğer koridora açılan ikinci bir kapı var. Yani ben uyurken biri içeri girecek olursa, istediğim tarafa kaçabilirim.”

“Hepimiz burada yatalım bence.”

“İyi olur. Tek başına olmak çok korkunç.” Eliyle ağzını kapatmaya kalkınca taşıdığı kumaş topunu yere düşür-dü. “Affedersin. Şikayet etmeyeceğim diye kendime söz vermiştim.”

Ona sıkı sıkı sarıldım. “Önemli değil. Artık geldik.”

Sarit titredi ve fısıldayarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Armande’den sonra... nihayet tekrar konuşabildiğimiz için çok mutluydum. Seni o kadar çabuk görebileceğimi düşünmüyordum ve bunun için minnettarım.”

“Ejderhalara binerek seyahat etmek zorunda kaldık.”

“Seni tekrar görebilmek için ejderhaya da binerdim, roka da.”

Geriye çekildim ve kat kat yünleri açmaya başladım. “Roku nasıl ikna ederdin buna?”

“Balı sevdikleri kesin. Herkes balı sever. Onu koca bir kavanoz balla kandırırdım, hatta kapağın etrafına bir kurdele bile bağlardım.”

“Eminim işe yarardı.”

Birlikte en sevdiğimiz renklerden kucak dolusu alıp depoya taşındık. Oda sandıklarla doluydu. Bu sandıkları kullanarak odayı bölmelere ayırdık ve herkese ihtiyacı olan mahremiyeti sağladık. “Sen ve Sam aynı yatağı pay-laşacaksınız, ha?” Hafifçe gülümsedi.

Yanaklarım kızardı. “Yani. Şey... daha o kadar... Yani en son aramız bozuktı.”

Sarit başıyla onayladı. “Hatırlıyorum.”

“Uzun bir süre aramız bozuk kaldı.” Bana sonsuz gibi gelmişti. “Konuşmuyorduk filan. O zamandan beri de her şeyi birlikte yapmaya çalışıyoruz ama kendimizi de fazla kaptırmıyoruz çünkü ya...” Söylemeye dilim varmadı.

“Ya Janan’ı durdurmayı başaramazsan?”

Bir sandığın üzerinde oturdum. “Ya başarırsak ve Kalp’teki herkes çok kızıp bizi ömür boyu hapse mahkum ederse?” Başarının sonu büyük olasılıkla bu olacak gibi görünüyordu ama yine de başarısızlıktan iyiydi.

“Hımm. Biraz baş başa vakit geçirmek hoşunuza gider eminim.”

Yanaklarım kızarmaktan alev alev yanıyordu. “Başka bir şeyden konuşalım bence. Herhangi bir şeyden.” En iyi arkadaşım olsun ya da olmasın, konuşmaktan hoşlanmadığımı bazı konular vardı.

Bana gülümsedi ve mavi bir kumaşı eline alıp kaldırdı. Bir yaz günü gökyüzü işte böyle bir mavi olurdu. “Bence bunu almalısın. Gözlerine uyuyor.”

Bir süre çalışıp sohbet ettik, içimizi acıtmayan şeylerden bahsettik. Hava perileri gelip odayı ısıttılar ve az sonra Stef duştan çıktı. Temizlenmiş ve saçlarını karmaşık bir biçimde örmüştü. Sam dışarıdan döndü ve o da koşarak duşa girdi. Kısa süre sonra hepimiz depoda rahat bir şekilde oturmuş sohbet ediyor ve bir şeyler atıştıırıyorduk.

Sonra yer sarsıldı.

Derin bir gümbürtü dünyayı sardı, tüm binayı sarsmaya başladı. Işıklar yanıp sönüyordu. Diğer odalardaki makineler sallanıp tangırıyor, ahşap bir kiriş çatırdıyordu.

Sam beni kaptığı gibi bir kapının altına çekerken kalbim güm güm atıyordu. Stef de diğer kapıya koştu. Deprem şiddetlendikçe hava perileri çılgınlık atarak binanın içinde uçuşuyorlardı. Pencereleler zangırıyor ve camlar çatlıyordu ancak Sarit battaniyelerden oluşan yuvasında hiç istifini bozmadı ve ortalığın durulmasını bekledi.

“Çok sık oluyor bu,” dedi, dünya yeniden sessizliğe büründüğünde. Ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti. “Kırılan bir şey var mı diye gidip bir bakayım.”

“Biz de seninle gelelim,” dedi Sam ve kapının altından çıktı.

SED’lerimi kaptım ve dördümüz koridor boyunca ilerleyerek odalarda yerinden oynamış bir şey var mı diye baktık.

Birkaç makine yerinden kaymıştı ve dokuma tezgâhlarından birinin kasası çatlamıştı ancak bunlar dışında

her şey normal görünüyordu.

Stef ile Sarit'in peşinden dokuma fabrikasını dolaşırken Sam'in elini tuttum ve Sarit depremler esnasında binanın üzerine çökmesini engellemek için yaptıklarını gösterdi.

"Giderek kötüleşiyorlar," dedi. "İlk başta günde bir iki tane olurdu, yeni yıl gecesi olan depremle kıyaslanamayacak büyüklükte tabii. Ama şimdi günde dört beş tane oluyor ve çoğu gayet şiddetli. Bir süre önce Deborl insanları şehirdeki tüm zararlı kimyasalları yok etmeye gönderdi; böylelikle kazayla dökülme riski ortadan kaldırıldı."

Menehem'in şehirde ne tür kimyasallar bırakmış olabileceğini düşünerek ürperdim: binaları kemirebilecek ve yangınlara, hatta daha da kötüsüne sebep olabilecek kimyasallar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Sam'e. "Az öncesi için. Paniğe kapılmadığın için. Ben paniğe kapıldığımda beni koruduğun için."

Sam elimi öptü.

"Neden öyle davrandığımı bilmiyorum. Daha önce kim senin ölümünü görmemiş de değilim ama." Hatıraların ağırlığı altında ürperdim. Cris'in tapmakta ölmesini görmüştüm. Li'nin evinin önünde vurulmasını. Menehem'in hava perileri tarafından yakılmasını. Meuric'in Konsey Binası'nın basamaklarında parçalanmasını; benim aylar önce kendisini gözünden bıçaklamamdan ve bir çukura itmenden sonra.

Çok fazla ölüm görmüştüm.

"Daha önce görmüş olan," diye mırıldandı Sam, "bir dahaki sefer ölümü kabullenmenin daha kolay olduğu anlamına gelmez. Whit senin arkadaşındı. Öğretmenindi.

Birlikte neleri atlattığımız düşünül­düğünde, tabancayla tek atışta hedefin tutturulması..." Başını öne eğip çoraplı ayaklarına baktı.

"Ben de Armande'yi özlüyorum. Keşke onun pazar yerindeki heykellerin durumundan ya da çok fazla insanın kahvaltıyı pas geçmesinden şikâyet etmesini duyabilseydik."

"Şan derslerine başlayacaktı."

"Ve bana turta yapmayı öğretecekti." İç geçirdim ve bir sandığın üstüne oturdum.

"Hiçbir zaman geri dönmeyeceklerini bilmek korkutucu," dedi Sam. "Bir gün –belki de sadece birkaç gün sonra– aynı şeyin bizim için de geçerli olacağını bilmek."

Kollarımla gövde­mi sardım. "Janan'ın göğ­e yükselmesini engellemek uğruna o kadar çok arkadaşımızı kaybettik ki. Ne olursa olsun onu durdurmalıyız. Onların fedakârlıklarını değerli kılmalıyız."

"Başaracağız."

Tiz bir çılgılık sessizliği bozdu ve bir hava perisi kapıdan içeri daldı. Geçtiği yerdeki tahtaları karartıyordu. Herkes oturduğu yerde irkildi ve kulak kabartıp yaygaranın içinden bir şeyler anlamaya çalıştım.

Diğer hava perileri arkadaşlarının çevresinde dönüyor, mırıldanıp şarkılar söyleyerek onu sakinleştirmeye çalıştılar.

Sonunda Cris aralarından kurtulup fırladı. **Merton savaşı­cılarıyla birlikte şehre döndü. Yanlarında ödülleri­ni de getirmişler. Güney Caddesi'nden yukarıya doğru ilerliyorlar.**

Hiç konuşmadan hepimiz depo odasına koştuk ve botlarımızı, paltolarımızı giyip, atkılarımızı sardık. Sonra

daha da sessizce gecenin içine sızdık ve gölgelerin arasından ilerledik. Batıya, Güney Caddesi'ne doğru ilerlerken hava perileri bizi gizliyorlardı.

Yol boyunca yanan ışıklar karlardan ve güneybatıdaki konut bölgesinde yer alan beyaz evlerden yansıyor, ancak evler büyük ölçüde ağaçlar tarafından gizleniyordu. İnsanlar sokakları doldurmuş, soğuk havada tir tir titriyorlardı. Her şeyin üzerindeki tapınak, dünyaya düşmüş bir ay gibi şehrin merkezinde parıl parıl yükseliyordu.

“Bu taraftan,” diye mırıldandı Sarit. Elimi tuttu ve beni taştan ve tahtadan yapılma, birkaç katlı bir bina olan çömlek atölyesine çekti. Ufak yan kapıların birinden girdik ve Sarit bizi dar merdivenden yukarı çıkardı.

“Burası çatıya çıkıyor, oradan olup biteni izleyebiliriz. Elimden geldiğince kalabalığın içine girmemeye çalışıyorum.”

Basamaklar dördümüzün ağırlığı altında gıcırıyordu ve hava perilerinin sıcaklığı kapalı ortamı katlanılmaz hale getiriyordu ama sonra Sarit bir kapağı açtı ve aşağı bir merdiven indi. Soğuk, temiz hava içeri doldu ve hepimiz çatıya tırmandık.

“Başınızı eğin,” diye uyardı Sarit. “Dikkat etmezseniz tapınağın ışığı sizi ele verir.”

Çatının batı tarafına tırmanırken aşağıdan caddelerin tekdüze gümbürtüsü duyuluyordu. Buradan tapınağın ışığı altında aydınlanan şehrin dört ana caddesini de görebiliyordum. Şehrin surları kusursuz bir daire biçiminde bembeyaz parlıyordu ve Güney Kemer'i'nde tepeden tırnağa kırmızılar içindeki erkek ve kadın kalabalığının üzerinde parlak bir lamba yanıyordu.

Grup omuzlarında tahtırevana benzer bir şey taşıyor-

du ancak üzeri kalın siyah bir örtüyle kapatılmış ve iplerle bağlanmıştı.

Kafes, tam Sarit'in dediği yerde duruyordu: sanayi bölgesinde eskiden depoların bulunduğu yerde. Pazar yerine yakındı –dolayısıyla tapınağa da yakındı– ve en üç kat yüksekliğindeydi. Aslında ufak bir trolü barındıracak kadar büyük görünüyordu ancak tabanına doğru uzanan elektrik kablolarıyla tuhaf görünüyordu. Belki de içine koyacakları şeyi şoka uğratmak istiyorlardı.

O tahtırevanda her ne taşıyorlarsa onu?

Tören alayı Güvey Caddesi'nden yukarı yavaşça yürüyordu. Yükleri ağır olmalıydı. Kalp'in sakinleri arkalarından takip ediyor, pazar yerinde toplastıkça sohbetleri yüksek sesli ve heyecanlı bir hal alıyordu. Kırmızı giysili grup hep birlikte saymaya başlayıp diz çökerek tahtırevanı parke taşı döşeli zemine indirdiklerinde lambalar üzerlerine odaklanmıştı.

Tahtırevanın üzerindeki kumaş kıpırdadı ama bu yere konulurken olmuş olabilirdi, içindeki canlı olduğundan değil. Ya da bilinçli yapılmıştı.

İçimden ölü olmasını diliyordum; neyse artık o.

“Ne söylediklerini duyabiliyor musunuz?” diye mırıldanan Stef, bir faydası olacakmışçasına öne eğildi. “Galiba önde giden kişi Merton.”

Açıkça görülebildiği üzere önde giden adam dev gibiydi. Omuzları genişti ve kolları iki bacağına kadardı. Bu mesafeden bile büyüklüğü rahatça belli oluyordu. Kalabalığın sesi azaldıkça Merton'un konuşmasından bir şeyler yakalıyordum.

“... aylarca yol gittik... beş ölü verdik... Janan'ın görkemli dönüşü...”

Başımı iki yana salladım. Sam de geriliyor gibiydi. İkimizin de kulakları çok iyi işitmesine rağmen Merton çok uzaktaydı.

“Yolculuklarından bahsediyor,” diye mırıldandı Sam. “Ama nereye gittiklerini anlamadım. Ya da ne bulup getirdiklerini.”

Hepimiz nefesimizi tutmuş izliyorduk.

“Birisi getirdikleri şeyi görmek istediklerini söylüyor.” Sam daha iyi duymaya çalışırcasına başını yana eğdi. “Merton, ancak Janan izin verdiği zaman Deborl’un bunu göstereceğini söylüyor. Anahtar bizdeyken Deborl’un Janan’la nasıl iletişim kurduğunu merak ediyor.”

“İletişim kurduğu filan yok, sallıyordur,” dedi Stef. “Gerçi şu kafes de bayağı sıra dışı bir şey ama.”

“Meuric’in eski günlükleri ve planları olabilir elinde,” dedim. Rüzgâr çatının üzerinde dans ediyor, soğuktan titrememe neden oluyordu. “Neticede Meuric ile Janan’ın neyin nasıl olacağını planlamak için bir sürü vakti oldu.”

Stef ne olduğu anlaşılmayan bir ses çıkardı ve hepimiz olan biteni seyrederken pazar yerinin yan tarafından ufak tefek birisi çıktı.

“Deborl mu o?” diye sordum fısıltıyla.

“Galiba.” Sarit yanıma sokuldu. “Herkese hitap etmeye hazır olana dek Konsey Binası’nda saklanıyormuş demek. Janan’la derin tartışmalar içinde olduğunu söylüyor ama bütün işlere birilerini vekil tayin etmekten başka bir şey yaptığı yok. Mesela kafesin inşasından sorumlu bir kişi var, muhafız alayından sorumlu bir kişi, yiyecek paylaşımından sorumlu bir kişi. Ama hepsine sadece bir sonraki adımı gerçekleştirmelerine yetecek kadar bilgi veriliyor, daha sonrasını bilmiyorlar.”

“Bu ona önemliymiş havası katıyor,” dedi Sam. “Deborl önemli görünmeyi sever.”

Sarit hafifçe homurdandı.

Uzaklarda Deborl tahtırevanın önüne doğru yürüdü ve kenarına tırmandı. Bu ona sadece hafif bir yükseklik kazandırdı; kısa boyluydu, benden uzun sayılmazdı.

“Şimdi ne söylüyorlar?” diye sordu Sarit.

Sam başını iki yana salladı. “Bilemiyorum. Deborl’un sesi Merton’unki gibi yüksek çıkmıyor.”

Kalabalık dağılmaya başlayana dek izledik ve sonra çatıdan inip dokuma fabrikasına geri döndük. Hava perilerini binanın etrafında nöbete dikip bazılarını da gölgeler arasından casusluk yapmaya gönderdik. Son bir grubu da şehirdeki tüm karları eritmekle görevlendirdik ki arkamızda iz bırakmayalım. Deborl zaten Kalp’e döndüğümüzü biliyordu ancak yerimizi belli edecek de değildik.

“Ben SED mesajlarını ve konuşmalarını bir tarayayım,” dedi Stef. “Belki birileri faydalı bir şey söyler.”

Başımı öne doğru salladım. “Son zamanlarda çok şey yaptık zaten. Yürüyerek dünyayı dolaştık. Kilitli bir şehirde kapalı haldeyiz. Bana öyle geliyor ki Ruhlar Gecesi’ne dek yapabileceğimiz en iyi şey bilgi toplamak, başara-bildiğimiz kadar sabotaj yapmak ve Ruhlar Gecesi’nde Janan’ın göğe yükselmesini engelleme planımızın her aşamasının üstünden geçmek.”

Sam’in önerisini de yerine getirmek istiyordum: mahkumları serbest bırakmak. Muhtemelen bize yardım etmezlerdi ama Deborl’u kızdırırdık.

“Ve saklanmaya devam etmek.” Sarit yanımda gülümser gibi yapıyordu ancak ses tonu son aylarca nasıl da ça-

resizce yalnızlık çektiğini ele veriyordu.

“Evet.” Sarit’in koluna girdim. “Ve beraber olmak.”

“SED’lerinize bakın.” Ertesi gün öğleden sonra Stef depoda bir dizi sandığa yaslanmış, arkasına da battaniyeleri sıkıştırmış halde oturuyordu. “Cihazlarınıza bir anahtar sözcük tanıma programı gönderdim. Başlıca aramalar zaten yüklenmiş durumda: içinde bizim isimlerimiz ya da ‘Janan,’ ‘kafes’ veya ‘Ruhlar Gecesi’ sözcükleri geçen mesajlar size gönderilecek ve aynı şeyleri içeren sesli aramalar yapıldığında da SED’iniz titreyecek, siz de konuşmayı dinleyebileceksiniz.”

Sam öne doğru eğildi ve SED’ine güvenmeyen gözlerle baktı. “Bu zımbırtı zaten yeterince kafa karıştırıcıydı. Daha da kötü hale getirdin.”

“Boşu boşuna buna Stef’in *Her Şeyi Yapan Cihazı* dememişler.” Sırıttı ve ona yardımcı olabilmek için yakınına sokuldu.

“Bak, hiç de zor değil. Şimdi SED titrediği zaman...”

“Bu, milleti gözleme işini çok daha az sıkıcı hale getirecek.” Birkaç tane etiketlenmiş mesajı inceledim ve Sarit’e bakınca onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. “Ancak kimse Merton’un yanında ne getirdiğini bilmiyor, yalnızca Janan için önemli olduğunu biliyorlar. Bunu *ben de* tahmin etmiştim zaten.”

“E yani ben de.” Sarit SED’ini cebine koydu. “Hapisteki insanları düşünüyordum. Sen ve Sam onları serbest bırakmaktan bahsediyordunuz, değil mi?”

Başımla onayladım. “Muhtemelen bize yardım etmek istemeyeceklerdir ama ben bir şey *yapmak* istiyorum. İnsanlara zarar vermeden sabotaj yapamayız ve Deborl’u

da bir hafta boyunca eli kolu bağı tutamayız; evi çok iyi korunuyor.”

Sarit sırtıttı. “Galiba onları dışarı çıkarmanın bir yolunu biliyorum ama tam şafak vaktine dek beklememiz gerek.”

İkna olmam için uzun uzadıya tartışmamız gerekmedi ve gecenin geri kalanını hazırlık yaparak, hepimiz bunun üstesinden gelebileceğimize ikna olana dek Sarit’in planının üzerinden geçerek değerlendirdik.

Bu arada Stef’in bir gözü SED’indeydi, aramaları ve mesajları takip ediyordu. İnsanların korktuklarını öğrendik: Deborl’dan ve herkese yaptıklarından korkuyorlardı; Janan’dan ve göğe yükselmesinin sonuçlarından korkuyorlardı ya da yükselmemesinin; ve yeniruhun Kalp’e döndüğü söylentilerinden korkuyorlardı. Ya her şeyi mahvettiyse?

Hah. Belki de benim ejderhalara ve zehre ve kendimi tapınağın içine kapatmaya dayanmayan elle tutulur bir planım olduğunu sanıyorlardı.

Ancak insanların Deborl ile Janan’dan korkmaları bana belirli ölçüde bir rahatlık vermişti. Kimseye bize yardımcı olması için güvenemezdik –tıpkı kütüphanede Whit ve Orrin’le tartıştığımız gibi büyük ihtimalle korkudan bizi ele verirlerdi– ancak herkesin Janan’ın gelişini memnuniyetle karşılamaya hazır olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

Kısa bir dinlenmenin ardından SED’lerimiz gece yarısından bir saat sonra biplendi ve hepimiz kırmızılara büründük, tıpkı Deborl’un muhafızları gibi. Montlarımız ve pantolonlarımız muhafızların üniformalarının aynısı değildi ama kısıtlı kaynakla ve zamanla bu kadarını ya-

pabilmiştik; her şeyden önce bu kadar kumaşımız olduğu için şanslıydık.

Dokuma fabrikasını koruyacak bir iki tane hava perisini arkamızda bırakarak yola düştük ve kuzeye, tapınakla Konsey Binası'na doğru ilerledik. Sam'in peşinden karanlığın içine doğru yürürken saçlarımı başlığımın altına gizledim.

Güney Caddesi'ne doğru giderken gölgeler etrafımızda toplaşmıştı. Birileri çok yakınımıza girmedigi sürece sorun olmazdı. Kırmızılar içinde ve lazer tabancalarımız belimizde, şehre bir bakmak için iyi bir fırsat yakalamıştık. Tabii kimse gerçek kimliğimizi anlamadığı müddetçe.

Devasa kafesin yanına geldiğimizde cesareti toplayıp o tarafa baktım. Tapınakışığı parmaklıkları, kabloları ve nöbetçileri aydınlatıyordu. Merton'un getirdiği her neyse, hâlâ üstü kapalıydı ve kımıldamıyordu.

"Sence bu ne olabilir?" diye fısıldadım. Sam kafesin etrafındaki nöbetçileri elini kaldırarak selamlarken. Onlar da selamına karşılık verdiler. Ömrünün büyük kısmını evinde beste yaparak geçirmiş biri için dalavere konusunda korkutucu derecede başarılıydı. Stef onu gerçekten çok *kötü* etkiliyordu.

"Keşke bilebilsem." Yanımda hızlı adımlarla yürüyordu. Stef ile Sarit doğrudan pazar yerine gitmiş, bizi orada bekleyeceklerdi. Sarit kalabalık bir grubun şüpheli görüneceğini söylemişti çünkü muhafızla genellikle ikili halde dolaşıyorlardı. Şehirde en uzun süre kalanımız o olduğundan, sözüne güveniyordum.

Loş yolun bitiminde diğerleriyle buluşmak için pazar yerinden geçerken tapınak ışığı kör edici parlaklıktaydı. Yan kapıların birinden Konsey Binası'na girdik.

“Sana da daha parlak göründü mü?” diye sordu Sam, peşimizden gelen birkaç hava perisinin ardından kapıyı kapatırken.

“Son bir iki haftadır daha da parlaklaştı,” dedi Sarit.

Sam’in sesi kasvetli bir tona büründü. “Ruhlar Gecesi’nde kim bilir nasıl görünecek.”

Bu düşünce beni ürpertmişti. Dört gün daha vardı.

Sarit karanlık ve sessiz koridora doğru baktı. Herkes uyuyordu veya keşke uyuyabilsem diye temenni ediyordu. Sarit’in muhafızların davranışlarını ve alışkanlıklarını gözleyecek çok zamanı olmuştu ve herkesi atlatmanın *kolay* olacağı bir zaman olmasa da, sabaha karşı saatleri en az direnişle karşılaşılabilecek aralıktı.

Gölgeler peşimizde koridorlarda ilerledik. Herhangi bir hareket var mı diye kulaklarımızı kabartmıştık. Sarit’in elinin kemikleri tabancasını sıkmaktan bembeyaz kesilmişti ama Sarit bir an olsun elini gevşetmedi. Fakat bina sessizdi; tabii altımızda sarsılan yeryüzünden gelen gümbürtüleri saymazsak.

Hapishaneye girmenin o kadar da zor olmadığı ortaya çıktı. İlk önce Stef ile Sam girdiler ve birkaç dakika sonra Sarit ile bana peşlerinden gelmemizi işaret ettiler.

Üç beden oturdukları masaya ve sandalyelere yığılmıştı, şakaklarındaki yanık izleri çok belirgindi. Sam ile Stef’e baktığım zaman gözlerini başka taraflara çevirdiler ve ilerideki koridoru işaret ettiler. “Bu taraftan,” dedi Stef. “Hücrelerin kapılarını buradan açacağım.”

Sarit’in elini tuttum ve beraberimde sürükledim. Sam ile hava perileri peşimizden geldiler. Periler hiçbir şeyi yakmamak için ısılarını azaltmışlardı. Birlikte çalıştığımızı dair bir kanıt bırakmak istemiyorduk aramızda.

Uyuklayan insanlar hücreleri doldurmuştu, uyku tulumları üst üsteydi. Ter kokularının, pisliğin ve açlığın kol gezdiği bu karanlık izbede nereden baksanız yüz kişi vardı ve on hücreden hiçbirinde en ufak bir boşluk yoktu. Uyuklarında iç geçiriyor ve inliyorlardı.

Işıkları açtım.

Birkaç kişi uyku tulumlarına daha da gömülürken, diğerleri kıpırdamadı. Birkaç tanesi, dirsekleri üzerinde doğruldu ve gözlerini kırpıştırarak etraflarına bakındılar.

“Sesinizi çıkarmayın,” dedim, etrafımı bir pelerin gibi sarmış hava perilerinin ve arkamdaki arkadaşlarımın verdiği güvenle. “Sizi kurtarmaya geldik.”

“Bu Ana mı?” Fısıldaşmalar ve mırıl mırıl konuşmalar hücreleri bir anda sardı. Birkaç kişi yanındakileri sarsarak uyandırdı ve hapishaneyi konuşma sesleri ile uyku tulumlarının hisırtıları doldurdu.

“Yeniruh. Geri dönmüş.”

“Hepimizi öldürtecek.”

“Bunlar *hava perileri* mi?”

“Hava perileri!”

Birkaç dakika içinde tüm mahkumlar ayaklanmış ve hücrelerinin en dibine çekilmişlerdi. Bir iki tanesi sessizce ağlıyordu. Çoğunluğu ise gözlerinde dehşetle öylece bakıyorlardı.

“Tıpkı Menehem gibi,” dedi birisi nefes nefese. “Bizi öldürmeye gelmiş.”

“Ben buraya kimseye zarar vermek için gelmedim!” Sesim hücrelerde çınlıyordu. “Sizi serbest bırakmaya geldim. Stef arka tarafta, hücrelerinizi açmaya hazır vaziyette bekliyor. Ama önce beni dinlemenizi istiyorum.”

Bunun üzerine yaygara dindi ve bakışlar üzerime

odaklandı. Zihnimi toparlamak için birkaç derin nefes aldım ancak karşımdakilerin korkuları ve güvensizlikleri açıkça görülüyordu.

“Hepiniz Deborl’u sorguladığınız ya da emirlerini yerine getirmeyi reddettiğiniz için hapsedildiniz. Bazıları da öldürüldü.” Bir adamın karanlık bakışlarına gözüm takıldı ve bir kadının çaresizlikle bakan gözlerine. “Son birkaç aydır ne acılar çektiğinizi biliyorum.

Bildiğiniz üzere birçoğumuz yeni yıldan sonra Kalp’ten ve Sınır’dan ayrıldı. Sarit ile Armande buralara göz kulak olmak ve bizim dönüşümüzü beklemek için burada kaldılar. Çünkü sürgün edilmiş olmama rağmen geri dönüp Kalp’i, buradaki insanları ve burayı terk eden insanları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin etmiştim. Hâlâ amacım budur. Armande birkaç hafta önce Deborl’un ellerinde can verdi ancak Sarit bize sizlerin nelere katlandığını anlattı ve size şunu söylemeye geldim: daha kötüye gidecek.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu bir ses, mırıldanmalara baskın çıkarak. “Hani bizi serbest bırakmaya gelmiştin.”

“Bunun için buradayım.” Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. “Fakat Ruhlar Gecesi yaklaşıyor ve Deborl, Janan’ın geri dönüşü için hazırlık yapıyor. Janan’ın göğşe yükselişi bir dizi çok büyük patlamaya neden olacak. Whit” –ismi boğazımı düğümlemiş, beni kedere boğmuştu– “Rahel’in sismik araştırmalarını bu işaretlere, yani bu depremlere, kuruyan bitkilere ve topraktaki tümseklerle uygulamayı tamamladı. Patlamalar günlerce sürecek. Küller ve magma akıntısı Kalp’i ve Sınır’ı çevreleyen tüm arazileri yakıp kavuracak. Geriye hiçbir şey kalmayacak.”

“Hepimiz buradan gidiyor muyuz öyleyse?” diye sordu, Sam’den ve benden en fazla birkaç yaş büyük genç biri. Bir gözü sürekli hava perilerinin, sessiz gölge korumalarımın üzerindeydi.

Başımı iki yana salladım. “Deneyebilirsiniz ama patlamadan kaçmanız mümkün değil.”

“Ne yapacağız öyleyse?” diye sordu benden birkaç yaş küçük bir kız.

“Janan’ın geri dönmesini, göğe yükselmesini önleyecek bir planım var.” Bu planın ne olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum. Herkes zaten benim Menehem gibi olduğumu düşünüyordu. Ellerine daha fazla malzeme vermeye gerek yoktu. “Onu durdurmak için elimden geleni yapacağım ama tek başıma başaramam.”

“Neye ihtiyacın var?” Kız yüzüne düşen siyah saçları çekerek öne çıktı. “Ne yapabiliriz?”

“Ruhlar Gecesi başladığında herkes nerede olacak?” diye sordum.

“Kafesin yanında,” dedi birisi. Diğerleri de mırıldanarak onu teyit ettiler.

“Tamam öyleyse. Sizden de orada olmanızı istiyorum. Kendinizi gizleyin. O zamana dek yakalanmamak için elinizden geleni yapın ama hepinizin o kalabalığın içinde olmasına ihtiyacım var. Sam ile ben üstümüze düşenleri yaparken, Stef ile Sarit şehrin çeşitli yerlerinde dikkat dağıtıcı eylemler yapacak ve sizlerin de dikkatleri buralara çekmeniz gerekiyor. Deborl’u, Merton’u ve diğer herkesi yaptığımız işte uzak tutmamız lazım.”

“Siz ne yapıyor olacaksınız?” hücrelerin birinin arkalarından bir adam.

Kendi gözlerimdeki kararlılığı koruyarak gözlerinin

içine baktım. “Janan’ın her şeyi yok etmesini engellemek için elimden ne geliyorsa onu yapacağım.”

“Bundan sağ kurtulabilirsek,” dedi Sarit, “belki o zaman hepinize Ana’nın Kalp için, hem eskiruhlar hem de yeniruhlar için neler yaptığını anlatma şansımız olur. Şu an duysanız da inanmazsınız ama başarılı olursak, inanacaksınız. Başarılı olursak, dostların zaten bildiğini siz de anlayacaksınız ve buna inanacaksınız: Ana her şeyi yapabilir.”

Ona yan gözle baktım ve kaşlarımı çattım ama bir şey demedim. Umuda ihtiyaçları vardı ve Sarit onlara bunu veriyordu. Yine de bu umuda aracı olarak keşke beni kullanmasaydı. Evet, Kalp’i ve değer verdiğim insanları kurtarmak için elimden geleni yapardım ama planım bana bile çılgınca geliyordu. Bu imkânsız görevde nasıl başarılı olacaktım?

“Evet,” dedim, “deneyeceğimden emin olabilirsiniz.”

Sam’in eli benimkini buldu ve başparmağı tenimi sıcak bir ritimle okşadı. Artık sürekli bana dokunuyordu, ellerime, saçıma, sırtıma. Dünyanın sonu her dakika yaklaşıyordu ve birbirimize dokunabileceğimiz zaman hızla tükeniyordu.

“Peki ya hava perileri?” diye sordu bir kız. “Onların rolü ne?”

Her tarafta kara güller açtı ve hücre kapılarının önce kilitleri, sonra kendileri açılırken rahatlatıcı bir sıcaklık hapisaneyi sardı. İlk önce birkaç kişi, sonrasında ise tüm mahkumlar hücrelerinden çıktılar. Hafif bir tereddütle bana ve hava perilerine yaklaşıırken sorularının cevabını verdim. “Onlar benim ordum.”

26 İnanç

“Birkaç saatliğine dışarı çıkıyoruz,” dedi Sarit, Ruhlar Gecesi’nden önceki son akşam. Bundan önceki birkaç gün planlama, hazırlık ve yarım yamalak uyuklamalarla doluydu, hepimizin gözlerinin altı mosmordu. “Stef’in kontrol etmesi gereken birkaç tane son dakika dikkat dağıtma eylemi varmış. Ateşli bir şeyler filanmış.”

Kaşlarımı çattım. “Bizim yardımımıza ihtiyacınız yok mu?”

“Yok. İki kişilik bir iş bu. Sen ayağımıza dolanırsın şimdi.” Gelip beni yanağımdan öptü. “Sen en iyisi biraz dinlen. Ya da ne istiyorsan onu yap.” Sarit çevik bir hareketle döndü ancak Sam’e göz kırptığını ve Stef ile Sarit’in odadan ve sonrasında dokuma fabrikasından çıkmadan önce birbirlerine muzipçe baktıklarını gördüm. Peşlerinden de tüm hava perileri çıkıp gitti.

“Bu çok şüpheli bir durum,” diye mırıldandım arkalarından bakarken. “Neden sana göz kırptı?”

“Bir sebebi yok.” Sam biraz fazla hızlı konuşuyordu.

Hımm. Gözlerimi kıstım. “Bu arada şüpheli demişken,

neden bütün arkadaşlarımın ismi *S* harfi ile başlıyor benim?”

“İyi bir harf de ondan.” Arkama geçti ve örülü saçlarımın ucunu tutan ipi çözerek nazikçe saçlarımı açmaya başladı. Saçlarım omuzlarıma döküldü. Hareket etmeyi kestim ve ensemde, omuzlarımda dolaşan parmak uçlarının verdiği hissin tadını çıkararak onu serbest bıraktım. Yalnız olmamıza rağmen Sam alçak sesle konuşuyordu. “Ama teknik olarak benim ismim *D* ile başlıyor.”

“Doğru. Dossam.” Dönüp ona baktım. Gözlerini görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. “Belki bundan sonra sana Dossam desem daha iyi olur. Tanışmadan önce sana öyle diyordum zaten.”

“En baştan sana ismimin Dossam olduğunu söyleseydim, bunca zaman ismimi kısaltmadan mı kullanacaktın?” Ellerini kalçama koyup koyu renkli gözleriyle ve hakiki bir merakla beni seyre koyuldu.

“Bilmem.” Dossam hep benim kahramanım olmuştu. Müzisyen. Besteci. Benim için bir efsaneydi, adeta gerçek değildi. Ormanda tanıştığım delikanlı, adının Sam olduğunu söylemişti. Beni kurtarmıştı. Beni bir ruhsuzdan fazlası olduğuma inandırmıştı. Benim arkadaşım olmuştu, ilk arkadaşım.

O gece beni kurtaran Sam değil de *Dossam* olsaydı, muhtemelen onu müziğinin ötesinde tanımaya çalışmayacaktım hiç. Herhangi bir tutarlı düşünce arayışıyla debelenirken kendimi kaybederdim. Kim olduğunu öğrendiğimde bile neredeyse her şeyi mahvetmişim ve o sırada onu gerçek kişiliğinden ötürü sevmiştim çoktan.

“Derin düşünüyorsun bakıyorum.” Ellerini kalçamdan çekip çenemi tuttu ve öne doğru eğilmesiyle yüzlerimiz

iyice birbirine yaklaştı. “Güzel şeyler mi geçiyor bari aklından?”

“Kim bilir.” Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Dudaklarımız birbirine değdi sadece.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sesindeki ateş beni titretti. “Bir şey itiraf etmem gerek. Bizi biraz yalnız bırakmalarını onlardan ben istedim. “Belki şu an seninle baş başa vakit geçirmeyi istemem bencilliktir,” dedi fısıldayarak, “ama bundan bir yıl önce sana seni bin farklı şekilde sevdiğimi göstereceğime söz vermiştim. Daha fazla zamanımız olur sanıyordum. Koca bir ömür gibi mesela.”

Güçlkle yutkundum.

“Her neyse,” dedi, “bu gece için özel bir şey istedim. Seni çatıya çıkarıp, eğer bulabilirsek bir teleskopla ay yüzeyindeki kraterleri, diğer gezegenleri, yıldızları göstermeyi düşündüm. Ama dışarısı bu riske giremeyecek kadar aydınlık.”

Tapınak güneş gibi parlarken gökyüzünü doğru dürüst göremezdik zaten. “Yine de fikrini bir kenara yazdım.”

Sam ellerimi tuttu. “Severdin mutlaka.”

“Aklında ne var bunun yerine?”

“Müzik?” Gözlerime baktı ve ellerimi sıktı. “Elimden gelse sana her şeyi verirdim. Maalesef şu an seçeneklerimiz kısıtlı.”

Ayakucumda yükseldim ve onu hiç öpmediğim kadar derinden öptüm. “Müzik gayet iyi olur.”

Işığla kısmak için geri çekildi ve dünyamız alacakaranlığa büründü.

“Oturmak ister misin?” Minder niyetine kullanılan bir battaniye yığınınla işaret etti.

“Olur.” Sinirlerim *yalnızlığımız* meselesine takılmıştı. Onunla olma isteğim adeta bir yangındı.

Sam battanîyelerin üzerine oturdu. Cesurca hareket ederek iyice yakınına sokuldum, bacağıma bacağına yapışmıştı. Sam de kolunu belime doladı. Kumaşın üzerinden olsa dahi teni tenimi yakıyordu.

“Ne dinleyeceğimizi sen seç.” Eline SED’i tutuşturdum ve müzik dosyalarını incelerken onu izledim. Parçaların isimleri sırayla ekranda beliriyordu. Kimilerini sadece bir kez dinlemiştim, kimilerini ise o kadar seviyordum ki kalbim sızlıyordu.

“Peki.” Sesi alçak, pürüzlüydü. “Bunu seveceksin.”

“Uyanış” isimli bir sonat seçti. Piyanonun sesi duyuldu. O kadar zengin ve sıcaktı ki beni çepeçevre sarıverdi. Tıpkı hava gibi. Battaniye gibi. Sam’in kolları gibi. Sam çalıyordu; onu her yerde tanırdım.

Yumuşak, alçak ve gizemli bir tonla flüt girdiği zaman duyduğuma inanamayarak irkildim. “İki enstrümanı birden aynı anda nasıl çalıyorsun?”

Hafifçe güldü. “İkisini de benim çaldığımı nereden anladın?”

Ona doğru döndüm ve tek kaşımı havaya kaldırdım. “Daha hâlâ fark etmedin mi? Her zaman anlarım.”

Bana gülümsedi. “Üst üste kayıt bu. Bu kayıt sadece test amaçlıydı ama birlikte çalacak kimseyi bulamadım.”

“Ya.” Müziğin beni sarmasına müsaade ettim. Daha tatlı, daha cesur, daha ayartıcı bir hal almıştı.

Ayrı ayrı kaydedilmelerine rağmen flüt ve piyano birbirine karışarak içimi dolduran yepyeni bir ses yaratıyorlardı. Ne tamamen flüt ne de tamamen piyanoydu ancak kalbimi hiç hissetmediğim kadar mutlulukla dolduruyor-

du. Bu ses, Sam'in o enstrümanları çalış biçimi, gerçek olamayacak kadar güzel ve sıra dışıydı. Onu sonsuza dek içimde tutmak istiyordum, tıpkı hava perileri için benim flütümü çaldığı gece, sadece bir enstrümanı elinde tutarak doğanın orkestrasını yönetiyor gibi görüldüğü o gece olduğu haliyle.

Sam'e baktığımda çok uzaklarda, başka bir zamandaymış gibi görünüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Yanakları kızardı. "Hiçbir şey. Affedersin."

"Hayır, söyle lütfen." Gözlerine bakabilmek için ona doğru döndüm ve belimi saran eli uçup gitmemden korkmuşçasına beni sıkı sıkı tuttu.

Nefesini saçlarımın arasına üfledi ve bana daha sıkı sarıldı. "Sınır'a döndüğümüzden beri aynı rüyayı görüyorum."

Devam etmesini bekledim.

"Her defasında biraz farklı ama rüyamda hep kendimi ormanda, kuşların şarkılarını dinlerken görüyorum. Eskiden çok yapardım bunu. Bağırışlarını taklit etmeye ve ne manaya geldiklerini anlamaya çalışırdım. Ama rüyamda muhteşem bir şey duyuyorum. Sadece tek bir kuşun şakıması değil, tümünün birden tıpkı bir orkestra gibi farklı seslerle şarkı söylemesi söz konusu. Her şey bu performansla katılıyor: rüzgâr, su ve yapraklar, böcekler, memeliler ve kuşlar. Yabani ve tahmin edilemez güzellikte, eğlenceli bir müzik ama kalbim sanki her notayı ve ritmi bu dünyadaki en tanıdık şeymiş gibi algılıyor. Kendimi *evimde* gibi hissediyorum ve her sabah bunun etkisi altında uyanıyorum. Duygular varlığını sürdürüyor ancak müzik kayboluyor; ne kadar denersem deneyeyim melodileri ya da temaları hatırlayamıyorum."

“Ne kadar sinir bozucu.”

“Sorma.” İç geçirdi. “Şimdi bu rüyayı bu kadar çok gördükten sonra, çok eski zamanlardan kalma bir hatıraymış gibi geliyor.”

Belki de öyleydi. “Cris ile Stef tapınakta bir şeyler hatırlamaya başladıklarında hatıralarının rüyaya benzediğini söylemişlerdi. Belki de bunun sebebi yine Janan’ın hafıza büyüsunün bozulmasıdır. Üstelik müziği tasvir ediş biçimin...”

Sam, umutla başını kaldırdı.

“Cris evine bahçıvanlık dersi almaya gittiğimizde bizim de durup bitkilerin arasında esen rüzgârı dinleyişimizi hatırlıyor musun?”

“Evet.” Yüzüne eski günleri hatırlamanın hüznü gelip yerleşmiş gibiydi. “İkimiz de müziği duymuştuk,” dedi.

Başımla onayladım. “Peki ya mağaranın önünde hava perileri için flüt çaldığında? O zaman farklı bir şey hissetmiş miydin?”

Sam zihninin içini araştırıyor gibiydi. “Bilmem. Belki de.”

“Rüyadaki müzik hakkında anlattıkların, benim o gece duyduklarıma benziyor. Sanki koca bir senfoni besliyor gibiydin, büyü gibiydi.”

“Gerçekten mi? Ben... yani bana da özel gelmişti ama rüyamdaki gibi değildi. O *başkaydı*.”

“Ben de aynı şeyi daha önce duydum. ‘Ana Yeniruh’u ilk kez çaldığında. Gök gürültülerini, dalgaları ve rüzgârları duydum. Bu... gücü duydum. Çalarkenki gücünü.”

Gözleri benimkilerle buluştu, kopkoyu ve merak doluydular. “Sence bu olabilir mi? Anka kuşu şarkısı?”

“Belki.” Ona gülümsedim. “Olabilir bence.”

“Ama hâlâ ne olduğunu ya da istediğimiz zaman nasıl çalabileceğimizi bilmiyoruz. Neye yarar ki?”

Bana Sam istediği zaman o müziği çalabilir gibi geliyordu ama üzerinde baskı kurmak istemiyordum. “Ejderhaları korkuttuğunu biliyoruz. Bunun onları yok edebileceğini düşünüyorlar. Güçlü bir şey olsa gerek. Onu duyduğum zaman bana güçlü gibi *geliyor*.”

Sam cevap vermedi.

“Bana yaşamın kendisiymiş gibi gelmişti. Sanki tüm dünyanın katılıyormuş gibi olması bana kendimi canlı hissettirmişti.”

“Ama ejderhalar şarkının onları yok edeceğini düşünüyorlar.”

“Belki de kimin şarkıyı ne amaçla kullandığına bağlıdır. Kitap bunun yaşamın ve ölümün şarkısı olduğunu söylüyordu. Başlangıçların ve sonların. Hepsisi birbirine bağlı. Bu anka kuşu şarkısı. Bir bıçak kadar dümdüz olmasını beklemek biraz gerçek dışı.” Omuz silktim. “Neden bana daha önce bu rüyadan bahsetmedin?”

“İlk başta,” dedi, “sadece bir rüya olduğunu sandım ve seni bunla uğraştırmak istemedim. Yarın yapacağımız şey, yarısı hatırlanmayan bir senfoniden çok daha büyük.”

“Senin için önemliyse, benim için de önemlidir.”

Yanağını başımın tepesine dayadı, fısıldayarak söyledikleri bir itiraf gibiydi. “Janan’ın göğe yükselmesinden sağ kurtulsak bile, kaldera meselesi ne olacak? Sınır’ın patlamasından nasıl sağ kurtuluruz? Bir de kül bulutu olacak. Bana öyle geliyor ki ne yaparsak yapalım, sonumuz geldi.”

“Janan’ın göğe yükselmesini engelleyebilirsek, yeryüzü de durulabilir. Patlama olmaz belki.” Artık deprem

olmayacaktı. Şu esnada bile yerin sarsıldığını hissedebiliyordum, dünyanın yarılma ihtimalini devamlı hatırlatıyordu insana bu sarsıntılar.

“Eğer bu dediğin olursa birlikte bir hayatımız olabilir.” Elimi eline aldı ve yanağına bastırdı. “Belki tek bir hayat ama içine çok şey sığdırabiliriz.”

“Şimdiden öyle çok şey sığdırdık ki. Ejderhaların sırtında yolculuk yaptık. Binlerce yıllık sırları keşfettik. Yeniruhların dünyaya gelişlerini gördük.”

“Maskeli baloda birbirimizi bulduk.” Parmak uçlarını öptü.

“Gelir gelmez kim olduğumu anlamıştın.” Gözlerimi devirdim. “Ama *ben* de *senin* kim olduğunu anlamıştım.” Bana eski hayatlarındaki fotoğraflarını gösterdiğinde orada da Sam’i tanımıştım.

“Belki de seni tanıyordum.”

“Çünkü dev kelebek kanatlarım vardı.”

“Evet o pek bariz bir ipucuydu, itiraf edeyim.”

“Muhtemelen herkese hangi kılıkta gideceğini söylemeyen tek kişi de bendim.”

Sam yarım bir gülümsemeyle bana baktı. “Seni anında tanımamı istemez miydin?”

“İsterim.” Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde dolaştırdım. “Ama bunun gerçek olmasını isterim. Yüzünü sakladığı zaman kısa boylu bir kızılı rahatça tanıyabilecek kadar zeki birisi olduğun için değil. Üstelik senin ruh ikizi mevzuuna inanmadığını da biliyorum.”

“Sen bende inanma isteği yaratıyorsun ama,” dedi ve sustu.

Yarın gecedен sağ çıksak bile ben hep kendim gibi görünecektim; üzerimde hangi kostüm olursa olsun. Üstelik

insanlar ruhlarını birbirlerine tek bir yaşamın ardından adamıyorlardı. Ruhunu adamanın sonsuza dek olması gerekirdi.

“Düşündüm de,” dedim karanlığın içine fısıldayarak. Sonatın son notaları çaldı ve ardından başka bir parça başladı, yaylılar ve klarnet.

“Nedir?” Sesi alev gibiydi ve nefesi yanaklarımın kıvrımlarında dolaşıyordu. En ufak bir şekilde kımıldamak istemiyordum.

“Herkes bilinmeyenden korkuyor. Sonrasında ne olacak? Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?”

Sam hafifçe başını salladı.

“Ne düşürsem onun olacağına kanaat getirdim. Herkes korkudan tir tir titremekle o kadar meşgul ki kimse bundan sonra olacakların iyi bir şey olabileceğini düşünmüyor. Farklı bir şey. Ama kötü değil. Korkulacak bir şey değil.”

Sam yanağımdan öptü. “Bu çok mantıklı görünüyor.”

“Kaçınılmaz bir şeyden korkmak istemiyorum. Koşa koşa buna gitmek istemiyorum çünkü bu hayatta yaşamak istediğim çok şey var ama doğal bir şeyden korkmak bana enerjini boşa harcamak gibi geliyor.”

“Ölümle birlikte hissedilen acı genellikle pek hoş değildir.” Sesini yükseltmeden, düşünceli bir edayla konuşuyordu. “Çoğunlukla bu korkuyu hissetmek için de iyi bir nedendir. Korku da doğaldır. Bazen bizi hayatta tutan şeydir.”

Başımı öne doğru salladım. “Ölümle beraber gelen her şeyden korkmamaktan bahsetmiyorum. Hâlâ ölümden kaçınmak gerektiğini düşünüyorum. Yaşamak istiyorum. Ama bundan sonra olanların –başka birinin ruhuyla satın alınan yeniden doğum değil– korkutucu olması gerek-

miyor. Bunun da başka bir güzel şey olduğuna inanmayı seçiyorum. Yaşam gibi. Başka bir başlangıç. Yalnızca daha farklı.”

“Çok güzel bir düşünme biçimin var,” diye mırıldandı. Sesi en az SED’de çalan düet kadar tatlıydı. Yüzümü okşadı, boynumu, omuzlarımı, kollarımı. Her şey dokunuşlarının ve beni yumuşacık öpüşünün altında eriyordu.

Kucağına oturdüğümde göğüslerimiz birbirine yapıştı, Sam’in öpücükleri derinleşti ve daha tutkulu hale geldi. Avuçları sırtıma sertçe bastırıyordu, beni iyice kendine çekerek boynumu, omuzlarımı öptü. Üstümdeki giysiyi yana çekti ve omuzlarımı okşamaya başladı.

“Seni seviyorum.” Söyledikleri adeta boğazımdan aşağı aktı. “Seni ne kadar sevdiğimi bin kere söylemek istiyorum sana.”

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim ve yüzünü yukarı kaldırıp başını geriye iterek onu öptüm. Yumuşacık siyah saçları parmaklarımın arasına girip çıkıyordu ve Sam’in elleri sırtımda, göğsümde, belimdeydi.

Tenim sıcaklığımızla yanıyordu. Üzerinde eriyordum.

Birden dokuma fabrikasını ayak sesleri doldurdu ve depo odasının ışığı yandı.

“Ana! Sam!” Sarit’in sesi yüksek ve heyecanlıydı. Sonra birden ciyak ciyak bağırmaya başladı. “Ay. Ay çok affedersiniz. Unutmuşum. Gidiyorum ben hemen.”

Sam’in kucağından kendimi aşağı attım ve kıpkırmızı kesilerek üstümü başımı düzelttim. Sam dizlerini göğsüne çekti ve huzursuzca kıpırdandı.

“Şey, çocuklar...” Sarit elleriyle yüzünü kapattı. “Çok özür dilerim. Ben... inanamıyorum bunu düşünemediğime. Yok yok, gideyim ben.”

“Önemli değil,” dedi Sam. Oysa ses tonu tam aksini söylüyordu. Üstü başı kaymıştı ve kıpkırmızı kesilmişti. “Neler olduğunu anlat.”

Sarit dudağını kemirerek bir Sam’e bir bana baktı.

“Şu an söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki.” Sarit’in ardında Stef belirdi, yüzünde tuhaf muzip bir ifade vardı. “Umarım ikiniz de yorumlarımı kendime saklamanın ne kadar zor olduğunu anlıyorsunuzdur.”

“Çok da takdir ediyoruz bunu.” Sam’in sesi gergindi.

Kalbim güm güm atıyordu –hoş bir çarpıntı değildi bu– ve utancımın yerin dibine geçmiştim. “Belki neden koşa koşa içeriye daldığınızı açıklasanız daha iyi olur.”

Sarit ile Stef birbirlerine baktılar ve ciddileştiler. “Kafeste ne olduğunu öğrendik,” dedi Sarit.

Sam başını kaldırıp onlara baktı. Ben hiçbir şey demedim.

“Bir anka kuşu.”

27

Alcüler

Bahar ekinoksu bulutsuz ve güneşli bir günde başladı. Depremlerin bitmek bilmez gümbürtüsü bile durdu, Sam'le dokuma fabrikasında dolaşarak planlarımızı bir kez daha gözden geçirerek ve akşam yanımıza alacağımız malzemeleri kontrol ederek geçirdiğimiz saatler boyunca her şeyin tuhaf bir sessizliğe bürünmesine neden oldu.

Civardaki atölyelerde ve fabrikalarda bulunduğu artık malzemeleri kullanarak Stef bize Konsey Binası'na tırmanmamı kolaylaştıracak eldivenler ve bot kılıfları yapmıştı. İçimizden biri yakalanırsa diye tapınak anahtarının bir kopyasını çıkarmak istemişti ama Sam anahtar bir daha çalışmayabilir endişesiyle ona izin vermedi. Zaten bana kalırsa, anahtar büyülüydü ve tüm yeteneklerine rağmen Stef'in onu kopyalaması mümkün olamazdı.

Hava perileri dokuma fabrikasının duvarlarında dört dönüyor, kaygıyla inleyip şarkı söylüyorlardı.

Ruhlar Gecesi'ni beklemek hoşlarına gitmiyor-
dedi Cris. Şimdi saldırmayı tercih ediyorlar.

“Şu an yapabileceğimiz hiçbir şey yok.” Stef ile Sarit'i

uyandırmamak için sessizce konuşuyordum; Sam'le ben-
den daha uzun süre ayakta durmuşlardı ve fabrikanın
güvenli olduğundan emin olup, uzaktan çalıştırılan dik-
kat dağıtıcıları kurmak için birkaç kez dışarı çıkmışlar-
dı. “Zehri şu an verirse” –ki zehir elimizde bile değıl-
di– “Janan Ruhlar Gecesi başlamadan çok önce zehrin
etkisini atlatır ve her şey boşa gider.”

**Zehri getirecekleri konusunda ejderhalara gü-
venmiyorlar.**

Bu konuda endişelenmek için biraz geç kalmıştık. “Ej-
derhaların Sam'in ve anka kuşu şarkısının yok olmasını
gerçekten istediklerine güvenmekten başka bir şey gel-
mez elimizden. Yardımcı olacaklardır.”

“Bunun insanın yüreğine su serptiğı söylenemez,” diye
homurdandı Sam.

**Ya ejderhalar anka kuşunu görüp onlara ihanet
ettiğimizi düşünürlerse?**

Başımı iki yana salladım. “Anka kuşunun üzeri hâlâ
örtülü. Deborl bunu ancak Janan izin verdiğinde açabilir,
öyle değıl mi? Yani anka kuşu uyanıp da zincirlerini ve
kafesi kırmadığı sürece ejderhalar onu göremez.”

Janan bu anka kuşunu ne diye istiyor olabilirdi acaba?

Ya.

“Yeter artık.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bunu yapma-
yacağız. Her şeyi son dakikada bir kez daha düşünmeyece-
ğiz. ‘Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı’ ya da ‘keşke daha
iyi bir planımız olsaydı’ diye içimizden geçirmeyeceğiz. Eli-
mizde bu var. Bunu da en iyi şekilde kullanmalıyız.”

Cris yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Bugün en son istediğim şey, arkadaşlarımla kavga
etmektir. Sesimi yumuşattım. “Hepsinin endişelendiğini

biliyorum. Hava perisi olmaktan kurtulmak için hepsi benim Janan'ı durdurmama bel bağlamış durumda.”

Ben de.

“Biliyorum.” Cris’in tapınakta uzanmış hali, bıçağı havaya kaldırdığında gümüşün parlaması, beş bin yıldan sonra bile hâlâ bıçağın üzerinde parlayan anka kuşunun altın rengi kanı aklıma gelmişti yine. Bu halde olması benim suçumdu. O, ölümle sonuçlanacağını düşündüğü bir yolu seçmişti. Hava perisi olmak ise kabul edilemezdi. Hayatımı kurtardığı için bir zamanlar ölümsüzlük uğruna bir anka kuşuna işkence edenlerle aynı cezaya mahkum olmuştu.

Onlara yardım etmeyi, bu hallerinden kurtarmayı ne kadar istesem de, bu kadar çok kişinin bana bel bağladığı düşüncesi ağır bir yükü. Ben daha kendim için bir şeyler yapmayı yeni öğreniyordum. Yeniruhlar için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve sonuç hiç de beklediğim gibi olmamıştı. Şimdi ise hava perilerinin bana ihtiyacı vardı.

Bir saat daha Sam ve Cris’le konuşarak, birbirimizi rahatlatmaya ve cesaretlendirmeliydik. Ama hava perileri haklıydı: Beklemek, en kötüsüydü.

Dokuma odasında oturuyorduk ve birden Sam başını kaldırıp kaşlarını çatı. “Duydunuz mu...”

Kapı güm diye açıldı. Güneş ışığı içeriye doldurdu ve tüm hava perileri bütün sıcaklarıyla kapıya hücum ettiler.

Bir saniye sonra hava perilerinin şarkıları tiz çığlıklara dönüştü. Pirinç nesneler odanın içine atıldı. Hava perisi yumurtaları. Hem de kapakları açıktı. Hava perilerim baca deliğinden uçup giden duman gibi yumurtalara giriverdiler.

Depodan devrilen bir şeylerin sesi duyuldu, ardından da ayak sesleri.

Parlak kırmızılara bürünmüş on, on beş kişi içeri da-larken Sam ve ben tabancalarımıza davrandık. Adam-ların yarısı hava perisi yumurtalarına doğru koşturdu, periler kaçmadan kapaklarını kapadılar. Diğerlerinin ta-bancalarından çıkan mavi nişan alma ışıkları ise odayı taradı ve Sam'le beni buldu.

Bir hava perisi gölgelerin arasından fırladı ve önüne çıkan her şeyi yün, et, kumaş demeden yakarak ilerle-di. Yanan et kokusu odayı doldururken muhafızlardan biri bir peri yumurtasının kapağını açtı. Cris, ellerinde tabancalarıyla Stef ile Sarit'in geldikleri koridora doğru atıldı.

Her şey karman çormandı. Tabancamı ateşledim. Kar-şımda bir insan olduğunu değil, sadece bizi öldürmeye geldiklerini düşünerek hareket ediyordum. Hava perileri-ni kapana kısıtırmaya gelmişlerdi. Anahtar alacaklardı.

Lazer ışınları odayı doldurunca insanlar bağırırmaya başladılar. Tahtalar yanıyor ve çatırdıyordu. Makinelere tangırdayarak yere devriliyordu ve duman kokusu odaya dolmaya başlamıştı.

Sam beni yanan dokuma tezgâhlarından birinin ar-dına çekti, sonra omzumdan bastırmasıyla birlikte yere çömeldik. "Yakaladığın ilk fırsatta çantanı kaptığın gibi çık buradan. Kimseyi bekleme."

"Ama..."

"Hayır. Anahtar sende. Planı biliyorsun. Ne olursa ol-sun başarmak zorundasın."

Çenemi tüm gücümle sıkıp, devrilmiş dokuma tezgâh-larının yaşlı, cilalı tahtalarını sarmış alevlerin arasından baktım. Duman boğazıma doluyor, beni öksürtüyordu.

Stef ile Sarit koridordaki bir kapıyı siper edip birkaç

muhafız daha vurmuşlardı. Cris önüne geleni yakıyor, yerdeki yumurtaları açmak için uğraşıyordu ama fiziki bir bedeni yoktu ki. Hiçbir şeyi tutamazdı.

“Yumurtaları açmamız lazım,” diye bağırdım.

Sam fırladı ve Cris'i kapana kısıtıramadan son muhafızı da vurdu.

Yangın hızla yayılıyordu ve bu yüzden dördümüz hiç beklemeden saklandığımız yerlerden çıkıp hava perilelerini serbest bırakmak için en yakındaki yumurtalara atıldık. Tam ellerim pirinç kutulardan birini sarmıştı ki odaya daha çok muhafız doldu. Mavi nişan alma ışıkları dört bir yanda parlıyordu.

Yumurtamın kapağını açtım ve elimden attım. Tabancamı almak üzere uzandığımda sıcaklığın acısı sağ kolumu sarmıştı ama aniden fırlayan yakıcı sıcaklığı umursamadım. Tabancam hazır. Kapiya nişan aldım ve ateş ettim. Birisi yanan bacağını tutarak yere düştü. Etrafımda Sam, Stef ve Sarit de ateş ediyorlardı fakat onların nişancılığı daha iyiydi.

Bir iki tane hava perisi kısıldıkları yumurtalardan fırladılar. Birkaç dakika kapatılmış olmak bile dengelerini bozmaya yetmişti. Ancak Cris onları toparladı ve önümüze dizilip, tıpkı ejderhaların asit tükürüklerine yaptıkları gibi lazer ışınlarını da emerek kalkanımız olduklar.

Odadaki duman yoğunlaşmış, ciğerlerimi dağlıyordu. Alevler çatıyı yalamaya başlamış, yangın büyüdükçe gürlemeleri güçlenmişti. Saklanacak yer yoktu.

Bir hava perisinin koruması ardında ileri fırladım ve başka bir yumurtaya el attım ancak mavi bir ışık –hemen ardından da büyük bir acı– parmaklarımı yaktı. İrkilerek geri sıçradım.

“Ana!” Sarit’in sesi yangın, çığlıklar ve hava perilerinin şarkılarından oluşan yaygarayı bastırmıştı. Çıplak kolları kıpkırmızıydı ve yüzü sıcaktan ve acıdan kızarmıştı. Siyah saçlarını geriye atıp tabancasını kaldırarak başka bir muhafızı vurdu. “Çantanı al ve *git*.”

Herkesi almadan olmaz. Dumana boğulmuş dokuma odasında Sam’i aradım ancak ne onu ne de Stef’i bulabildim. “Sam!” Duman ciğerlerimi yakıyor ve sesimin çatlamasına neden oluyordu. “Stef!”

Yakınımdaki muhafızlardan biri yer düştü, lazer tabancasından kaynaklanan yanıklar yüzünü doldurmuştu. Ben bir yumurtayı daha açmak üzere eğildiğimde hava perilerinden oluşan kalkanım benimle birlikte esnedi ancak hava perileriyle yangının ısı ve acı başımın dönmesine neden olmuştu. El yordamıyla yumurtanın kapağını bulmaya çalıştım. Kapiya ve orada duran çantama doğru sendeleyerek ilerlerken düşüncelerim birbirine karışmış, zihnim bulanmıştı.

Ama arkadaşlarımı almadan gidemezdim.

“Stef!” Onu göremiyordum. “Sam!” Duman çok yoğundu ve fabrikanın eskimiş tahtalarını, duvarlarını, girişlerini ve sandıklar dolusu kumaşı yalayıp yutan ateş çok parlaktı. Görüşüm bulanıklaşmıştı, başım dönüyordu. Sarit’e baktığımda, o da gitmişti.

Muhafızla binaya doluşmaya devam ediyor, fabrikanın diğer tarafındaki kapıdan içeri akın ediyorlardı. Mavi nişan alma ışıkları dumanı delerek üzerime odaklandı fakat hava perilerim atışı bloke ettiler. Sonra da yanan bir dokuma tezgâhının etrafından dolaştılar. Bir an için ateşleri boğduktan sonra hemen yanıma gelip beni korumaya devam ettiler.

“Cris! Sarit!” Ayağım yumuşak bir şeye çarptı ve bir bedene takılıp düştüm. Bir muhafızın kömürleşmiş cese-di-ydi bu. Çığlık attım ve onun üzerinden geçip kapının orada yığılmış bulunan çantalara doğru ilerledim.

Tam sırt çantama elimi atmıştım ki biri beni yere de-virdi. Dirseğim, omzum ve başım yere çarptı; ani acı beni sarsarak yeniden canlanmamı sağladı. Kafamı çevirdiğim anda dev gibi bir adamın üstüme çullandığını gördüm.

Merton.

Hava perilerim kükreyerek aramıza girdiler ve siyah, kalın, yanan bir perde çektiler. Merton son anda atışının hava perileri tarafından engelleneceğini anlamış olma-lıydı. Geri döndü ve tabancasının mavi ışığı odanın diğer ucuna, Sam’in üzerine geldi.

Stef, Sam’i kenara itti.

Stef’in boğazı kızıl ve maviye büründü. Saçlarının bir tutamı yanarak koptu. Stef ve Sam yere boylu boyunca uzanırken Stef’in gözleri kocaman açılmıştı.

Hava perilerim anında fırlayıp Merton’un etrafını sar-dılar. Üç gölge neredeyse ölmüş hedeflerini bırakıp, derisi yanıp karardıkça çığlık çığlığa bağırarak Merton’un üzeri-ne çullandılar. Yanmış et ve saç kokusu dumanı bastırdı. Merton’un çığlıkları hırıltılara ve inlemelere dönüşürken başımı çevirdim. Ölümünü görmek istemiyordum.

Dumandan ve acıdan başım dönerken el yordamıyla çantamı buldum ve omuzlarıma geçirdim.

Yer cesetlerle kaplıydı, çoğu tanınmayacak derecede yan-mıştı. Fakat muhafızlar gitmişlerdi. Ya ölmüşlerdi ya da ölmek üzereydiler. Yangın tüm şiddetiyle devam ediyordu. Dokuma odasından diğer taraflara doğru yayılıyordu. Dı-şarı çıkmalıydım. Ama önce arkadaşlarımı toplamalıydım.

“Sam.” Cesetlerin arasında sendeleyerek dolaşırken öksürerek ona sesleniyordum. “Stef. Sarit.”

Hava perileri yangının karşısında bir hat oluşturmuş ve yayılmasını engellemek için yapabildikleri ölçüde ısı ve alevi emiyorlardı ancak bu gidişle bina yakında çökerdi.

Stef’in gözleri kocaman açılmış ve donuk bakıyordu. Hareket etmiyordu ama hafifçe inledi. Boğazındaki yanık kararmıştı ve etrafı kıpkırmızıydı.

“Hayır.” Sam ile Sarit yanımıza gelirken Stef’in önünde diz çöktüm. “Stef, haydi. Gitmemiz gerek.”

Yavaşça gözlerini kapatıp açtı ve gözleri bana döndü ancak odaklanamıyor gibi görünüyordu. Ağzı açılıp kapandı ancak hiçbir ses çıkmadı.

Sam önce ona doğru uzanacak oldu, sonra durdu ve ardından yeniden uzandı. Gözyaşları süzölmeye başladı. “İyisin, bir şeyin yok. Yapacak çok işimiz var ve sen bize lazımsın.”

Stef gözlerini kapadı ve ağzını oynatarak sessizce “Hayır,” dedi.

Sarit öne doğru eğildi ve beni kucakladı. Kulağıma doğru konuşurken sesi hırıltılıydı. “Gitmen gerek. Sam’i al ve gidin. Geri kalan hava perilerini serbest bırakıp aranızdan gönderirim.”

Alevler etrafımızı sarıyor, kapıya ve oradaki çantalara doğru ilerliyordu.

“Siz de gelip bizi bulmalısınız.” Sarit’in omuzlarından tuttum ve onu bir kol boyu mesafeden karşıma aldım. “Sizi kaybedemem. Hava perilerini serbest bıraktıktan sonra gel bizi bul.”

Sarit yanık izleriyle dolu kollarına baktı. Yüzünde de siyah renkli ezikler ya da is lekeleri vardı. Hangisi oldu-

ğunu bilemiyordum. “Peki.” Öksürükleri kuru ve derindendi ve ağzını kapatmaya çalıştığında kolunda damla damla kan gördüm. “Gitmelisiniz. Onu durduracağınıza bana söz ver.”

“Söz veriyorum.” Ona tekrar sarıldığımda gözlerim yaşlarla yandı. Sonra yanağına dokundum. Teni sıcaktı ama bu içinden gelen bir sıcaklık değildi. Yangının sığaydı. Benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek için gerekli sözcükler aradım ama bulamadım. Yeterince büyük ve önemli bir şey gelmedi aklıma. “Seni seviyorum.” Yangının gümbürtüsü fısıltımı bastırmıştı.

Dokuma fabrikasının başka bir köşesinde tahtalar yere düştü ve alevler koridora doldu.

Sam, Stef’in saçlarını okşuyor, etrafımızı saran gürültüde duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Sam’i Stef’in yanında bırakmak istiyordum ama Sarit bana ters ters baktı ve ben de koluna yapıştım. “Gidelim.”

Sam kolunu benden kurtardı. “Hayır.”

Ayak sesleri fabrikayı doldurdu. Daha fazla muhafız geliyordu. “Haydi!”

Hava perileri yangına doğru uçarak onu bizden uzak tutmaya uğraşıyorlardı fakat yangın büyürken, hava perilerinin sayısı aynıydı.

Stef kımıldamıyordu. Nefes aldığını göremiyordum. Sarit hıçkırarak onun üzerine kapandı ancak dönüp tekrar bana baktığında gözleri öfkeden yanıyordu ve gitmem için yalvarıyordu.

Sam’i çekiştirerek ayağa kaldırdım ve yanmış cesetlerin üzerinden atlayarak yürüdük. Ona uzattığım sırt çantasını alırken yüzü öfkeden ve dumandan kapkaraydı.

Koridorda yüz maskeli on tane muhafız karşımıza çık-

tı. Tabancamı kaldırıp ateş ettim ve bir tanesi omzunu tutarak döndü, dumanların arasından beni fark etti. O da bana nişan aldı fakat Sarit'in tabancasından çıkan mavi ışınla yere yığıldı.

"Gidin." Önüne yatan Stef ölmüştü. Arkasında üç hava perisi yangını engelliyordu. Her yerde cesetler ve hava perisi yumurtaları vardı.

Boştaki elimle Sam'in paltosuna yapıştım ve onu kapağı doğru çekiştirdim. Parlak öğlen ışığına çıktığımızda duman arkamızdan yükselmeye devam ediyordu. Dışarıda insanlar toplanmıştı ve bir sağlık aracı fabrikaya doğru geliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Sam'e fakat o dumanla dolu kapıdan içeri bakıyordu. Öksürdü ve yüzünü sildi, gözyaşlarını ve is lekelerini yanaklarına bulaştırmıştı. Az önce en iyi arkadaşını kaybetmişti. Bana yardım edecek halde değildi.

İnsanlardan uzaklaşmalıydık. Bizi Debor'a ihbar ederlerdi.

Bu, iyi bir başlangıç olurdu.

İnsanların çoğu batı tarafına, ana caddeye doğru toplanmıştı. Bu nedenle Sam'i doğruya, binanın diğer yanına doğru çekiştirdim. Öksürerek ve güçlkle soluyarak benimle birlikte koşuyordu. Nefesim kesiliyordu, hırıltıydum ve her arkama baktığımda yalnızca göğe yükselen dumanları, parlak gökyüzünde gri sütunu ve tapınağın yoğun ışığını görüyordum.

İnsanların kimisi bizi işaret ediyor, kimisi ardımızdan koşuyordu. Bazıları tıpkı muhafızlar gibi kırmızılar içindeydi. Daha hızlı koştum ancak sırt çantam beni yavaşlatıyordu; Sam de gözyaşları ve kederden kör olmuştu adeta.

Binaların arkasına saklanıyor, dört bir yöne koşturuyorduk. Geçtiğimiz yollar konusunda zekice davranmaya çalışıyordum, zekice hareket etmek istiyordum ama Stef'in son fedakârlığı, Sarit'in peşimizden geleceği yönündeki sözü aklıma geldikçe...

Hayır.

Sanayi bölgesinin sınırında koşturarak bulabildiğimiz her şeyin içine ve arkasına saklana saklana öğleden sonranın ilerleyen saatlerine erişmiştik. Sonunda kendimi Doğu Caddesi'nin karşısında, konut bölgesinin kuzeydoğusunda buldum. Önümüzde beyaz bir ev dikiliyordu. Çam ağaçları tarafından çevrelenmişti. Bahçe ölü asma yapraklarından ve otlardan geçilmiyordu. Otlar uzamış ve sararmıştı. Buraya en az bir yıldır kimse ayak basmamıştı.

Bir karanlıkruhun eviydi burası.

Dönüp sanayi bölgesine doğru baktım. Duman azalmıştı, unutulmuş bir hatıra gibi göğe yükselip kayboluyordu. Peşimizden gelen kimse yoktu. Etrafımızdaki dünya sessiz ve ölüydü. Sam bile boş boş bakıyor, "O ben olmalıydım, beni kurtarmak için öldü," diye fısıldayıp duruyordu.

Kederini dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun yerine elini tuttum ve arkamızdan kimse gelmeden onu karanlıkruhun evine soktum.

28

Ekinoks

Karanlıkruhun evi pislik içindeydi. Her tarafı kalın bir toz tabakası, ihmal edilmişlik ve eskilik kaplamıştı. Geçmişte burada kimin yaşadığını bilmiyordum ama şu an sadece hatıralarla dolu bir yerdi.

Sam'i küflü bir kanepeye oturturken ciğerlerim hâlâ dumana boğulmuş haldeydi. Sam dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı ve yüzünü ellerine gömdü. Sessizce, kesik kesik ağlıyordu. Ben de kendi üzüntümü bastırıp, yalnız olduğumuzdan emin olmak için evi dolaştım. Belki faydalı bir şey bulurdum.

Ev büyük ölçüde Sam'inki gibi döşenmişti. Birinci kısmın geniş bir bölümü sanata ayrılmıştı. Duvarlar tuvallerle doluydu ve etrafta birçok heykel ile ahşap oyma vardı. Battaniyeler ahşap döşemeleri koruyordu ama artık yırtık pırtık ve toz içindeydiler.

Mutfakta bir parça peynir buldum. Küflenmiş yerlerini kestim ve kalanı bir tabağa koyup Sam'e götürdüm. Tezgâhta ekmek vardı ama yiyecekten ziyade bir gübre yığınınını andırıyordu.

Tabağa bir parça kurutulmuş geyik eti ekledim ve iki bardak su doldurdum. Pek yemekten sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi.

“Şunları yemeye başla.” Yiyecekleri Sam’in önüne koyup üst kata çıktım ve burada sedir ağacından sandıklar içinde temiz giysiler ile ağrıkesici ve yanık merhemi dolu bir ecza dolabı buldum. Kolumun ve parmaklarımın vurulan yerleri zonkluyordu ama daha kötü yandığım da olmuştu.

Birkaç ağrıkesici aldım ve Sam’e de götürmek için alt kata indim. Sam yavaş yavaş peyniri dilimliyordu.

“İç şunları.” Ona hapları uzattım ve peyniri dilimleme işini tamamladım.

Konuşmadan yemeğimizi yedik. Yiyeceklerde eskimiş bir tat vardı, tozlu gibiydi ama hiç yoktan iyiydi ve bu sayede kazandığım enerjiyle peşimizden gelen olmuş mu diye pencereleri kontrol ettim.

“Burası Vic’in eviydi,” dedi Sam birkaç dakika sonra. “Pazar yerindeki heykellerin çoğunu ve Konsey Binası’nın tepesindeki rölyefi o yaptı. Daha bir sürü eseri vardır ama bunlar herkesin dilinde olanlardır.”

“Sana oymacılığı o mu öğretmişti?” Dışarıda ağaçlar beyaz ve kıpırtısızdı. “Kulübeni ve evindeki rafları dol-duran eserleri ondan mı öğrenerek yapmıştın?” Sam’in mezarlığı çok güzel hayvan heykelleri ve müzik icra eden insan heykelleri ile doluydu. Oturacak sıralar bile sanat eseri-ydi. İçeride ise kitap raflarını Sınır’daki hayvanların heykelleri süslüyordu. Balıkçılar, ayılar, geyikler, kurtlar, kuşlar.

“Evet.” Sam suyunu içti ve ayağa kalktı. “Bazılarını o yaptı ve bana da nasıl yapacağımı öğretti. Ben hiçbir za-

man onun kadar iyi olamıyordum ve ellerimi de korumak zorundaydım ama iyi arkadaş olmuştuk. Senin de ondan zanaat öğrenmeni istiyordum.”

Pencereden uzaklaştım ve Sam’in hırpani kılığını inceledim. Giysileri duman lekesi içindeydi ve saçları keçeleşmişti. İkimizin de yıkanması gerekiyordu ve yukarıda Vic’in eski giysilerinden üzerimize uyacak bir şey illaki bulurduk.

“Gel bakalım.” Merdivenlere doğru yöneldim. “Birkaç saat vaktimiz kaldı.”

Sam yıkanırken dışarıyı tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey. Hava perileri yoktu. Sarit yoktu.

Peşimizden geleceğini söylemişti.

Ama buna kendisi de inanmıyordu. Bunu söylerken biliyordu. Sağ çıkamayacağını biliyordu.

Yatağın ucuna kendimi bıraktım ve gelmediğini bildiğim mesajları kontrol ettim. Stef’ten hiçbir şey yoktu. Ölmüştü. Sarit’ten de hiçbir şey yoktu. O da ölmüştü.

En iyi arkadaşım ölmüştü.

Hıçkırıklar arasında SED’imin mesaj gönderme ekranını açmaya çalıştım. Yazarken parmaklarım harflerin üzerinde kayıyordu.

Seni özledim. Seni özledim. Senin gittiğine ve asla geri dönmeyeceğine inanamıyorum. Janan’dan ve Deborl’dan nefret ediyorum. Bu gece Janan’ı durdursam bile, dünya sensiz nasıl güzel olacak ki? Keşke hâlâ benimle olabilseydin.

Asla almayacağı mesajı yollarken göğsüme sancılar giriyordu.

Sarit’in yüzü ekrandan bana gülümsüyordu. Sarit ve arıları. Sarit ve ben, pazar yerinde oturmuş kahve içe-

ken. Sarit geçen yılki maskeli balo için egzotik bir kuş kılığına girmişken.

Gözyaşlarım fotoğrafları bulanıklaştırmıştı ve SED'imi kucağıma bırakıverdim.

Sam banyodan çıkınca çabucak ben girdim ama kayıpların acısını yıkayıp atmak mümkün değildi. Keder her zerreme asit misali işlemişti.

Kurulanmış ve giyinmiş olarak Sam'i yatağın ucunda oturmuş müzik dinlerken buldum.

"Yanıklarını tedavi edeyim," diyerek yanına oturdum ama daha merhemi açamadan beni durdurdu.

"İstemiyorum..." Yanağıma dokundu ve parmak uçlarını boynumda ve omzumda gezdirdi. Birden üzerimdeki kıyafetlerin ne kadar büyük ve omuzlarımdan düşüyor olduğunu fark ettim. "Daha sonra," dedi. "Yanıklar kaçmıyor nasılsa."

Yanık merhemi ve diğer tıbbi malzemeler yumuşak sesler çıkararak yere düşüverdi.

"Sadece seni istiyorum. Sonsuza dek seni istiyorum ve korkuyorum..." Ellerimi tuttu. "Seninle bir yaşam geçirmek istiyorum. Geri dönüp bu hayata yeniden başlamak, tekrar bu zamana doğmak için her şeyi verirdim. Bir dakikayı bile boşa harcamazdım. Seni daha önce bulurdum. Güvenli bir yere götürürdüm. Her gün sana müziğı, sevgiyi ve hayatı gösterirdim, asla yalnız kalmazdın, asla korkmazdın. Şu an bildiklerimi bilerek yeniden başlayabilseydim..." Umutsuzca bir kahkaha attı. "Bunun kulağına nasıl geldiğini biliyorum."

"Önemli değil." Ağzımdan çıkanlar zar zor duyulur bir nefes gibiydi.

Sam ellerimi sıktı. "Korkuyorum Ana. Korkuyorum

ve seni hemen şu an öpmezsem paramparça olacaktım gibi hissediyorum.”

Müzik sona erdi. Oda sessizliğe büründü. Sadece Sam'in nefes alışlarını duyuyordum. Sadece kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Şu an bunu mu istiyordu? Bunca şeyden sonra? Yapmak üzere olduğumuz bu kadar işten önce? İnsan nasıl olur da...

Hayır, bunu anlayabiliyordum. İçimde ona karşı büyük bir arzu filizlendi. Çok fazla şey kaybetmiştik ve daha fazlasını da kaybetmek üzereydik. Ruhlar Gecesi'nden sağ çıkacak olursak, belki birlikte bir ömür sürebilirdik.

Ancak zafer ulaşılamaz bir hedef gibi görünüyordu ve şu an birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu.

Tereddüt ederek şansımızı boşa harcamayacaktım.

“Dağılmayacaksın,” dedim. “Buna izin vermeyeceğim.” Ağzını, dudaklarının kıvrımlarını, çizgilerini, bir şey söyleyecekmiş de uygun kelimeleri bulamıyormuş gibi dudaklarının aralanmasını seyrediyordum. Yanaklarını okşarken saniyeler uzadıkça uzadı ve haftalardır iyice uzamış saçlarını karıştırdım. Sonra onu öptüm.

Sam rahatlama ifade eden bir inlemeyle beni kendine çekti, dudakları sıcacıktı. Çenelerinin kasları avuçlarımin altında hareket ediyordu. Nasırları tenimi çiziyordu. Umursamadım. Sadece o öpücükte boğulmak istiyordum.

Elleri gövdemın yan tarafından aşağı indi ve kalçalarımda durdu. Kollarımı omuzlarına doladım ve beni sırtüstü yatırmasına izin verdim. Islak saçlarım başımın etrafımda toplanmıştı. Boynumu ve omuzlarımı öptü, nefes nefeseydi.

Hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece ellerinin kar-

nımda ve bacaklarımda dolaşmasını hissedebiliyordum. Sam gömleğimi ve pantolonumu çıkarırken duygularım kabardı ve boğazımda düğümlendi. Üzerimde sadece ince bir ipek atlet ve taytım kalmıştı. Soğuk havada ürperdim.

“Sence bir sakıncası var mı?” diye fısıldadı. “İstemi-yorsan, sorun değil.”

“İstiyorum.” Doğrudum ve gömleğini çıkarmak için ona doğru uzandım. Loş odada teni koyu görünüyordu ve yanık izlerini seçemiyordum. Sadece gölgeler ve ellerimin altında kıpırdayan kaslar vardı. “Hayatım boyunca seni sevdim. Müziğini ilk duyduğum andan, bir kitapta ismini görene, beni gölden kurtardığın geceye dek. Kimse bana senin gibi hissettirmedi: istendiğimi, önemli olduğumu ilk sen hissettirdin.”

Beni öptü. Uzun uzun, çok güzel, müthiş bir öpücüktü. Onu üzerime çektiğimde ise hiç direnmedi. Birbirimize imkânsız derecede yakın olmak istiyordum.

Fakat bizim hayatlarımız imkânsızlıklar üstüne kuruluydu. Maskeli baloda onu tanımıştım. Yıllardır, yüz-yıllardır, bin yıllardır dans ediyormuşuz gibi dans et-miştik. İlk defa öpüştüğümüzde ise tek nefes, tek ses ve sonsuz melodilerden oluşan bir şarkıya dönüşmüştük. Bu müzikten farksızdı, bana dokunuşu, bedenlerimizin bir-biriyle uyumu.

Okşamaları göğsümü, kalçalarımı ve bacaklarımı ısı-tıyordu. Sonra boynumdan aşağı alev alev öpücüklerle indi. Benimkinin üzerinde olan bedeninin sıcaklığı içim-de daha derin bir istek uyandırdı ancak hızımızı ayarla-mayı Sam’e bıraktım. Beni dünyadaki en kıymetli varlık-mışım gibi öpüyordu. Hem çok nazikti hem de aklıktan kudurmuş gibiydi.

Atletimi çıkardı; tüm bedenimin beklenti ve arzu ile titremesine neden oldu. Üzerimizde kalan son kıyafetler de yumuşak bir ses çıkararak yere düştü.

Sam bana beni bin farklı şekilde sevdiğini gösterirken kalbim göğsümden fırlayacak gibi olmuştu adeta ve huzur dolu bu muhteşem dakikalarda ne korku, ne yas ne de umutsuzluk hissi vardı. Sadece Sam vardı. Benim bedenime dolanmış bu beden. En başından beri tanıdığım bu ruh.

Nefeslerimizin doldurduğu aramızdaki bir iki santimlik boşlukta soru işaretleri asılıydı ama bunlara kafa yoramayacak kadar kendimden geçmiştim. Sam'in yüzüne, saçlarına dokunuyor, bir şey demesini beklerken siyah saçlarını parmaklarımla tarıyordum. Bir şey denmesi gerekiyor muydu, ondan da emin değildim aslında. Bu bekleme hali uzadıkça içimde hissettiğim rahatsızlık da artıyordu.

Sam beni tekrar öptü. O loş ortamda benim yaşımda görünüyordu. Gerçekten benim yaşımda gibiydi, yeniden doğumun aldatmacası gibi değildi. Benim hissettiğim gibi görünüyordu: heyecanlı ve umut dolu, hafif gergin. "Umarım bu..."

"Muhteşemdi." Çok çabuk mu konuşmuştum? Sesim yüksek ve neşeli çıkıyordu. Kendim gibi değildim. "Gerçekten muhteşemdi."

"Ya, güzel." Konuşmasında bir rahatlama seziliyordu. "Güzel."

Bu konuda kaygılanıyor olduğu düşüncesi beni güldürmüştü ve sonra Sam de güldü; ta ki ikimiz de nefes alamaz hale gelene dek. Sonrasında kesik kesik nefesler almaya ve ardından da öpüşmeye başladık. Bunun sonsuza dek devam etmesini istiyordum.

Fakat aşkım derinleştikçe ve içimden müzik gibi taşıp etrafa yayıldıkça, sırada ne olduğunu düşünüp korkmaya başladım. Hâlihazırda korkunç şeyler yaşamıştık, korkunç kayıplar vermiştik. Bu gece ise sadece daha kötüsü bizi bekliyordu.

Güneş batmadan iki saat önce eşyalarımızı topladık ve batıya, tapınak ile Konsey Binası'na doğru yola koyulduk. Hava perilerinden hiç iz yoktu ama bekleyemezdik. Stef'in programını kullanarak yangınla ve bu gece olacaklarla ilgili SED konuşmalarını takip etmiştim. Çoğu kişi sadece Janan'ın nasıl geri döneceğinden ve kafesteki anka kuşunun ne olacağından konuşuyordu.

Deborl kaçak mahkumların yanı sıra Sam'le benim için de bir uyarı yayınlamıştı ve herkese benim bir sürgün olduğumu hatırlatarak beni bulup yakalamamaları halinde Janan'ın onları ödüllendirmeyebileceğini söylüyordu. Hatta öldürmemeleri halinde. Öldürmeleri kesinlikle daha iyi olurmuş.

Bunu kendime sakladım ve Sam'le birlikte kuzeydoğudaki konut bölgesinde bahçelerin içinden geçerek, sesler duyduğumuz evlere ya da ağaçların arkasına saklanarak ilerledik. Güneş şehrin surlarına doğru alçalmış, şehrin merkezindeki tapınağın siluet halinde görünmesine neden olmuştu.

"Sence ejderhalar gerçekten gelecek mi?" diye sordu Sam.

"Bence gelecekler."

"Çünkü benim ölmemi istiyorlar."

"Anka kuşu şarkısı tehdidinin ortadan kalkmasını istiyorlar."

“Beni bundan dolayı yok etmek istediklerine inanmak çok güç geliyor. Sadece bir ömrümde değil, hepsinde birden.”

Ne kadar gizemli olsa da, anka kuşu şarkısı en az ruhu kadar Sam’in parçasıydı. Bundan bir yıl önce Konsey Üyesi Sine müziği “ruhun tutkusu” olarak nitelemiş ve bu, beni çok etkilemişti. Yıllarca “ruhsuz” olarak çağrıldıktan sonra hâlâ bir ruhum olduğunu düşünüyordum ve şiirin, müziğin ya da resmin ruhla ilişkilendirilebileceğini duymak, beni çok mutlu etmişti. Fakat Sam söz konusu olduğunda, müzik kelimenin tam anlamıyla onun bir parçası gibiydi, ruhunun o kadar içine işlemişti ki müzik olmadan bambaşka bir insan olurdu.

Yine de bunu nasıl kullanacağını hâlâ bilmiyordu.

Sonuçta o bir anka kuşu değildi.

Pazar yerine ulaştığımızda daha bir saat vaktimiz vardı. Amacımız buraya erken varıp Konsey Binası’nın tepesinde ejderhaları beklemek için zaman kazanmaktı ancak tüm Kalp halkının da buraya erkenden doluşmasını beklemiyorduk.

Sık çalıların arkasından kafesin bulunduğu sanayi bölgesine doğru yığılmış pazar yerindeki binlerce insanı gözetledik. Parlak ışıklar direklerden sarkıyordu, beyaz ışınlar kafese ve içindeki kumaşla örtülü yığına odaklanmıştı. Onun içinde gerçekten bir anka kuşu olabilir miydi? Merton’un onu şehre getirdiği günden beri hiç kıvıldamamış gibi görünüyordu, bulunduğum yerden iyi bir açığa sahip değildim ama.

“Pazar yerini geçmemiz gerek,” diye mırıldandı Sam.

“Evet.” Belki de çok daha önce gelmeliydik ama o zaman da saatlerce çatıda beklemek zorunda kalır, muhte-

melen fark edilirdik... “Önce kuzey gidelim, sonra da etrafından dolaşırız. Çoğu kişi güneye gidecektir. Bu yüzden de tırmanmadan önce pazar yerinin sadece o tarafının boşalmasını beklememiz yeter.”

Sam’in yüzündeki ifade karardı ancak başını öne doğru salladı ve pazar yerinin kıyısından kuzeye ve doğuya doğru sürünerek, sesler çok yaklaştığında çalıkların ve ağaçların arasına saklanarak fakat zamanımızın kısıtlı olduğunu asla unutmadan ilerledik. Geç kalacak olursak...

Geç kalmayacaktık.

Akşam saati yaklaştıkça tapınak daha parlak görünüyordu, şehrimizin merkezine düşmüş bir yıldız gibiydi. *Onların* şehrinin. Ben bir sürgündüm.

Pazar yerinin bu tarafından insan akışı bir türlü sona ermeyecek gibi gelmişti. Sanayi bölgesine doğru giderken sesleri alçak tonlu bir gürlemeyi andırıyordu ve içlerinden birinin sesinin aradan yükseldiğini duyabiliyordum.

“Janan, bize yaşamlarımızı verdi!” Deborl’un sesine benziyordu. “Janan, bize ruhlarımızı verdi!”

Söylediği yalanlar kalabalık tarafından tezahüratlarla desteklendi. Janan onları yeniden dünyaya getirmeye başlamadan çok önce dünyaya gelmişler ve ruhlarını taşımaya başlamışlardı. Bir yerlerde yaşamı ve ruhları veren bir varlık olduğuna inanmak istiyordum ama bunun Janan olmadığını da *biliyordum*.

“Haydi, gidelim,” diye fısıldadım Sam’e ve birlikte hızla pazar yerinden karşıya geçtik. Bizimkiler dışında bir ses var mı diye kulak kabarttım ancak sadece botlarımızın parke taşlar üzerindeki düzenli tıptırtıları duyuluyordu.

Omzumun üstünden dönüp geriye baktım. Birinin bizi görmesinden çok korkuyor ve şüpheleniyordum ama arka-

mızda gölgelerden başka kimse yoktu. Tapınak yolumuzu aydınlatıyordu, doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı. Tapınağa birleşik Konsey Binası'na yaklaşırken gözlerimi yerden kaldırmıyordum.

Gün batımına yarım saat vardı.

Konsey Binası'na vardığımızda Sam ve ben sırt çantalarımızı indirdik ve Stef'in son hediyesini çıkardık: eldivenler ve bot kılıfları.

Konsey Binası'nın dış duvarından tırmanacaktık.

Eldivenler ve bot kılıfları yapışkan yüzeylerini taze tutmak ve sahip olduğumuz her şeye yapışmalarını engellemek için ters yüz edilmişti. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde kılıfları botlarımıza geçirdik ve eldivenleri taktık. Kayıp çıkmasınlar diye de tüm kayışları dikkatle sıktık.

"Hazır mısın?" diye sorarak Sam'e baktım.

Sam kaygılı fakat kararlı görünüyordu. "Evet."

Sırt çantamı omuzlarıma taktım –eldivenler sayesinde biraz zor olmuştu– ve avucumu beyaz taş duvara bastırdım. Yapıştı.

Hafifçe çekince yapışkan yüzey duvarı sıkıca tuttu ve diğer elimi daha yukarı attım. Elimi çektim ve duvardan ayrılmadı.

"İşe yarıyor mu?" Sam dirseğini duvara yasladı ve ayağını yerden yavaşça kurtardı. Sadece parmak uçları zemine basıyordu ve ellerini açarak sıçradı, duvara yapıştı ve öylece kaldı. Sonrasında ise bacaklarını yukarı çekti ve tırmandı.

"İşe yarıyor." Ben de onun yaptığığın aynısını yaptım. Tek ileri atılma şansımız bu olacaktı. Elinizi ya da ayağınızı hızla çektiğinizde yapıştırıcı tutuyordu ancak yavaş-

ça çektiğinizde kolaylıkla ayrılıyordu. Dışarıdan herhangi bir merdiven olmadığından ve binanın içinden çatıya çıkış noktaları da bulunmadığından, Konsey Binası'na bu şekilde dışarıdan tırmanmak zorundaydık.

Biz de tırmandık, çatıya varana dek kendimizi yukarı çektik, uzandık, zorladık. Tapınağın beyaz duvarları göğe doğru uzayıp gidiyordu ve diğer tarafta kafese bakabilmek için toplanmış kalabalığı görüyorduk. Anka kuşunun üzerindeki örtü kaldırılmamış mıydı? Zavallı yaratık hâlâ yaşıyor muydu?

Güneş şehrin surlarının ardına doğru iniyor, gökyüzünü parlak maviye boyuyordu.

Gün batımına on dakika vardı.

Yapışkan eldivenlerimi çıkardım ve botlarımı kılıflardan kurtardım. “Ejderhalar nerede kaldı?” Şimdiye burada olmalıydılar. Stef ile Sarit'in hazırladıkları dikkat dağıtıcı tuzaklar zaten elden gitmişti çünkü uzaktan kumandayla harekete geçirilebiliyorlardı ve kumandalar dokuma fabrikasında kalmıştı. Dokuma fabrikasından geriye ne kaldıysa artık...

“Belki de Asit Nefes yalan söylemiştir,” dedi Sam. “Belki gelmeyeceklerdir.”

Tam o anda gökyüzünde korkunç bir gümbürtü koptu. Altımızdaki kalabalık sessizliğe bürünmüştü. Nefesimi tuttum ve kuzeye baktım.

Yıkılmış siyah dikilitaşların arasından yüz tane ejderha gökyüzüne tırmandı. Tapınağa doğru ilerlerken kanatları batan güneşin ışığında muhteşem şekilde parlıyordu.

Aşağıda kaos baş göstermiş ve çığlıklar yükselmeye başlamıştı ama benim kalbim mutluluktan pır pır atıyordu. Ejderhalar gelmişti.

Asit Nefes çatıya kondu ve ilk zehir sevkiyatını indirdi. Başını çevirerek Sam ile bana baktı.

“Söz verdiğimiz gibi bu kuleyi yerle bir etmeye geldik.”

“Sağ olun.” Kalbimin patlamak üzere olduğu düşünülürse, bu ne kadar da basit bir sözcüktü. Ejderhalarla elbirliği yapabileceğimize ben bile inanmamıştım ama olmuştur işte. Gelmişlerdi.

Asit Nefes kükredi ve havalandı, kanatları öyle bir hava dalgası yarattı ki nefes alamadım.

Bir sonraki ejderha çatıya indiğinde Sam’e baktım. Bembeyaz kesilmişti ve terliyordu. Lazer tabancasını tutan parmaklarının kemikleri tabancayı sıkmaktan beyaz beyaz fırlamıştı ama yine de Sam kendini kaybetmemişti.

Ejderha ordusunun daha fazla neferi tapınağa doğru yaklaştı ve zehir tenekelerini getirdiler. On beş olmuştu. Beş teneke kalmıştı sadece.

Günbatımına yedi dakika vardı.

Paltomun cebinden tapınak anahtarını çıkarmaya çalıştım. Tapınağa bir kapı açacak ve tenekeleri içeride boşaltacaktım. Sonra da –ideal plana göre– kapı kapanmadan ve Asit Nefes’in dediği gibi ejderhalar kuleyi yerle bir ederken içeride kapana kısılmadan kaçacaktım.

Basit bir plandı. İşlemek zorundaydı. Parmaklarım gümüş kutuyu kavradı ancak aniden bir sıcaklık tenimi yaktı. Çığlığı basmamla beraber anahtarı elimden düşürdüm. Anahtar çatının zemini boyunca kaydı.

Konsey Binası’nın diğer tarafında lazer tabancasını bana doğrultmuş olan Deborl dikiliyordu. Nasıl çıkmıştı buraya?

Anahtarı almak üzere koştum ancak başka bir ejderha çatıya konup bir teneke zehri dikkatle yere bırakır-

ken gözden kaybettim. Sonrasında havalanırken kanatlarının yarattığı akımla geriye doğru sendeledim. Sam beni yakaladı ve kocaman, altın renkli yaratık havalanıp pençelerini tapınağa geçirirken ikimiz de anahtarı en son gördüğümüz yere odaklanmaya çalıştık.

Anahtar yer değiştirmiş, öbür tarafa doğru kaymıştı.

Deborl anahtarı almak üzere atıldı ve ben de çaresizce keşke Asit Nefes'ten insanlara zarar vermemelerini istemeseydim diye düşündüm.

Ya tüm insanlar ejderhalara aynı görünüyordu ve Deborl'u Whit zannediyorlardı ya da ejderhaların lideri benim talebimi ciddiye almıştı.

Elimi tabancama attım ve o sırada başka bir ejderha zehir tenekesiyle çatıya kondu.

“Dur!” diye bağırdım ejderhaya. “Öldür şunu!”

Ancak aşağıdan yükselen korku dolu yaygara, tüm sesleri bastırıyordu. İnsanlar silahlarını almaya koşuyorlardı. Birileri az sonra hava dronlarını çalıştırırdı. Ejderha tekrar havalandığında silahımı Deborl'a doğrulttum ancak anahtarı bırakarak yer değiştirdi.

Zehir tenekelerinin yanında duruyordu.

Ne yapmaya çalıştığımızı, Menehem'in laboratuvarına neden gittiğimizi tahmin etmişti.

SED'im sinyal vererek günbatımına dört dakika kaldığını haber verdi.

Sam ve ben anında hedeflerimizi değiştirerek Deborl'a nişan aldık fakat Deborl çoktan yer değiştirmeye başlamıştı. Kutulardan ikisini vurup deldi. Deliklerden dışarı zehir sızıyordu.

“Hayır!” Çığlık attım ve ona doğru koştum. Sanki delikleri ellerime kapatabilecekmişim gibi. Fakat başka bir

ejderha indi ve yolunu kesti. “Daha çok erken!”

Sam de benimle birlikte ejderhaya doğru, tıslayan zehir kutularına doğru koşuyordu. Eğilip yere düşen anahatarı alırken gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmıştı. Ejderha havalandı. Sam ve ben geriye doğru sendeledik.

Ejderhanın kuyruğu da çatıdan çekilince Sam ileri atıldı ve Deborl’u vurdu. Fakat Sam daha silahını doğrultur doğrultmaz Deborl hareket etmişti. Sadece kolundan vuruldu.

Ben de bir şeyler yapmak istedim ancak başka bir ejderha geldi ve zehir tenekesini çatıya bıraktı. Bağırarak onun dikkatini çekmeye çalıştım ancak ejderhanın yüzü yukarıya döndü ve kulaklarımdaki çınlama durduğum yerde sendelememe neden oldu.

“Nihayet. Şarkı...”

Ejderha havalandığında Sam ile Deborl’u çatının diğer tarafında boğuşurken buldum. Tabancalarını düşürmüşlerdi. Birbirlerine vuruyor, tekmeler savuruyorlardı. Daha önce Sam’i kavga ederken görmemiştim hiç, bu şekilde en azından. Kazanıyor muydu anlayamıyordum. Sam’in fiziksel bir avantajı vardı ama Deborl da çevikti.

Deborl’u vurmak için tabancamı doğrulttum fakat ellerim titriyordu ve nişancılığımıza güvenmiyordum. Sam’i vurabilirdim.

Zehir tenekeleri hâlâ sızdırıyordu.

İki dakika kalmıştı.

Son ejderha da çatıya kondu ve taşıdığı teneke kutuyu diğerlerinin yanına bıraktı. Bir saniye duraksayıp açık kutulardan birini burnunun ucuyla dürttü. “Başladı!” Ben onun dikkatini çekmeden de havalandı.

Kulaklarım gökyüzünde dönen ejderha konuşmaları-

nın çınlamalarıyla zonkluyordu. Tapınağın çevresine yapışmışlardı ve kulenin iki yanından asitli salyaları akıyordu.

Sam ile Deborl'a bir kez daha baktım. Hâlâ kavga ediyor, hırlıyor ve birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Zehir tenekelerini tapınağın içine taşır taşımaz ona yardım edebilirdim.

Tapınak anahtarını çıkardım ve kare şeklin üstüne bastırdım. Beyaz duvarın üzerinde bir kapı parladı ve kapıyı açıp tam tenekeleri içeri itecektim ki bir şarkı sesi beni durdurdu.

Ana! Tüm hava perileri sıcaklıklarının son noktasına varmış halde çatının üzerinde uçuyorlardı. Arkalarında ise bir ejderha çatıdan aşağı bir merdiven gibi sarkıyor, bana bakıyordu.

“Sam’e yardım edin!”

Buna vakit yok. Cris etrafıma dolandı. Zehri içeri it. Biz kutuları ısıtacağız. Umarım patlama yeterli olur.

“Cris, olmaz. Bunun size ne yapabileceğini nereden biliyorsunuz?”

İtiraz etme. Bu bizim kurtuluşumuz. Bunun için savaşmamız gerek.

Bir dakika. Hava perilerinin tüm bu zehirle içeride kısılıp kalmalarını istemiyordum ama Cris haklıydı: Bu onların da savaşıydı. Elimden geldiğince acele ederek yirmi teneke kutuyu tapınağın içine ittim.

Kapı puslu gri renkteydi; ötesinde ne olduğunu göremiyordum ancak inleyerek son kutuyu da içeri itmemle birlikte hava perileri kendilerini içeri attılar.

Omzumun üstünden arkada Sam’in Deborl’u yere ya-

pıstırdığını gördüm. Daha genç olan oğlan debelenmeyi kesmişti ama göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sam dönüp bana baktı. “İyi misin?”

Son hava perisi de gri pusun içine dalınca kapı hızla kapandı. Ejderha konuşmalarının gümbürtüsü başımı döndürüyordu.

SED’imin alarmı sinyal verdi. Şehir surlarının ötesinde güneş ufkun ardında kaybolmuştu.

Deborl’un yana açılmış eli bir lazer tabancasının kabzasını kavradı ve silahı Sam’e çevirdi.

“Dikkat!” Deborl’un ıskalamasına imkân yoktu.

Karanlık çatıyı kapladığı an Sam onun üzerinden hızla çekildi.

Ruhlar Gecesi başlamıştı.

Ve tapınak kararmıştı.

29

Janan

Yukarıda ejderhalar tüm güçlerini toplayıp soluk, beyaz taşlara asit tükürürken zafer çıgıkları atıyorlardı. Asit kokusu her yeri kaplamış, burnumu ve ciğerlerimi yakıyordu.

Tapınak karanlıktı.

Ruhlar Gecesi'ydi.

Başarmıştık.

Deborl'un doğrulttuğu silahın mavi nişan alma ışığını takip ederek Sam'in yardımına koştum. Tek duyabildiğim çıgıklar, ejderhaların kükremeleri ve kulaklarımdaki devamlı çınlamaydı. Karanlıkta kör olmuş ve gü-rültüden sağır olmuşum ve tüm bedenim yanıklardan, yorgunluktan ve kederden ağrıyordu.

"Sam!"

Yukarıda taşlar çatırdıyor ve kaya parçaları yağmur gibi Konsey Binası'nın çatısına inerken benim sesimi bastırıyordu. Aşağıdan da binlerce insanın çıgıkları yükseliyordu.

Dünya alacakaranlığa gömülmüştü, gökyüzü yavaş yavaş gecenin karasına dönen ürkütücü bir eflatun to-

nundaydı. Kendimi Sam'e doğru attım. İsmi seslenirken kapkara bir gölgeden başka bir şey görünmüyordu karşımda. En azından hâlâ ayaktaydı. Mavi nişan alma ışığının alttan parlıyor olması da Deborl'un henüz ayağa kalkmadığı anlamına geliyordu.

Işık birden bana doğru döndü, delici parlaklığı gözlerimi kamaştırıyordu.

Kendimi yere attım ve yuvarlandım. Sırtımda çantamın olması hareket etmemi güçleştiriyordu. Tapınaktan kopan taş parçaları dizlerime ve eldivensiz ellerime batıyordu ancak başımı kaldırmaksızın Sam'e doğru süründüm. Yerimi belli etmem tam bir ahmaklıktı.

Ne var ki Deborl, ya bunun ne kadar bariz olduğunu fark etmemişti ya da umursamamıştı. Mavi ışık karanlığın içinde hareket ediyordu. Gözlerimin alışmasına elvermeyecek kadar parlaktı ancak etrafımı görmemi sağlayacak kadar parlak değildi.

Yukarıdan bir kaya parçasının düşmesiyle çatı sarsıldı. Kırılan kayadan kopan taşlar cam parçaları gibi etrafa saçıldı ve derimin açıkta kalan yerlerine isabet edip beni yaraladılar. Deborl'un beni neredeyse vurduğu yerden uzaklaşırken ejderhaların kükremeleri ve kanatlarını çırpımlarıyla çıkardıkları ses acıyla attığım çığlıkları bastırıyordu.

Sam'i görebiliyordum; pazar yerini ve sanayi bölgesini aydınlatan spotların ışıkları karşısında bir silüet olarak görünüyordu. Bu kadar görünür olduğunun farkında mıydı acaba? Seslenip onu uyarmak istiyordum ama düşen taşlar ve çığlıklar neticesinde yaşanan kaosta sesimi duyurmam mümkün değildi.

Deborl'u ve nişan alma ışığının kaynağını araştırdım.

Çatının uzak tarafında yerde yatıyordu, ışıkların parlak aydınlığı altında karanlık bir topak şeklinde görünüyordu.

Yavaşça tabancamı çıkardım ve nişan alma ışığını parmağımla kapattım. Deborl'a nişan aldım ve elimi sabit tutmak için derin derin nefes aldım. Kayaların, çığlıkların ve kanatların yaygarası bir anlığına sustu. Ateş ettim.

Deborl çığlığı bastı ve dünya yeniden canlandı. Çığlıklar ve kükremeler ve taşların çatırdamaları etrafı dolduruyordu. Yakında tapınak üstümüze yıkılacaktı.

Ayağa kalktım ve Sam'e doğru koştum. Diğer ejderhanın hâlâ çatının kenarında bekleyip beklemediğine bakacak zaman yoktu. Aşağı inmenin bir yolunu bulmalıydık.

Ben daha çatının diğer kenarına kadarki mesafeyi yarılamamışken her taraf sarsıldı ve yere düştüm. Yerde yuvarlanırken taş parçaları avuçlarıma ve dirseklerime batıyordu. Omuzlarım ve sırtım acıyla sızlıyordu. Taş parçaları derimi yırtıyor ve başımın gerisinde sanki alevler yanıyordu.

Tepemizde devasa şekiller kuleye konup kalkıyor ve kükrüyorlardı. Pençeler taşları çiziyordu. Taşlar parçalanıyordu.

Sonra birden tepemde korkunç parlaklıkta, kör edici bir ışık peyda oldu.

Ellerimle gözlerimi kapadım ve kendimi yanmadan koruyabilecekmişim gibi yan dönüverdim. Kollarımla kendimi sarmış iki büklüm yatarken ve ışıkla dağlanmış gözlerimden yaşlar akarken dahi tek görebildiğim şey beyazlık, beyazlık, beyazlıktı. Gözlerim kanıyormuş, renkler soluklaşıp yok oluyormuş gibi geliyordu. Kalbim kör edici ışığın etkisiyle deli gibi çarpıyordu.

Kör olmuştum.

Ya sonsuza dek böyle kalırsam?

Dizlerimin üstünde oturarak acı acı bağırardım ama düşen kayaların, ejderhaların kükremelerinin ve telepatik çınılamalarının ve insanların çığlıklarının ve sarsılan dünyanın uğultusunun arasında ben bile kendi sesimi duyamadım.

Beyazlık yavaş yavaş kaybolarak griye döndü. Doğruludum ve gözlerimi kısarak parmaklarımın arasından baktım.

Işık hâlâ çok parlaktı ancak soluk gri gölgeleri görebiliyordum.

Taşlar çatıya ve aşağıdaki pazar yerine tapır tapır dökülmeye devam ediyordu ancak şu an ejderha pençelerinin veya kanatlarının etkisiyle kopan küçük parçalar halindeydiler. Taşlar sessizce yağar gibiydiler. Çıkardıkları ses ortalığın gürültüsü bastırıyordu.

Güneydeki karanlık dikkatimi çekti.

Orada bir şey patlamış gibi kahverengi bir duman bulutu göğe yükseliyordu.

Hayır, duman değildi bu.

Küller yukarı doğru püskürdü ve arkasından kırmızı, altın rengi lavlar takip etti. Devasa büyüklükte siyah bir dalga bize doğru gelirken dünya sarsıldı ve çatırdadı.

“Ana!” Sam’in sesi cılız ve uzaklardan gelir gibiydi.

Sınır’ın güney tarafındaki patlamayı işaret ettim. Mor Gül Kulübesi artık yok olmuştu. Sam’in mezarlığı da. İlk arkadaşım olduğu kulübe. Çocukken keşfettiğim orman. On beş sene önce Ruhlar Gecesi kutlamalarını seyrettiğim nokta.

Hepsi gitmişti.

Yakında biz de gidecektik.

Bana doğru koşan ayak seslerini duydum ve Sam kollarıyla beni sardı.

Janan'ı durdurmuş muyduk? Tapınak o kadar parlaktı ki bu pek olası görünmüyordu. Üstelik ejderhalar Kalp'ten son hızlarıyla uzaklaşsalar bile patlamadan kaçamazlardı. Az sonra bir tane daha olacaktı. Sonra bir tane daha.

Ancak Sam'le bunların hiçbirini konuşmayı düşünmüyordum. Ona döndüm. Başındaki bir yaradan akan kan siyah saçlarını derisine yapıştırmıştı. Yüzünde çizikler ve morluklar vardı ancak benim için hâlâ dünyadaki en yakışıklı adamdı.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Seni seviyorum.” Beni yumuşak bir şekilde öptü. Dudaklarımızın arasında kum taneleri vardı.

Sonra birden tapınak parçalandı.

Pasparlak taş parçaları dört bir yana dağıldı ve sırtıma, kollarıma, yüzüme çarptı. Tüm vücudum acıyla kasılırken Sam beni yere bastırdı ve olanlardan beni koruyabilecekmişçesine üstüme kapaklandı.

Sam bağırıyordu ancak ikimiz de kımıldayamıyorduk. Tapınakışıyla parlayan taşlar etrafımıza yığılıyordu. Her tarafı toz kaplamıştı ve gömleğimin yakasıyla ağzımı kapatsam da öksürmekten kendimi alamıyordum.

Taş yağmuru sanki sonsuza dek devam edecek gibiydi. Ortada bir yarış vardı: Hangisi bizi daha önce öldürecekti? Buraya doğru tüm hızıyla gelen lavlar mı, yoksa Janan'ın göğe yükselmesi mi?

Sesler kesildiğinde Sam doğruldu ve ben de peşinden kalktım. Patlama şiddetli fakat çabuk gerçekleşmişti. Çatıyı kayalar doldurmuştu ve aşağıdaki şehir parlayan bir

pudra tabakasıyla kaplanmış gibiydi.

Hapishane ise yok olmuştu.

Güneye bakıp ateş, kül ve magma dalgasının son durumunu kontrol ettim. Gri-siyah bir atık ve ateş bulutu yukarı ve dışarı doğru püskürüyordu. En fazla birkaç dakikamız vardı.

“Haydi.” Ayağa kalktım ve Sam’in de kalkmasına yardım ettim. Hareketleri kesik kesik ve acılıydı. Parlayan yıkıntıların üzerinden Konsey Binası’nın doğu tarafındaki kratere doğru yolumuzu bulmaya çalışarak ilerledik. Tapınağın patlamasının yarattığı güçle Konsey Binası da yıkılmadığı için şanslıydık.

“Geç kaldınız.” Konsey Binası’nın diğer tarafından gelen Deborah’un sesi hırıltılı ve cılızdı. Adam bir türlü ölmüyordu. “Janan’ı durduramazsınız.”

Onu kaale almadım ve aşağıdaki parlak çukura bakarken Sam’in eline daha sıkı yapıştım. İnsanlar çukurun etrafına toplaşmışlardı. Kimileri yüzlerinden akan kanı silerken, bazıları da üzerlerindeki parlak toz zerrecelerini temizliyorlardı. Bazıları patlamadan sonra düşükleri yerden kalkamamıştı ancak çoğu sağ kalmıştı. Eskiden tapınağın olduğu yere kocaman açılmış gözlerle bakıyorlardı.

“Ah Ana.” Sam’in sesi acı doluydu. “Çok üzgünüm.”

İlk başta sadece ışığı gördüm.

Beyaz taşlar basamaklara dönüştü. Ya da katmanlara. Ve iskeletler. Gümüş zincirler garip ışığın altında parıltıyordu ve ortada duran siyah bir şekil hareketlenip ayağa kalktı.

Bu kadar yukarıdan bakınca küçük görünüyordu ama onu daha önce gördüğümü hatırlıyordum: kısa ve tıknaz-

dı, gür saçları alnına ve yüzüne dökölüyordu. *Güçlü* görünüyordu, ölü veya uykuda gibi olsa bile.

Şimdi ise iskeletleri birbirine –ve kendisine– bağlayan zincirleri kavrayıp, tapınağın yıkıntıları arasından ölüleri arkasından sürükleyerek çıkarken hareketleri gücünü dışa vuruyordu adeta.

Janan geri dönmüştü.

30

Vaatler

Geriye doğru düşecek gibi oldum. Sam beni yandan kavrayıp ayakta durmamı sağladı ve kulağıma bir şey söyledi ama ne söylediğini anlayamıyordum. Tek düşünebildiğim, başarısız olduğumuzdu.

Janan geri dönmüştü. Göğse yükselmişti. Her ikisi de gerçekleşmişti çünkü buradaydı ve *güçlüydü*.

Başarısız olmuştuk.

Aşağıda, Janan yıkılmış tapınaktan dışarı çıkarken kalabalık ikiye ayrılmış ve anka kuşunun kafesine doğru giden geniş, taş parçalarıyla kaplı bir yol açılmıştı. İnsanlar sessizdi, huşuyla dolu fısıldaşmalar ve ağlaşmalar dışında. Taş parçaları yağmurun son damlaları gibi ara ara yere düşmeye devam ediyordu.

Janan neredeyse bir milyon tane iskeleti çukurdan çekip çıkarırken gümüş zincirler şakırdıyor ve kemikler takırdıyordu. Daha önce tapmağın içinde gördüğüm tüm iskeletleri dışarı çekiyordu; Kalp'teki herkes için, yeniden doğan tüm insanlar için bir iskelet vardı burada.

Janan o zincirlerle neredeyse bir *milyon* iskeleti çeki-

yordu. İnanılmaz derecede güçlüydü. İnanılmaz derecede canlıydı.

Krater boşalırken geride kalan onlarca iskeleti fark ettim: karanlıkruhlar.

Lav akıntısı Sınır'ın ormanlarından, Sınır Ortası Gölü vadisinden geçip Kalp'e doğru tüm şiddetiyle yaklaşırken yeryüzü gümbürdüyor ve sarsılıyordu.

Buraya kadardı.

Gözlerimi kapatmak istiyordum ama yine de ölümü-mün yaklaşmasını izliyordum. Vahşice ve bir anda olacaktı; aynı zamanda korkutucu bir güzelliği vardı.

Kara dalga Kalp'in surlarına çarptı ve taşlar bir bıçakmış gibi dalga ikiye ayrıldı. Kayalar, küller ve ateş kabarıp yükseldi ve ayla yıldızları kapattılar. Kalp'in ötesindeki her şey kararmıştı, yanmıştı ancak Kalp'in içi tapınağın etrafa saçılmış kayaları ve spot ışıklarıyla apaydınlıktı.

Şehri sıcak basmıştı, beni ürpertip terleten kükürtlü bir yaz seliydi adeta karşımızdaki.

Ama ölmemiştik.

Sam'e doğru döndüm. Magma selinin ikiye ayrılması hakkında bir şey söylemek istiyordum ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Deborl'un elindeki sivri taşı başının üzerine kaldırmış halde Sam'in arkasında durduğunu gördüm. Yüzünden ve giysilerinden aşağı kan ve pislik akmıştı, yüz ifadesi vahşi, çıldırmış gibi görünüyordu.

"Sam!"

Sam'in dönmesiyle Deborl'un taşı indirip omzuna saplaması bir oldu.

Sam bağırarak yere düştü ve eliyle yarasını tuttu. Ko-

lundan aşağı akan kan, her tarafı aydınlatan tapınakışı-
ğı altında parlak ve kıpkırmızı görünüyordu.

Öfkeden gözüm kararmış bir halde Sam'in yanından
dolaşarak Deborl'u tüm gücümle ittim.

Deborl sendeledi ve sonra toparlandı. Yabani gözlerle
bakıyordu.

Deli gibi bağırarak onu tekrar ittim ancak bu defa ha-
zırlıklıydı ve yere sağlam bastı. Bana vurmak için elini
kaldırdı ancak bir şey yapamadan Sam fırlayıp tüm ağır-
lığıyla kendini onun üzerine attı.

Deborl çatının kenarından düştü ve tapınağın yıkın-
tılarını üzerinden aşağı yuvarlandı. Vücudu defalarca ka-
yalara çarptı ve en sonunda en aşağıda garip bir açıyla
yattığı yerde kaldı. Ona eşlik edecek sadece karanlıkruh-
ların iskeletleri vardı.

Janan kraterden çıkmayı sürdürdüğü gibi Deborl'a dö-
nüp bakmadı bile. Janan tüm iskeletleri tapınağın yıkın-
tılarından çekip çıkararak pazar yerine doğru sürükler-
ken zincirlerin ve kemiklerin tangırtısı diğer tüm sesleri
bastırıyordu.

İnsanlar biraz daha geri çekilmişlerdi.

Asit Nefes'in ordusunun şehre dönmesiyle birlikte ej-
derha kükemeleri ortalığı kapladı. Ne var ki ejderhala-
rın sayısı yarı yarıya azalmıştı. Pulları küllerle kaplıydı.
Lavlar kanatlarını delmişti. Birçoğu havada dengesizce
dönüyordu, düzgün uçamayacak kadar yanmış ve yara-
lanmışlardı. Birkaç ejderha şehre girerken yere düştüler.
Şehrin havası normalde bizi boğması gereken parçacık-
lardan nispeten arınmış haldeydi. Vücutları yere çar-
pınca ortalık sarsıldı, indikleri yerdeki ağaçları devirip
binaları yıktılar.

Diğer ejderhalar daha yumuşak inişler yaptılar. Birkaç tanesi gözlerinde öfkeyle dişlerini göstererek Janan'a doğru daldılar.

Janan pazar yerinin ortasında durdu ve boştaki elini havaya kaldırdı.

Hayır, eli boş değildi. Parmakları anka kuşunun altın rengi kanıyla parlayan uzun bir hançerin kabzasını kavramıştı. Gümüş ve altın renkleriyle parlayan hançeri başının tepesine kaldırdı ve ona doğru saldıran tüm ejderhalar geri kaçtı.

Ejderhalar kükreyerek pençeleriyle havayı dövdüler. Kanatlarını açıp kapatarak, uzuvlarını savurarak ve yılanı gövdelerini deli gibi kıvrarak şehrin çeşitli yerlerine kondular, kımıldamadan beklemeye başladılar.

Onlar için üzülüyordum. Dost değildik belki ama geçici olarak müttefik olmuştuk. Asit Nefes müziğimi sevmişti.

Alçak sesli inlemelerini duyunca Sam'e döndüm. Tekrar dizlerinin üstüne çökmüş, omzunu tutuyordu. Parmaklarının arasından kan akıyordu.

"Dur şunu sarayım," dedim. Sırt çantamda bandaj ve merhem aramaya koyuldum. "Yaranı temizledik mi bir şeyin kalmaz."

Sam başını iki yana salladı. "Kolumu hissedemiyorum."

Bu hiç hoş değildi. Rin'in yaralanma neticesinde uzuvlarda his kaybı olmasıyla ilgili bir şeyler anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalışıyordum ama aklıma bir şey gelmiyordu. Tek düşünebildiğim Sam ve acıyla inleyerek dişlerini sıkmasıydı. "Hayır, iyileşeceksin. Sen şu elini uzat da yıkayayım." Berbat bir yalancıydım ve sesim ne kadar denesem de istediğim kadar rahat çıkmıyordu.

“Hiçbir anlamı yok.” Sesi cılız, bitkin çıkıyordu, sanki şimdiden ölüyor gibiydi.

Ölüyor olması mümkün değildi ama. *O kadar* çok kan kaybetmemişti.

“Gitmen gerek,” dedi tıslayarak. “Saklan.”

Başımı iki yana salladım. “Nereye saklanayım? Hiçbir yer kalmadı. Yanından ayrılmayacağım.”

Sam gözlerini kapadı ve başını öne doğru salladı. “Galiba haklısın. Şimdi ne olacak?”

Hiçbir fikrim yoktu. Başarısız olursak ölüyoruz diye tahmin ediyordum. Göğe yükselme anının sonrasında hayatta kalma olasılığını hiç düşünmemiştim. “İzleyelim bakalım. Belki başka bir şansımız daha olur. Bundan yararlanabilmek için hazırda beklemeliyiz.”

“Peki öyle olsun.” Bana inanmıyordu ama yine de itiraz etmemişti.

Birlikte çatının tepesine oturup sanayi bölgesini ve kafesi izlemeye koyulduk. Janan pazar yerinden geçişini tamamladı. Her hareketi sanki fiziksel bir biçime sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşçasına ölçülü ve dikkatliydi.

“Hava perileri nerededir sence?” diye sordum.

Hazır Sam dikkatini aşağıda olanlara vermişken giysisinin kolunu kestim ve omzunu sarmaya çalıştım. Kötü bir yaraydı. Işıl ıslıl parlayan taş parçaları yaraya gömül-müştü ve herhangi bir şekilde incelemeye yetecek kadar uzun süre kanamayı durduramıyordum. Kıpırmızıydı. Çok kötüydü. Zavallı Sam’in kolunda bir delik vardı. Yaranın üzerine temizleyici sıvı döktüm ve bir bandajla mümkün olduğunca bastırdım.

“Bilmiyorum.” Sam kafesin yanına varan Janan’ı sey-

rediyordu. “Tapınağa girmişlerdi ve şu an burada değiller. Belki...”

“Belki Janan onlara yeniruhlara yaptığı şeyi yapmıştır.” Sam’in omzunda sıırsıklam olan bandajı alıp yenisini bastırırken gözyaşlarına boğuldum. Rin’in talimatlarını kafamın içinde duyuyordum adeta: *Ne olursa olsun baskıyı azaltma; kanama durana kadar yeni bandaj koymaya devam et.*

Sam’in sesi alçak ve güçsüzdü. “Onları ölümlerine mi göndermiş olduk yani?”

“Biz göndermedik ki onları. Bu şekilde katkı yapabileceklerini hissettikleri için gittiler. Yapabilecekleri şey buydu. Kenarda durup kurtuluşlarının izleyicisi olmak istemediler.” Onları yarı yolda bırakmıştım ama Janan’ı durduramamıştım.

Aşağıda Janan zincirin ucunu anka kuşunun kafesine bağlıyordu. Zinciri ve iskeletleri çekerken çıkan ses inanılmazdı ve kumaş örtünün altındaki anka kuşu ilk defa kımıldadı.

“Gördün mü?” Sam öne doğru eğilince kolundaki bandaj kaydı. “Ne yapıyor?”

“Anka kuşu kımıldadı.”

“Neden hiç mücadele etmiyor?” diye fısıldayarak sordu Sam. “Mücadele edip kendini kurtarabilir.”

“Belki ilaç vermişler ya da yaralamışlardır. Bilemiyorum ki.”

“Kendini yakıp yeniden doğabilir.”

“Burada olmaz.” Sam’e iyice sokuldum. “Böylesine savunmasız bir durumda olmayı tahayyül edebiliyor musun? Tüm düşmanların etrafını sarmışken iki yaşam arasında olmayı?”

Sam dönüp bana baktı ve o an genç bir yeniyetme değildi kesinlikle. Bir eskiruhtu, Janan'ın pençesinde yüz ömür geçirmiş biri.

Bir defasında bana ölmenin paramparça olmak gibi bir şey olduğunu anlatmıştı. Yeniden doğana dek pençelerin, ateşin ya da dişlerin arasında sıkışıp kalmak gibi bir şey. O zaman Janan'ın düşmanı olduğunu bilmiyordu ama şimdi biliyordu. O anılara yeni bir ışık tutabilirdi. Ve yeni korkulara kapılabilirdi.

“Bundan sonra ne olarsa anka kuşu sayesinde olacak. Tabii başka anka kuşları gelip onu kurtarmazsa.” Diğer anka kuşlarının beş bin yıl önce esir düşen arkadaşlarını kurtarmaları ne kadar sürmüştü? Saatler? Günler? Haftalar? Peki ama Janan anka kuşuyla ne yapacaktı? İyi bir şey olmayacağı kesindi. “Onu kurtarmak istiyorum,” diye fısıldadım.

Sam başını kaldırıp bana baktı. “Anka kuşunu mu?”

Başımı öne doğru salladım. “Janan bundan sonra ne yaparsa, bunun için anka kuşuna ihtiyacı var. Deborl, Merton ile diğerlerini –en iyi savaşçıları– bir anka kuşu bulup, Kalp'e getirmeleri için gönderdi. Anka kuşu için hiçbir şey yapamadık çünkü zehrin işe yaraması ihtimalini ortadan kaldırmak istemiyorduk ama artık zehir filan yok. Janan ne yapıyorsa, henüz bitirmedi ve biz de ölmedik. Başarılı olmasını engellemek için hâlâ elimizden ne geliyorsa yapabiliriz.”

Sam gülümsedi. “Evet, yapabiliriz.”

Aşağıda zincir anka kuşunun kafesine dolanmıştı ve insanlar gümüş rengi halkaları tutup iskeletleri kafesin etrafında sıralıyorlardı.

Janan'ın onlara bir şey söyleyip söylemediğini, herhan-

gi bir talimat verip vermediğini duyamıyordum. “Daha yakına sokulmamız gerek.”

Sam binanın yan tarafına baktı. Bizi bekleyen çok dik bir iniş değildi ama Sam kolunu hissedemediğinden işimiz zor olacaktı. Sinirleri zedelenmişti. Rin olsa kesin böyle söylerdi. İyileşmesi aylar sürecekti, tabii eğer iyileşirse.

Omzuna üçüncü bir bandaj bastırdım ve olabildiğince sıkı bir şekilde bantladım. “Doğruca aşağı inemeyiz. Bizi görmelerini istemeyiz.” Kimse de bir şey görecekmış gibi durmuyordu. Hepsini bir şeyler bekleyerek Janan’a bakıyordu.

Bir an için buradan Janan’ı vurma fikrine kapıldım ancak ejderhalar ne kadar kolay defettiğini görmüştüm. Tabancam çok zayıf bir silah kalırdı. Hem zaten Janan ölümsüzdü. Bu saatten sonra ona zarar verebilecek ne olabilirdi ki?

Şehrin surlarının ötesine baktım. Lav akıntısının daha ağır kısımları yavaş yavaş çökerken kül ve benzeri daha hafif parçacıklar hâlâ havada asılıydı, Kalp karanlıkla çevrenmişti. Şehrin içindeyse ejderhalar güçlkle soluyarak oldukları yerde debeleniyor, soludukları külün etkisinden kurtulmaya çalışıyorlardı. Patlayan tapınağın ısıldayan kalıntıları dışarıdaki karanlığın karşısında ür-kütücü ve güzel bir tezattı.

Derken Konsey Binası’nın yakınlarında aradığımı buldum.

“Haydi.” Sırt çantamı omzuma taktım ve Sam’in ayağa kalkmasına yardım ettim. Janan’ın etrafındaki insanlar hâlâ iskeletleri dizmekle meşguldüler, bu yüzden vakit sıkıntımız pek yoktu. Sonuçta Janan ölümsüzdü. Acelesi olma ihtimali düşüktü.

Sam ve ben kuzey kanadına varana dek taş parçalarıyla

kaplı çatının üzerinde güçlükle ilerledik.

Bir ejderha başını kaldırıp bize baktı, mavi gözleri dermansızlıktan g cl kle açılıyordu. Başımın içinde duyduğum çınlama ve Asit Nefes'in sesi çok zayıftı. "Başaramadık. şarkı hâlâ yaşıyor."

şu işe bak. Meğer Janan'a doğru yaptıkları dalışlar esnasında hedefleri o değilmiş. Sam'in iskeletinin peşindeymişler. Janan bunu bilseydi, muhtemelen istediklerini almalarına müsaade ederdi.

Sam'in kolunu sıkıca tuttum ve ejderhayla konuştum. "Aşağı inmemize yardım et."

"Sebep?"

"Janan'ın elinde bir anka kuşu var. Onu kurtaracağız." Aman ne c retk r sözlerdi bunlar.

"Anka kuşundan bana ne?"

"Anka kuşunu kurtarırsak Janan'm planları suya düşer. İntikam almak hoşuna gider sanmıştım."

Asit Nefes külle dolu uzun bir nefes verdi, sonra başını kaldırarak çenesini çatının kenarına dayadı. Ağzını açıp kolum kadar uzun dişlerini ortaya çıkardı. "Tutunun."

Sam bana baktı ve başını iki yana salladı. "Ben o dişe tutunmam."

"Evet tutunursun. Sana zarar verecek olursa, onu gözünün ortasından vururum."

Asit Nefes i  geçirdi. "Sizi yemeyeceğim. Ya da yakmayacağım."

"Al işe bak, söz verdi." Asit Nefes'in yüzüne doğru yaklaşırken g n ls zl ğ m  göstermemeye çalışıyordum ve bu gece yaşanan onca şeyden sonra bundan bu kadar korkmam tuhaf geliyordu. Merdiven niyetine kısa bir y culuk yapmaktan ne çıkardı ki?

Çömeldim ve kolumu dişlerine dolayabileyim diye dişlerini aralamasını bekledim. “Haydi.” Sam’e benim yaptığımın aynısını yapmasını işaret ettim. Destek almak için sağlam kolunu kullandı ve bu esnada bana metanetle bakıyordu. Uzanıp onu tuttum ve dengesini bulmasını bekledikten sonra Asit Nefes’e hazır olduğumuzu söyledim.

İnişimiz ani ve hızlıydı, sanki ejderha ağzında bu büyüklükteki ağırlıkları taşımaya alışkın değil gibiydi. Ki bu çok saçmaydı. Bir ayıyı havada yediğini görmüştüm.

Ejderhanın çenesi yere vurdu ve bizi sarstı. Aşağı atladı, sendeledi ve düşmemek için Konsey Binası’nın duvarına tutundu.

“İkiniz de bir aradasınız. Ne güzel. İkinizi birden yutmam lazım.”

Ejderhalar kibar olmayı beceremiyorlardı bir türlü.

“Teşekkür ederiz.” Elimi Asit Nefes’in burnuna koydum. Pulları soğuk ve külle kaplıydı. Çok fazla kül tenefüs etmiş ve muhtemelen ciğerlerini yakmıştı. Ölüyordu.

“Gidin.”

Başımı öne doğru salladım ve yanından ayrıldım. Ordusunun ve onun burada olmaları benim hatamdı. Kuzeyde tüm ejderhaları daha güvenli bir yere götürmek yerine bu şehirde ölüyor olmaları benim hatamdı. Şimdilik daha güvenli bir yere tabii. Küller atmosferin üst katmanlarına yükselecek, güneşi engelleyecek ve dünyayı boğacaktı.

Orrin ile grubunun yeterince uzaklara gitmiş olmasını umuyordum.

“Haydi.” Sam’in sağlam koluna girdim ve Konsey Binası’nın önündeki merdivenlere doğru ilerlemesine yardım ettim. “Dinlenmek istiyor musun?”

Rengi kireç gibiydi ve titriyordu ancak başını iki yana

salladı. “İyiyim. Başarabilirim.”

“Ben de bundan eminim zaten.” Merdivenlerin yarısında durdum ve nefesini toplamasını bekledim. “Ama şöyle iki dakika dinlenmek istersen sorun değil.” Sonuçta çok kan kaybetmişti.

“Saçmalama. Sadece ikinci kez beni o ejderhaya binmeye zorladığın için bozuldum.” Bitkin bir şekilde gülümsedi ve o an kalbim korku, umut ve endişeyle doldu. Çok cesur davranıyordu.

“Bu son, sana söz. Bir daha ejderha yok.”

Hafifçe başını salladı ve yeniden merdivenleri tırmanmaya koyuldu. “Bu sözünü sana hatırlatacağım.”

Elini tuttum ve yapmaya çalıştığımız şeyi düşündüm, ne kadar imkânsız bir şey olduğunu. Bir planım var mıydı? Görünüşe bakılırsa, her zaman yaptığım şeyi yapıyordum: tek bir heves uğruna körü körüne atılıyordum.

Anka kuşunu kurtararak Janan’ın planlarını suya düşürecektim.

“Belki onu öldürecek kadar çok kızdırabilirim,” diye mırıldandım.

“Başarılı olma ihtimali daha yüksek olan bir plan duymamıştım hiç.” Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda Sam duraksadı. “İçeri girelim. Yan kapıların birinden çıkabiliriz.”

“İyi fikir.” Çift kanatlı kapıların camı kırılmıştı, muhtemelen patlama esnasında. Botlarımızla cam parçalarını çatırdatarak geçtik ve içeri girdiğimizde tabanlarımızı za saplanan en büyük parçaları çıkarabileyim diye durduk. İkimizin de kayıp düşmesini istemiyordum.

Konsey Binası loş ve sessizdi. Hava bizi boğuyordu ve Sam nefes almakta güçlük çekiyordu. Sam’in omzunu te-

mizlemek ve yüzlerimizle ağızlarımızdaki kan ve toprağı yıkamak için bir lavabo başında kısa bir mola verdik ancak birkaç büyük yudum su içtikten sonra aceleyle yola devam ettik. Janan hızlı hareket etmiyordu aslında ancak harcayacak zamanımız yoktu.

“Keşke anka kuşuyla ne yapmayı planladığını bilseydim,” diye mırıldandım kütüphaneye doğru giderken. Sonra bir anda ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ne kadar kör olduğumu.

Hepimizin ilk patlamada öleceğimizi ve her şeyin bu kadar olacağını sanmıştım. Yeniden doğum filan yok. Hiçbir şey yok. Fakat Sarit, Janan’ın yönetecek insanlara ihtiyaç duyacağını söylerken haklıydı. Onların ölmelerine izin vermeyecekti.

Beş bin yıl önce, halkına yalan söyleyerek lider olmamıştı. Güçlü olması, onları koruyabilmesi gerekirdi. Sözlerini tutmalıydı.

Ölümsüz olmayı vaat etmişti, sonra da geri dönüp ay-nısını onlar için yapmayı. Janan ile denk bir güce sahip olacakları anlamına gelmiyordu bu. Sonsuza dek Janan’ın onların hükümdarı olacağı anlamına geliyordu.

En yakındaki kanepeye kendimi bıraktım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Sam,” dedim. “Janan sizi ölümsüz yapacak.”

31 Sesler

Sam yanı başıma kendini külçe gibi bıraktı, güçlükle nefes alıp veriyordu.

Onu inceledim. Kan bulaşmış saçlarını, teninin soluk gri rengini ve omzunun kızarmış, yaralanmış derisini.

Hiç iyi görünmüyordu. Vücudu pes ediyordu ve hemen bir hekim bulmazsak, iyileşebileceğini sanmıyordum. Sam ölüyordu, yavaş yavaş ve acı çekerek; ikimiz de bunu biliyorduk.

“Emin misin?” Yüz ifadesinde umut ile çaresizliğin korkunç bir karışımı okunuyordu. Ölmek istemiyordu. Kimse istemezdi. Üstelik herkes yakına ölümsüz olacaksa, belki Stef, Armande, Whit ve Sarit de yeniden doğarlardı.

Ama ben değil.

“Sanırım,” diye fısıldadım. “Bu yüzden bir anka kuşu getirmelerini istedi. Elindeki bıçağın nedeni bu.”

“Kimse bunu yapmaz.” Sam’in sesi iyice kısılmıştı. “Kimse ölümsüz olmak için milyonlarca yeniruhu yok etmez.”

İtiraz etmedim ama ona katılmıyordum. Beş bin yıl önce Janan'ın yeniruhları yok etmesine müsaade etmişlerdi. Son birkaç aydır da Deborl'a destek vermişlerdi. Bazıları şehrin dışına çıkıp bir anka kuşu yakalanmışlardı. Whit beni insanlara olan inancımı kaybetmekle suçlamıştı ama beş bin yıl önce herkesin Janan'ın önünde eğilmesinde şaşılacak bir şey var mıydı? Bazıları değişmişti –bazıları artık daha doğru düşünüyorlar ya da yeniruhları seviyor ve onları düşünerek yapılane karşı çıkıyorlardı– fakat insanların geneli hafıza büyüsü sayesinde yaptıklarının suçluluğunu hiçbir zaman hissetmemişlerdi.

“Hem tapınak da yıkıldı,” dedi Sam.

“Belki başka bir yolunu bulmuştur.”

“Belki.” Sam gözlerini kapadı. “Ben bunu yapmazdım. Yapmayacağımı biliyorsun.”

“İskeletleriniz elinde, ta ilk yaşamınızdan beri. Seçme şansınız olmayabilir.”

Sam ayağa kalktı ve ayakları üzerinde sallanarak dengesini buldu. “Öyleyse onu durdurmalıyız.”

“Bir planın var mı?”

“Senin onu öldürecek kadar çok kızdırman dışında mı?” Beni kaldırmak için elini uzattı. Elini tuttum fakat ağırlığımı vermedim. “Kafese elektrik kabloları bağlı. Belki anka kuşunun direnmesini engelleyen budur veya Janan buna şey için ihtiyacı varsa... anlarsın işte.”

Anlıyordum. “Öyleyse kütüphane kapısından çıkıyoruz, kalabalığa karışıp elektrik kaynağını bulmaya çalışıyoruz.”

“Akla yatkın görünüyor.” Elimi bıraktı ve kapşonunu başına çekti. “Yüzlerimizi saklamamız gerek.”

Uzanıp kapşonunu ayarladım ve yüzüne düşen saçla-

rı çektim. “Elektriğin nerede üretildiğini biliyor musun? Belki su kanalıyla çıktığımız o küçük binalardan birindedir?”

Whit’in öldüğü yerde yani.

“Hayır bilmiyorum. Keşke...”

Keşke Stef burada olsaydı demek istiyordu. Benim de içimden aynı şey geçiyordu.

“Bulacağız,” diye fısıldadım. “O binalardan biridir mutlaka.”

“Özür dilerim Ana.” Omzuma dokundu, dengesini bulmak için bana ihtiyaç duyduğunu saklamaya çalışır bir hali yoktu. “Beş bin yıl önce yaptığımız bencillikten dolayı özür dilerim. Hayatın böyle olmaması gerekirdi. O zaman yaşayıp ölmemiz gerekirdi ve belki de senin dediğin gibi ölümün sonrasında bizi bekleyen başka bir şey vardı. İyi bir şey. Bu kadar korktuğumuz için ve hâlâ korkmaya devam ettiğimiz için özür dilerim.”

Onu kucakladım. “Bunu yapmasaydınız seni asla tanıyamazdım. Müziğini hiçbir zaman duyamazdım. Anka Kuşu Senfonisi’nin ilk notalarını duyduğum andan beri hayatımdaki en önemli insan sensin. Bizi bir araya getiren olaylar için üzüntü duymam mümkün değil.” Birlikte geçirdiğimiz zaman kısa olsa bile. Bundan sonra bizi bekleyen her ne olursa olsun. “Seni seviyorum Dossam.” Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı ve Sam’i kollarımdan bırakırken içim acıyla doldu. Ona bunu yüz kere söylemek istiyordum. Bin kere. Milyon kere. Benim sevgimi ruhunda hissetmesine ihtiyacım vardı.

Ah bir de zamanımız olsaydı.

Kapıya doğru ilerlerken buradan hiç çıkmasak ne olur diye düşünmeden edemedim. Yeterince uzun süre bekler-

sek, Janan dışarıda yaptığı şeyi bitirdiğinde Sam mucizevi bir şekilde iyileşir miydi? Onunla kalmama izin verilir miydi? En azından kül tabakası dağılana ve ben tekrar sürgüne gönderilene dek?

Bu soruların cevaplarını asla bilemeyecektik.

Kütüphane kapısını itip açtım fakat görünmeden kalabalığa karışmak yerine Janan'la yüz yüze geldik.

Benden çok az uzundu fakat ufak tefek biri değildi. Gayet *sağlamdı*. Göğsünde kavuşturduğu kalın kolları binlerce yıldır hareket etmemesine rağmen kasları güçlü ve şişkin görünüyordu, gözlerinde ise delici bir bakış vardı. Geri kalan kısımlarından ölümcül bir güç fışkırmıyor olsa, birbirine karışmış saçı başıyla komik görüldüğü bile söylenebilirdi.

Arkamı dönüp koşmaya başladım ancak Janan atılıp beni kolumdan yakaladı. Paltomun kalın kumaşına rağmen parmak uçları kolumun derisine gömüldü. Geri çekilmeye çalıştım ancak kolumu daha da sıktı ve Sam'in kolunu da yakaladı. Hem de yaralı kolunu. Sam acıyla bağırdı fakat Janan'ın yüzündeki katı ve öfke dolu ifade değişmedi.

Bizi tutup kırmızılar içindeki iki muhafıza doğru itti. "Getirin şunları."

Muhafızların elleri beni kavrarken debelenip kurtulmaya çalıştım ama mümkün değildi. Çok güçlüydüler. Güya onlar da patlamalardan ve sarsıntılardan çıkmışlardı. Bazıları kan içindeydi ve soluk soluğaydı. Ama hiçbir şey onları durdurmuyordu.

Sam direnmeye çalıştı ama kolu çok kötüydü ve fazla kan kaybetmişti. Biri karnına bir yumruk indirdi. Sam de iki büküm yığıldı ve kendini bıraktı.

Debelenmeye devam ediyor, nereye gelirse tekmelerimi savuruyordum. Ellerinden bir kurtulabilsem, anka kuşunu kurtarmanın bir yolunu düşünürdüm. Ama muhafızların ardına baktığımda tek görebildiğim şey insanlardı. Binlercesi. Asla aralarından sıyrılamazdım.

Süngüm düşmüştü. Tüm bedenim ağrılar içindeydi ve beni anka kuşunun kafesine doğru sürüklemelerine izin verdiğimde kalbim korku ve keder doluydu. İskeletler kafesin etrafında bekliyordu, tıpkı tapınağın kırmızı odasında durdukları gibiydiler, ancak şu an hevesli, kaygılı ve korkulu bir şekilde etrafına bakan insanlara yer açmak için biraz daha sıkışık yerleştirilmişlerdi.

Gümüş zincirler tapınak taşlarının ışığında parlıyordu. İskeletlerin gözleri olmasa da olanı biteni izliyorlardı. Neredeyse bir milyon iskelet. Buradaki herkes için ve yeniruhlarla birlikte şehirden ayrılanlar için bir tane. Ancak Karanlık tapınak'ta ölenler için yoktu; onların iskeletleri hâlâ tapınak patladıktan sonra açılan kraterde bekliyordu.

Sam ve ben kafesin yakınına geldiğimizde, iskelet çemberinin hemen içinde yere atıldık. Janan da yanımıza geldi ve Sam yüzü acıdan çarpılmış bir halde inleyerek omzunu tutarken duygusuzca onu seyrediyordu.

“Sam!” Ona doğru sürünmeye çalıştım ancak biri bana tekmeyi yapıştırdıncaya kadar yere düştüm. Dirseklerim parke taşlara çarptı ve sonra da başım. Düşüncelerim zihnimde sıvıymış gibi akıyordu.

“Demek hata hâlâ yaşıyor.” Janan'ın sesi hırıltılı ve derinden geliyordu, sanki derin bir vadi dile gelmiş konuşuyordu. “Sen benim merakımı uyandırıyorsun. Binlerce yıldır Kutsanmış Kişi dışında yapayalnızdım ve sonra

sen geldin. Beni atlattın. Yeni Kutsanmış Kişim habanın zehrini ve senin nasıl var olabildiğini anlattı. Ve her şeye rağmen kendine bir yer edinmeye çalıştığını.”

Ona öfkeyle bakıyordum.

“Halkımın mutlu ve yaşamlarından memnun olmasını istemezsem kötü bir hükümdar olurum. Halinden memnun olan insanların senin yaptığın gibi sorun çıkarma ihtimallerinin daha düşük olduğunu görmüşümdür hep.”

“Sen yeniruhları yerken ben nasıl memnun olabilirim? Halkının hafızalarını silerken? Ve onlara yalan söylerken?” Sözlerim hırıltılı ve bitkin çıkmıştı ancak dudaklarımdan döküldüklerinde güçlü ve nefret dolu gelmişlerdi kulağa.

Janan başını öne doğru salladı. “Evet. Öfkeni anlıyorum. Bu nedenle sana bir teklifim olacak.”

“Sende benim istediğim hiçbir şey yok,” diye hırladım.

Janan etrafımdan dolaşıp kafese yöneldi.

“Ne yapıyorsun?” Sesim çok zayıf çıkmıştı. Janan beni duymazdan geldi. Etrafıma bakındım. Sam’le beni buraya sürükleyenler gitmişti, iskeletlerin ardındaki kalabalığa karışmışlardı. İkimizin burada olması hakkında ne düşündüklerini merak ediyordum. Sanki biz kayırılıyor-muşuz gibi geliyordu herhalde onlara. Oysa kaçmaya çalışmayalım diye buradaydık.

Herkes Janan’ın kafesin çevresinde ilerlemesine dikkatini vermişken yavaşça sırt çantamı indirdim. İçinde işime yarayacak bir şey var mıydı acaba? Bu sabah çantama ne doldurduğumu hatırlamaya çalıştım. Tıbbi malzemeler. Yapışkan eldivenler ve bot kılıfları; bunlar hâlâ çatının tepesindeydi. Flüt; o da henüz kırılmamışsa mucize olurdu. Stef’in benim için aşırıldığı ufak bir alet takımı.

Sam'in bir yıl önce bana verdiği bıçak. Sam'e yaklaşıp iyi olup olmadığına bakmak istiyordum ama Janan'ı durdurmam gerekiyordu. Sam bunu anlardı. Bana önce Janan'ı durdurmamı söylerdi.

Janan hançerini çekti ve kafesin içine sokarak kumaşla örtülü anka kuşuna yaklaştırdı. Usul usul onlara sokulurken kalbim deli gibi çarpıyordu. Henüz anka kuşunu öldürmeyeceği âşikardı.

Keskin bıçağın temasıyla ilk ip kopuverdi. Sonra diğeri. Yapabileceğim bir şey var mıydı? Kendimi felç olmuş gibi hissediyordum, kafamın içi bomboştu.

İpler tek tek kesildi ve ağır kahverengi kumaş aşağı iniverdi.

Anka kuşu doğrulup güçlü ve çoksesli bir tonla çığlık attığı anda önümde küçük bir güneş doğmuş gibi geldi. Turuncu bir ışık beyaza döndü ve kuş siyah güllerin yağmur gibi döküldüğü dev alevden kanatlarını kafasının üstüne kaldırdığında, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Anka kuşu benim iki katımdı, ıslıl ıslıl tüyleri şu hayatta gördüğüm en güzel şeydi. Kıvrık bir gagası ve bir yırtıcınıninkine benzer pençeleri vardı ancak tapınak kitaplarındaki hikâyede yazanları hatırlıyordum: Anka kuşları yeniden doğum döngülerinin bozulmaması için Janan'ı ve savaşçılarını öldürmemişlerdi.

Herkesten hayret nidaları yükseldi ve anka kuşu başını çevirip kendisini esir edenlere bakarken kalabalıktan çıt çıkmaz oldu.

Gözlerinin de geri kalan yerleri gibi ışıktan olmasını beklerdim ama gelip beni bulan kocaman yuvarlak gözleri aysız bir gece seması kadar siyahtı. Manalı bakan, görmüş geçirmiş, keder dolu gözleri vardı.

Tüm dünya sessizliğe bürünmüştü. Şehrin dışındaki küllerin karalığı bile sesini kesmişti sanki. Janan herkeşe hitap edebilmek için yükseltilmiş bir platformun üstüne çıktı.

“Beş bin yıl önce, ölümsüzlüğün anahtarını arıyordum. Öğrendiğim bilgiler nedeniyle hapse atıldığımda, beni kurtarmaya geldiniz fakat benim başka bir planım vardı, hepimizin ilelebet yaşabilmesini sağlayacak bir plan. Bugün o vaadimi yerine getirmeye geldim.” Janan sesini yükseltti. “Sizleri korumak için çok çabalasam da, Karanlıktapınak dediğiniz olayı ya da o gece meydana gelen katliamı durduramadım. Çok sayıda dostumuzu yitirdik. Her şeye rağmen yeniden inşa etmeye başlamalıyız. Söylediğim gibi, ben halkımın memnun olmasını istiyorum.”

Janan bakışlarını kendini oturur konuma getirmiş bulunan Sam’e yöneltti. Omzu yine kanamaya başlamıştı ve kolu yan tarafa doğru öylece sarkmıştı. Yüzü bembeyazdı ve bana doğru yaklaşılmaya çalışırken kan ter içinde kalmıştı. Hareketleri yavaş ve kan kaybından dolayı dermansızdı. Böyle giderse çok fazla dayanamazdı.

“Bazıları,” diye devam etti Janan, “kaybettiklerini düşünerek asla memnun olmayacaklar. Karanlıktapınak esnasında kaybettiklerimiz için elimden hiçbir şey gelmesede, sizlere benim hiç de kalpsiz olmadığımı göstermek için bir kişiyi daha saflarımıza katacağım.”

Sam dönüp bana baktı. Ben Janan’a baktım. Kalabalığın arasında alçak sesli bir mırıltı dolanmaya başladı.

“Beni ölümsüz mü yapacaksın?” diye sordum. “Diğer herkes gibi?”

Janan başıyla onayladı. “Sen ve Dossam birbirinizi se-

viyorsunuz. Bu toplumun bir parçası olmak için çok çabaladın.” Kollarını kalabalığa doğru açtı. “Sürgün edildin ama artık bu geçerli değil. Dostlarınla sonsuza dek yaşayabilirsin. Ve Dossam’la.”

Kalbim bir anda pır pır etti. Sam’le yaşamak. Müzikle.

“Ana.” Sam’ın hırıltılı fısıltısı beni ona yaklaştırmıştı. Gözlerimiz buluştu ve Sam’in aklından geçeni dile getirmesine gerek bile kalmadı. Bana bin kere söylemişti zaten.

O beni seçerdi.

Bedeli ne olursa, sonuçları ne olursa olsun. Sam beni seçerdi.

Kalbim tekrar karardı.

“Neden yapamayacağımı anlayabiliyorsun, değil mi?” Elimle yüzüne dokundum. Gözlerim akan yaşlardan yanıyordu. Yüzümdeki kesikler gözyaşlarımdan tuzundan acıyordu.

Sam başını öne doğru salladı. “Anlıyorum.”

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, sonra ayağa kalkıp Janan’ın karşısına dikildim. Diğerlerine işin gerçek yüzünü göstermek için bir fırsattı bu.

Konuşmaya korkan birileri varsa.

Bir seçim yapabilmeyi isteyecek ama nasıl yapabileceğini bilemeyen birileri varsa.

Bir anka kuşu ile yeniruhların katledilmesine razı olmayacak birileri varsa.

“Ölümsüzlüğün bedeli nedir?” Sesim incecik çıkmıştı ama yine de içine kuvvet eklemeye çalıştım.

Janan hiç zorlanmadan cevabı verdi. “Hiç dünyaya gelmeyecek olan bir yaşam. Hiçbir zaman yaşamamanın ne olduğunu bilmeyecek ufacak bir kıvılcım.” İnsan topluluğu-

na manası sezilemeyen gözlere bakan anka kuşunu işaret etti. “Bir de bu.”

Hiç kimse bunun ne kadar yanlış olduğunu göremiyor muydu? Whit ile Orrin, ardımızda bıraktığımız iyi insanlar olduğu konusunda ısrarlıydılar. Bunun doğru olmasını *istiyordum*. Onların doğru olanı savunmak için ayağa kalkmalarını ve tüm korkularımın boşuna olduğunu ispatlamalarını *istiyordum*.

Ama kimse kımıldamadı.

Peki ya hapisten kurtardığımız insanlara ne olmuştu? Kalabalığa baktığımda tanıdık yüzler gördüm ancak gözlerimiz buluştuğunda herkes gözünü kaçırdı.

“Beş bin yıl önce herkese anka kuşlarının seni öğrendiklerin yüzünden hapsedtiklerini söylemiştin ama bu doğru değil. Bir anka kuşunu tutsak ettiğin ve ona işken-ce yaptığın için hapse attılar seni.”

Herkes sessizdi. Öylece bakıyorlardı.

“Anka kuşları yaptığın şey yüzünden seni öldüremezlerdi ama bunun yerine seni sonsuza dek bir kuleye hapsedtiler. Pişman olmak yerine, ruhları değiştirmeye başladın. Onların yokluğuna katlanamadığın için insanların yeniden doğmalarını sağladın ve sonra da onlara olanları unutturdun.”

Janan başını yana eğmiş, sessizce dinliyordu.

Tüm şehir sessizliğe bürünmüştü, sadece hırıltılı nefesler, ölüm döşeğindeki ejderhaların inlemeleri ve surların ardında akan lav selinin dinmiş gümbürtüsü duyuluyordu.

Kimse bu seslere kulak vermiyordu.

“Doğru söylüyor.” Sam kendini biraz daha dik oturmaya zorladı. “Sen bizim hafızalarımızı çaldın.”

Kalabalığın içinde fısıltılar dönmeye başladı.

“Onlara her şeyi unutturdun çünkü kendi yaşamlarına karşılık bir yeniruhu feda etmenin vereceği suçluluk duygusunun onları mahvedeceğini biliyordun,” dedim. “Yaptığını bilmelerini istemiyordun.”

“Onların yaşamlarını bizimkilere değiştin,” dedi Sam. “Yeniruhları aldın ve onları *yuttun*. Güç sahibi olmak için onların ruhları tükettin. Yeniden doğumlarımız o çalışan hayatlarla satın alınmıştı.”

“Hayır. Hayır.” Kalabalığın arasından sesler yükseliyordu. Hapishaneden kurtardığım insanlardan bazıları diğerlerine durumu anlatmaya çalışıyorlardı.

“Önceden yaptığım fazla savurgancaydı,” dedi Janan. “Şimdi ise daha iyi bir yol biliyorum. Sonsuz yaşam için tek bir ruh. Şu an sadece bu kadarı gerekiyor. Bundan böyle ölüm ve yeniden doğum yok. Sadece yaşam var.” Janan anka kuşunu işaret etti. “Bir de bu var tabii elimde.”

“Başka insanlar için ölürüm,” dedim, “ve başka insanlar da benim için öldüler. Bunu sevgimizden dolayı yapıyoruz. Ama gönüllü olmayan bir fedakarlığı kabul etmem. Ne anka kuşunu ne de hiç yaşamamış bir ruhu.”

Janan başını öne doğru salladı. “Çok güzel. Senin böyle düşüneceğinden korkuyordum ama aksi olur belki diye ummuştum. Biz de sensiz devam ederiz.”

Kalabalık susmuştu. Herkes beni seyrediyordu; bakışlarını hissedebiliyordum. Sadece şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Onlara ilham vermeyi, gerçeği görmelerini sağlamayı umuyordum ama kimse yerinden kıpırdamıyordu.

Kimse sesini çıkarma yanlısı değildi.

“Bir saniye,” diye araya girdi birisi. Hapishane eşrafindan biri miydi acaba? “Bize olanları unutturdun mu?”

“Yeniruhların durumunu nasıl açıklayacaksın?” diye sordu başka biri ve kalabalıktan bir anda birbiriyle konuşan, Janan’a soru yağdıran insanların sesleri yükseldi.

“Onlar sadece yeniruhlar. Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar.”

“Biz yeniruhların bizim yerimizi alacağını sanıyorduk ama bunca zamandır biz onların yerini alıyormuşuz.”

“Biz payımıza düşen ömürden fazlasını aldık ve bunun bedeli...”

“Ben ölmekten korkuyorum.”

“Kız haklı. Bunu yapamayız.”

Daha fazla bilgi alma yönündeki sorular ve istekler yoğunlaştı. Buna inanamıyordum. Umursuyorlardı demek? Herkes değilse bile bazıları sorular soruyordu ve iskelet çemberini zorluyorlardı. Janan şaşkınlık içindeydi, bu takası nasıl kabul etmezler diye düşünüyor olmalıydı.

Tek bir yaşamın değerini anlamıyordu. Bir ruhun yaratabileceği etkiyi hafife almıştı.

Demek arkadaşlarım yanılmamıştı. Burada iyi insanlar vardı.

Ayaklarımın dibinde oturan Sam bileğime yapıştı. “Ayağa kalkmama yardım et.”

Eğildim ve kolumla onu sararak o ayağa kalkmaya çabalarken ağırlığını mümkün olduğunca üstlendim. Sam sendeledi ama sonra dengesini bulup Janan muhaliflerine o da katıldı.

“Ben bunun parçası olmayı reddediyorum!” diye bağırdı birisi.

İnsanlar kafese doğru, elinde hançeriyle ortada dikilen Janan’a doğru ilerlerken içimde bir umut filizlendi. Anka kuşu, insanların liderlerine başkaldırımlarını izliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Janan. “Armağanımı istemiyorsanız, ben de hiç kimseye vermem o zaman.”

“Hayır!” Arkalardan birisi bir yumruk salladı. Kalabalığın arasında çıkan kavgayla birlikte çığlık sesleri geceyi doldurdu. Mavi nişan alma ışıkları ortaya çıktı ve insanlar ava avaz Janan’ı yardıma çağırıyorlardı ama o olduğu yerde dikiliyor ve sanayi bölgesinde patlak veren kargaşayı seyrediyordu. Birileri engel olmazsa, şehirden geriye kalan da yok olacaktı.

Daha doğrusu birileri Janan’ı durdurmazsa.

Peki ama Janan gibi bir şeyi ne durdurabilirdi? O bir insandı ama artık ölümsüzdü. Korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Bir zamanlar ejderhaların korkacak hiçbir şeyleri olmadığını zannederdim ama onlar Sam’den ve onun içinden korkuyorlarmış. Eğer anka kuşu şarkısı ölüm ve yaşamsa, ejderhalar kadar korkutucu bir şeyi yok edebiliyorsa, belki Janan’a da etki ederdi.

Kalabalık üstümüze doğru bastırıp sesini yükseltirken ve Janan’ın sırtışı büyürken eğilip sırt çantamdan bıçağımı ve flüt kutumu çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” Sam dengesini koruyabilmek için omzuma tutundu.

“Bir anka kuşu var elimizde. Şarkısını kullanmasını sağlayacağım. Tabii sen bunu emir altında yapabileceğini düşünmüyorsan?”

“Bilmiyorum.” Gözleri kocaman açılmıştı. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Önemli değil,” dedim. “Anlıyorum.” Sam yıpranmıştı. Ölüyordu. Tüm umudur ve güveni uçup gitmişti. Janan’ın dikkati kavgadan dolayı dağılmışken benle birlikte sendeleyerek kafese doğru ilerleyen Sam’in elini tuttum.

Anka kuşu sessizce olan biteni izliyordu ancak ne düşündüğünü kestiremiyordum. Sam'i kafesin parmaklıklarına yaslanmış halde bırakıp bir kapı mandalı aramaya koyuldum. Fakat kafesi açmanın bir yolu varsa bile Janan'ın yakınındaydı. "Hey, anka kuşu."

Siyah gözler bana döndü.

"Seni serbest bırakmak istiyorum."

Kuşun başı yana eğildi.

"Ama senin anka kuşu şarkısını kullanmana ihtiyacım var. Ejderhaların korktuğu şarkı. Sam aslında şarkıyı biliyor ama bir türlü çıkaramıyor. Kolu ise flütümü çalamayacak kadar kötü yaralanmış halde. Yardımına ihtiyacım var."

"Herhangi bir şeyle karşılaştığında doğruca gidip onunla konuşuyorsun değil mi?" Sam gözlerini kapası ve gülümsedi. "Senin bu özelliğini seviyorum işte."

"Diğer her şeyden bir biçimde cevap aldım." Yeniden anka kuşuna döndüm. "Yardımına ihtiyacım var. Lütfen." Anka kuşu naşını iki yana salladı.

Hayır mı?

Bir hayatı sona erdirip kendi yeniden doğum döngüsünü riske atmak istemediğinden miydi?

Öyleyse ne yapmalıydım? Janan'ı nasıl durduracaktım? Yeniruhların da bir hayatı olmasını nasıl sağlayacaktım?

Hava perilerini yarı yolda bırakmıştım bile.

Bırakmamış mıydım?

Platformun üzerinde Janan hançerini yukarı kaldırdı. Bunu yaptığı an tıpkı ejderhalarda olduğu gibi, adamın teki geriye doğru uçtu. Janan kargaşayı daha da arttırmaya çalışıyordu.

Tapınağa girdikleri zaman hava perilerini yuttuysa, hepsi yok mu olmuştu? Yoksa tıpkı yeniruhlarda olduğu gibi yavaş yavaş sindiriyor muydu?

Peki o zaman. Ben de kendim denerdim. Flütümü elim aldım ve çalmaya başladım.

Flütten bir şarkı fısıltısı yükseldi, gerginliğim nede niyle tiz ve cırtlak bir ses çıkıyordu. Fakat Sam başını kaldırıp bana baktı. Anka kuşu da yumuşadı. Janan birden dönüp bu başkaldıran sesin kaynağını aramaya başladı.

O dört notayla başladım, flütün sesi tanıdık bir valsi çalarken tereddütlü ama umut doluydum. Göl kıyısına çarpan dalgaları ve ağaçların arasındaki rüzgârı çaldım. Çakan şimşekleri, gök gürültüsünü ve tıpır tıpır yağan yağmuru.

Tek bir flütün bütün bunları yapması imkânsız gibi görünüyordu ama yalnız değildim. De benimle beraber mırıldanıyordu, kalbimin, Sam'in kalbinin müziğini çalarken sıcaklık ve öfke ile beraber bal gibi bir tat yayılıyordu tüm benliğime.

Sam başarmıştı, bu şarkı büyülydü. *Biz* başarmıştık.

Dönüp ona baktığımda Sam gülümsüyordu.

Kalabalıktan bize katılanlar oldu. Yakınıımızdaki erkekler ve kadınlar Sam'in mırıldandığı notaya kapılmışlar, onunla birlikte söylüyorlardı. Sam ile benim ve kafesin etrafında bir duvar oluşturdular. Janan onları dağıtmak için hançerini kaldırdığında ise hiçbir şey olmadı.

Başka bir ses daha yükseldi, tuhaf ve bu dünyaya ait olmayan bu sesler göremediğim bir yerden geliyordu ancak ahenkle söylüyorlardı.

Yere vuran botların ve silahların çarpışma sesleri bile

şarkımıza katıldı, şehrin etrafında akan lav selinin korkunç gümbürtüsü müzikle birleşti.

Ruhumu bunun içine döküyordum, birleşen sesler müziği aşan bir şeye dönüşmüştü. Bu tamamıyla yepyeni, tuhaf, muhteşem ve büyülu bir şeydi.

Gecenin içinde müzik dünyadaki tek şeymiş, önem arz eden yegane şeymiş gibi yoğunlaştı. Janan ellerinin ve ayaklarının üzerine düştü ve bedeninden simsiyah bir duman yükselmeye başladı.

Hava perileri.

Olanları daha fazla kişi fark ettikçe kavgalar durdu ve herkes sesini şarkıya eklemeye başladı. Bir ışıık parlama-sı görüldü ve kapkara kesilen Janan acıyla haykırdı. Tüm hava perilerim ondan uzaklaştı ve Janan'ı platformun üzerinde hareketsiz bıraktılar. Güç bela nefes alıyordu.

Sesler yükselirken ve hava perileri kendi melodileriyle valse katılırken, flütümü bıraktım ve Janan'a yaklaştım.

Gül ağacından ince bir kabzası ve küçük bir çelik ağız olan bıçağım elimdeydi. Platforma tırmandım ve Janan'ı yanına diz çöktüm. Bir an kafamı kaldırıp baktığımda Kalp'in büyük bölümünün ne yaptığını izlediğini gördüm. Birkaç kişi diğerlerini engellemeye çalışıyordu ancak çoğunluk sadece şarkı söylüyor ve seyrediyordu çünkü bir biçimde bu, benim seçimimdi.

Eskiruhlar veya yeniruhlar. Başlangıçlar veya hiç gelmeyen sonlar.

Hava perileri etrafımda uçuşuyordu, Cris yanı başımdaydı ve Sam de anka kuşunun yanında bekliyordu. Dermansız görünüyordu, cansız gibiydi adeta ancak gözlerimi kapattığımda Deborl'u öldüremeyişimin ardından beni nasıl kollarında tuttuğunu hatırladım. Onu öldür-

mediğim için mutlu olduğunu söylemişti.

Tekrar Janan'a baktım. Binlerce yıldır yeniruhlara acı çektiren, iki defa bir anka kuşunu tutsak eden, sonsuza dek yaşama bencilliği uğruna onu kurban etmeye dünden hazır bir adama şefkat gösterebilir miydim?

Kimin ölüp kimin yaşayacağına karar vermek ne hadimeydi? Bu, Janan'ın binlerce yıldır başkaları için verdiği bir karardı. Ben onun gibi olmak istemiyordum. Hayatta, herkesin hayatına değer vermek istiyordum, bazıları ne kadar aşağılık olsa da.

Hem kim bilir, belki ölümden sonra başka bir şey vardı. Bilinmiyor olması, onu kötü yapmazdı. Belki de iyiydi.

Bıçağımı kınına soktum ve Janan'ın kanlı hançerini elinden aldım.

İçime ışık ve güç doldu, tek bir ruhun kaldıramayacağı kadar fazla ve baş döndürücüydü. Geriye doğru düştüm ve son duyduğum şey, anka kuşunun o dört notayı söylemesiydi.

Gözlerimi açtığımda gökyüzü koyu eflatun tonlardaydı.

Tenim karıncalanıyordu ve kalbim çok hızlı atıyordu. Yıldırım çarpması böyle bir duygu olsa gerek.

Janan gitmişti, aynı şekilde Kalp'te yaşayan insanların çoğunluğu da. Ancak iskeletler oldukları yerde duruyordu, gümüş zincirleri solgun ve paslıydı. Tapmağın yıkıntıları artık soluk beyazdı, içlerinde yaşam kalmamıştı. Hava perileri de gitmişti.

"Sam!" Fırlayıp ayağa kalktım, paldır küldür platformdan inerken Sam'in artık anka kuşunun kafesinin yanında durmadığını fark ettim. Yere yığılmış, zayıf bir şekilde nefes alıyordu. Biri flütümü kollarının arasına bırakmıştı ama önünde dizüstü çöktüğüm anda flüt ellerinden kayıp düştü. "Sam."

Gözlerini açmak bile acı veriyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı. "Ana. Ben de seni bekliyordum." Sesi cılız bir nefesti adeta.

"Kimse sana yardım etmedi mi?" Omzundaki sargılara baktım; yeniydiler ama ter ve kandan sıırılsıklam olmuşlardı.

“Yardım edilecek bir şey yok. Üzgünüm.” Sağlam olan kolu yukarı kalkacak gibi oldu ama sonra düştü ve Sam iç geçirdi. Elini tuttum ve avucunu gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme koydum. “Bu, oydu değil mi?” diye sordu. “Anka kuşu şarkısı?”

“Galiba.” Tıpkı büyü gibiydi ve Janan’ın ölümsüzlüğünü elinden almıştı. Sam de mırıldanmıştı. Diğer insanlar da. Hava perileri de. Anka kuşu da.

Şarkıyı ben mi kullanmıştım? Yoksa Sam mi?

Bir önemi var mıydı?

Ejderhalar anka kuşu şarkısının onları yok edeceğinden korkuyorlardı. Şarkı Janan’ı yok etmemişti; sonuçta onun hayatını bağışlamak benim kararımdı. Ama onu yeniden fani kılmıştık. Başka biri tutup onu öldürmezse, günün birinde yaşlanıp eceliyle ölecekti.

Sam’in parmakları kıvrılıp yanağımı sardı. “Artık senin içinde. Işık. Bunu görebiliyorum. Çok güzel.”

“Ne demek istediğini anlamadım.” Oysaki anlamıştım, öyle değil mi? Kalbim deli gibi atıyordu, düşünceleirim keskin ve berraktı, içimde bir şeyler *değişmişti*.

Etrafıma bakındım ancak sadece anka kuşu kalmıştı. Kafesin kapısı açıktı ve kuş da hemen yanına tünemiş, dev kanatlarını gövdesine yapıştırmıştı.

“Ana,” dedi, sesi hem yüksek hem alçaktı, içinde her şeyi barındırıyordu.

Bana şimdi mi cevap veriyordu?

“Hava perileri kalderanın altındaki lavları soğurmayla, kalderayı durdurup bir daha patlamasını engellemeye gittiler.”

“Olamaz.” Cris bana bunun mümkün olmadığını söylemişti. Bu çok fazlaydı. “Bu onları öldürür.”

“Doğru,” dedi anka kuşu. “Anlaşmamıza göre hepsi yeniden doğacak. Tek bir yaşamları olacak, o gün Janan’ın peşinden gitmeselerdi sahip olacakları yaşam.”

“Peki ya diğerleri?” Peki ya Sam? Derisinin altında nabzının zayıf bir şekilde attığını hissedebiliyordum hâlâ ama nereye kadar devam edebilirdi ki? O ölürse ne olurdu? Diğer herkesi kaybetmiştim zaten.

“Bu, sana kalmış bir karar,” dedi anka kuşu. “Dossam haklı. Ebediyet ateşi Janan’dan sana geçti. Hançerini aldığı anda onu da almış oldun. İster bunu elinde tutarsın, ister başka birisine verirsin ama vücudun ikinci bir ışık aktarımını kaldırmayabilir.”

Yani ölebilirdim. Yine de, “Bunu istemiyorum ama yalnız kalmak da istemiyorum,” dedim.

Anka kuşu başını eğdi. “Öyleyse bununla ne yapacağını biliyorsun sanırım. Fakat unutma ki sadece bir kez işe yarar. Hava perilerinin yakaladıkları ikinci şansı sen de diğerlerine verebilirsin.”

Öyleyse Stef, Whit, Sarit ve Armande yeniden hayata dönebilirlerdi. Ve tabii Sam de. Peki ya ben?

Dudağımı ısırarak çenemi açmamayı başardım. Duyacağım cevap kararımı etkileyebilirdi ve verebileceğim sadece tek bir karar vardı.

“Teşekkür ederim.”

Sabah gökyüzünü soluk tonlara boyarken ve yıldızlar parlaklıklarını yitirirken anka kuşu ardında kıvılcımlar ve küller bırakarak havalandı. Lav seli gitmişti. Gökyüzü tertemizdi. Şafak sessizce söküyordu. Hava perilerim dünyayı kurtarıyordu, nihayet kendilerini de kurtarmışlardı.

Sadece benim sessiz hıçkırıkları ve Sam’in son hırıltılı nefesleri duyuluyordu.

Çabuk hareket etmeliydim.

Flütümü kutusuna koydum, Sam'in dudaklarını öptüm ve zincirin bize en yakın ucuna yöneldim.

“Ana?” dedi Sam hırıltıyla. “Ne yapıyorsun?”

“Seni seçiyorum.”

“Bekle, önce bir düşün.”

“Düşündüm.” Dizlerimin üzerine çökerken kendimi zorlayarak ona gülümsedim. “Yaşamı seçiyorum. *Seni* seçiyorum.” İkimiz de bir şey demeye fırsat bulamadan herkesi birbirine bağlayan zincirleri tuttum ve ışığı serbest bıraktım. Ben patlayan bir yıldıza dönüşene dek içimdeki ışık aktı durdu.

Her şeyi görebiliyordum.

33

Başlangıçlar

Sam bir kez daha var oluşa gözlerini açtığı anda aradan yıllar geçmiş olmalıydı çünkü her şey değişmişti.

Beyaz şehirden geriye kalanların üzerleri siyah siyah çizgilerle dolmuştu, artık kendi kendini iyileştirmeyen taşlar iyice solgunlaşmıştı. Sınır Ortası Gölü yeniden bir göl olmuş, ormanlar tekrar büyümüş ve hayvanlar geri dönmüştü. Patlamadan sonra Sınır kendisini yepyeni yaşamla doldurmuştu.

Sam geri döndüğünde herkes bunun son ömürleri olduğunu anlamışa benziyordu. Başka yoktu. Sadece tek bir yaşam. Keyfini çıkarmaya bak.

Ancak Sam bunu zaten biliyordu. Rüyasında önceki yaşamının son anlarında Ana'nın anka kuşuyla konuştuğunu görmüştü. Sonra Ana'nın dönüp kendisine bakmasını, onu seçmesini ve ışığı açığa çıkarmasını.

Ona duyduğu özlemin acısını ölümünde ve dünyaya yeniden geldiğinde hissetmişti. Onu her yerde aramasına rağmen dünya artık yeniruhlarla doluydu. Orrin, Lidea ve Geral yeniruhları koruma görevlerinden döneli çok

olmuştu ve yenilerle eskiler için okullar açmışlardı. Ruh Vaizleri hâlâ görevdeydi, yeniden doğan eski ruhları buluyor ve yeniruhları kayıtlara geçiriyorlardı. Sam aylar boyu kayıtları incelemiş, Ana'yı aramıştı fakat Ana'nın ruhu hiçbir defterde kayıtlı değildi. Yeniden doğmuşsa bile, hiçbir belge bunu ona kanıtlamıyordu.

Belki geri dönerdi. Belki de dönmezdi. Işığı ne zaman bırakması gerektiğini bilemiyordu. Sam onun gözlerinde bu soruyu ve sonra da hiç sormamaya karar verişini görmüştü.

Keşke sorsaydı.

Güneşli bir sabah Sam ve dostları Armande'nin tezgâhının önünde oturmuş ve kahvelerini yudumlarken kalabalığın arasında birinin flüt çalışını dinliyorlardı. Müzik tanıdıktı; Anka Kuşu Gecesi'nden beri birçok insan "Ana Yeniruh"u çalar olmuştu.

Meydanı çok sayıda yabancı sima dolduruyordu. Masanın etrafını sohbetler, pazarlıklar, bebeklerin ağlamaları sarmıştı. Pazar kurulmuştu ve Sınır'ın çevresindeki yeni yerleşimlerden tacirler ve müşteriler buralara doluşmuştu. Sam öğrencilerin de gelmiş olmalarını umuyordu. Müzik öğretmenlerinin hayatta kalmak için hâlâ para kazanmaya ihtiyaçları vardı. Müzik dersi verdiğini yazdığı tabela şimdiden bazı çocukların ve yetişkinlerin dikkatlerini çekmişti. Sam'in kendilerini duymadığını zannederek birbirlerine sordukları soruları duymazdan gelmeye çalışıyordu: Bu adam "Ana Yeniruh"u besteleyen Dossam mıydı?

"Yeni piyano nasıl Sam?" diye sordu Cris, boşalmış fincanından bir yudum daha kahve çıkar mı diye uğraşırken.

“Muhteşem. Orrin yeniden doğduğunda onun için bir şarkı besteleyeceğim. Kalp’e döndüğünde yaşanan onca şeye rağmen insanları piyano için malzeme toplamaya ikna etmeyi başardığına hâlâ inanamıyorum.” Sam başını iki yana salladı. Dostları inanılmaz insanlardı.

“Ben bir sonat istiyorum.” Sarit başını Cris’in omzuna yasladı. “Bir de senfoni. Evet, sanırım bu güzel olur.”

Masanın diğer yanından Stef kahkayı bastı. “Çok bir şey istemiyormuşsun canım, değil mi?”

“Sadece hakkımı istiyorum.” Sarit sıırttı ve elindeki kurabiyeden bir ısırık aldı.

Sam gözlerini kapadı ve dostların varlığının ve Kalp’in tatlı şamatasının keyfini çıkarmaya koyuldu ancak Anka Kuşu Anıtı’nın yakınlarında bir yerlerde “Ana Yeniruh”u çalan flütçü tekrar dikkatini çekti. Onu yeniden gözünün önüne getirdiğinde göğsünde derin bir sızı duydu: Ana, ışığından vazgeçerken; Ana, onu seçerken; Ana, diğerlerinin hayatta kalmasını sağlamak için kendi hayatını feda ederken.

Duyduğu keder sonsuzdu.

Kulağına gelen müziğin titreşimleri onu etkilemişti. Tanıdıktı...

“İyi misin Sam?” Stef kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

“Galiba.” Hepsi de Sam’in bu valsini duyduğunda, nasıl hissettiğini biliyorlardı, hem bir lütuf hem de bir lanetti onun için. Çoğu zaman artık kimsenin bunu çalmamasını dilerdi. Ama bu flütçü. Bu parçayı çalış biçimi. Sam ürperdi. “Bir şeye bakmam gerek.”

Masadan kalktı ve brandaların altında, insanların arasında ilerledi. Geçerken bir aynada kendi yansımasını gördü: beyaza çalan sarı saçlar, güneşten şimdiden kızar-

miş açık bir ten. Hiçbir ömründe aynadaki yabancının daha az rahatsız edici bir hale geldiği olmuyordu.

Yeniruhlara odaklanmış toplumları duyuran ilanların yanından geçti; kimileri de sadece eskiruhları bünyesine kabul ediyordu. Herkes elde ettiği ikinci şanstan o kadar da memnun değildi.

Bir zamanlar tapınağın olduğu yerde şimdi bir anıt vardı, rengârenk güllerle bezeli obsidyen bir anka kuşu heykeli. Flütçü anıtın merdivenlerinde bir yerde çalıyordu.

Sam tezgâhların ve brandaların arasından ite kaka geçerek en sonunda merdivenlerde duran, “Ana Yeniruh”ın müziğinde kendini kaybetmiş kızı gördü. Gür siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve uzuvları eğreti duruyordu, sanki bedenini tam dolduramamış biri gibiydi. Uzun boylu birisi olacaktı ve henüz çocuk gibi görünen birisi için çok iyi çalıyordu.

Sam Sınır’daki tek müzik öğretmeni değildi. Kızın müzikle birlikte hareket edişi. Onunla bağ kurması.

Sam kalabalığın arasında ilerlerken kızın dikkati dağıldı ve dönüp Sam’e baktı. Çalmaya devam ederken yanakları gerildi, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Sam nefes alamıyordu. Umutlanamıyordu. Işığın Ana’dan yükselip zincirlere akmasını düşünmekten kendini alamıyordu.

Sam basamakları ikişer ikişer çıkarken, siyah saçlı kız dört uzun nota çaldı ve flütünü indirdi.

Flütünü kutusuna koymak üzere öne eğildiğinde arkasından obsidyen siyahı kanatlar görüldü: anka kuşu heykeli.

Sam inanmak istiyordu. Her şeyden çok istiyordu bunu.

İnsanlar onları umursamadan etraflarında dolanıırken Sam ondan bir adım ötede durdu. Stef uzaktan ona sesleniyordu ama Sam dönüp bakmadı.

“Gerçekten sen misin?” Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti hayatında.

Kız başını kaldırıp ona baktı. Gözleri o kadar maviydi ki gökyüzünü utandırırdu. Herhangi birisi de olabilirdi ama Sam’i müziğiyle buraya çekmişti. Sam gözlerine inanamasa bile, kulaklarına ve kalbine inanabilirdi. O, herhangi birisi *değildi*.

Sam, içinden yükselen çığlığı dizginleyerek onu kucakladı. “Umutlanmaktan o kadar korkuyordum ki,” dedi nefes nefese. Kız da ona sarılmıştı ve ikisi de yaprak gibi titriyorlardı. “Seni o kadar özledim ki.”

Kız Sam’in kollarından uzaklaşarak avuçlarını yukarı döndürünce derisindeki soluk renkli yara izleri göründü. Zincir halkaları. Gölgele tenine vurduğunda yara izleri parlıyordu.

Ana önce doğru eğildi ve Sam’in kulağına fısıldadı. “Yeniden doğdum.”

Teşekkür

Sonsuz teşekkürlerimi sunarım:

Lauren MacLeod, temsilcim. Sensiz bu kitabı yayınlamayı hayal dahi edemezdim. Gece yarısı atılan telaşlı e-postalardan editörün tavsiyelerine ve sözleşme görüşmelerine kadar her şeyi ve daha fazlasını çok iyi hallettin. Her zaman bana inandığın için teşekkür ederim.

Sarah Shumway, editörüm. Ben her zaman en iyi editörün karmakarışık bir taslağın içinde hikâyenin özünü görebilen ve yazara istediği öykü anlatmakta yardımcı olan kişi olduğunu düşünmüşümdür. Sen tam da bu tarz bir editörsün ve bunun için bundan daha fazla müteşekkir olamazdım. Her zaman beni daha derinlere bakmaya ve daha çok çalışmaya ittiğin için teşekkür ederim.

Katherine Tegen Books'taki herkes:

Alana Whitman, Aubry Parks-Fried, Lauren Flower, Margot Wood, Megan Sugrue, Stephanie Stein ve King Snarkles, muhteşem kitaplar için muhteşem şeyler yapan muhteşem insanlardan kurulu muhteşem bir ekip. Hepinize teşekkürler hanımlar!

Amy Ryan ve Joel Tippie, sanat yönetmenim ve tasarımcım, *Yeniruh* üçlemesine muhteşem kapaklar ve sayfa

tasarımlarıyla katkıda bulundular. Sizler tam bir sihirbazsınız beyler.

Brenna Franzitta ve Valerie Shea, prodüksiyon editörüm ve redaktörüm, sadece eksik kalan virgülleri değil, kâğıda basılması halinde beni yerin dibine geçirecek olan her türlü hatayı bulup ayıkladılar. Olduğumdan daha zeki görünmemi sağladığınız için teşekkürler!

Casey McIntyre, basın danışmanım ve zaman zaman süper kahramanım. Senin şerefine bir geçit töreni düzenlemek isterdim ama senin yardımın olmadan bunu başarabileceğimi sanmıyorum.

Lauren Dubin, prodüksiyon sorumlumuz, hiçbir zaman hak ettiği kadar övülmeyen insan.

Laurel Symonds, muhteşem editör yardımcımız, Her İşi Yapan insan. Sen harikasin.

Tabii ki birçok muhteşem kitabın yayıncısı, Katherine Tegen'in ta kendisi. Yeniruh üçlemesine bir yuva verdiği için teşekkür ederim. Ana ve Sam için daha iyi bir yer hayal edemiyorum.

Bu kitap için benimle çok kıymetli çalışmalar yapan dostlarım:

Adam Heine, *Sonsuz Ruh*'un çok erken (ve kötü) bir taslağını okumasına rağmen hâlâ benim arkadaşım olmayı istedi. Teşekkürler dostum. (Gerçekten bir ejderhaya binip binmediğim konusuna gelirsek, bu konuda bir şey söyleyemem. En azından herkesin önünde.)

Christine Nguyen, gelmiş geçmiş en tatlı surat. Her günüme ışık saçıyorsun. Her zaman bu derece heyecan ve sevgi dolu olduğun için teşekkür ederim. Ana için Sarit neyse, sen de benim için olsun.

C. J. Redwine, Beyin İkizim. Sen sadece çok komik,

yetenekli ve gördüğüm en güçlü insanlardan biri değilsin, sahip olmayı dileyebileceğim en iyi arkadaşlardan bir tanesisin.

Corinne Duyvis, o da bu kitabın ilk taslaklarından birini okumuştı. Sen tam bir savaşçısın! (Yine vahşi aylarla dost olmaya çalışma, olur mu?)

Gabrielle Harvey, müzikten hiç anlamayan bir odun gibi görünmemem için elinden geleni yaptı (gördüğünüz tüm hatalar benden kaynaklanıyor!) ve aynı zamanda Dossam'ın en güzel parçalarının yaratılmasına katkıda bulundu. Bir gün birilerini Anka Kuşu Senfonisi'ni bizim için gerçeğe dönüştürmeye ikna edeceğiz. Bir gün!

Jill Roberts, annem, her daim hayallerime inanmıştır; bazen benden bile fazla. Benden hiçbir zaman şüphe duymadığın için teşekkürler.

Jillian Boehme, muhteşem bir okuyucu ve daha da muhteşem bir arkadaş. Sen olmasan hayatım nasıl olurdu düşünemiyorum bile. Sana ihtiyaç duyduğum her an yanımda olduğun için teşekkürler. (*Ruhsuz*'da senin ismini kullandığım için özür dilerim. Seni seviyoruuuummm!)

Joy George Hensley, böylesine sadık bir dost olduğun için teşekkürler. Senin desteğin ve heyecanın benim yola devam etmemi sağlıyor. Belki de Gurur ve Önyargı ve Minik Kekler Günü'nü yılda bir kez yapmalıyız. Ya da iki. Ya da her hafta.

Kathleen Peacock, bu dünyadaki en mütevazı ve deli gibi sadık insanlardan biridir. Benim dostum olduğun için inanılmaz derecede minnettarım.

Myra McEntire, tanıdığım en güçlü, en azimli insanlardan biridir. Sen benim için bir ilham kaynağısın.

Sarah Schaffner, kız kardeşim, önceki kitapların te-

şekkür sayfalarında da yer alması gerekirdi aslında. “Bana daha fazla Ana ve Sam ver” tehditlerin için teşekkür ederim. Yani daha doğrusu, teşviklerin için. Sen dünyadaki en iyi kız kardeşsin.

Dostlukları ve yüreklendirmeleri benim için her şey demek olan birkaç isim:

Amanda Downum, Bria Quinlan, Brodi Ashton, Celia Marsh, Cynthia Hand, Elizabeth Bear, Francesca Forrest, Gwen Hayes, Hannah Barnaby, Jaime Lee Moyer, Jeri Smith-Ready, Kat Allen, Kevin Kibelstis, Kristen-Paige Madonia, Lisa Iriarte, Mandy Buehrlen, Nina Nakayama, Phoebe North, Rae Carson, Robin McKinley, Stacey Lee, Valerie Cole, Wendy Beer ve daha birçokları. Hayatımda o kadar çok muhteşem insanın varlığı bana bahşedildi ki hepsini buraya sığdırmam mümkün değil. Eğer (büyük bir ayıpla) sizin isminizi anmamışısam, isminizi aşağıdaki boşluğa yazabilirsiniz:

The Apocalypsies, hiç bitmeyen desteğiniz ve yoldaşlığınız için.

The Pub(lishing) Crawl kızları, hayatımda böylesine muhteşem bir itici güç olduğunuz için.

Yeniruh Ekibi, özellikle bütün işleri yürüten Julie.

Kitap blogu yazarlarım (onlar kendilerini biliyorlar), devamlı bu seri hakkında yazılar yazıp, tweet attılar ve kitapları dostlarına tavsiye ettiler. Sizleri seviyorum. Hiç değişmeyin, hep böyle kalın.

Sayırsız kitapçı, öğretmen ve kütüphaneci, yani kitaplarımı onları sevecek insanların ellerine ulaştıran kişiler. Hepiniz inanılmazsınız. Tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim.

Tanrım, bu muazzam yaşam ve çevremdeki onca harika insan için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve tabii ki, her zaman olduğu gibi, siz, okuyucular, bu kitabı seçtiğiniz için teşekkürler. Bazılarınızdan kalbimi ısıtan çok güzel notlar alma talihine erişiyorum zaman zaman, hatta kimilerinizle de yüz yüze tanışma imkânım oluyor. Bu deneyimi gerçek kılan sizlersiniz. İlginiz için çok teşekkür ederim. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Var olduğunuz için çok teşekkür ederim.

